

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

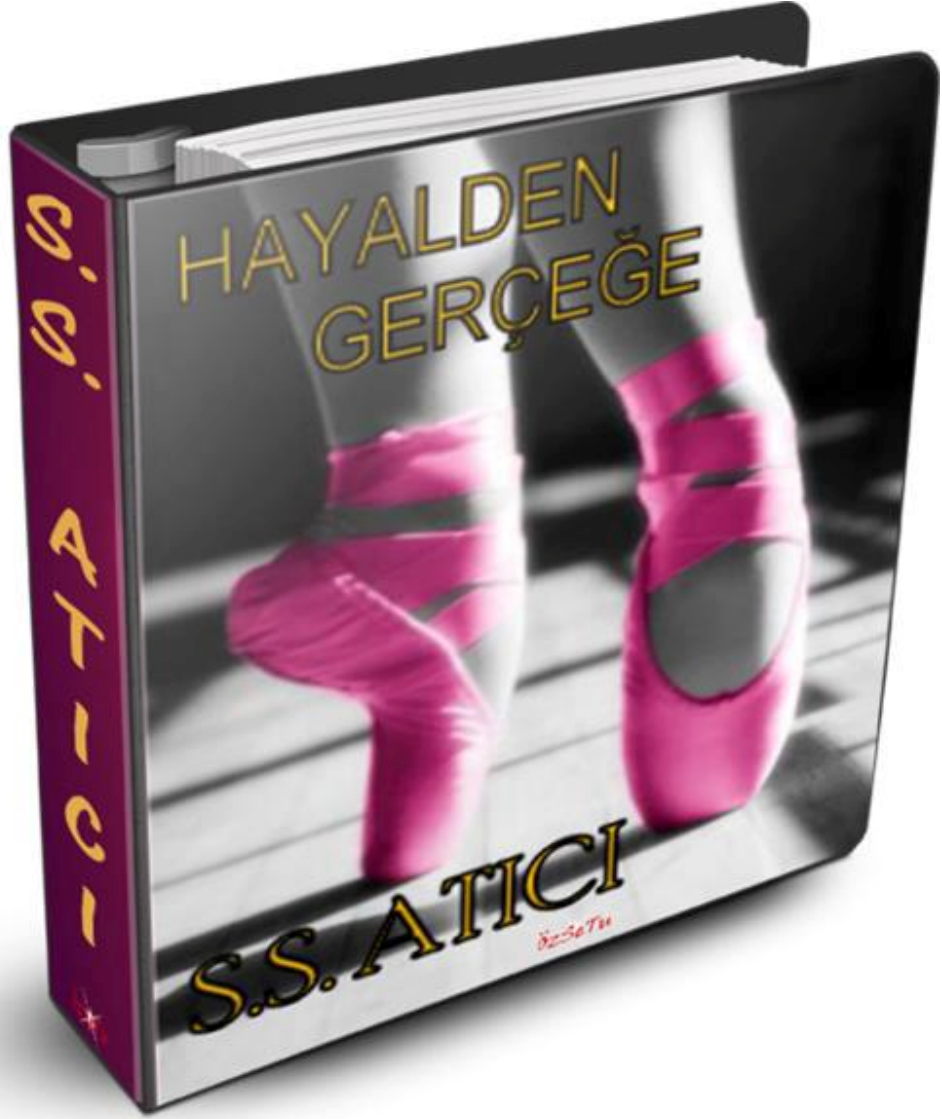
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HAYALDEN GERÇEĞE

S. S. ATICI

2012

ÖNSÖZ

Yazı yazmak benim için kendimi bulmak belki de. Yazarken huzur buluyorum. Kendimi dünyadan soyutlaştırıyor ve kendi yarattığım dünyaya giriyorum. Kendi yarattığım bu evrende yanımda yürüyen ve takılıp kaldığım yerlerde elini omzumda hissettiğim dostlarıma sonsuz teşekkürler...

Yazmaya ilk başladığım zamanlarda yazdığım bir hikâye, bilgisayarımın azizliğine uğrayıp hikâyenin yarısını kaybetmiştim ama azmettim ve tekrar yazdım... Yine yayımlanacağını düşünmeden kendimce karaladığım satırlar... Tuba'm sağ olsun! Yine kitaplaştırdı ve okurların beğenisine sundu...

Keyifli okumalar!

S.S. ATICI

TANITIM

Hayattan tamamen vazgeçmiş bir adam olan Evren, zil zurna sarhoş yatağına gider. Ve o da ne? Yatağında onu kızıl bir hayal karşılar... Güzel hayal, Evren'in hoşuna gider, birbirlerine sarılırlar...

Evren sabah kışına yediği tekmeyle gözlerini açar ve neye uğradığını şaşırır... Kızıl hayal birden gerçek olmuştur ve oldukça öfkelidir... Birbirlerinden o anda nefret ederler. Çevrelerini saran bu öfke bulutunun içinde kaybolmuş, yollarını ellerini birbirine kenetleyerek bulacaklarından ikisinin de haberi yoktur.

Ama kader, Pelin ve Evren için sadece güzel şeyler hazırlamamıştır elbette...

Bazen mutluluk için zorlu sınavları aşmak gerekir.

Yayın: ÖzSeTu Yayınları

Editöryal Düzenleme: Sahra Diyar

Kapak düzenleme & Kitaplaştırma: Tuba Özkat

HAYALDEN GERÇEĞE

1. BÖLÜM

Eve ağır ağır ilerliyordum. Yoksa hızlı mıydım? Hiçbir fikrim yoktu! Ama aklıma takılan önemli bir şey vardı. Yani... sanırım önemliydi. Her gün geçtiğim bu iki şeritli yolun, şimdi nasıl olup da dört şeritli olduğu... bu bir sorundu sanırım. İki gece de nasıl başarmışlardı bunu? Dün gece otelde kalmıştım ama önceki gece evime yine bu yoldan gitmiştim. Ya karayolları çok çok iyi çalışıyordu ya da bende bir sorun vardı.

Bir süre daha şeritlerle mücadele ettim. Ve sonra durup beklemeye karar verdim. Bekledim ve bekledim... Hiçbir şey düşünmeden şeritlerin ikiye düşmesini bekledim. Aslında dört şeritle de ilerleyebilirdim. Ama yanımdan geçen her araba, aynı marka ve aynı plakayı taşıyan ikiz arabalar gibiydi. Bu durumda sorun ne yolda, ne de arabalardaydı. Direksiyonumun da arada dolanmaya çıktığını hesaba katarsak sorun tamamen bendeydi.

2 saat önce...

“Yeter Evren! İçme artık.” Bir insanın sesi bu kadar bulanık çıkar mıydı? Esat’ın sesi sanki kusarken konuşmaya çalışmış gibi çıkıyordu. Ve bu düşünce midemi alt üst ediyordu. Ona yüz ifadeleriyle bir şeyler anlatmaya çalıştıysam da beceremedim. Ne garip bir görüntü çizmiştim ki Esat elini bir anda omzumdan sinirle çekti.

“Ehh... Ne halin varsa gör be adam.” Bu da onun kocaman bardağını çoktan taşırdığım anlamına geliyordu. Zira, o çok kolay öfkelenmeyen bir insandı.

O sıra ne yapmak istediğimi tam anlamayarak ayağa fırladım. Adım atmadan önce kadehimdeki son yudumu da ziyan olmaması için içtim. Sonra adım attım... Dans pistinin ortasına geldiğimi bana dirsekleriyle ve omuzlarla çarpan insanlardan anladım. Off... Bu ne kalabalık? Aynı insandan kaç tane vardı böyle?

Hayatımın her günü neden aynıydı? Bu kadar tekdüze bir hayat yaşayan sadece ben miydim? Yoksa her insan benim gibi hayatının en güzel çağlarında monotonluğun pençesine takılmış mıydı? Böyle ne konuştuğunu bilmeden iç monologlarıyla uğraşıp duruyor muydu? Esat’a baktığımda gayet memnundu hayatından. Ya da yanımda bulunan her kişi. Herkes memnun. Ya da en kolay olanı seçiyorlar ve çabucak kabulleniyorlardı. Hayat bu dostum... Yaşa gitsin... Ne var bu kadar deşecek?

Ben kazıyordum. Gerçi ne sonuç çıkıyordu bilmiyordum. Yarın bu düşüncelerimin hepsi uçup gidecekti. Bunu çok iyi biliyordum. Kiminle seviştiğimi bile unutacaktım.

Birkaç dakika sonra neler olacağını dahi biliyordum. Yine her şey aynı! Her şey basit. Farklı hiçbir şey yok. Şu anda dans ettiğim kızlardan -acaba hangisi gerçekten kızdı? uzun saçlı birini de kız olarak görüyor olabilirdim- biriyle bu bardan çıkacaktım. Masamda bulunan arkadaşlarımın yüzüne bile bakmadan, bir trafik canavarı olarak yollara düşecektim. Her zamanki otelin, her zamanki odasına gidecektim. Hiçbir saniyesinde farklı hiç bir şey hissetmediğim anları yaşayacaktım. Yalancı sözcükler ve yalancı dokunuşlar. Sırf yaşamak için. Sonra kızı orada bırakıp yollara düşecektim. Ertesi gün yüzünü bile hatırlamayacaktım.

Ve yolda her zamanki gibi neden evim hala bitmedi diye söylenip duracaktım. Ama bu akşam her akşam olduğundan çok daha fazla içmiştim.

Yol yavaş yavaş iki şeride düşmeye başlamıştı. Gözlerim artık normal bakmaya başlamışlardı demek ki. Arayını bulmuştu! Arabayı tekrar çalıştırdım. Gideceğim yolun doğru yol olup olmadığını kontrol ettim. Hayatım hakkında kendimle konuşup durmamak için kendimi tembihledim. Ama yine konuşuyordum işte. Camı sonuna kadar açtım ve sert rüzgarın yüzümü yalmasına izin verdim.

“Ohh.”

Keşke katil bir fırtına kopsa, tsunami olsa, deprem olsa ve ben açılan yarıktan içeri düşsem. Ne harika hayaller ama! Her akşam zil-zurna sarhoş oluyorum ama daha bir kere bile kaza yapmadım. Kötü kader diye ben buna derim işte. Gerçi iyi ve kötü kişiye göre değişir. Eğer o istediğim şey olsa, arkamdan ‘Vah zavallı adam, ne vardı o kadar içecek canınla ödedin işte!’ diyen olurdu. Onlar için bu kötü kaderdi. Benim için ise iyi kader!

“Yeter Evren.”

Yol tamamen normale dönünce -ya da benim kafam- eve doğru ilerlemeye başladım. Ne ev ama!

Kendi evimi hangi akla hizmet ederek kiraya vermiştım ki? Şimdi çıkın evimden diyemiyordum işte. İyi bir yerde arazi almıştım ve yeni evimin temelini atmışlardı. Neredeyse bitmek üzereydi. Şimdi gitmeye çalıştığım evimi de seviyordum ama bir kere karar verdiğim zaman geri dönemiyordum işte. Ama en azından ev bitene kadar rahat rahat oturabilirdim. Otelde kalmayı sevmiyorum. Ev bitene kadar yeni bir ev de kiralamak istemiyorum. Bunun için evimde kirada bulunan insanların yanında kalıyorum. Aslında bazı geceler utanıp otele giderim. Her ne kadar sevmesem de onlara rahatsızlık vermek istemiyorum. Ama bu gece yatağında uyumak istiyorum. Yarın akşama kadar uyuyabilirim. Ve bu düşünce gazı köklememe neden oluyordu.

Evim dubleks bir evdi. Üst katı alt kattan ayıran bir kapı var. En azından birbirimizi rahatsız etmiyoruz. Üst katta bana ait tek bir oda var ve ben yatağımı fena halde özledim.

Evimde kalan kiracılar yeni evli bir çift. Eski bir arkadaşımın yine bir akşam kafayı çekerken karşılaşmışız. Ben hatırlamıyorum tabii. Bana durumunun iyi olmadığını anlatmış ve bende -nasılsa taşınacağım ya- ‘Buyurun bende kalın’ demişim. Tek bir kelimesini bile hatırlamıyorum. Şimdi evin üst katında ben, alt katında onlar kalıyor. Aslında ‘berbat’ bir durum.

Ama bu gece evimde kalmak istiyorum. Yine evime kafayı taktığıma göre, kafam normale tamamen dönmüş demektir.

Ve tabii midem bulanmaya başlıyordu. Boğazıma kadar bir şey çıkıyor. İğrenç. Bunu kendime neden yapıyorum? Belki de ailemin yanına gitmeliyim.

Anahtarı deliğe rahatça yerleştirip kapıyı açtım. Merdivenleri sessizce çıkmaya çalıştım. Kiracılarımın basamaklara koyduğu büyük bibloların birini düşürdüğümü saymazsak gayet sessiz bir çıkış oldu. Kapılarının önünden geçerken şöyle bir baktım.

“Amm kalabalıksınız bu akşam,” dedim fısıldayarak. Kapının önü ayakkabı doluydu. Ayakkabılara takılıp düşmeden geçmeyi başarmıştım neyse ki. Bir an aklımda hayal meyal bir görüntü beliriverdi. Sanki Emrah’la -Emrah benim sevgili kiracı- bu akşam bir telefon görüşmesi yapmıştım. Sonra kendi kendime güldüm. Kafam bir milyon çok üstüne çıkmış! Odama keyifle ilerledim ve deri ceketimi çıkarıp kanepeye fırlattım.

“Uyumak istiyorum,” dedim kendi kendime.

Ve sonra şok! Yatağında harika bir şey vardı. Bir kız, uyuyan bir kız! Mini bir şortu vardı, üzerinde askılı bir şey ve acayip bir uyuma şekli vardı. Birazdan düşecek gibiydi. Sanki birileriyle savaşıyormuş gibi bir hali vardı. Dudağına büktüm. Uzun, kıvılcı saçları dalga dalga yastığın üzerine yayılmıştı. Kafamı kaşıdım, gözlerimi ovuşturdum. Sonra kendi kendime güldüm.

“Ne içtim ben bu akşam?”

Beynimin normale döndüğünü sanıyordum ama böyle bir hayal gördüğüme göre kesinlikle hiç normal değildim.

Yatağımda bir kız vardı. Hayal olabilecek kadar güzel bir kız. Ahh, beynim ne oyunlar oynuyorsun bana. Uzun süre öylece baktım. Gözlerimi kapatıp açtım birkaç kez. Gitmeye niyeti yok gibiydi ve ben uğraşamayacak kadar yorgundum. Nasılsa zamanı gelince bu görüntü gidecekti. Aslında gitmesini istediğimden emin değildim. Uzun zamandır böyle güzel bir şeyle karşılaşmamıştım.

Halüsinasyon veya beynimin bana oynadığı herhangi bir oyun... Bunu bir kenara bıraktım ve üzerimi değiştirmeden yatağa uzandım. Güzel hayalle yüzlerimiz karşılıklı yatıyorduk. Sonra gözlerim ağırlaşınca kapadım gözlerimi. Gülümsedim. Birazdan gözlerimi açacaktım ve hayal gitmiş olacaktı. Ben ise kendime onu gönderdiğim için kızacaktım. Herhangi bir kızla sadece uyumayalı uzun bir süre olmuştu. Ondan sonra!

Tekrar açtım gözlerimi. “Aa... Hala burada. Gerçekten ne içtim ben böyle?” dedim kendi kendime şaşırarak. Hayal hala çok gerçekçi bir şekilde karşımda yatıyordu.

Sonra gözlerimi ayıramadım. Ona diktim bakışlarımı ve öylece izledim. Baktıkça çok daha güzel geliyordu. Elimi kaldırdım ve bir anda kaybolmasından korkarak iki parmağımın tersiyle yüzüne dokundum.

“Gerçek gibi. Ne kadar yumuşak.” Sözler ağzımda durmuyordu. Yarın barmene ne içtiğimi sormalıydim.

Ve hayal birden kıpırdandı. Korkarak elimi çektim. Bir anda bir kabusu da dönüşebilirdi. Kalbim gümbürdemeye başladı. Belki de ‘paranoyak’ olmuşum.

Hayal tekrar kıpırdandı ve kollarını bana doladı bir anda. Titreyerek geri çekilmek istediysem de nedenini bilmediğim bir hoşnutluk duygusuyla kımıldayamadım. Gülümsedim. Duyduğum his çok güzeldi. Tadını çıkarmaya karar verdim. Uzun dakikalar boyu hayalin kolları beni sarmalamışken ben onu izledim. Aptalca açılan ağzımı bir ara kapamayı akıl edebilmişim. Kolumu kaldırıp yavaşça ona uzattım. Kaybolmasından korkuyordum. İyi de niye korkuyordum ki? Kolumu uzatıp gerçeğe çok yakın bu hayale sarıldım. Keyif veren bir duyguydu. Ne kadar garip ve ne kadar güzel. Bir süre daha bu hayali izledim ve kapanan gözlerime yenik düştüm. Sabah kaybolacağımı biliyordum. Sanırım bunun için üzülecektim. Mide bulantımı unutup uyumaya çalıştım.

Bir an kendimi öfkeli bir çığlıkla yerde buldum. Afallamış gibiydim.

“Sen de kimsin? Ne arıyorsun burada?” Bir yerlerden biri bağırıyordu ama ben hala yerde uzanmış neler olduğunu anlamaya çalışıyordum. Sonra yatağımın üzerinden bir kafa belirdi. Öfkeli yeşil gözler, kızıl saçların bürüdüğü yüzünden beni öldürecekmiş gibi gözlerime bakıyordu. Şaşırarak geriye doğru attım kafamı.

“Sen kimsin?” diye bağırdım. Sonra gözlerimin önünden birkaç resim geçti. Ben bu kızı bir yerlerden hatırlıyordum. Ama nereden?

“Asıl ben sana sordum. Ne işin vardı benim yanımda?” Yataktan hızla kalktı. Öfkeyle bağıırıyordu. Şaşkınlıkla ayağa fırladım. Ona dikkatle baktım. Bu, gece gördüğüm hayaldi. Ama o hayaldi. Hala kafam güzel olamayacağına göre...

“Ne işim olacak? Uyuyordum!” diye bağırdım. Sanırım biraz saçma olmuştu söylediğim cümle. Tanrım! Bu kız gerçektir.

“Orasını anladık. Yüzsüze bak,” dedi yanıma doğru geldi ve bana ölümcül bir bakış fırlatarak kanepeye doğru ilerledi.

“Ne saçmalıyorsun sen? Yüzsüz sensin,” dedim bağıırarak. Şaşkınca kafamı kaşıdım. Fazla hareket edemiyordum. Ama ona cevap verme ihtiyacı hissettiğim için aptalca şeyler söylüyordum. Şortunu çıkarmadan üzerine bir pantolon geçirdi.

“Ahh... Benim tabii ki. Gözlerimi açıyorum ve bana ahtapot gibi yapışmış bir adamla karşılaşıyorum,” dedi üzerine bir bluz geçirirken. Yüzüm yanmaya başlamıştı. Ne garip bir gün başlangıcı.

“Bana sarılan sendin,” dedim. Bana döndü. Elinde bıçak falan olmadığına sevinmişim. Eğer olsaydı şimdi tam kalbimden yara almıştım.

“Sen... Sen ne dediğinin farkında mısın?” diye bağırdı üzerime gelerek. Sonra ayak sesleri duyduk ve merdivenlere baktık ikimizde.

“Neler oluyor burada?” diye sordu Emrah. Şaşkın ve nefes nefeseydi.

“Bu adama sorabilirsiniz. Yanıma yatmış ve bana sarılmıştı. Tanrı aşkına, evinizin anahtarını sokaktan geçen herkese dağıtıyor musunuz?” Bir fırça da Emrah yemişti.

“Ama Pelin-” diye araya girmek istedi Eylem.

“Eylem, lütfen,” dedi bağıırarak ve elini kaldırıp ona durmasını işaret etti. Demek adı Pelin’di. “Polisi arar mısınız hemen?”

“Ne yapacaksın polisi?” diye sordum saf saf. Ve odama bir sürü insan daldı aniden. Yanaklarım daha da kızarmaya başladı. Şu an sapık gibi görünüyordum. Buna emindim.

“Ne yapacağım geri zekalı? Tabii ki seni şikayet edeceğim.”

“Öyle mi? Ne diyeceksin memurlara?” dedim ben de bağıırarak. Üzerime doğru yürümeye başladı. Başparmağını kaldırdı ve tam burnumun ucunda tuttu.

“Bana tacizde bulunduğunu söyleyeceğim,” dedi dişlerinin arasından. O an kendimi durduramayarak bir kahkaha attım. Herkes bana deliymişim gibi bakıyordu. Sonra kendimi topladım.

“Pelin biraz dinlesen,” dedi Emrah elini omzuna atarak.

“Kes sesini Emrah,” dedi ve elini itti.

“Sana taciz mi?” dedim yine gülerek. “Tamam. Hemen ara. Ve sana tacizde bulunduğumu söyle. Ama memur beylerin de sana soracağı bir şeyler vardır,” dedim bende. Kollarımı göğsümde kavuşturdum.

“Sen ne kadar pişkin bir adamsın böyle? Hiç mi utanman yok?” dedi. Parmağı hala burnumun ucundaydı ve benim sinirlerimi bozuyordu.

“Hanımefendi. Burası benim odam ve yattığınız yatak benim yatağım. Evime geldim ve uyumak için yatağıma uzandım. Bu durumda size gelecek soru, ‘Sizin ne işiniz vardı bu adamın yatağında?’ olur sanıyorum. Sanırım beni arzulayan siz oluyorsunuz bu durumda. Ve üzerine basarak söylüyorum bana sarılan sizdiniz. Ve şu parmağınızı burnumun ucundan çeker misiniz?” dedim gözlerimle parmağını işaret ederek. Afallamış gibi görünüyordu. Ama geri kalmayacağı belliydi. Emrah’a küçük bir bakış attı. Emrah mahcup görünüyordu.

“Seni arzulamak mı? Aynayla pek haşır neşirliğin yok sanırım,” dedi alaylı bir bakışla. Dudakları keyifle yukarı kıvrıldı. Kollarını göğsünde kavuşturdu o da benim gibi. “Eğer bakıyor olsaydın, arzulanamayacak bir sıfatın olduğunu bilirdin. Hiç kimsenin seni arzuladığını düşüncesine kapılacağını sanmıyorum. Sabah seni tekmeleyerek atmasaydım kollarının beni bırakacağı yoktu.” Bir anda kıkırdamalar doldurdu odayı. Öfke beni de ele geçirmişti sonunda.

“Gece pek öyle değildiniz. İştahla sarılıyordunuz bana. Eğer anlayacak kadar beynim yerinde olsaydı, sizin yerinize bir fareye sarılmayı tercih ederdim buna emin olun.” Keyifle gülümseyen ben olmuştum şimdi. Biliyordum, çok ileri gitmiştim, ama bu karşımda bulunan kadınla ancak bu şekilde baş edebilirdim. Gerçi gece hiç böyle düşünmüyordum. Gayet keyifliydi. Ama düşüncelerimi bu cadaloza söyleseydim bana neler yapardı bilemiyorum.

“Sen... Sen... Ne biçim bir insansın? En azından bir özür bekliyordum ama çirkinleşmek sana daha çok yakışıyor anlaşılan. O sırada uyuyordum.” Dudaklarını büzdü tekrar sinirle. Kızarmıştı. Ağlayacak gibi duruyordu.

“Eğer durup dinlemeyi becerebilseydin, bir özür dileyebilirdim. Bir kaplandan farkın yok. Hemen saldırıyorsun.” Kollarımı indirmiştim. Ve sesim biraz daha yumuşamıştı. Gözlerinden bir damla yaş düştü. O an kendime kızmıştım. Sinirden ağlıyordu.

“Bir anda uyanıyorum ve herifin teki vantuz gibi yapışmış. ‘Ahh, ne iyi yapmışsın’ diyemezdim herhalde.” Hala bağıyordu.

Hiç kimse müdahale etmiyordu. Öylece izliyorlardı.

“Lütfen düzgün konuş. Eğer haberim olsaydı gece eve gelmezdim. Ve ben seni... Şey... Hayal sanıyordum,” dedim utanarak. “Yani kafam pek yerinde değildi. Sen de bana sarılınca...” Tanrım, çok utanç verici. Neler söylüyordum böyle? Eğer ağlamasaydı daha iyi olacaktı.

“Haber vermiştim aslında,” dedi Emrah cılız bir sesle. Kaşlarımı çatarak ona baktım. “Akşam seni aramıştım Evren. Kalabalıktık ve yatacak yer kalmamıştı. Seni arayıp söylemiştim. Senin odanı kullanabileceğimizi söyledin.”

Tanrım, çok utanç verici. Kafamı kaşıdım tekrar. “Ben... Hatırlamıyorum. Sadece geldim ve onu uyurken buldum. Ben hayal sandım. Bana sarıldı,” dedim. Saçmalıyordum. Sesim çıkmamıştı belki de. Ağzımın içinde mırıldanıyordum. Bu olanlar çok saçmaydı. Tamamen her şey gülünçtü. İzleyicilerimiz yavaş yavaş aşağıya inmeye başladılar. Sadece Emrah, karısı Eylem, Pelin ve ben kalmıştık.

“Hala sarılmaktan bahsediyor. Ayyaş bir insanın ne kadar doğru söylediği tartışılır tabii. Pis sapık!” dedi bağırarak yine, merdivenlere doğru yönelmişti.

“Sen biraz çeneni kapayacak mısın?” dedim Pelin’e öfkeyle. Emrah’a döndüm sonra. “Üzgünüm Emrah. Böyle bir şey olmasını istemezdim,” dedim.

“Ben de. Gerçekten üzgünüm. Sıkıntı yaşattık sana da,” dedi. Bana gülmek için kendini zor tutuyormuş gibi geldi.

“Çenemi kapayacakmışım. Hem bana sarıl, hem bir sürü laf söyle, hem de hala tereyağı gibi üste çıkmaya çalış.” Pelin’in sesini hala duyuyordum. Yüzümü buruşturdum.

“Ona üzgün olduğumu söyle, tamam mı?” dedim Emrah’a bakarak. Parmağımla kapıyı işaret ettim. Ben bugün için daha güzel şeyler düşünüyordum. Akşama kadar uyumak gibi mesela. Kendimi bir anda kaosu tam ortasında bulmuştum.

“Neyse olan oldu. Sen de takma kafana. Biz onu sakinleştiririz. Gerçekten özür dileriz,” dedi Eylem. Emrah’ın elini tuttu ve merdivenlere doğru Pelin’in peşinden gittiler. Pelin’in çığırtkan sesini hala duyuyordum.

“Geri zekalı,” dedim ve yine yatağıma uzandım. Uyumak istiyordum. Sağa döndüm ve sonra sola. Yok, uyumanın imkanı yoktu. Sinir sistemim alt üst olmuştu. Nasıl bir gündü bu böyle? Kabus gibi... Sonra hızla kalktım yine. Ellerim saçlarımı buldu öfkeyle. Pencereye ilerledim ve camı açtım. Deniz manzarası bana iyi gelebilirdi belki. Gelebilirdi. Tabii alt katın terasında Pelin elinde sigara öfkeyle ayağını yere vuruyor olmasaydı. Bana arkası dönüktü, uzun saçları beline kadar uzanmıştı. Denizi izliyordu. Ben de onu.

Sonra bir anda bana döndü. O an korkmadım değil. Ne biçim bir kızdı Pelin? Tam bir cadaloz. Gözleri öfkeyle küçülmüş, minik dudakları büzülmüştü. Aynı bakıştan ben de ona fırlattım. Sonra içeri girdim. Müzik setine bir CD yerleştirdim. Sesi sonuna kadar açtım...

2. BÖLÜM

Camlar gümbürdemeye başladığında ben banyodan içeri girmiştım. Şu an aşağıda bulunan her kişinin bana kızdığını tahmin etmek zor değildi. Ben de kızıyordum! Özellikle Pelin denen o çirkef, cadaloza daha çok kızıyordum.

Aynaya baktım.

“Neden kendini hep haklı görmek istersin ki?” Saçım sakalım birbirine karışmıştı. Bu halimle mağarada yaşayan bir ayıdan farkım yoktu. Benim gibi yaşını başını almış bir insanın böyle keşmekeş bir hayat yaşaması oldukça garip karşılanıyordu. Mavi gözlerime baktım, çoktan solmuşlardı. Artık hayatta görebileceği her şeye tepkisiz kalmayı alışkanlık haline getirmişlerdi. Göz çevresindeki kırışıklar daha yaşlı gösteriyordu beni. Gerçi genç görünmek gibi bir sorunum yoktu. Aslında bir an önce bu boktan dünyadan çekip gitmek en iyisiydi. Avucumu ağzıma dayadım ve nefesimi üfledim. Sonra yüzümü buruşturdum.

“İğrenç...”

Kızın beni bir sapık gibi görmesi... Dahası benim yanımda yatıyor olduğunu görmesi onu çileden çıkartmak için yeter ve artardı. En fazla yirmi iki ya da yirmi üç yaşındaydı. Yaşlı bir sarhoşun -otuz iki yaşındaydım ama daha yaşlı gösteriyordum- kendisine ahtapot gibi yapışmasına kızması belki de normaldi. Ama bende haklıydım kendime göre. Ve hala ona çok fazla sinirliydim.

Banyo yapmak için sıcak suyu açtım ve küvetin tıpasını taktım. Başka türlü kendime gelemedim. Su dolana kadar tıraş olmanın iyi olabileceğini düşündüm. İki aydır saçlarımı bile taramıyordum zaten. Koyvermişlik iyi bir şeydi aslında. Hiçbir şeyden zevk almayan bir insanın hayatta yapacağı çok fazla bir şey yoktu. Benim gibi her akşam içer, eve nasıl girdiğinden haberi olmaz ve sabahında akşama kadar uyurdu. Aklına estikçe de işe giderdi. Bugün sadece bir istisna. Sıkıcı, sıradan hayatımı bozacak kadar değil.

Sakallarım köpüklerle birlikte lavaboya düşerken ben kendime lanet okuyamaya başlamıştım bile. Benim tıraş olmam için bir şeyin beni tetiklemesi mi gerekiyordu?

“Evren Dumanlı.” Akli dumanlı, gözleri tozlu. Her şeyi ne kadar iyi bilip başka şeylerin ardına sığınuyorsun! O kıza çok öfkelenin. Seni şu anda çılgına çeviriyor, ondan çoktan nefret ettin bile, aslında bu gümbürtülü müzik olmasa evde bulabileceğin en sivri yere kafanı vurmak istiyorsun. Nasılda sakın duruyorsun öyle...

Seni istemeyen ilk kız değil. Gece onu ne çok beğenmiştin değil mi? Ne zamandır ilk defa bir kıza böyle sarılmıştın... Ama o seni istemedi işte... tıpkı onun gibi...

Aslında beni çok kız isterdi. Çok fazla. Her gece ertesi gün hatırlamadığım birçok kıyla beraber oluyordum. Onların da beni hatırlayacağını sanmıyordum. Bezginler kervanındaydık hepimiz. Birbirimizi anlıyorduk. Böyle hırçın cadalozlar yoktu o kızların içinde.

Elimdeki tıraş bıçağını lavabonun içine fırlattım ve küvetin içine daldım. Duşu elime alıp yüzüme tuttum. Gözyaşlarımı kimsenin görmeyeceğini biliyordum. Ama onları hissetmek de istemiyordum.

Sonra vazgeçtim. Bir yararı olmayacaktı. Minik bir çocuk gibi sadece ağlayarak bu öfkeli, acımtırak, melankoli havamdan kurtulmayı bekleyecektim. Küvete uzandım. Gözlerimi neye baktığımı fark etmeden karşıya diktim. Baktığım yerde orada olan şeyi değil, gözlerimin önüne istemesem de gelen şeyi izledim. İstemiyordum ama izliyordum. Belki biraz da özlem vardı içimde. Sadece biraz. Ve ağlıyordum. Erkekler ağlamaz diye kim demiş? Ben bunu hep yapıyorum.

“Bence sahilde bir kahvaltı iyi gider.” Ellerim saçlarında dolanıyordu. Ondan ayrılmaya korkuyorlardı sanki. Zamk gibi yapışıyorlardı saçlarına, tenine... Kocaman yatağında kollarımda bir peri gibi uzanmıştı. Saçları göğsümü bürümüşü. İnsan her an gördüğü şeyi özler miydi? Ben özlüyordum. Bir kristal gibiydi benim için. Dokunmak için yanıp tutuşuyordum ama dokunursam da kırılacağından korkuyordum.

“Bilmem. Fark etmez.” Ahh bir de bu vurdumduymaz halleri yok mu?

“Çıldırıyorlun beni,” dedim. Onu, omuzlarından tutarak biraz daha kendime çektim. Sonra kollarımla sıkıca sardım bedenini. Buhar olup uçacakmış gibi geliyordu çoğu zaman. Nasıl bu kadar sevebiliyordum? Yanında olmak yetmiyordu bazen. Onu içimde bir yerlerde tutmak istiyordum. Eğer onu bedenime eklersem, eksik tarafımı tamamlayacakmışım gibi geliyordu.

“Öyle mi?” dedi elleri göğsümde dolılırken.

“Belki daha fazlası. Ne hissettiğimi bilmiyorum ama çok kuvvetli bir şey olduğu kesin.”

“Hımm...”

Tanrım! Birazdan aşktan ölebilirdim ve buna kalp krizi diyebilirlerdi. Aslında evet, bir kriz gibiydi bu. Kalbim sanki son sürat ilerliyordu ve giderek ısınıyordu. Saatli bir bomba gibi. Birazdan buna dayanamayıp patlayacaktı ve ben ölecektim.

“Senin yüzünden bir gün öleceğim,” dedim yanağını okşarken. Elimi biraz daha bastırdım ve bana bakması için zorladım. Kahverengi gözleri, gözlerimle buluştuğunda sanki kaçarcasına yatağın örtüsünü buldu. Öyle dikkatle bakıyordu ki orada bir film oynuyor ve bunu sadece o görüyor gibiydi. Söylediğime cevap vermedi. Ben de zaten cevap beklediğim için söylememiştim. Sadece onun için, içimden geçen her kelime dilimde kolayca yer buluveriyordu ve çıkmak için acele ediyorlardı.

“Hadi kalkalım artık. Acıkmadın mı?” diye sordum bir süre sonra. Bana bakmıyordu. Eli göğsümde geziniyordu yine.

“Ben aslında...” dedi ve sustu. Görüşümün elverdiğince dudağını ısırıldığını görebiliyordum. Gülümsedim. Muzip bir şey çıkacaktı bunun altından.

“Sen aslında,” dedim. Devam etmesi için yüreklendirdim.

“Ben aslında...”

“Yasum... Oyun mu oynuyorsun benimle?” diye sordum. Hareket etmedi. Hala öylece yatıyordu.

“Hayır. Çok ciddiylim,” dedi düz bir sesle. Bu iş garipleşmeye başlıyordu. Dilinin altında ne saklıyorsa benim hoşuma gitmeyecek bir şeydi.

“Sen aslında?” diye sordum kaşlarımı çatarak. Ama o bana bakmadığı için göremedi.

“Ben ayrılmak istiyorum,” dedi. Yine kıpırdamadı.

Sözler basitti. Oldukça basit. Bir çırpıda çıkıvermişti ağzından. Gülümsemem solmadı. Hatta kahkaha atmaya başlamıştım. Sarsılıyordum. Ve o hızla doğruldu. Elini yatağa dayadı.

“Eğleniyorsun...” dedi gözlerime manasızca bakarak. Kahkahamı durdurmaya çalıştım.

“Muzip bir şey söyleyeceğini tahmin etmişim,” dedim. Elimi uzattım ve saçlarını okşadım.

“Evren! Ben ayrılmak istiyorum,” dedi kararlı bir ses tonuyla. O an yutkundum. Sonra kıpırdıyamadım. Taş kesmiş de olabilirdim. Kaşlarım havada ona öylece bakıyordum. Sayamadığım birkaç dakika boyu sadece şaşkınlıkla baktım. Gerçekliğini anlamaya çalışıyordum sözlerinin ve bakışlarının. Gayet ciddi gibi görünüyordu. Sonra konuşmaya çalıştım.

“Anlamadım,” dedim çatallaşmış bir sesle. Anlamam mümkün değildi.

“Beni duydun,” dedi yine umursamaz tavrıyla.

“Duymadığımı söylemedim. Anlamadığımı söyledim,” dedim. Ellerim saçlarından düştü. Sanki biri içimde bulunan tüm enerjiyi enjekte etmişti. Kulaklarım uğuldamaya başladı.

“Gayet açık değil mi söylediğim? Ayrılmak istiyorum Evren.” Bu kadar rahat olması normal miydi? Ben titremeye başlamıştım bile.

“Yasemin... Sen şaka yapmıyorsun?” Bu hem soruydu, hem değildi. Soruyordum çünkü hala anlamamıştım, anlayamamıştım. Şaşkındım, şoktaydım.

“Yapmıyorum,” dedi gözlerini benden ayırarak.

“Neden? Ama neden?” Fısıldıyordum çünkü konuşacak gücüm kalmamıştı.

“Bir nedeni yok Evren. Sıkıldım sadece. Ben... Sıkıldım. Bu monotonluktan... Senden... Gitmek istiyorum. Uzaklaşmak.”

“Yasum... Saçmalıyorsun.”

“Saçmalamıyorum. Beni anlamanı da beklemiyorum. Üzgünüm. Ama ben artık seni istemiyorum.”

“Beni sevdiğini sanıyordum.”

“Seni seviyordum. Seviyorum. Ama bu gitme isteğimi durdurmuyor. Ben hayatımı bu şekilde tüketmek istemiyorum. Nişan, düğün... Sonra bir çocuk... Ve hayat bitti.” Çocuk derken sanki tükürüyordu.

“Evlenmeyiz. Bu kadar kolay. Halledilemeyecek bir şey yok.” Ayağa fırladım sinirle.

“Evren... Dört ay önce nişanlandık. Yakında düğün de olur. Bu beni boğuyor. Anneler, annemler falan. Ben istemiyorum.”

“Bu kadar basit mi senin için? Bir anda ben istemiyorum ve bitti. Bu mudur yani? Bu kadar kolay! Beni düşünüyor musun? Bu kararı alırken ben aklına gelmedim mi?”

“Bunu dramatize yapmak için bir neden yok. Lütfen kes şunu. Sen de kolaylıkla unutursun. Bak... her şey senin için de daha güzel olacak.”

O an ne yaptığımı bilmeden elime geçeni bir yerlere fırlattım. Bu kadar kolaydı yani... Sıkıldım, ben oynamıyorum. Ben bu kadar bağlanmışken. Bu kadar severken. Çılgınlık bu. İmkansız.

“Yapma Evren. Beni korkutuyorsun,” dedi attığım vazodan kenara kaçarken.

“Sen de beni korkutuyorsun Yasemin. Şaka değil mi? Bana şaka olduğunu söyle.”

“Şaka değil. Gidiyorum. Beni unut.” Ve hızla çantasını omzuna astı. Kapıya doğru ilerledi. Gidiyordu. Gerçekten gidiyordu.

Yere oturdum. Sanki o an toprağı eşiyorlardı ve daha sonra içine beni gömeceklerdi. Mezarıma girmek için bekliyordum. Kapıdan çıkmadan ona bir kez daha seslendim tükenen nefesimin son damlasını kullanarak.

“Yasum...” Durdu. “Gitme. Lütfen.” Birkaç saniye bekledi ve sonra bana bakmadan ilerledi. Kapıdan çıktı.

Ellerim başımı buldu. Ne yapacağım hakkında hiç bir fikrim yoktu. Bununla baş edebilecek gücümde yoktu. İzmir benim için cehennem gibi olmuştu. Sürmediğimiz yeri kalmamıştı onunla. Birbirimize fısıldamadığımız aşk sözcükleri kalmamıştı. Ve sonra böylece bitmişti.

Ben hala o odada, öylece elleri başında ne yapacağını düşünen ve hıçkırarak ağlayan o adam değildim. Ama arada bir beni yokluyordu o aptal aşık. Her gün arıyordum. Yeni bir şeyler arıyordum. Beni unut demişti bana. Unutmanın en kolay yolu ise vazgeçişti. Her şeyden vazgeçmek.

Nefesimi hızla vererek suyun içinden çıktım. Telefonum ısrarla çalıyordu. Üzerimden bir su geçirdim ve küvetten çıktım. Elime geçen havluyu belime bağladım. Aynadan kendime baktım yine.

“Adama benzedin be!”

Ben aheste adımlarla ilerlerken telefon sustu. Duvarlar bana doğru hareket etmeye başladığında aceleyle giyindim. Telefonumu elime aldım Esat’ı aramak için. Ama aynı anda telefonum çaldı. Açmak istemiyordum. Bu açmadığım kaçınıcı telefonlarıydı. Ve sonra pes ettim.

“Evet.”

“Şükür.”

“Evet ağabey. Söyle ne söyleyeceksen.”

“Biz iyiyiz Evren. Merak edeceğin hiç bir şey yok.”

“Tamam ağabey. Nasılsın? Oldu mu?”

“Oğlum seni bırakan biz değiliz.”

“Kapatıyorum.”

“Tamam. Dur kapatma! Annemin yarın doğum günü. Seni çok özledi. Gelirsin herhalde. İyi bir doğum günü hediyesi olur.”

“Ağabey unut bunu! Gelemem.”

“Sen nesen biliyor musun? Tipik Türk filmlerindeki o adamsın. Kız esas oğlanı terk eder ve adam hayata küser. Sen o adamsın işte. Ezik.”

“Hayır. Öyle değil. Ben gayet eğleniyorum. Hayatım süper.”

“İyi, sana iyi eğlenceler o zaman.”

“Sana da ağabey.”

İkimizde telefonu kapatmadık. Bir süre sessizliğimiz ve hararetli nefeslerimiz konuştu.

“Özledik be oğlum.”

“Ben de ağabey. Bana biraz zaman verin.”

“Bir buçuk sene az bir zaman değil.”

“O zaman biraz daha verin.”

“İyi. Tüm zamanlar senin olsun. Serseri.” Telefonu suratıma kapadı. Ben de telefonu fırlattım. Yine dağılmıştı. Neden benimle uğraşıyorlardı ki? Ben böyle mutluydum işte.

“Off...” Bunu düşünmek için vakit ayırmadım. Zamanı gelince gidecektim nasılsa.

Telefonun parçalarını topladım yerden. Tekrar birleştirmeye çalıştım. Bu eski model telefonları seviyordum. Kaçınıcı kere duvarla bütünleşmişti ama yine de çalışıyordu. Gerçi bu sefer biraz daha sert olmuştu.

“Hadi. Çalış lütfen.” Ve açıldı. Esat’ın numarasını tuşladım.

Çaldı, çaldı, çaldı. Ama açan olmadı. Tekrar çevirdim. Meşgule aldı. Ve ben tekrar çevirdim.

“Ne var ulan? Ne?” Saate baktım; 10:45. Oldukça erkendi. En azından bizim için.

“Kalk çabuk. İşimiz var. Seni almaya geliyorum.” Aslında annemin doğum günü aklımdaydı. Zaten böyle bir şey düşünüyordum.

“Ne işi bu saatte? Uyuyorum ben. Git, işini kendin hallet,” dedi esneyerek.

“Ne işi olduğunu gelince anlatırım.” Bir yandan dün gece nereye bıraktığımı hatırlamadığım anahtarlarımı arıyordum. Yatağımda fıstık gibi gencecik filizi görünce unutmuştum tabii.

“Anlatamazsın çünkü ben gelmiyorum. Rahat bırak beni.”

“Esat. Hazırlan. Geliyorum. Mahalleye rezil ederim seni.”

“Ya ne zorun var erkenden hortlamışsın. Sanki iş meraklısısın.”

“Off Esat. İşe gitmiyoruz. Yarın annemin doğum günü. Ona hediye göndereceğim. Sen de bana yardım edeceksin.”

“Hımm...” Sanırım uyanmıştı artık. “Kızlardan birine söyle mağazadan ayarlasınlar bir şey.”

“Kadına kendi yerimden mi bir şey göndereyim? Olmaz. Başka bir şey.”

“Aman ya... Baş belasısın. İyi gel. Bekliyorum.”

Telefonu kapattım ve sııttım. Buna çok kızacaktı. Arabanın anahtarlarını buldum ve merdivenlere doğru yöneldim. Sessizce inmeye çalışıyordum. Son anda aklıma bir şey geldi ve Esat’ı aramak için cebimden tekrar telefonu çıkardım.

“Ahh... Hadi ama.” Yine dağılmıştı. Kahretsin! Tekrar onları birleştirmeye çalışıyordum. Bir yandan da yavaşça iniyordum.

Ve sonra bir şeye takıldım. Cıyaklayan bir şey. Bir fare? Yoo, hayır. Lanet olsun. Gözlerimi telefondan ayırıp bastığım şeye bakmak bugün yaptığım ikinci hataydı. Aslında koşarak oradan uzaklaşmam gerekiyordu.

Kızıl saçlar, öfkeli yeşil gözler ve şaşkın bir yüz ifadesi. Sanırım beni tanımaya çalışıyordu. Sabahki halimi düşünürsek tanımakta zorlanmış olması normaldi. Tanıdığı anda kaşları gözlerini kapadı çatmaktan. Ayağını koyduğu basamaktan çekti. O minicik ağzını kocaman kelimeleri söylemek için açtığına emindim. Yüzümü buruşturdum ve elimi havaya kaldırdım. Ama özür dilemek için geç kalmıştım.

“Höst...” dedi, bir bayanın ağzına yakışmayacak kadar kabaca. “Kucağıma gelseydin.” Aslında bu olanlar birkaç saniye sürmüştü sadece.

“Affedersin. Yanlışlıkla oldu. Kaza,” dedim dişlerimin arasından aceleyle. Onunla uğraşacak ne vaktim ne de ruh halim vardı. Ama benim gitmem için onun önümden çekilmesi gerekiyordu.

Tekrar yere eğildi hızla, yarım kalan düğümünü attı botunun bağcığına ve aynı hızla kalktı.

“Sistem bu sanırım. Sarılıp sarhoşluğu bahane etmek, üzerime binip kaza demek.”

“Seni görmedim. Üzerine de binmedim.”

“Ah, tabii. Böyle söyleyeceksin. Görülemeyecek kadar ufağım ben.” Çok da büyük olduğu söylenemezdi. Ellerini beline koydu. Benimle dövüşecekmiş gibi duruyordu. “Söylesene kaç kız taciz ettin böyle? Eğlenceli mi?”

“Bana bak. Hasta falan mısın sen? Çok ileri gidiyorsun.”

“Ben mi, sen mi? Pis sapık. Ya da kokuşmuş ayyaş. Ne istiyorsun sen benden?”

“Allah’ım, beni mi deniyorsun? Nesin sen, şaka mı? Birileri bana şaka yapıyor herhalde.” Etrafıma baktım aptalca. Bu gerçekten bir şaka olmalıydı. “Senden ne isteyeceğim? Seni tanımıyorum bile. Sana söyledim. Seni görmedim.” İşaret parmağım havada biraz daha ona doğru eğiliyordum. Biraz sonra basamaktan uçacaktım üzerine.

“Yine neler oluyor?” dedi Eylem. Emrah’la birlikte dışarıya çıkmışlardı. İkimizde onlara bakmadık ve cevap vermedik.

“Haa, evet. Görememen normal. Sokağa çıkman bile hata senin. İnsanların emniyeti açısından. Burnunun ucunu görmeyen ayyaş,” dedi bağırarak. Yüzüne acayip bir şekil verdi. Bu buruşturmak değildi!

“Emrah... Çekin şunu önümden. Bir tarafları elimden kalacak yoksa,” dedim öfkeyle. Ama Pelin’e bakıyordum. Hala önümde durmuş, gitmeye niyeti yok gibiydi. Emrah onu kolundan çekştirmeye başladı. “Pelin, sus artık. Yeter!”

“Bir de beni dövecekmiş. Başka marifetlerin de var mı? Sapık, ayyaş, hödük. Kolay değil o kadar beni dövmek.” O an öfkeden çılgına döndüm. Emrah onu önümden çekmişti. Onun arkasından alaylı gözlerle bakıyordu bana.

“Bana bak ufaklık! Seni evire çevire döverim. O zaman görürsün ne kadar kolay. Senin maymun suratını kim ne yapsın? Ergen olamamış maymun bozması. Yeter be! İşkence gibisin sabah sabah. Emrah, bu beyin yoksununu salmayın sokağa, insanlara yazık.” Yanlarından hızla geçtim. Aşağıya doğru inerken arkamdan bağırdı.

“Sen... Sen kendine bak! Fare suratlı, hödük.”

Allah’ım, beni sınava mı çekiyorsun bu sabah? Cevap vermedim. Eğer cevap vermek için dönseydim bir yerlerini kırardım bu kızın. Çenesini mesela.

Binadan çıkıp arabaya ilerledim. Ben arabayı çalıştırdığım sırada Pelin bina kapısında beliriverdi. Bana tiksinierek baktı, ben de ona. Ve ilerlemeye başladı.

Bir süre durdum. Onu dikkatle izledim. Kafasından büyük botları vardı. Tank gibiydiler. Çorabının biri yeşil, biri turuncuydu. Mini eteğinin üzerine uzun bir hırka giymişti. Rengarenkti. Gökkuşağı gibiydi.

“Paçoz,” dedim ve ilerledim.

Sonbaharın en sevdiğim yanı, yağmurlardı. Bu aralar sürekli yağmur yağıyordu. Şu an yağmasa da yerler ıslaktı. İleri de gördüğüm su birikintisi yüzüme kocaman bir sırtma yerleştirdi. Biraz daha hızlandım.

Pelin küçük gölettin yanından geçiyordu. Ben de kahkaha atarak ve hızla küçük göletten. Lastiklerin hızıyla havalanan tüm su Pelin’i buldu. Aynadan ona gülerek baktım. Olduğu yerde deli gibi tepiniyordu. Ağza alınmayacak küfürler sıraladığına emindim.

“İşte bunu bilerek yaptım ufaklık,” dedim kendi kendime. Tüm öfkem gitmişti bir anda. Oldukça keyifliydim. Köşeyi dönmeden bir kez daha baktım. Bana el hareketi yaptı. Omuz silktim. Ben öndeydim.

Kendimi ilkokul çocuğu gibi hissediyordum. Önde olduğumu düşünüyordum aptal gibi. Gerçi onu bir daha ne zaman görecektim ki? Buraya tekrar onları ziyarete geleceğini hiç sanmıyordum. Hele de bu sabahtan sonra. Onu öldürseler gelmezdi. Ama son darbenin keyfini ben bütün gün yaşayabilirdim.

Esat çoktan hazırlanmış kapıda bekliyordu. Beni görünce koşarak yanıma geldi, yolcu kapısını açtı.

“Sen kimsin? Arkadaşım nerede?” dedi bana gözlerini açarak. Dehşete kapılmış gibi duruyordu.

“Bırak zevzekliği. Atla hadi.”

“Adama benzemişsin,” dedi, dudaklarını beğenisini belli etmek için büzdü. “Ben kendi arabamla geliyorum,” dedi sırtarak. Sinirle kaşlarını çatıttım.

“Söylesene oğlum baştan, beni uğraştırıyorsun.”

“Sen hak ettin bunu. Bak gözaltılarım mosmor oldu. Kızlar beğenmeyecekler.”

“Kızlar seni zaten beğenmiyorlar,” dedim kıkırdayarak.

“Kıskanç herif. Akşama takılacağız yine nasılsa. Sana bebek bakıcılığı yapıyorum ama senin arabana da sen o haldeyken asla binmem. Hadi gidelim artık. Sen git, ben arkadayım,” dedi ve kapıyı kapattı.

“Adi herif,” dedim gülümseyerek.

Arka arkaya ilerliyorduk. Önce bir telefon almak için kenara çektim arabayı. Dükkandan içeri girdiğimde Esat arkamdan geldi.

“Telefon mu alacaksın annene?” diye sordu ben telefonları incelerken.

“Hayır tabii ki. Kendime bakıyorum bu telefonu.”

“Buyurun beyefendi. Yardımcı olabilir miyim?”

“Bir telefon almak istiyorum. Sağlam bir şey olsun,” dedim genç tezgahlara.

“Bakın şöyle modellerimiz var. Özellikleri, fonksiyonları gelişmiş.”

Tezgahlar aynı anda bir sürü telefon çıkarmıştı vitrinden. Bu tür uğraşlarım yoktu. Benim telefonum her yerde çeksin yeterdi bana. Gerçi artık şebekeler her yerde iyiydi.

“Kardeşim. İlkel çağdan kalma telefonlarınız var mı? Hani şöyle ‘takoz’ diye tabir ettiğimiz telefonlardan. Dayanıklı falan yani. Arada duvarla sıkı dostluklar yaşayabilecek bir şey. Bu adam mağaradan yeni çıktı. Ona göre bir şey verin.” Esat bu cümleleri sanki dünyayı kurtaracak çok önemli bir bilgi söyler gibi söylemişti.

Satıcı genç şaşkınlıkla ona baktı. Bu kadar ciddi bir yüz ifadesiyle ve ses tonuyla nasıl bu kadar saçmalayabildiğine şaşıırıyordu muhtemelen. Belki de bizim tımarhane kaçkını olduğumuzu düşünüyordu.

“Sen ona bakma. Bana işe yarayan, ‘sağlam’ bir şey ver işte.” Sonra Esat’a bir dirsek attım. Esat’ın kıkırdamaları durmadı birkaç dakika. Ortada bu kadar gülünecek bir şey yoktu halbuki.

“Sen ne gıcık bir herifsin,” dedim telefonu alıp dışarı çıktığımızda. Gömleğinin yakasını havalı bir bakış atarak yukarı kaldırdı.

“Öyleyimdir,” dedi gırtlaktan çıkardığı bir sesle. Bu kadar havalı edalara daha iyi sözler çıkabilirdi ağzından, en azından boşa gitmemiş olurdu.

“Şaklaban,” dedim ona bakmadan ve arabaya doğru ilerledim.

Esat benden üç yaş küçüktü. Bu durumda ağabey olan bendim ama her zaman o bana ağabeylik yapardı. Çocukluk arkadaşımı. En vahim anlarımda can simidim oluyordu. Ben İzmir’i son sürat terk ederken o da peşimden geliyordu. Yolda durup birkaç küfür salladım ona geri dönmesi için ama o umursamadı. Sözlerime cevap vermedi. Yine peşimden geldi. Sürekli giderdi ailesini görmeye.

Yakışıklı çocuktuk Esat. Esmerdi, kısacık siyah saçları, yeşil gözleri, kızların bile imrendiği bir burnu ve onun söylediğine göre öpülesi dudaklarıyla İtalyan erkeklerine benziyordu. Üşenmeyip bunu araştırmıştık. En yakışıklı erkeklerin İtalyan erkekleri olduğuna karar vermiştik.

Maddi imkanımız oldukça iyiydi, yoksa böyle gece takılmalarına para yetiştiremezdik. Her ne kadar ben ailemi terk etmiş olsam da bankada yüklü miktarda bir hesabım ve aile şirketinde hisselerim vardı. Her ay gelirin hakkım olan kısmını bana gönderirlerdi. Esat'ın ailesinin durumu da gayet iyiydi.

Buraya ilk geldiğimiz zaman otelde kalmıştık. Böyle gitmeyeceğine karar verip 'ayrı ayrı' ev kiralamıştık. Onunla ne kadar iyi anlaşıyor olsak da beraber asla yaşayamazdık. O pis herifin tekiydi. Tamam, ben de çok temiz sayılmazdım ama en azından yastığımda kirli çoraplarımla uyanmazdım sabaha.

Gerçi şu aralar, bana olan minnet borçlarını ödemek için sanırım, Eylem temizliyordu odamı. Ona belki yüzlerce kez istemediğimi söylemişim ve o beni dinlememişti. Ve ben de her zaman, her şeyde yaptığım gibi vazgeçmişim. En kolayı vazgeçmişti.

Esat'la bir iş kurmaya karar verdiğimizde -tabii ki Esat'ın zoruyla- onun absürt iş atılımlarına savaş açmak zorunda kalmıştım. İlk birkaç ay ben ayılmadığım ve o benimle uğraşmak zorunda olduğu için aklını kaybettiğini düşündüm, düşüncelerine aldırış etmedim.

Kavga gürültü bir iş yapmaya karar vermiştik sonunda. İstanbul'un işlek üç yerinde mağaza açmıştık. Ev mobilyaları, beyaz eşyalar, elektronik eşyalar ve bunun gibi bir sürü şey. Çok iyi gidiyordu işler. Biz Esat'la ana bayide duruyorduk. Tabii o da aklımıza ne zaman eserse. Her şey kayıt altındaydı ve elemanlar çok iyiydi. Bunun için rahattık. Gerçi iş çok da umurumda değildi. Dostlar alışverişte görsün!

Büyük alışveriş merkezlerinden birine gidip anneme pırlanta bir kolye seçmiştik. Esat bu konuda çok iyiydi. Neredeyse her takıldığı kıza böyle hediyeler aldığı için bu konularda uzmanlaşmıştı artık. Annemin çok beğeneceğini düşünüyordu. Kendim götürmeyi isterdim aslında. Esat'ın da böyle düşündüğünü biliyordum ama o hiçbir zaman bana bu konuda baskı yapmamıştı. Benim için kolay değildi. Yalan yok, korkuyordum. Ve yine kargoyla işimi halletmek en mantıklısıydı. Hediyein yanında bir de çiçek beğenmiştik, üzerine afili bir not yazmıştım -tabii ki Esat söylemişti o güzel sözleri- en azından yüzünü biraz olsun güldürürdü.

"Ne var?" dedim Esat'a telefonda bağırarak. Arabanın her yanında dolaşıp bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. Sonunda telefonunu kullanmak aklına gelmişti.

"Bizim yere gidiyoruz. Hani Şeymalar vardı ya, onlar da gelecek," dedi. Yanımdan gidiyordu dönüp ona baktım. Ağzı kulaklarına varmıştı. Ben Şeyma kim diye düşünüyordum o sıra.

"Şeyma?" diye sordum.

"Hani uzun boylu," dedi elini başının üzerine uzatarak. Ve ben yola baktım tekrar.

“Kaza yapacağınız senin yüzünden. Önüne bak. Hatırlamıyorum.”

“Ahh... Tipik Evren sözü. Hatırlamıyorum. Sana ne anlatmaya çalışıyorum ki? Gidince görürsün işte. Onlarla takılacağız.”

“Fark eder mi?”

“Etmez tabii.”

Ve yine aynı terane. Bütün gece gözlerim görmeyene kadar içmiştim. Kalkıp dans ettim. Gerçi yaptığım figürlere dans denir miydi bilmiyorum? Sonra bir ara gözüme bir şey takıldı.

“Yok canım,” dedim kendi kendime. Gözlerimi kırptım birkaç kez. Lanet olsun, bu kabus bitmeyecek miydi? Esat’ın yanına doğru ilerledim yalpalayarak. Omzuna vurduğum.

“Ne oldu?” diye sordu kaşlarını çatarak. Meraklıydı, çünkü ben dans ettikten sonra yanımdaki kızı alıp giderdim arkama bakmadan.

“Şuradaki kızıl kafayı görüyor musun?” diye sordum. Esat işaret ettiğim yere baktı. Pelin bana alayla sırtıyordu. İçinden ‘Şu haline bak ayyaş’ diyordu kesinlikle.

“Ne kızılı Evren? Ben kızıl bir şey görmüyorum,” dedi. Gözlerim biraz daha net görmeye başlamıştı. Biraz daha açtım ve daha da dikkatle baktım.

“Bak! Dikkatli bak! Pelin orada,” dedim. Dilim dönmüyordu bir türlü.

“Senin gitme vaktin gelmiş.”

“Ama orada,” dedim Pelin’i göstererek.

“Pelin kim?” diye sordu Esat. Beni tabureye çekti.

“Cadaloğun teki,” dedim oturduğumda. Sonra tekrar dönüp Pelin’e baktım ama orada yoktu.

“Gitmiş,” dedim Esat’a döndüğümde.

“Orada kimse yoktu zaten Evren. Pelin kim?” diye tekrarladı sorusunu.

Normal bir anda anlatmazdım tabii ki, ama çok sarhoştum. Tüm sabahı olduğu gibi, kelimesi kelimesine anlattım ona. Anlattıkça alkolün etkisi geçiyordu. Esat kahkaha atıp benimle alay etmeye başlayınca anlattığıma pişman olmuşum tabii.

“Taciz haa!” Ve arkasından gürültülü bir kahkaha. “Madem böyle bir şey vardı, sabahtan beri neden anlatmıyorsun? Şaka gibi.”

“Aynen. Şaka gibiydi. Ama son darbeyi ben vurdum. Halini görmeliydin, baştan aşağı çamur olmuştu,” dedim kıkırdayarak. Esat ilk önce gülüşüme eşlik etti. Sonra bir anda susup bana garip bir bakış attı.

“Seni bu kadar içten gülerken görmeyi özlemişim. Şu Pelin’i alkışlamak lazım. Hala hayalini gördüğüne göre çetin ceviz olmalı.”

“Ceviz mi bilmem ama çetin olduğu kesin. Allah, o ne çene Yarabbi?”

Yaşadıklarım aklıma gelince o an o kadar sinirlensem de tekrar güldüm. Ne kadar canımı sıkmış olacak ki, onun hayalini -bu defa gerçekten hayalini- görmüştüm.

Beynim normale döndüğünde kimseyle çıkmak istemediğimi anladım. Esat’ı orada bırakıp eve geldim hızla. Yine sessiz adımlarla girdim içeriye. Odama girdiğimde yatağımın altını üstünü kontrol ettim. Bir yerlerden bir kız çıkabilirdi her an. Ama kimse yoktu. Bu halime güldüm. Beni iyi korkutmuştu. Sonra üzerimdekilerle birlikte yatağa bıraktım kendimi.

3. BÖLÜM

“Günaydın Evren,” dedi Eylem. Elinde vileda, merdivenleri siliyordu. Mağazaya gitmek için hazırlanmış çıkıyordum.

“Günaydın Eylem. Nasılsın?”

“İyiyim. Evdeyim bugün. Temizlik yapayım dedim. Odana da çıkacağım haberin olsun.” Ona karşı gelmedim. Nasılsa kendi bildiğini okuyacaktı.

“Sen bilirsin. Sonra arkamdan beddua etme ama.”

“Aşk olsun.”

“Şaka yapıyorum. Neyse ben çıkıyorum. Görüşürüz.”

“Görüşürüz.”

Merdivenleri ikişer ikişer atlayıp indim. Bina kapısından çıktım.

“Al bakalım,” diye bir ses duydum. Daha kim olduğuna bakamadan üzerime bir kova çamurlu suyu boca etmişti bile. Baştan aşağıya çamura bulanmıştım. Çamur banyosu yapmış gibiydim. Ağzımın içine bile girmişti. Ellerim havada, öfkeli gözlerim sesin geldiği yöne baktı.

“Allah belanı versin. Manyak insan,” diye bağırdım. Annem beddua iyi bir şey değil demişti ama bu kız bunu hak ediyordu.

“Su öyle değil canım, böyle atılır. Öğren,” dedi keyifle gülümseyerek.

“Bunun hesabını vereceksin,” dedim ona doğru ilerleyerek. Bu defa çok fazla sinirlenmiştim. “Sen çok oldun.”

“Ödeştik,” dedi ve yerden aldığı çantasını boynuna alarak ilerlemeye başladı hızla. Onu bu defa gerçekten dövecektim. Peşinden ilerlemeye başladım, işin rengini anlamış olmalı ki adımları hızlandı.

“Gel buraya. Sana gel diyorum,” diye bağıırıyordum arkasından ilerlerken.

“Yetişebiliyorsan sen gel,” dedi bağırarak bana bakmadan.

İşin kötüsü, az sonra Esat buraya gelecekti beni almak için. Lanet olsun. Bu çamurlu halimle ona yetişemeyecektim. Geri dönmeye karar verdim. Hızla binaya doğru ilerledim ve Esat yavaş yavaş geliyordu. Aynı anda binanın önünde buluştuk. Camı açıp bana dikkatle baktı. İşaret parmağımla ona savurdum. Dişlerimi sıktım.

“Sakin! Tek kelime etme. Tüm hıncımı senden alırım.”

Gözlerini irice açtı ve ağzına fermuar çekiyormuş gibi yaptı. Ben daha ikinci basamaktayken Esat’ın arabanın içinden gelen kahkahasını duymuştum. Ayağımla sinirle basarak çıkıyordum merdivenleri. Odama çıktım.

“Aaa...” Eylem bir çığlık attı.

“O kızıl kafa arkadaşına söyle. Canı fena halde yanacak. Bunu ödeyecek,” dedim. Eylem dudaklarını ısırdı. Bunu gülmek için yapmıştı muhakkak.

Hızlı bir duş alıp üzerimi değıştirdim ve Esat’ın yanına indim. Gelirken çamurladığım yerleri Eylem temizlemişti.

Arabaya bindim.

“Gördüğün şey hakkında tek kelime istemiyorum,” dedim Esat’a bakmadan.

O an bir şey söylemedi. Gün boyu mağazada da bir şey söylemedi, ama beni her gördüğünde yanaklarını şişirip durdu gülmek için. Gece ayrı davaydı. Bara gittiğimizde tüm sinirimle ona olanı anlattım. O kahkaha atıyor, ben sinirden köpürüyordum.

Bir hafta daha böyle sinir küpü halinde gezmiştim. Bizim hayat dönencemiz hep aynıydı. Pazartesi aklımıza eserse işe gider, Salı ne gerek var der, Çarşamba tüm gün boyu uyur ve Pazar’a gelene kadar ne yaşadığımızı bile unuturduk. Esat zavallısı da bana ayak uyduruyordu. Arada ağabeyim telefon açar, ben meşgule alırdım. Benim hayatım buydu işte. Yeniliklere yer yoktu! Ama bazen bir şeyler değışiyordu istemesen de. Buna engel olamıyordu insan böyle anlarda.

Çarşamba günü Esat İzmir’e gitti ve ben Esat olmadan dışarı adım atmazdım. Eve giderken absürt bir film aldım. Bir iki bira ve cips. Niyetim iğrenç bir film seyrederek zaman öldürmekti.

Filmi DVD’e yerleştirdiğimde Emrah aşağıdan seslendi. Bu da normal olmayan bir şeydi.

“Evren? Müsaitsen biraz gelebilir miyim?” diye sordu. Kendime çeki düzen verdim.

“Gel tabii,” diye seslendim ona, yüzümü buruşturarak. Merdivenlerden çıkışını duydum ve oturduğum kanepede doğrudum.

“Gelsene,” dedim kapıda belirdiğinde. Yanıma kadar geldi ve oturdu. Sıkıntılı bir ifadesi vardı.

“Bir sorun mu var?” diye sordum. Öyle görünüyordu. Sormam gereken buymuş gibi gelmişti bana.

“Aslında var,” dedi yine sıkıntıyla. Ağzında dolandırıyordu sözleri. Başımı salladım anlatması için. Ya kirayı ödeyemeyecekti -ki bu benim için hiç problem değildi- ya da biraz borç isteyecekti.

“Bir misafirimiz var,” dedi.

“Ee...” Bunun benimle olan kısmını anlayamamıştım. Onların hep misafiri olurdu.

“Misafir Pelin,” dedi.

O an saçlarımın elektrik yemiş gibi havalandığını hissettim. Ona olan kızgınlığım geçmişti ama ismini duyduğumda bedenimde öfke kıvılcımları dolanmaya başlamıştı.

“Bundan bana ne?” dedim. Sanırım biraz sert bir ton kullanmıştım. Emrah karşımda büzülmüştü.

“Pek anlaştığınız söylenemez,” dedi hafif bir gülümsemeyle. “Lafı dolandırmayacağım. Pelin’in evdekilerle sorunları var biraz.” Ahh, ben buna neden şaşırmadım. “Ve kalacak yeri yok. Bizde kalabilir mi bir süre?”

O an biraz düşündüm. Tamam, beş yaşındaki çocuklar gibi didişiyorduk. Tamam, ona çok öfkeliydim. Tamam, ailesini mutlaka çileden çıkarmıştı. Ama yine de bir genç kızın sokakta kalmasına gönlüm elvermezdi. Ve zaten her ne kadar benim evim de olsa sonuçta Emrah ve Eylem orada kiralarını ödeyip -yani genelde ödeyip- oturuyorlardı. Evlerine alacakları insanlara kendileri karar verirdi.

“İyi de bundan bana ne Emrah? Kimi isterseniz misafir edebilirsiniz,” dedim gülümseyerek.

“Yine de sormak istedik. Sonuçta... Biliyorsun işte...”

Omzuna dokundum. “Odamdan ve benden uzak dursun yeter,” dedim yine gülümseyerek.

Emrah kıkırdadı. Ama gözlerinde hüznü vardı. Buruk bir şekilde gülümsedi. Buna kafa yormadım.

“Sağ ol. Gerçekten gidecek yeri yok,” dedi ve ayağa kalktı. “Ahh... Aslında bu akşam seni yemeğe davet etmek istiyorduk ama-”

“Anladım. Bir savaş daha kimseye iyi gelmez,” diye tamamladım sözünü.

“Yani. Ben iniyorum. Görüşürüz,” dedi ve aşağıya indi.

Kumandayı elime alıp düğmeye bastım. Güya film izliyordum. Yine günümü mahvetmişti bile. Çok meraklı bir insan değildim ama neden sokakta kaldığını merak ediyordum. Acaba ailesine ne yapmıştı?

Televizyona bakarken Pelin geliyordu gözlerimin önüne. Ne kadar zor bir kızdı. Hele son yaptığı... Tanrım, onu gerçekten dövmek istemiştim. Tabii bunu yapmazdım. Ama isterdim. Sonra filmi izlemediğimi fark ettim ve televizyonu kapatıp yatağıma uzandım.

Boğucu bir geceydi. Tavandaki tüm kareleri saydım. Kim bilir kaç koyunu çitten atlattırdım, ama yine de uyuyamıyordum.

Bazen böyle yalnızlıktan sıkıldığım oluyordu. Uykusuzluğumu şikayet edebileceğim kimsem yoktu. Evet, bunu ben yapmıştım ve istediğim zaten buydu, ama yine de bazı gecelerde böyle yalnızlık beni boğuyordu. Sonra yine kafam Pelin'e takıldı. Son zamanlarda en çok düşündüğüm kızdı. Ama düşüncelerim iyi niyetli değildi!

Esat gelene kadar her gün mağazaya gittim. O ise ailesini çok özlemiş ki biraz daha kalacaktı. Güya iki günlüğüne gitmişti. Ben ise sıkıntıdan patlayacaktım. Sadece bir akşam bara gittim ve eve körkütük geldim. Pelin'le dört gün boyunca hiç karşılaşmadık. Varlığının burada olduğu bile belli değildi. Belki de Emrah çok iyi tembihlemişti onu. Onu görmeyi düşünüyordum. Hatta iğneleyici birkaç söz söylemekte istiyordum, çünkü son yaptığı içimde patlamıştı. Ama o hiç karşıma çıkmamıştı. Sanki beni kolluyor ve ona göre hareket ediyordu.

Esat'a gelmediği için kızdığım son gece sinir küpü olarak eve gelmişim. Takıldığımız arkadaşlarımızdan Kenan her gün arıyordu ama gitmemek için bir bahane buluyordum. O akşam yine kanepeye uzandım ve hayvanlar alemini izlemeye koyuldum. Televizyondaki her türlü yayından çok daha iyiydi. En son bir kaplan ceylanı avlıyordu. Finalini görmeden uyumuşum.

Biri adımı sesleniyordu. Telaşlı bir sestir ve ben gözlerimi açmakta zorlanıyordum.

“Evren.” Emrah'ın sesiydi bu. Gözlerimi hızla açtım.

“Ne var Emrah?” diye sordum kalkmadan. Aptal gibiydim. Belki de hala uyuyordum.

“Evren, Pelin çok hasta. İki gündür ateşler içinde yanıyor. Ama bu akşam çok daha kötü. Korkmaya başladık.” Kaşlarını çatmış tepemde dikiliyordu. İyi de bundan bana ne?

“Alnına ıslak bez falan koyun,” dedim, yastığıma sarıldım ve ona arkamı dönerek uyumaya çalıştım. Söylediğim sözün açılımı ‘Bana ne bundan’ oluyordu ama Emrah bunu anlayacak gibi görünmüyordu.

“Evren... Doktora gitmemiz lazım. Gecenin bu saatinde bizim için biraz zor. Durumu gerçekten kötü.”

Bu demek oluyor ki benim onları hastaneye götürmemi istiyorlar. Pelin için kılımı kıpırdatmazdım aslında ama Emrah ve Eylem onu götürebilmek için sınırlarını zorlayacaklardı.

Derin bir nefes vererek kanepeden kalktım.

“Tamam. Hazırlayın onu, götürelim,” dedim sıkıntıyla. Sonra Emrah’a baktım. Bana gelmek zorunda olduğuna bin pişman gibi duruyordu. Maddi durumları oldukça kötüydü. Ona yanımda çalışmayı teklif etmişim ama nedense kabul etmemişti. Ve şimdi onu götürmek için zor durumda kalmışlardı.

Kızdım kendime. Normal bir zamanda Allah’ın belası bir barda bu saatte dans ediyor olurdum. Şimdi onlara yardım etmek için zorlanıyordum. Nasıl bir yaratıktım ben böyle? Ama bunda Pelin isminin önemi büyüktü.

“Hadi çabuk olun. Hemen gidelim,” dedim sonra ciddi bir ses tonuyla. Emrah memnun bir yüzle aşağıya indi tekrar. Ben de üzerimi giyinip yanlarına gittim.

Bir süre giriş kapısında bekledim ama kimse çıkmadı.

“Eylem... Hadi,” dedim beklemekten sıkıldığımda.

“Ben onunla bir yere gitmem.”

Cılız çıkıyordu sesi Pelin’in. Ama hala çene yapıyordu. Emrah ona saçmalamamasını söylüyordu. Ama o sürekli itiraz ediyordu. Kendimi bir anda aptal gibi hissettim.

“Emrah,” dedim tekrar sinirle. Emrah yanıma geldi.

“Bak... Taksi parasını vereyim siz gidin olur mu? Benim onunla uğraşacak halim yok,” dedim fısıldayarak.

“Evren...” dedi ve sustu.

Ona baktım. Lanet olsun, onun kalbini kırmıştım. Hastalıklı bir kızı ne kadar çok takıyordum böyle. Sonuçta ben bunu Emrah ve Eylem için yapıyordum. Ve Emrah’ın hastane parasını ödeyecek durumu da yoktu muhtemelen.

“Neyse boşver. Ben arabadayım. Gelirseniz gideriz,” dedim.

Kendimi bazen tanımakta zorluk çekiyordum. Pelin’i takmamayı önerdim kendime. Onu duymamayı. O zaman sadece bir geceliğine ona katlanabilirdim.

Saate baktım. Sabahın dördüydü. Bir kahve olsaydı iyi giderdi diye düşünürken üçü birlikte çıktılar binadan. Ona ne olmuştu böyle? Bir koluna Emrah, diğerine Eylem girmişti. Yürümekte zorlanıyordu. Ama beni tedirgin eden bu değildi, yüzünün şiş olmasıydı. Sanki dayak yemiş gibiydi. Nasıl bir hastalığı vardı ki, böyle şiş ve yaralar oluşmuştu yüzünde?

Arabada kalmak ve inip onlara yardım etmek arasında kalmıştım. Sonra arabada kalmanın daha iyi olacağına karar verdim.

Bindiklerinde son sürat ilerliyordum. Emrah bir devlet hastanesine gitmeyi önerdiyse de onları dinlemedim. Pelin'in durumu gerçekten kötü görünüyordu. Arada bir ağzını tutamadığı oluyordu tabii.

“Canımızı kimlere emanet ediyoruz Ya Rabbi?”

“Bu adam önünü göremiyor ki araba kullansın.”

“Beni ne diye götürüyorsunuz? İyiyim ben.”

“Geri dönelim. Ben iğneden korkuyorum.”

Son söylediğine hepimiz gülmüştük. Ondan önce söylediklerine hiçbirimiz cevap vermedik. Sayıklıyor da olabilirdi. Ve sonra kapanan gözlerine yenik düştü. Bayıldığını düşünüp daha da hızlandım.

“İki gündür onunla uğraşıyor Eylem,” dedi Emrah. Pelin'i bir odaya almışlardı. Doktor muayene etmek için gelmişti.

“Şikayeti nedir?” diye sordu doktor.

Eylem bir şeyler anlattı. Ben Eylem'i dinliyordum o sıra. Emrah da bir şeyler anlatıyordu ama duymuyordum. Sonra bir anda doktor elinde stetoskop, göğsünü açtı Pelin'in. Ona mahremiyet vermek için dönmem gerekirdi. Ama ben gözlerimi şokla açmış, bedenindeki morluklara bakıyordum. Bu kıza ne olmuştu böyle? Eylem, Pelin'i olduğu yerde çevirdi ve sırtını açtılar. Pelin tamamen baygındı. Ağzım bir karış açık öylece bakıyordum. Sırtında da aynı morluklardan vardı. Kimileri geçmiş gibiydi, sararmışlardı.

“Bunlar da ne?” diye sordu doktor. Aynı soruyu ben de içimden soruyordum. Eylem fısıltıyla doktora anlatırken kulak kabarttım ama duyamadım.

“Babası yapmış,” dedi Emrah öfkeli bir sesle. Dişlerinin arasından konuşuyordu. Pelin'e acıyarak bakıyordu. “Kolları, bacakları her yeri böyle. Demirle dövmüş.”

O an yutkundum. Hangi baba evladına böyle bir işkence, eziyet edebilirdi ki? Vicdansızlık bu, acımasızlık. Gözlerim şokla ve nefretle açılmıştı. Tamam, Pelin'e çok fazla kızıyordum, ama bir insan ne yaparsa yapsın böyle bir muameleyi hak etmiyordu. Onu dövmek istediğim an geldi aklıma ve kendime sinir oldum yine.

Ona bir şey söyleyemedim. Dilimi yutmuş gibiydim. Emrah devam etti aynı tonda.

“Bize gelmeden önce sokakta yatmış. Çok yağmur yemiş. Onun için hastalandı sanıyoruz. Gidecek başka kimsesi de yok,” dedi bana bakarak.

“Neden daha önce gelmemiş ki?” diye sordum şaşırarak.

“Gelmemiş işte,” dedi omuz silkerek. Sanırım bunda benim payım büyüktü.

Baygın yüzüne baktım, yaralarına, minik dudağındaki o şişliğe. Aklımda istemediğim görüntüler gezinmeye başladı. O an neler hissetmişti? Lanet olsun. Ona böyle acıyarak baktığımı görse bu hasta haliyle bile bana laf yetiştireceğine emindim. Manzaraya dayanamadığım anda odadan hızla çıktım. Zaten Eylem de üzerini değiştirecekti. Ben çıktığım anda Emrah da arkamdan geldi.

Ellerim başımı buldu sinirle. “Bu... Çok korkunç bir şey,” dedim öfkeyle ona bakarak. Bir insan bir insana nasıl bu şekilde davranabilirdi? Hem de o adam bu kızın babasıydı. Lanet herif. Onu parçalara ayırabilirdim.

“Öyle,” dedi ellerini cebine atarak, sonra duvara yaslandı ve gözlerini kapayıp yüzünü buruşturdu. “Sen onu ilk geldiği an görecektin. Küçük dilimi yutacaktım. Şok olduk.”

“Neden peki? Onu bu hale getirmesini gerektirecek şey neymiş? Gerçi nedeni ne olursa olsun kimse ‘hiç kimse’ böyle bir davranışı hak etmiyor.”

“Anlatmadı. Bilmiyoruz. Aslında Pelin bizim arkadaşımız değil. Eylem onun ablasıyla arkadaştı. Ama ablası ve annesi kayıplar.” Gözlerini açtı ve bana baktı.

“Kayıp mı?” diye sordum şaşırarak.

“Evet. İkisi birden, bir anda yok oldular. Kimse görmemiş. Kimse bilmiyor,” dedi ellerini havaya kaldırarak. Aramızdaki mesafeyi biraz daha kapadı yavaş adımlarla. “Bence babasının parmağı var bu işte,” dedi fısıldayarak.

Yüzümü buruşturdum. Kendimi korku filminde gibi hissettim bir an. Nasıl bir evde yaşıyordu bu kız? Hangi tür canilerin içindeydi? Kafayı bu kadar kırması normaldi belki de.

Birkaç saat daha heykel gibi bekledik. Aklım sürekli Pelin’in morluklarına takılıyordu. Şerit gibi uzanıyorlardı bedeninde ve kabarmışlardı bazıları. Kimileri geçmek üzereydi. Midem alt üst oldu bir anda. Emrah’ın içecek bir şeyler getirmesine sevinmişim. Boğazım yırtılacak gibi geliyordu. Sabah Emrah’ın telefonu çaldı. Numarayı gördüğü anda yüzünü buruşturdu.

“Bizim şef,” dedi bana bakıp. “Alo... Bende sizi arayacaktım. Evet gelemedik. Hastamız var. İzin istemek için arayacaktık. Hastayı bırakacak kimse yok. Durumu da pek iyi değil. Öyle mi? Peki, ben bir şeyler ayarlamaya çalışacağım.”

Konuşurken yüzü acayip şekillere giriyordu. Ben bu tür durumlarda elemanlarıma izin veriyordum. Umarım onlarda verirlerdi. Ama konuşmanın seyrine bakılırsa vermemişlerdi. Ve ben hastane masraflarını karşılayıp gitmeyi düşünüyordum.

Telefonu oflayarak kapadı ve gözleri beni buldu. Bu bakışı biliyordum, benden bir şey isteyecekti. Beynim hızlı çalışmadığı için bakışının altındaki anlamı çözmek uzun sürdü. Anladığım an kaşlarımı havaya kaldırdım.

“Yoo... O kadar değil,” dedim ellerimi havaya kaldırarak. “Ona bakıcılık yapamam.”

“Senden bunu istemek o kadar zor ki anlatamam. Ama bugün gitmeksek yarın kovulacağımız kesin,” dedi.

O bu cümleleri söylerken ben ter içinde kalmıştım bile. Artık bu iş iyice canımı sıkıyordu. Sinirlerim gerilmişti. Ama bana bakan uykusuz, sancılı gözlerle yenik düşmüştüm. Neydim ben? İyilik meleşti mi? Esat, Allah’ın belasası herif, neredesin?

“İyi Emrah. Tamam. Defol git,” dedim elimi ona savurarak. İçimden bir ton laf söylüyordum. Omzuma koydu elini.

“Çok sağ ol Evren. Sana ne kadar teşekkür etsem az,” dedi ve içeri daldı.

Aralanan kapıdan Pelin’i gördüm. Yine aynı halde yatıyordu. Bu kabul edişin ne kadarında sen varsın Pelin?

Emrah ve Eylem apar topar çıktılar. Halbuki benim ona yaptığım teklifi düşünseydi böyle durumlarla uğraşmayacaktı, tabii ben de uğraşmayacaktım.

Pelin hala baygın yatıyordu. Yanına bir sandalye çektim ve oturdum. Uykum pek yoktu ama başım oldukça fazla ağrıyordu. Gözlerimi kapadım ve ellerimi göğsümde birleştirdim. Bir ara içeriye hemşire girdi, ona bakmadım. Uyuyor olduğumu düşünmüş olmalıydı. Artık ne işi varsa halledip gitti. Bir süre sonra Pelin derince bir nefes aldı. Gözlerimi merakla açtım ama hala uyuyordu. Tanrım ona bakamıyordum bile yüzündeki yaralardan. Kafamda hayaller dolanıyordu ona bakınca. Ve yine gözlerimi kapadım.

“Ahh... Gözlerimi açtığım manzaraya bak. Ne şahane?”

Pelin uyanmıştı. Ve hırıltılı bir sesle ilk söylediği sözcükler bunlar olmuştu. Ona bu defa kızmadım. Acıdığım için değildi. Artık umursamamaya karar vermiştim. Gözlerimi açıp açmamakta kararsız kaldım bir an. Sonra bir anda açıp gözlerine diktim bakışlarımı.

“İyi misin?” diye sordum kibar olmaya çalışarak.

Bana cevap vermedi. Bakışlarını pencereye çevirdi. Gözlerimi kapadım ve derin bir nefes aldım. Sonra yine açtım gözlerimi.

“Çok da önemli değildi aslında,” dedim dişlerimin arasından. Hani onu umursamayacaktın Evren?

“Bizimkiler nerede?” dedi yine bana bakmadan.

“İşe gittiler.”

“Ne yani?” dedi bana bakıp. “Beni seninle yalnız bırakıp işe mi gittiler?”

“Sen ne sanıyorsun beni? Tacizci mi?”

“Onun gibi bir şey,” dedi alaylı bir gülümseyişle.

“O zaman yanılıyorsun ufaklık. Ön yargı yapıyorsun,” dedim ve ben de pencereye baktım. Sonra hızla ayağa fırladım.

“Nereye?” diye sordu.

“Sana ne?” dedim ona bakmadan. Doktorunu bulmak için çıkmıştım.

Doktoruna haber verdim ve onunla beraber tekrar odaya döndüm. Pelin kapalı gözlerini açtı.

“Geçmiş olsun küçük hanım,” dedi doktor.

“Teşekkür ederim,” dedi sakın bir sesle. Normal bir tonla da konuşabiliyordu yani. Ben bir köşede onları izliyordum. Ateş alanına fazla yaklaşmamak en iyisiydi.

Tekrar kontrol edilirken ben dışarı çıktım. Birkaç dakika sonra hemşire gelip beni içeriye çağırdı.

“Hastamızın durumu gayet iyi. Ateşi arada yükselebilir tekrar. İlaçlarına hemen başlasın ve yaraları için yazdığım merhemi kullansın.” Bunu söylediğinde gözlerim Pelin’e kaymak istese de onları zor tuttum. “Siz işlemlerini yapın, hasta taburcu olabilir. Hasta kaydı da yapılmamış çünkü,” dedi.

“Atlamışız üzgünüm. Uyaran da olmadı,” dedim. “Şimdi hallederim. Biz çıkabiliriz yani?” diye sordum.

“Evet. İşlemler olsun,” dedi tekrar doktor. Anladık Doktor Bey, kaçmıyoruz. Bunu yüzüne de söylemeyi isterdim ama Pelin yanlış anlayabilirdi. Doktorun uzattığı reçeteyi alıp ceketimin cebine koydum.

“Ne işlemleri?” diye sordu Pelin doktora.

“Hastane masrafları,” dedi doktor. “Geçmiş olsun,” dedi ve hızlı adımlarla dışarı çıktı. Arkasından hemşire de çıktı. Pelin’in çantasını dolaptan çıkardım ve ona uzattım.

“Nüfus cüzdanını ver,” dedim düz bir sesle.

“Ne yapacaksın?” diye sordu kaşlarını çatarak. O minik ağzı yine büzülmüştü. Çok yorgun görünüyordu aslında. Konuşacak gücü nasıl bulabiliyordu anlamıyorum.

“Nikah dairesine gidip, sana nikah kıyacağım.”

“Ne?” diye sordu şaşkınca.

“Hasta kaydını yaptıracam,” dedim dişlerimin arasından. Bir anda doğruldu ve yataktan inmeye çalıştı. Onu omuzlarından tuttum.

“Rahatsız mısın sen ya? Ne yapıyorsun?” diye sordum yatırmaya çalışırken.

“Ellerini çek üzerimden. Hasta kaydını yaptıracam,” dedi ellerimi iterek. Gözlerini irice açıp bana dikmişti. Ellerimi havaya kaldırdım. Yürüyecek durumu yoktu ama hala inatçıydı.

“Ben yaptırırım. Sen giyin,” dedim ben de ona öfkeyle bakarak.

“Üzerimi de giyerim, işlemleri de yaptırırım. Sen gidebilirsin.” Omzuma çarpıp beni geçti.

“Ne halin varsa gör,” dedim ve dışarı çıktım.

Benden nefret ediyordu. Eğer Emrah’a burada duracağım için söz vermiş olmasaydım ben ona katlanacaktım sanki. Kendini beğenmiş budala. Hastaneden çıkmak için öfkeli adımlarla ilerlerken suratımı buruşturarak geri döndüm. Bu hastaneyi biliyordum. Çok iyi bir hastaneydi ama biraz tuzluydu. Ve Pelin’in parası olup olmadığını bilmiyordum. Sonuçta parası olsa bir otele gitmeyi tercih edecek bir kıza benziyordu.

Biraz sonra onu kayıt bölümünde gördüm. Eğer her şey yolunda ise ona görünmeden gidecektim. Yüzü ekşimiş, sinirle ayağını yere vuruyordu. Karşısındaki bayana bir şeyler söylüyordu hararetle. Yanına kadar gittim ama beni görmedi. Ayakta zor duruyordu aslında.

“Hanımefendi, beş yıldızlı otele tatile gelmedim. Birkaç saat uyuduk, şöyle bir baktınız diye bu kadar miktarı ödeyeceğimi sanıyorsanız yanıyorsunuz.” Kadın ürkmüş görünüyordu bu ses tonundan.

“Ama benim yapabileceğim bir şey yok, Pelin Hanım,” dedi kadın ince bir sesle. Pelin Hanım?... Ne hanım ama.

“Buradan alın,” dedim önceden çıkarmış olduğum kredi kartını uzatarak. Kadın karta uzandı, Pelin bileğine yapıştı. Elinin ıslısına bakılırsa ateşi yükseliyordu yine.

“Kes şunu!” dedi bana sinirle. Gözleri kayıyordu bakarken. Bayılacak gibi duruyordu. Hala konuşacak gücü nasıl bulduğunu anlamıyordum.

“Ne yapacaksın? Hastanede rehin mi kalacaksın?” dedim elim havada. Kredi kartını, elini bana uzatmış olan bayanın avucuna bıraktım. Pelin bunu fark etmemişti.

“Bunu tercih ederim,” dedi Pelin bileğini bırakarak. Kollarını göğsünde kavuşturdu. Arkasını döndü.

Genç kadın işlemleri halledip kartı bana uzattı. Daha sonra Pelin’in nüfus cüzdanını ve kredi kartını uzattı. Nüfus cüzdanına baktım. Ne? On dokuz mu? Tekrar hesapladım hızla. Ahh, gerçekten bu kız ufaklıktı. Ben en azından yirmili yaşlarında vardır diye düşünüyordum. Biraz daha büyük olsaymışım babası yaşında olurmuşum.

“Teşekkürler,” dedim genç görevliye gülümseyerek.

“İyi günler,” dedi kadın. Bizden kurtulduğuna sevinmiş gibi bir hali vardı.

“Hadi gidiyoruz,” dedim Pelin’e bakmadan.

“Sen bana emir veremezsin.” Ona döndüm.

“Emir vermiyorum. Olacak olanı söylüyorum.”

“Kim demiş seninle döneceğimi?”

“Ben dedim. Bana emanetsin ufaklık.”

“Ben ufaklık değilim. Ve ayrıca seninle gelmiyorum.”

“Öyle ya da böyle benimle geliyorsun.”

Ona nüfus cüzdanını ve kredi kartını uzattım. Hışımınla alıp rastgele çantasına attı. Yine o garip kıyafetleri vardı üzerinde. Normalde onu götürmek için asla böyle ısrar etmezdim, ama durumunu göre göre onu böylece bırakamazdım. Birazdan yere yığılacak gibiydi. Ama kendi yığılsa bile Allah bilir çenesi havada kalırdı bu kızın.

Kalan gücünü ayaklarını yere vurmak için kullanıyordu. O önde ben arkada iki öfkeli insan - ilkokul çocukları gibi- ilerliyorduk. Çıkmadan önce Emrah’ı arayıp durumu haber verdim.

Hastane kapısından çıktığımızda ben otoparka o ise tam aksi yöne ilerliyordu. Olduğum yerde durdum. Birkaç derin nefes aldım. Sonra yine peşinden ilerledim. Eğer bugün aklımı kaçırmazsam bir daha asla kaçırmazdım.

Yalpalayarak ilerliyordu hızlı adımlarla. Kolundan tutup onu durdurdum.

“Çek ellerini,” dedi.

Bana bakabildiği kadar öfkeli bakmaya çalışıyordu. Buna bile hali kalmamıştı. Kolunu ovuşturdu sonra inleyerek. Yüzümü buruşturdum. Mutlaka morluklardan birine denk gelmişim. Ellerimi çektim hızla.

“Bak! Seni eve sağ-salim götüreyim. Sonra sen yoluna ben yoluma,” dedim sakın olmaya çalışarak. “Seninle dolaşmaya meraklı değilim ufaklık.”

“Ben sana tapıyorum zaten. İyiyim ben. Kendim gidebilirim.”

“O zaman bir taksi durdurayım.”

“Ben hallederim,” dedi düşünceli bir tavırla.

Halledebileceğinden pek emin değildim. Hiç içime sinmese de onu öylece bıraktım. Israr etmenin manası yoktu. Otoparka ilerledim hızla. Arabama bindim ve o sinirle gaza bastım.

“Kıza bak yaa... Beni sapık yaptı. Bu kadar nefret edilecek bir tarafım da yok canım. Ne yaptım ki ben ona? Bir kez sarhoşlukla yanına yattım, bir kez de kazayla üzerine bastım.” Kendi kendime sinirle konuşurken kaldırımında onu gördüm. Yol kenarında elini geniş bir ağaç gövdesine dayamış, ayakta durmaya çalışıyordu. Onu geçtim hızla. Ama aynadan takip ediyordum. Olduğu yere çöktü bir anda.

“Lanet olsun! Budala.”

Geri vitese taktım ve hızla yanına ilerledim. Taksiye bineceğini sanıyordum ama o yürümeye çalışmıştı. Belki de taksiye verecek parası yoktu. Arabayı durdurup içinden nasıl çıktığını bilemeden yanına gittim. Kollarından tutup ayağa kaldırdım onu önce. Nazik olmaya çalışıyordum. Neresine dokunsam bir morluk vardı buna emindim.

“Yapışkan mısın sen?” Zorla konuşuyordu. Gözleri kapanıyordu. Ve hala konuşmaya çalışıyordu. Tanrım!

“Sana meraklı değilim küçük hanım.”

Onu kucağıma aldım. Arabaya yerleştirirken hala söyleniyordu. Kapısını kapatıp sürücü tarafına ilerlerken bende söyleniyordum. “Baş belası” söylediğim son kelimeydi. Teşekkür beklemiyordum ondan, ama en azından birazcık minnet duygusu olabilirdi.

“Borcumu en kısa zamanda ödeyeceğim,” dedi ben biner binmez. Koltuğa yayılmış, başı yana düşmüştü.

“Bana borcun yok,” dedim arabayı çalıştırırken.

“Kimseye borçlu kalmam ben. Hele de sana!” dedi inatla.

“Buna gerek yok.”

“Nesin sen? İyilik meleği falan mı?”

“Ahh... Aslında bunu bende merak ediyorum.”

“Kim bilir bunun altından ne çıkacak?”

“Alnımda tecavüzcü mü yazıyor benim?”

“Alnında yazmasına ne gerek var? Ben göreceğimi gördüm.”

“Ne gördün Allah aşkına?”

“Bulduğu her kıza ahtapot gibi yapışan bir adam gördüm. Daha ne göreceğim.”

“Sübyan eğilimim yok ufaklık.”

“Ben sandığın kadar küçük değilim.”

“Hatırlatırım. Yatağında yatan ve önce bana sarılan sendin ‘Ufaklık’.”

“Hala ne diyor ya? Hatırlatırım uyuyordum. Ve bana ufaklık demeyi kes artık.”

“Ben de sarhoştum. Arada ne fark var? Hem ben centilmenlik yapıp bana sarılma ihtiyacı içinde yanan bir ufaklığın arzusuna karşılık verdim.” Ve haince sırtım. Tamam, ufaklıktı ama o kadar da değildi tabii. Sadece bana göre ufaktı.

“Sen... Sen adi herifin tekisin.”

“Sen de tam bir cadalozsun.”

“İndir beni.”

“İndirmiyorum.”

Ve bu didişme o uyuyana kadar böyle devam etti. İçinde patlamaya hazır bomba vardı bu kızım. Ya da bir canavar besliyordu içinde. Bu kadar yorgun halde olup da tüm gücünü konuşmak için ayırıyordu. Ben de ondan aşağı kalmıyordum. Bu kızı eve teslim edip bir daha onu görmeyi bile istemiyordum. İlaçlar aklıma geldiğinde eve yakın bir eczanenin önünde durdum. Kapıyı açtım, inerken Pelin uyandı.

“Neresi burası?” diye sordu gözlerini irice açıp, endişeli bir sesle.

“Seni kaçırdım,” dedim sinirle ve kapıyı kapattım.

Sesini duyuyordum ama ne söylediğini anlamıyordum. İlaçları alıp tekrar arabaya bindim ve poşeti ona uzattım.

“Ben de alabilirdim.”

“Ama aldım işte,” dedim ilerlerken.

Ona bir bakış attım. Gözlerini daha da açmış poşetin içine bakıyordu. Dehşete kapılmış gibi bir hali vardı. Ne olduğunu anlamayarak daha dikkatli baktım. Bir anda bana döndü ve ben yola baktım.

“İğne mi bunlar?” diye sordu endişeli bir sesle. Orada daha bir sürü ilaç vardı.

“Evet,” dedim omuz silkerek. Sonra hastaneye giderken söylediği aklıma geldi. O iğneden korkuyordu. Bir anda kahrkahrı tutamadım.

“Komik olan ne anlamadım?” diye sordu tabii ki yine o gıcık siniriyle.

“Sen baştan aşağıya komedisin.”

“Şebek miyim ben?”

“Aranızda pek fark yok.”

“Geri zekalı.”

“Baş belası.”

“Sana yalvarmadım beni getir diye.”

Off... Yine başlamıştık işte. Eve gidene kadar beynim fokurdamıştı. Uykusuzluk, sinir harbi ve bu kız! Artık ben atlatmak üzereydim. Arabayı durdurduğumda kaçarcasına indi ve içeri girdi kapıdan. Arabayı park edip ben de içeri girdim.

“Şükürler olsun,” dedim merdivenlerden çıkarken. Biraz sakinlik iyi gelecekti. Sonra onu gördüm. Emrah’ların kapısının önünde yere oturmuştu.

“Girsene içeri,” dedim düz bir sesle.

“Anahtarım yok,” dedi omuz silkerek.

Yukarı çıkabilmem için kenara çekildi. Onu geçtim. Emrah’la Eylem gelene kadar o taşın üzerinde oturursa bu akşam komaya girebilirdi. Ama yukarı bir daha adım atmayacağına da emindim. Onların anahtarı da bende yoktu.

“Gel diyeceğim ama...”

“Aman aman... Kalsın.”

“Ben de öyle tahmin etmiştim.”

Ve yukarı çıktım. Yatağıma attım kendimi. Yorgunluktan her yanıma ağrıyordu. Uyku çok tatlı geliyordu. Gözlerimi kapadım. Uzun zamandır böyle yorulmamıştım. Tam bir baş belasıydı bu kız. Değdiği yeri yakıyordu sanki.

Rahat yatağımın bildik yumuşaklığı bedenimi gevşetti iyice. Sonra taşın üzerinde oturan Pelin geldi aklıma. Hızla doğruldum yine. Akşama kadar orada oturamazdı. Zaten durumu yeterince kötüydü. Oflayarak kalktım yine. Büyük minderlerimden birini aldım elime, sürahinin üzerine bir bardak yerleştirdim ve yanına indim. Başını duvara yaslamış, gözlerini kapamıştı. Geldiğimi anlaması için gürültülü bir şekilde boğazımı temizledim. Titreyerek açtı gözlerini.

“Her uyandığımda seni karşımda görmek ne güzel bir şey anlatamam.” Ona cevap vermedim. Minderi yere koydum.

“Buna otur.” Ve sürahiyi minderin yanına koydum. “İlaçlarını da iç.”

“Olur anneciğim,” dedi alayla.

Tekrar odama çıktım. Şimdi içim rahattı en azından. Yatağa uzandım ve kafamı kollarımın altına koydum. O arada bir yerde uyuyakalmışım.

4. BÖLÜM

“Allah’ın belası pislik herif.” Esat’la tokalaşırken söylüyordum bunları kızgınlıkla.

“Ne var yaa... Geldik işte,” dedi gülümseyerek.

“Kaç gün oldu? İki gün dememiş miydin?” diye sordum odamdaki masama otururken. Karşıma geçip oturdu.

“Fazla bağırma. Duyan da sevgiline bağırdığını sanacak.” Kıkırdamaya başladı. Ben de ona eşlik ettim.

“Ee neler yaptın? Anlat bakalım,” dedim koltukta iyice yayılırken.

“Hiç işte. Bizimkilerle vakit geçirdim. Bir de yeni bir kızla tanıştım,” dedi gözlerini kısarak.

“Şimdi anlaşıldı bu kadar neden geciktin.”

“Yok oğlum be. Gelene kadar takıldık işte. O kadar. Sen neler yaptın?” diye sordu. Bana bakmıyordu. Eline yeni ürünlerin bulunduğu dergiyi alıp incelemeye başladı.

Bir süre düşündüm. Ona anlatmalı mıydım? Sonra vazgeçtim.

“Hiç... Evde pinekledim. Evi bara çevirdim,” dedim başımı koltuğa yaslayıp.

Pelin’i hastaneye götürmemin üzerinden birkaç gün geçmişti. Onunla birkaç kere karşılaştık. Artık tamamen iyileşmiş gibi görünüyordu. İlk akşam mahalleyi yıkmıştı bağrıışmaları. İğne olmamak için elinden geleni yaptı.

Onunla karşılaştığımız ilk anlarda birbirimize öfkeyle bakıyorduk ama sonra birbirimizi yok saymaya başladık. Bu daha kolay gibiydi. Sonra bir gece Emrah ve Eylem’e kızmıştım. Pelin bir zibidiyle birlikte el ele gelmişti eve. Ben onları arabayı park ederken görmüştüm. Tamam, evlerine kimi alacakları beni ilgilendirmiyordu ama böyle sokaktan topladıkları zirzopları da

neden alıyorlardı ki? Gitsin Pelin Hanım dışarıda görüşsün o serseriyle. Bir de bana kızar bu ufaklık. Elini tuttuğu adamın gözlerindeki o sinsiliği göremiyor muydu?

“Alooo? Dünyaya iniş yapmayı düşünüyor musun?” Esat’ın sesi kulaklarımı doldurduğunda çok derine daldığımı anladım. Başımı kaldırıp ona baktım.

“Senin bana anlatmadığın bir şey mi var?” diye sordu yine gözlerini kısarak.

“Yok,” dedim.

“İyi bakalım. Hiç sanmıyorum ama... neyse,” dedi ve ayaklandı hızla.

“Sen uçuştayken şunları söylemiştim; Kenan’la konuştum, akşam her zamanki yere gidiyoruz.” Odada bulunan aynaya bakıp gömleğinin yakasını düzeltti. “Özlemiştir geceler beni,” dedi kaşlarını oynatarak.

“Emin ol sana hasret kaldılar,” dedim alayla.

“Ben seni alırım. Kenan da benimle birlikte gelecek.”

“Çoktan planlar yapılmış bile.”

“Geç bile kaldık,” dedi ve dışarı çıktı.

Ehh, düzenden baya şaşmıştık zaten. Kaç gündür muntazam her gün işe geliyordum. En azından doğru düzgün bir şey yapmıştım birkaç gün içinde. Ama bu gece eğlenmeye gerçekten ihtiyacım vardı. Bu iyi gelecekti. Esat geldiğine göre artık evler bize fazlaydı zaten.

Esat’la saati kararlaştırıp mağazadan ayrıldık. Banyo yapıp üzerimdekilerden kurtulmak için eve gittim. Eylem’le karşılaştım merdivenlerde. Emrah bu gece vardiya da kalacakmış. Gece evde olmayacakmış yani. Kendimi tutamadan, “Pelin’e söyle o zibidiyi getirmesin o zaman bu akşam,” dedim. Söylediğime gülümsedi.

“O da daha gelmedi merak ettim,” dedi Eylem endişeyle.

“Gelir gelir. Merak etme,” dedim ve odama çıktım.

Fazla vakit kaybetmeden hemen bir duş alıp çıktım. Belimde havlu dolabıma yöneldim. Şu aralar neden olduğunu bilemediğim bir hevesle kılık kıyafetime önem veriyordum. Bunun için yatağın üzerine fırlattığım giysilerden hiçbirini beğenmedim. Belki de eğlenceye çıkmayalı uzun zaman olduğu içindi.

Elim çenemde ne giysem diye düşünüyordum. Ve sonra bir çığlık koptu. Bu sesi bir yerden hatırlıyordum. Meraklı ve hızlı adımlarla açık olan pencereye ilerledim. Karanlıkta önce ne olduğunu anlamadım. Daha dikkatli baktığımda beş kişi gördüm aşağıda. Dört erkek ve bir kız.

“Bırak beni. Allah’ın belası adam. Bırak istemiyorum.”

Onu sesinden tanımıştım. Bu Pelin’di. Adamın biri kollarından tutmuş çekiştiriyordu onu. Bir tanesi ise saçlarına yapışmıştı. Aynı anda Eylem de yanlarına gitti.

“Bırakın Haluk Amca. Ne olur durun,” dedi ve adamın koluna yapıştı.

Hangi ara dolaba gittim hangi ara giyindim hatırlamıyorum. Üzerime ne geçirdiğime bakmadan koşarak aşağıya indim. Pelin’in karşı koymalarıyla fazla ilerleyememişlerdi. Adam Pelin’i kolundan tutmuş sürüyordu. Yanında üç adam daha vardı.

“Hey, hey, hey... Beyefendi ne yapıyorsunuz?” diye sordum yanlarına ilerleyerek.

“Sana ne lan?” dedi adam bana bakarak. Eşkiya tipli heriflerdi bunlar. Suratlarında meymenet yoktu.

“Eylem geç şu tarafa,” dedim binayı göstererek. Eylem, söylediğimi yaptı. Pelin’in dudakları öfkeyle büzülmüş, gözleri nefret saçıyordu. Korktuğunu düşünmüyordum. Ama tek kelime etmiyordu.

“Bırakın Pelin’i,” dedim yanlarına biraz daha ilerleyerek.

“Sen kim oluyorsun lan, bana ne yapacağımı söylüyorsun?” dedi kolunu tutan adam. Diğerleri korumacı bir tavırla onları sarmaya başlamıştı.

“Benim evimden bir bayanı götürüyorsunuz, hem de sürüye sürüye. Buna müdahale edeceğim tabii ki,” dedim düzgün konuşmaya çalışarak. Neler olduğunu anlamamıştım. Belki de Pelin’i tanıyorlardı.

“Karışma sen,” dedi Pelin. Ona sinirle baktım. Gözlerinde anlayamadığım bir şey vardı. “Siz çıkın Eylem’le,” dedi sonra.

“Seni almadan bir yere gitmem. Kim bu adamlar?” diye sordum.

“Haluk Amca Pelin’in babası,” dedi Eylem.

O an damarlarımdaki kana bir şeyler oldu. Yüzüm nasıl bir hal aldı bilmiyorum ama adamlar bana doğru gelmeye başlamıştı. Ağzımda zehir tadı oluştu öfkeden. Gözlerimin önüne Pelin’in o hali geldi. Bu adam insan değildi belli ki. İnsan taklidi yapıyordu. Biraz daha ilerledim.

“Demek o şerefsiz sensin?” dedim tükürür gibi.

Gözlerim adamdan başkasını görmüyordu. Kilitlenmişim sanki ona. Bir anlık bir dalgınlıkla elini Pelin’den çekti. Pelin’e bir baş işareti yaptım ve o hızla koşmaya başladı. Sonra ileride bir yerde durdu ve bize doğru koşmaya başladı. Kaşlarımı çattım bu yaptığına. Babası ve adamlar bana doğru ilerlediği için onu göremediler. Hızla yanlarından geçti ve yanıma geldi. Onu

kolundan tutup arkama çektim, yoksa yanımda durmuş dövüş edecek gibi ellerini yumruk yapmıştı.

“Kızı alıp gidelim, sana zarar vermeyelim,” dedi bir tanesi.

“Yok ya. Kolaysa alsanıza,” dedim bağırarak.

“Kız bizim kızımız. Polis çağırmak zorunda kalacağım,” dedi diğeri.

“On dokuz yaşında reşit olmuş bir kız istediğini yapabilir. İsterseniz çağırın,” dedim alayla.

“O benim kızım. Sen kim oluyorsun da bize karışabiliyorsun? Koruması mısın?” dedi babası.

“Evet. Korumasıyım. Benim himayemde,” dedim. Önde duran adam biraz daha yaklaşmıştı.

Pelin hala arkamda duruyordu. Eylem de kapıda. Adamlar artık başka niyettediler. ‘Evren hapı yuttun oğlum’ dedim kendi kendime. Bu akşam iyi bir dayak yiyecektim belli. Hepsini dövemezdim ama en azından birini indirebilirdim. Gerçi ölsem de Pelin’i o adama bırakmazdım. Bu evi satın alırken تنها olmasına dikkat etmişim. Şimdi çevreme baktığımda yanımda bulunacak bir tane insan göremiyordum. Bize en yakın ev yüz kilometre uzaktaydı. Ehh ne yapalım? Başa gelen çekilir.

“Siz yukarı çıkıp kapıyı kilitleyin,” dedim Pelin’e.

“Saçmalama. Seni öldürecekler,” dedi endişeyle.

“Bir kere de söz dinle be kızım. Çık diyorsak çık işte,” dedim gözlerim adamlardan ayrılmadan.

“Sen kendini Herkül sanıyorsun galiba.”

“Sen de Zeyna mı oluyorsun bu durumda?”

O an ellerinin omzumda olduğunu yeni fark etmişim. Ellerinin baskısı omzumdan kalktığı için anlamıştım bunu. Yine gelip yanımda durdu.

“Ben de yardım edebilirim,” dedi dişlerinin arasından. Fısıldayarak konuşuyorduk. Adamlardan biri bana koşarken aynı anda Pelin’i tekrar arkama çekip bağırdım.

“Çıkın yukarı.”

Eylem, Pelin’i kolundan tuttu. Gerisini görmedim. Adamlardan bir tanesi yumruğu havada bana geliyordu, eğilerek yumruğundan kaçtım ve midesine bir yumruk indirdim.

Uzun zaman olmuştu biriyle dövüşmeyeli. Paslanmışım sanırım biraz. O, eli midesinde kıvrılırken, babası ile birlikte bir adam daha geldi. Diğeri bina kapısını zorluyordu. Babasının

gelmesine sevindim. Tüm öfkemle ona saldırdım, yanındaki de bana saldırdı. Ama ondan kaçmayı başarıp babasının burnunun ortasına yumruk attım. Ve hızımı kaybetmeden bir tekme salladım hayalarına. Adam yerde kıvranırken biri koltuk altlarımdan sıkıca tuttu.

“Bırak beni,” dedim dişlerimin arasından.

Duvara doğru geri geri ittiriyordum onu. Ve sonra kendimle duvar arasından hızla vurarak sıkıştırmıştım. Ama diğerleri çoktan bana vurmaya başlamışlardı bile. Bir iki tekme salladım fakat buradan çıkamazdım. Adam hala kollarımı bir kısıkaç gibi yakalamış bırakmıyordu. Yine de pes etmeden aralıksız tekme atıyordum. Özellikle Pelin’in babasına vuruyordum.

Bir anda Pelin’in babası ve bir adam daha havaya uçtular. Kollarımı tutan gevşetti ellerini ve ben de bu durumdan yaralanarak kenara kaydım. Onu başından tutup, yüzünü dizimle bir bütün yaptım. Bunu birkaç kere zevkle yaptım.

“Aşk olsun Evren,” dedi Esat adamı yumruklayarak. Sesinden eğlendiğini anlayabiliyordum. “Parti yapıyorsun, bize haber vermiyorsun.”

“Bana da sürpriz oldu. Arayacak vaktim olmadı,” dedim ona sırıtarak. Adamı yere yatırmış çenesini dağıtmakla meşguldüm bir yandan. Yerde yatan adamın kıpırdayacak durumu kalmamıştı. Ona şöyle bir baktım. Oldukça gençti. Üzerinden kalktım. Gözlerim Pelin’in babasını aradı. Kenan’la mücadele ediyordu.

“Kenan! O elindekini bana bırak,” dedim yanına ilerlerken.

“Ne demek kardeşim, beğendiysen senin olsun,” dedi Kenan adamı bana fırlatarak.

“İnsan müsveddesi seni!” dedim yakasına yapışarak.

“Bunun hesabını vereceksin!” dedi öfkeyle ağzından tükürükler saçarak. Çenesini dağıtıp, bir daha konuşmasını istiyordum. Kollarını kırıp, bir daha kimseye vurmasını istiyordum.

“Seni parçalayacağım,” dedim ona kafa atarak. Bunu daha ilk günden yapmayı istiyordum. Onu parçalamaydı. Kimi gecelerde aklıma düşüyordu Pelin’in o hali.

“Pelin benim kızım. Sana ne oluyor be adam?” dedi bağırarak. Kızıymış!

“Sen baba olduğunu mu sanıyorsun? O sıfatı kendine nasıl yakıştırıyorsun?” Ve onu yere serdim. Bir elim boğazına yapıştı. Sıkıyordum fazla. Sadece diğer elimle yumruk atarken hedefim kaçmasını istiyordum.

“Şurada yatan adama bak,” dedi bana, biraz önce yerde baygın bıraktığım genci gösterdi.

“Ne olmuş ona?” diye sordum öfkeyle. Elim hala boğazında, yumruğum havadaydı.

“O, Pelin’in nişanlısı. Yakında kocası olacak.” Dişleri kandan kırmızı olmuştu. Her ağzını açtığında dudağından bir miktar kan çenesine doğru iniyordu.

“Pelin’in bundan haberi var mı?” diye sordum.

“Var.”

“Peki istiyor mu?”

“İstemiyor, ama isteyecek,” dedi öfkeyle.

“Buna sen karar veremezsin.” Ve birkaç yumruk daha attım. Kenan ve Esat başıma dikildiler.

“Pelin ha? Hımm...” dedi Esat.

Ona aldırmadım. Başımı kaldırarak terasta öfke ve endişeyle bizi izleyen Pelin’e baktım. Bu ona bir gösteri gibi gelebilirdi. Belki bu yaptığıma bile kızmıştı. Ama ben, bu adamın eline adı ‘Pelin’ dahi olsa kimseyi vermezdim. Çünkü bu adam bırak babalığı, insanlıktan çok uzaktı. Ne tür bir yaratıktı bilmiyorum ama hayvanların bile acıma duyguları vardı. Bu adamın ne acıması ne de insanlığı kalmıştı.

“Seni bir daha Pelin’in 10 km dahi yakınında görmeyeceğim. Ondan uzak duracaksın. Anladın mı?” diye sordum. Manasız gözlerle baktı bana.

“Nasıl da onu tek başına yakalarım,” dedi gülererek. Öfkeyle ona yumruk attım. Hala saçma sapan konuşabiliyordu.

“O biraz zor,” dedim sonra. Bir an düşündüm. Bu adam kızın peşini bırakmayacaktı. “O hep benim yanımda olacak!” dedim yalan söyleyerek. En azından bir süre onu rahat bırakırlardı belki. Kaşlarını çatı sinirle. Evet. Bu iyi olmuştu.

“Anladın değil mi beni? Ondan uzak dur.” Ve onu bıraktım.

Adam ayağa kalktı sendeleyerek. İyi benzetmiştik. Diğerlerini toparlayıp ilerlediler aksak adımlarla. Onlar gözden kaybolana kadar arkalarından baktık.

Esat, elini omzuma koydu. “Şu yüzünün haline bak!” dedi sinirle.

“Ne varmış yüzümde?” diye sordum sırtarak. Aynı anda eve doğru ilerliyorduk.

“Fena benzetmişler seni,” dedi Kenan. Ona baktım. Yüzümü göstererek kendi yüzünü buruşturdu.

“O kadar kötü mü yaa?” dedim elimi yüzüme götürerek. Uhh... Yapış yapıştı.

“Berbat. Daha yeni banyo yapmıştım,” dedim yüzümü asarak. “Sizin geldiğiniz zaman olmuştur,” dedim sonra. Hepsi birden üzerime çullanmışlardı o an. Eylemlerin kapısına geldiğimizde onlara durmalarını işaret ettim.

“Tipik Evren işte,” dedi Esat alaylı bir sesle. “Yukarı çıkmamız için izin isteyecek.”

Ben kapıyı çalmadan kapı açıldı.

“İyi misin Evren?” diye sordu Eylem, gözlerinde hala korku vardı ve sesi oldukça endişeli çıkıyordu. Pelin çıkmamıştı.

“İyiyim, iyiyim. Bizimkiler gelseler yukarı, sizin için bir problem olur mu?” diye sordum. Emrah evde olsaydı sormazdım, ama şimdi iki kadın yalnızdı ve biz iç içe yaşıyor gibiydik.

“Tabii ki hayır Evren. Sorduğun soruya bak,” dedi Eylem gülümseyerek. “Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum,” dedi minnet dolu bakışlarla. Pelin’in teşekkür etmesini beklemiyordum. Hatta kızmadığı için bile memnun olmuştum.

“Teşekkürü gerek yok,” dedim ve merdivenlere yöneldim. Bizimkiler arkamdan Eylem’e selam verip çıkmaya başlamışlardı.

“Yüzün için yapabileceğimiz bir şey var mı?” diye sordu Eylem.

Ona dönmeden, “Gerek yok. Sağ ol,” dedim. Sonra kapı kapandı. Ve tekrar açıldı.

“Hey, Süpermen. Baksana.” Olduğum yerde gülümsedim. Şimdi bir ton laf söyleyecekti. Ona döndüm.

“Evet,” dedim düz bir sesle.

“Sağ ol,” dedi dudaklarını acayip bir şekle sokarak. Gülümsüyor muydu yoksa küfür mü ediyordu anlamadım. “Teşekkür ederim yani,” dedi dudakları yukarı kıvrılarak. İşte bu gülümsemeydi.

“Bir anda şok etkisi yarattı. Kusura bakma. Ve... Bir şey değil,” dedim ve tekrar basamaklara döndüm. Gülümseyerek ilerledim. Bunun altında bir şey bulmamıştı. Hayret.

Odama çıktığımda biri yatağıma uzanmış, diğeri biramı açıp kanepeye uzanmış keyif çatıyorlardı.

“Ben hiç rahatsız etmeyeyim sizi,” dedim banyoya ilerleyerek.

“Dur önce temizleyelim yüzünü,” dedi Esat kanepeden hızla kalkarak yanıma geldi.

“Ee... Nedir bu Pelin işi? Bakıyorum görmeyeli baya ilerletmişsiniz,” dedi Esat gülümseyerek. Elinde pamuk yüzümü temizliyordu.

“Ahh... Yavaş olsana,” dedim bağıarak.

“Bana bak, geçiştirmeye çalışma. Kız için geberecektin neredeyse,” dedi Esat imalı bakışlarını da sözlerine katarak.

“Ne alakası var? Bir bildiğim var ki göndermedim. Onun yerinde herhangi bir kız olsa da aynı şeyi yapardım,” dedim omuz silkerek. Kenan hala yatağıma uzanmış televizyona bakıyordu.

“Bir teşekkür bile etmedi,” dedi bana bakmadan Kenan.

“Sen çıkıp bize bağırmadığına dua et. Gerçi yarım ağız bir teşekkür etti,” dedim gülümseyerek. “Ve biraz sessiz olun. Duyduğu anda damlar ve ben onu çekemeyecek durumdayım.”

“Hala kanlı bıçaklı mısınız?” diye sordu Esat gülümseyerek. Kenan artık bizimle ilgilenmiyordu.

“Gibi gibi.”

“Burada ne işi var?” Meraklı çıkıyordu sesi.

“Sana ne Esat? Bize ne? Burada işte,” dedim kaşlarımı çatarak. Eğer durum benimle ilgili olsaydı anlatırdım tabii. Ama durum Pelin’le ilgiliydi ve ben anlatamazdım.

“İyi be,” dedi ve elindeki pamuğu patlayan kaşıma daha çok bastırdı.

“Hay senin yapacağın işin...” dedim ve banyoya girmek için ayağa fırladım.

“Sen defileye mi çıkacaktın? Biz rahatsız ettik herhalde,” dedi Esat yine kıkırdayarak. Arkamı döndüm. Yatağın üzerinde Kenan’ın üzerine yattığı kıyafetlerimden bahsediyordu.

“Dışarı çıkacağımız için hazırlanmaya çalışıyordum. Adamlar geldiğinde banyodan yeni çıkmıştım.” Sonra üzerime bakmak aklıma geldi. Bir eşofman ve bir de atlet giymişim. Tekrar kıyafetlerime baktım. “Kenan! Çek kıçını kıyafetlerimden. Boğulacaklar,” dedim sinirle bağıarak. Sonra banyoya girdim.

“Çıkıyor muyuz peki?” diye sordu Esat.

“Tabii ki,” diye bağırdım banyodan.

Akşam dışarı çıkmak için farklı bir yer seçmiştik kendimize. Daha önce de gitmiştik gerçi oraya. Bizim için hayattaki en büyük değişiklik mekan değiştirmek oluyordu. Gerçi bu aralar

kızın biri hayatıma bomba gibi düşmüştü. Benim için en büyük değişiklik bu olmuştu. Şu dakikadan sonra artık onunla uğraşmayı istemiyordum. Hatta mümkün olduğu kadar uzak durmak en iyisiydi.

Evden çıkmadan son anda karar değiştirip kendi arabamı aldığıma memnun olmuşum. Biz arabalara atlayıp giderken, Pelin terasta sigara içiyordu. Bize hiç bakmadı. Orada bile değildi belki. Sanki farklı bir dünyanın içindeydi. Özetle hayal dünyasında geziniyor gibiydi.

Gittiğimiz birçok mekan bizi tanırdı. Onlar için tam anlamıyla yolunacak kazdık! Kendi isteğimizle hem de. Mezara götürmeyecektik ya!

Mekan sahipleri gibi, girdiğimiz her yerde bizi tanıyan birileri olurdu. Her ne kadar ben hiçbirini hatırlamasam da onlar beni omzumdaki bene kadar tanırlardı. Ben de hatırlıyormuş gibi yapardım. Mesela bana doğru gelen uzun, sarı saçlı ve uzun boylu güzel hatun.

“Evren!” diye bağırды masaya kurulduğumuzda. Neden bu kadar bağırma isteği duyuyordu ki? Birileri ona benim sağır olduğumu mu söylemişti?

“Merhaba,” dedim dudaklarımı geriye doğru çekerek. Bunun adı ‘Yapay gülümseme’. Esat kıkırdadı.

“Nasılsın Sultan?” Tanrım! Bu adam nasıl olup da herkesi hatırlayabiliyordu.

“İyiyim,” dedi Sultan, Esat’a bir anlık bakış atıp bana döndü. “Sen nasılsın Evren?”

Gülümsedim. Ama canım yanmıştı. Yüzüm yerine mideme vursalarmış keşke. Kıza başımı salladım. Esat bana doğru eğildi.

“Onları selamlayan ve hatırlayan benim. Sen kızın kim olduğunu dahi bilmiyorsun. Niye bu kızlar sana geliyorlar?” Gülümsemem genişledi. Ben de onun kulağına eğildim.

“Belki de senden daha karizmatik olduğum içindir.” Ve kız yanıma oturdu.

“Hadi oradan,” dedi Esat yüksek sesle. Kenan başını salladı, anlamadığı anda elimi havaya kaldırıp “Önemli değil,” dedim. Esat iyice küplere binmişti.

Gece aynı sıkıcılıkla devam etti. Neden böyle bir hayat seçiyordum ki? Aslında çıkmak zorunda değildim. Aynı sıkıcılık evde de devam ediyordu ama en azından evimdeydim. Ve bu kadar içmek zorunda da değildim. Esat ve Kenan haricinde kimseyi tanımayana kadar içmiştim. Güya adı eğlence. Kafa dağıtma. Kafamı bir yere vurup tam anlamıyla dağıtırsam belki bana daha iyi gelebilirdi. Ben de Esat’ın İzmir’den dönmesini bekliyordum kendime gelebilmek için. Gelmeseymiş de olurmuş. Bu benim için sadece alışkanlık olmuştu. Bunun farkına bu gece varmışım. Hiçbir anından zevk almadım, hiçbir anını sevmedim. Ama yine de eğleniyormuş gibi yaptım. Rol yapmak kolaydı. Yanımdaki kızın kim olduğuna bakmadan dans alanına doğru çekiştirdim kolundan tutup. Sonrası malum... Körkütük yollara düşüp otele gitmek, kızı orada bırakıp evimin yolunu tutmak.

“Alo.”

“Evren Bey?” dedi Murat Bey. Kendisi mühendisti. Evimi o bitirecekti. Diğer firmayla bozuşmuştuk.

“Benim evim ne zaman bitecek, Murat Bey?” dedim. Konuşamıyordum bile. Saat kaçtı? Ve ben neden gecenin bu saatinde bu adamı aramıştım?

“Çok az bir iş kaldı, Evren Bey. Yakında anahtar teslimini yaparız efendim.”

“Saat kaç?”

“Dört buçuk, Evren Bey.”

“Sabah dört buçuk mu?”

“Evet, Evren Bey.”

Telefonu suratına kapadım. Özür dilemek için çok geçti. Arabayı çalıştırdım ve hızla ilerledim. Ben neden durmuştum?

Arabayı park edip binaya doğru ilerledim. Elimde iki anahtar vardı. Biri arabamın, diğeri evin anahtarlarıydı. Arabanın anahtarlarını deri ceketimin cebine attım. Diğerini elime aldım ve anahtar deliğiyle savaşa girdim. Ben hedefi tutturup anahtarı deliğe yerleştirmeye çalışıyordum ama kilit oynayıp duruyordu. Bir sağa kaçıyordu, bir sola. Anahtar deliği bile benimle dalga geçiyordu. Uğraşmayı bırakıp kapının önüne oturdum. Biraz sonra belki açabilirdim. Kollarımı göğsümde kavuşturup uzun bir süre bekledim. Sonra yine kalkıp kapıyı açmaya çalıştım.

“Bir dur durduğun yerde,” dedim kilide. Sonra kapı kendiliğinden açıldı. Şaşkınlıkla kapıya baktım.

“Yok canım,” dedim kendi kendime. Ellerimle kapıyı yokladım ve bir iki adım ileri sendeledim. O an Pelin’i gördüm. Ya da gördüğümü sandım. Gerçeklikle aramızda bir sorun vardı.

“Kapıyı...” dedim ve sustum. Ne diyeceğimi unutmuştum. Sonra ona baktım.

“Sen gerçek misin?” diye sordum ona. Bana gülümsedi.

“Değilmişsin,” dedim omuz silkerek. Çünkü Pelin olsa gülümsemezdi. Pelin zaten bana kapıyı da açmazdı.

“Niye böyle düşünüyorsun?” diye sordu kapıyı kapatırken.

“Sen Pelin olsan böyle gülmezdin,” dedim. Yine gülümsedi.

“Cadalozun tekiymiş şu Pelin,” dedi.

“Evet. Bende öyle söylüyorum. Allah onu kocaman bir çene olarak yaratmış,” dedim merdivenleri çıkmaya çalışırken. Sonra sendeledim. Basamaklar hareket ediyordu.

“Öyle mi?” dedi ve ellerini sırtıma koydu. “Düşeceksin?” dedi bana kıkırdayarak.

“Düşmem ben,” dedim ona dönerek.

“Önüne bak. Şimdi gerçekten düşeceksin,” dedi Yalancı Pelin, hala gülümsüyordu.

Benim odama yaklaşmıştık. Şu kapıdan kendimi içeri atarsam gerisi kolaydı. Hala sırtımdan tutarak odama kadar geldi. Sonra yatak örtüsünü açıp beni yatağıma yatırdı.

“Bak, Pelin olsa şu kapıdan içeri girmezdi. Beni tacizci sanıyor,” dedim gözlerim kapanırken.

“Kafasında problemler varmış onun,” dedi.

“Bence de,” dedim. Aralık kalan gözlerimin gördüğü son görüntü gülümseyen yüzü ve sonra kapıya ilerleyen bedeniydi.

“Sağ ol,” dedim gözlerimi açmaya çalışarak.

“Asıl sen sağ ol,” dedi dönüp. Gözden kaybolmadan önce bir şey daha söyledi. Tam anlamadım ama sanırım şöyle bir şeydi:

“Gecenin gizemi, sabahın şeffaflığı sensin sanırım.”

5. BÖLÜM

Kaç kere ceset olarak gireceğim yerin altına? Ya da kaç kere öldüğümü sanıp sevineceğim ve sonrasında yine ölmek için dua edeceğim? Kaç kadeh devireceğim? Kaç damla gözyaşı dökeceğim? Kaç yıl geçecek ondan sonra? Kaç kişi girecek benimle birlikte o günahlara?

Salla gitsin. Yine boşverelim. Hiçbir zaman bazı şeylerin nedenini anlamayacağım. Hiçbir zaman ben o zamanlardaki çocuk olamayacağım. Anlayamadığım ve anlayamayacağım bir karmanın içinde savrulup gideceğim. Ve bir gün zamanı gelince öleceğim. Giderken götürecek tek iyi şeyim olmayacak. Şimdi de bir hiçim. O zamanda bir hiç olacağım...

Gece gördüğüm rüyanın gerçeklik payını merak ediyordum. Ama Pelin’le karşılaştıktan sonra tamamen rüya olduğuna inandım. Zoraki bir gülümseme yerleşiyordu dudaklarına artık beni gördüğünde. Yine de gözlerinde bir memnuniyet vardı. Onunla sadece bir kere konuştuk onu kurtardıktan sonra.

“Tek başına dışarı çıkma,” dedim onu sokağa yalnız çıkarken gördüğümde.

“Merak etme, bir daha seni işe karıştırmam,” dedi o da düz bir sesle. Sanki ben kendim için söylemiştim.

“Keyfin bilir,” dedim bende ve yanından ayrıldım.

İki gün Esat’la birlikte kalmıştım. Bir gece yürüyecek durumum kalmadığı için, diğer gece eve gitmek istemediğim içindi. Akşamüstüne doğru uyandığımda eve gitmem gerektiğini anladım. Üzerimdeki kıyafetler kokmuştu artık.

“Benimkilerden giysene,” dedi Esat ben hazırlanırken.

“Benim bir aydır yıkanmamış kıyafetlerim senin temiz dediğin kıyafetlerinden çok daha temizdir pis herif.”

“Defol git o zaman. Bu gece seni alayım mı?” diye sordu kapıdan çıkarken.

“Alma, ben gelirim,” dedim.

Eve girdim ve kendimi sıcak suyun içine attım. Bu gerçekten iyi gelmişti. Sonra biraz televizyona baktım, biraz atıştırdım ve giyinip evden çıktım tekrar.

Arabama binip müziği açtım. Yavaşça ilerlerken bir kız gördüm kaldırımında. Yere oturmuş, elindeki çubuğa benzeyen uzun bir şeyle yere bir şeyler karalıyordu. Uzun saçları yüzünü kapamıştı ama bu acayip giyim tarzı Pelin'den başkasına ait olmazdı. Yanından geçerken başını kaldırdı. Çok yakındık. Ağladığını görebileceğim kadar yakın. Sonra başını yine yere eğdi ve ben arabayı durdurdum. Buna zorunlu değildim. Aslında yapmam gereken hızla gaza basıp gitmekti ama kendime engel olamamıştım.

“Bir sorun mu var?” diye sordum yanına vardığımda. Çok meraklı çıkmıştı sesim.

“Sana ne?” dedi başını kaldırarak.

“Ben sana tek başına sokakta durma demedim mi?” diye bağırdım ona sinirle.

“Git başımdan Evren,” dedi gözyaşlarını koluna silerek.

“Sen eve git, ben de gideyim,” dedim yanına oturarak.

“Ne istiyorsun sen benden?” diye sordu bana bakarak.

“Bilmem. Bir şey istemiyorum. Ama babana yakalanmanı da istemiyorum. Sanırım seninle alakası yok,” dedim omuz silkerek.

Hiç beklemediğim bir şey yapıp başını omzuma dayadı. Gözlerim şokla açıldı o an. Pelin sanarak başka bir kızla mı konuşuyordum ben?

“Babamı takma. Korkağın tekidir o! Seninle bir daha karşılaşmak istemez,” dedi çatallaşmış bir sesle. “Eve gitmek istemiyorum,” dedi sonra.

“Ne yapmak istiyorsun peki?” diye sordum kıpırdamadan.

“Bilmiyorum,” dedi ceketinin yakalarını tutarak kollarını büzüştürdü.

Onunla böyle sokakta duramazdım. Onu bırakıp gidemezdim de. Niye gidemiyordum onu da bilmiyordum ya... Sonra aklıma bir fikir geldi. Biraz daha dışarıda kalırsa bu soğukta donardı. Sonbahar sert geçiyordu.

“Yine yanlış anlamayacaksan sana bir teklifim var,” dedim gülümseyerek. Birazdan o tank gibi ayakkabılarını çıkarıp kafama atabilirdi.

“Teklifi duymak lazım,” dedi başını kaldırıp şüpheyile kıstığı gözlerinin arasından bana bakarak.

“Beraber ıkalım. Hem biraz kafanı dağıtmış olursun,” dedim. Dudaklarımı büzüp bekledim. Her an her şey olabilir. Bu yaptığıma gülümsedi.

“O kadar korkutuyor muyum seni?” diye sordu.

“Biraz,” dedim drşt. Ayağa kalktı hızla.

“Hadi nereye gideceksek gidelim,” dedi ve ben daha kalkamadan arabaya bindi. Peşinden ben de arabaya bindim.

“Beni şaşırtıyorsun,” dedim ona bakarak ve arabayı çalıştırdım.

“Arada yaparım öyle şeyler,” dedi düz bir sesle ve camdan dışarı baktı.

Sanırım fazla konuşmak istemiyordu. Müziği biraz daha atımdı ve ilerledim. Sonra aklıma Esat geldi. Ona haber vermeliydim. Tekrar kıstım müziği. Cebimden telefonu çıkarıp Esat’ın numarasını tuşladım. Pelin heykel gibi durmuş kıpırdamıyor, camdan dışarıyı izliyordu. Bu kızın zibidi sevgilisi neredeydi acaba?

“Alo,” dedi bağırarak, gürültüye bakılırsa çoktan bara varmıştı bile.

“Duyabiliyor musun?” diye sordum. Pelin bana dönüp baktı. Tekrar yola baktım.

“Duyuyorum tabii ki. Bir sorun mu var?” diye sordu endişeyle.

“Hayır yok. Ben bu akşam gelmiyorum.”

“Neden? Ne oldu?”

“Bir şey yok. Gelmiyorum, bir işim çıktı,” dedim Pelin’e bakarak.

“Garip. Bu işin içinde bir iş var.”

“Ne olacak? Benim zel bir işim olamaz mı?”

“Neyse tamam. Görüşürüz o zaman sonra,” dedi.

“Görüşürüz,” dedim ve telefonu kapadım.

“Programını bozdum sanırım,” dedi Pelin camdan dışarı bakarken.

“Yoo... Her akşam aynı bizde. Bir program yok. Takılma sen,” dedim.

“Takılmıyorum. Bana teklifi sunan sendin” dedi yine bakmadan.

Yüzsüz... Neredeyse dudaklarımdan fırlayıveriyordu bu kelime ama kendimi tuttum. Ben bu kızı niye taşıyordum ki?

Yine konuşmadan ilerledik. Bildiğim sakın ve iyi bir yer vardı. Oraya gitmeyi planlıyordum. Esat'ın yanına gidemezdim. Bizim hayvanlardan ürkerdi bu ufaklık. Ne kadar cadaloz olsa da hepimize dayanamazdı. Ve Esat'ın imalarına maruz kalmak istemiyordum. Sonra bir hıçkırık duydum. Yine ona baktım. Ağlıyordu. Hıçkırırken omuzları sarsılıyordu. Kaşlarını çatmışım. Pelin hiç ağlayacak bir kıza benzemiyordu. Yine sessiz kaldım. Bir süre sonra hıçkırıkları kesildi. Başını kaldırıp girdiğimiz yola baktı.

“Geldik,” dedim otoparka ilerlerken.

“Güzel yere benziyor,” dedi dudaklarını beğeniyle büzerek.

“Ehh işte,” dedim park ettiğimizde. En azından sakın bir yerd.

Arabadan indik aynı anda. Yan yana ilerliyorduk. Ağlamaklı hali hala üzerindeydi. Belki onu kızdırmak bir işe yarayabilirdi. En azından ağlamasını gerektirecek düşüncelerinden sıyrılabilirdi.

“Şşş... Baksana,” dedim ona gülümseyerek. Kaşlarını çatarak baktı. “Senin yaşın tutuyor mu böyle yerlere girmeye?” Alayla gülümsedim. Yüzünü buruşturup arkasını döndü sinirle. Bileğinden yakaladım ve kulağına eğildim.

“Dur. Gitme! Şaka yaptım,” dedim. Bir süre durdu. Sonra elini hızla çekip yürümeye başladı. Benden önde ilerliyordu ama yanlış yöne gidiyordu.

“Pelin.” Bana dönüp baktı.

“Yanlış yön. Beklesene,” dedim yanına ilerlerken.

Yine yanımdan yürüdü. Barın arka tarafına geçtik ve içeri girdik. Girişi karanlıktı ama içerideki ışıklar gayet iyiydi. Bir anda yanıma sokuldu ilerlerken.

“Korktun mu yoksa?” diye sordum alayla.

“Önümü göremiyorum,” dedi sinirle. Yine bir kapıdan girdik ve gözlerimiz ışıkla buluşmuştu.

“Biraz önce söylediğimi unut! Ne biçim yerlere takılıyorsun sen?” diye sordu.

“Aslında buraya her zaman gelmem,” dedim ve yine ona eğildim. “Bu gece seni kötü emellerime alet edeceğim. Onun için burayı seçtim,” dedim ürkütücü bir ses kullanmaya çalışarak.

“Uuu... Çok korktum,” dedi ve ilk bulduğu boş yere oturdu. Karşısına geçip oturdum.

“Ne içersin?” diye sordum. Omuz silktili. Sonra aklıma başka bir şey geldi. Onunla karşılaştığımda dışarıdaydı ve eve girmemişti. Belki de karnı açtı. “İlk önce bir şeyler ye,” dedim. Bu sefer omuz silkmedi. Ama tepki de vermedi.

Ona masada duran menüyü uzattım. Sonra istediği şeyleri sipariş ettik. O yemek yerken ben onu izledim. Ağlamaktan gözleri kızarmıştı. İçimde ne oldu bilmiyorum ama bir his bünyemi doldurdu. Belki de öfkenin farklı bir versiyonuydu. Ama iyi bir his değildi.

İçkilerimizi istedik. Hiç konuşmuyorduk. Uzun bir süre sadece içti. Bir, iki, üç... Ben hala birinci kadehteydim. Bu akşam içmeyi düşünmüyordum. Onu sağ salim eve götürmem lazımdı. Boş kadehini kaldırdı ve ben bileğine yapıştım.

“Yeter ufaklık,” dedim ona kaşlarını çatarak. Esat’ta böyle miydi acaba ben kendimi kaybederken? Hiçbir şey söylemeden bardağı masaya koydu tekrar.

“Son bir tane daha. Ve bana ufaklık deyip durma,” dedi biraz sonra. Ama dili dolanmaya başlamıştı. Sarhoş olmuştu. Off... Şimdi de sarhoşluğuyla uğraşacaktım. Yine de isteğini kabul edip bir tane daha söyledim.

“Sağ ol,” dedi yine çatallaşmış sesiyle. Meraktan ölüyordum. Ne olmuştu da bu kız böyle ağlıyordu?

Uzun bir süre daha onu izledim. Sarhoş olmuştu belli. Bu haline gülümsedim. Sonra bir anda bana döndü ve benim gülüşüm soldu. Allah biliyor ya bu kızdan ürküyordum. Yine bir bayanın ağzına yakışmayacak bir küfür etti bir anda. Dili dolanıyordu.

“Bana mı dedin?” diye sordum kaşlarım havada şaşkınlıkla.

“Tabii ki hayır ama istersen sen de üzerine alınabilirsin,” dedi gülümseyerek.

“Yok ben almayayım,” dedim gülümseyişine karşılık vererek.

“Sence ben güzel değil miyim?” diye sordu daha da yaklaşarak. Sorduğu soru beni şaşırtsa da belli etmedim. Tek kaşımı havaya kaldırdım.

“Tamam. Yanlış kişiye sordum,” dedi elini havada sallayarak. İyice sarhoş olmuştu. İşte şimdi eğleniyorduk. “Pek iyi anlaştığımız söylenemez.”

“Bence güzelsin. Ama bunu kendi yaşlıtlarına sorsan daha iyi olur!” dedim. Aramızda on üç yaş fark vardı.

“Sende erkeksin, söylesene neden erkekler böyle?” diye sordu arkasına yaslanarak. Ona doğru eğildim.

“Konunun ne olduğunu bilmeden sana nasıl cevap verebilirim?” diye sordum.

“Erkekler neden aldatır?” diye sordu o da bana doğru eğilerek.

“Aldatıldın mı?” Aramızdaki mesafe azalmıştı.

“Sana bir soru sordum değil mi? Meraklı dedikoducular gibisin,” dedi kızgınlıkla.

“Sorunun karşılığı: Bilmiyorum. Ben hiç aldatmadım.”

“Hiç mi? Dürüstçe söylüyorsun değil mi?”

“Hiç. Düzenli bir ilişkim olmadı. Bunun için de kimseyi aldatmadım. Yani aldatmış sayılmıyorum. Tek gecelik, tek geceliktir,” dedim sırtarak. Yasemin geldi o an aklıma. Onu aldatmayı aklımın köşesinden bile geçirmemiştim.

“Sersem,” dedi bana gülümseyerek. “Çok açık sözlüsün.”

“Öyleyimdir,” dedim. Bir süre durdum. “Zibidinin tekiydi boşver,” dedim sonra.

“Senden zibidi olmasın öyleymiş,” dedi yine gülümseyerek. Bir yudumda tüm kadehi bitirdi sonra. Ben de ona gülümsedim.

“Bana dedi ki: ‘Seni hak etmiyorum ben! Sen daha iyilerine layıksın!’ Hah... Bildik film replikleri işte. Basmakalıp sözler. Sonra onu sarışın bir hatunla kanal tedavisi yapmaya çalışırken gördüm. Tek derdi buydu işte. Birini öpebilmek!” Yine arkasına yaslandı. Demek Pelin kendisini öpmesine izin vermemişti. Buna niye sevindiğimi bilmesem de sevinmiştim.

“Çok mu seviyordun?” diye sordum. O an içim sızladı. Belki de ona sandığımdan daha çok üzülmişim. Elini havaya kaldırıp salladı. Bu da ne demekti şimdi?

“Öyle sanıyordum. Beni bıraktığını öğrendiğimde yıkılacağımı sanıyordum. Ama olmadı. Hele o kızla öpüşürken gördüğümde onları oracıkta öldüreceğimi sanıyordum. Ama olmadı.” Başını yukarı kaldırdı. “Sanırım sandığım kadar sevmiyormuşum,” dedi yine bana bakarak.

“Hiç öyle görünmüyordun,” dedim kaşlarımı çatarak. “Gözlerin şişmiş ağlamaktan.”

“Ben sinirimden ağlıyordum. Ona güvendiğim için. Aptal olduğum için. Kandıgım için.” Elleri yumruk yaptı sinirle. “Kendimi kaplan sanırken kuzu olduğuma ağlıyorum. Nasıl koruyacağım ben kendimi? Söylesene. Nasıl? Babama güvenemezken kime güveneceğim?” diye sordu.

İşler iyice sarpa sarmıştı. Söyleyecek tek bir kelimem yoktu. Ne diyebilirdim ki? Haklıydı.

“Ben...” Ne söyleyecektim ki? “Hadi sana bir kadeh daha söyleyelim.”

Ve sonra ben de ona eşlik ettim. Yine de abartmadım. Onu eve sapasağlam götürmem lazımdı. Sürekli konuşup durdu. Anlatacak bir sürü şeyi vardı. Ben de onu keyifle dinliyordum. Normal

bir zamanda sıkılırdım böyle konuşup duran insanlardan, ama o sıklıyordu. Ama çok sarhoş olmuştu. Bu da onun sır kapılarını açıyordu. Fazla içeri dalmadan yüzeysel soruyordum merak ettiğim şeyleri.

“Ne yapıyorsun sen? Okuyor musun?” diye sordum.

“Hayır. Öyle bir imkanım olmadı. Dans ediyorum ben,” dedi dudakları yukarı kıvrıldı. Ve başı istemsiz yukarı kalktı. Demek ki dans etmeyi seviyordu.

“Nerede?”

“Bir dans okulunda. Birkaç yıldır oradayım. Babamdan gizli gidiyordum. Şimdi eğitim veriyorum. Hem para da kazanıyorum,” dedi yine gururla.

“Güzel,” dedim gülümseyerek.

“Sen ne yapıyorsun?”

“Genelde geziyorum.”

“Bunu görüyorum. Ama arada iki dirhem bir çekirdek giyinip gidiyorsun.”

“Sen beni mi izliyorsun?”

“Hayır! Denk geliyor. Seni neden izleyecektim ki?”

“Tamam kızma. Mağazam var benim. Esat’la ortak işletiyoruz. Ev mobilyası falan.”

“Hımm... Bir baltaya sap olmuşsun yani.”

“Yani. Kalkalım mı?” diye sordum saate bakarak.

Çok geç olmuştu. Emrah ve Eylem’in hiçbir telefonlarına cevap vermemişti. Ona çaktırmadan bir ara mesaj çekmişim benimle birlikte olduğunu haber vermek için. Buna şaşırdıklarına emindim.

“Olur,” dedi yüzünü asarak.

“İstersen kalalım biraz daha.” Ayağa kalkmıştı bile. Ben de kalkıp yanına ilerledim.

“Yok. Gidelim,” dedi bir adım attı ve dengesini kaybetti. Hızlı davranarak kolundan yakalayıp beline sarıldım.

“Fena çarpıldın,” dedim kıkırdayarak.

“Galiba. Sen de bana dokunmak için fırsat mı kolluyorsun?” dedi kaşlarını çatarak. Elimi itmeye çalışıyordu ama bırakırsam düşecekti. Ceketini üzerine giymesine yardım ettim.

“Saçmalama. Ayakta duramıyorsun,” dedim ben de ona sertçe. Eğer bu kadar başı dönmeseydi bana daha çok cevap verebilirdi ama konuşacak durumu kalmamıştı.

Arabaya kadar böyle ilerledik. Ve onu yolcu koltuğuna yerleştirdim. Hızla sürücü tarafına ilerledim. Bindüğimde camı açmış rüzgardan faydalanıyordu. Bu haline gülümsedim. Arabayı çalıştırdım ve sertçe gaza bastım.

“Yavaş olsana, midem kalktı,” diye bağırdı. Sonra açık cama başını dayadı.

Uzun bir süre ikimizde konuşmadık yine. Sonra o bir anda başını kaldırdı ve bana muzipçe baktı. Ellerini kapının üst kısmına koydu. Ne yaptığını anlamaya çalışırken birden kendisini cama çekti hızla. İnanamıyorum! Cama oturmuştu. Botları burnuma kadar uzanıyordu.

“Delirdin mi sen? Ne yapıyorsun? Kaza yaptıracaksın bana.” Arabayı kullanmaya çalışırken bir yandan da ayak bileğinden tutmuş çekiyoordum onu. “İnsene kızım aşağıya. Ceza yazdıracaksın bana.” Araba zikzak çizmeye başlamıştı bile.

“Bu süper. Harika. İnmiyorum,” diye bağırdı.

“Aklını mı kaçırdın? İn çabuk,” diye bağırdım ben de ona. Hala bileğinden tutmuş çekiştiriyordum. Arabayı yavaşça durdurdum yoksa uçardı camdan dışarıya. Tekrar yerine oturdu.

“Kendime geldim,” dedi dudağını ısırarak.

“Sakın bunu bir daha yapma,” dedim işaret parmağım havada.

“Olur,” dedi. Kollarını göğsünde birleştirdi. Tekrar arabayı çalıştırıp ilerledim.

“Şimdi anladım,” dedi gözleri kapalı bir halde.

“Neyi?” diye sordum.

“Gecenin gizemi ve gündüzün şeffaflığını.”

Ben bu sözü nereden hatırlıyordum? Bir türlü çıkaramıyordum ama bir yerden hatırlıyordum.

“O ne demek?” diye sordum ama cevap vermedi. Başı yana düşmüştü. Dikkatle uzanıp başını doğrulttu. Esat’a acıdım o an. O da benimle böyle uğraşıyor muydu?

Eve vardığımızda ona birkaç kez seslendiysem de duyuramadım. Önce bina kapısını açıp geri geldim. Onu kucağıma alırken söyleniyordum. “Baş belası seni.”

Emrahların kapısına geldiğimde bir iki kere kapıyı tekmeledim ama açan olmadı. Bununla uğraşmayarak onu odama çıkardım ve yatağıma yatırdım. İsterse bunun için sabah bana kızabilirdi. Umurumda değildi. Üzerini örttüm ve kanepeye uzandım. Yüzü tam karşımdaydı. Onu dikkatle izledim. Bu defa aklım yerindeydi.

Bana güzel olup olmadığını sormuştu. Bu deli kız aynaya hiç bakmıyor muydu? Ne kadar güzel olduğunu görmüyor muydu? Bir düş kadar güzeldi. Bir hayal kadar güzel... Uzak bir hayal kadar...

6. BÖLÜM

“Günaydın,” dedim. İşe gitmek için çıkıyordum ve Pelin ben inerken kapıyı açmıştı.

“Günaydın, Süpermen,” dedi gülümseyerek.

“İyi misin?” diye sordum.

“Bomba gibi,” dedi kapıya yaslanarak. “Sabah aşağıya indim erkenden. Bana acayip bakışlar atıyorlar.” Gülümsedi.

“Beni neden dövmediğini düşünüyorlardır,” dedim tırabzanlara yaslanarak. Birden işe gitmesem mi diye düşündüm. Ama niye gitmeyecektim ki?

“Sağ ol,” dedi. Gözlerinden okunuyordu memnuniyeti.

“Ne için?”

“Benimle uğraştığın için.”

“Kolay olmadı,” dedim gülümseyerek.

“Tahmin edebiliyorum,” dedi ve sonra biraz daha bana yaklaştı. “İmm... Kimsesiz çocuklar yararına bir gösteri düzenliyoruz. Gelmek ister misin?” diye sordu.

Bunu bir süre düşündüm. Neden olmasın ki? Sanki yapacak çok daha iyi bir işim vardı. Hem bu kimsesiz çocuklar içindi.

“Olabilir. Ne zaman?” diye sordum.

“Yarın akşam. Sana bilet alırım bugün.” Sevinçle gülümsedi. Bu kız gülümseyince çok daha güzel oluyordu.

“Sen üç bilet ayır benim için,” dedim. Bu söylediğime kaşlarını çattı önce. “Olur,” dedi sonra. Meraklı bakışlarını gözlerime dikti.

“Esat ve Kenan’a da söyleyeyim. Onlarında katkısı bulunsun.” Tek kaşımı havaya kaldırdım.

“Ahh... Süper...” dedi gülümsemesi genişleyerek. “Tamam o zaman.”

“Ben gideyim artık,” dedim kendimi yapıştığım tırabzanlardan ayırarak.

“Tamam. Akşam kaçta gelirsin?” diye sordu gülümseyerek ama bu gülümsemesi farklıydı. Ve bu soruyu neden sormuştu ki?

“Bilmem. Neden?” diye sordum şaşkınlıkla.

“Hiç. Öylesine. Neyse görüşürüz.” Ve içeri girip kapıyı suratıma kapadı.

“Bu da neydi şimdi?” dedim kendi kendime. Ve sonra merdivenlerden indim.

“Ne gösterisi?” diye sordu Esat.

“Dans gösterisi. Bilmiyorum sormadım tam olarak nedir diye. Neyse ne. Gidiyoruz dedim o kadar. Biraz da yararlı işler yapalım,” dedim koltuğuma yerleşirken.

“İyilik meleği mi olmaya karar verdin?” diye sordu Esat, hala bir anlam veremiyordu söylediklerime.

“Esat, soru sormasan.”

“Kardeşim... Sen iyice garipleşiyorsun. Hem sen söylesene dün gece neler çeviriyordun?” dedi kaşlarını çatarak.

“Ne çevirecekmişim? Hiçbir şey,” dedim elime herhangi bir dergiyi alıp bakarak.

“Onlar atılacak dergiler. Belki yüz kez baktık onlara,” dedi Esat imalı bir sesle.

“Ben atılmadan bir kez daha bakmak istedim,” dedim elimdeki dergiyi masaya fırlatarak.

“Sende bir iş var ama... Çıkar kokusu.” Ve oturduğu yerden kalkıp dışarı çıktı.

“Ne kokusu çıkarmayı bekliyorsun ki?” Ayağa fırladım ve yeni ürünlerin bulunduğu dergiyi almak için ilerledim.

Ne vardı yani? Bu işte anlaşılmayacak ne vardı? Kimsesiz çocuklar için bir yardım kampanyası gibiydi bu iş ve biz de katkıda bulunacaktık? Bu işin içinde ne olabilirdi? Dergideki ürünleri görmüyordum bile. Aklım başka bir şeye takılmıştı. Pelin neden benim eve dönüş saatimi merak etmişti? Belki de bana biletleri verebilmek için sormuştu. Başka neden olacaktı ki?

Günü neredeyse odamdan hiç çıkmadan geçirmiştim. Eve gitmek istiyordum nedense. İşte çok sıkılmışım. Ceketimi üzerime geçirdim. Çıkmaya niyetlenmişim. Kapıya ilerlerken Esat girdi içeriye.

“Çıkıyor musun?” diye sordu kaşları havada.

“Evet. Çok mu garip?” diye sordum.

“Sana biraz önce telefon açmışım,” dedi. Ahh, tabii yaa. Yeni eleman alımlarını yapacaktık birlikte.

“Ben onu unuttum. Sen bak işte başvurulara. Kimi istiyorsan al. Yarın görüşmeyi birlikte yaparız,” dedim yanından geçerken.

“İyi madem. Ben bakarım. Ama bana neden bunları seçtin diye sorma,” dedi. Gözlerindeki manayı biliyordum.

“Kafana göre takıl. Sanki bu zamana kadar ben ilgileniyordum da,” dedim ve ilerledim. Şu son zamanlarda geldiğim kadar sık gelmemiştim mağazaya. Sanki yaptığı her şeyi bana sorarak yapıyordu.

“Akşam çıkıyoruz değil mi?” diye sordu arkamdan bağırarak.

“Telefonlaşırız,” dedim ona bakmadan. Aslında çıkacaktık. Bizim hayatımız buydu. Arabaya binip müziğin sesini sonuna kadar açtım.

Eve gitmeden önce pizza aldım. Açlıktan ölüyordum. Bekar ve benim gibi mutfakla alakası olmayan bir insan için yegane yemek ‘Pizza’. Aslında ev yemeklerini özlemiştim. Esat da bu konuda bana çekmişti. O da yemek işinden anlamıyordu. Eylem ara sıra beni davet eder ya da yaptığı yemekten çıkarırdı ama o da denk geldiğimiz zamanlarda. Bazen buzdolabına koyardı bir şeyler. Ama baktı ki ben onları ısıtmaya bile üşeniyorum ve her gelen yemek dolapta küfleniyor, bunu yapmaktan vazgeçti.

Arabayı park edip müziği kapadım. Bu duyguyu seviyordum. Beynim şişmiş gibiydi ama kulaklarımda müzik hala devam ediyordu. Ve bu uğuldamayı da seviyordum. Gerçi ilk birkaç dakika sağır gibi oluyordum. Yukarı çıkarken Emrahların kapısına baktım. Biraz yavaş mı çıkıyordum? Oyalanıyormuşum gibi geldiğinde ikişer ikişer çıktım merdivenleri.

Odaya girdim, elimi yıkadıktan sonra hemen pizzaya gömüldüm.

“Tanrım çok acıkmışım,” dedim ikinci dilime başladığımda.

“Aslında ben de öyle düşünmüştüm,” dedi bir ses.

Zorlukla yutkundum. Neredeyse boğuluyordum. Başımı çevirdiğimde Pelin elinde bir tepsi karşımda duruyordu.

“Kızım sen çatlak mısın? Ödümü kopardın,” dedim lokmamı yutabildiğimde. Gülümseyerek yaklaştı ve tam yanıma oturdu. Elindeki tepsiyi benim küçük masama yerleştirdi.

“Korkutmak değildi amacım,” dedi bardağıma meyve suyu koyarken.

“Bu ne?” diye sordum tepsiyi işaret ederek. Tepside üç tabak vardı. Birinde pilav, yanında salata, birinde sanırım et yemeği, diğesinde pasta vardı.

“Gemi. Üzerine binip gezersin,” dedi kaşlarını çatarak. Bu söylediğine gülümsedim.

“Ne olduğunu görüyorum. Neden getirdin bunları?” diye sordum elimdeki dilimi yerine koyarken.

“Aç gelirsin diye düşünmüştüm.”

“Hımm... Teşekkür ederim,” dedim şaşırarak. Çok fazla yakındı ve beni ter basıyordu. Biraz kenara kaydım. “Bunları sen mi yaptın?” diye sordum alayla. Eylem’in yaptığını tahmin ediyordum.

“Evet. Niye öyle bakıyorsun? Ben yemek yapamaz mıyım?” dedi kollarını kavuşturarak ve arkasına yaslandı.

“İçinde zehir falan yok değil mi? Senin işine belli olmaz,” dedim.

“Dünyanın Süpermen’e ihtiyacı var,” dedi gülümseyerek.

“Güzel görünüyorlar,” dedim ve yemeklere gömüldüm. Tanrım! Çok lezzetliydiler. Kesin içinde zehir vardı. Ne de olsa zararlı olan her şey güzeldi. Düşünceme kendi kendime güldüm.

“Beğenmedin mi?” diye sordu doğrularak.

“Hayır, çok lezzetliler,” dedim ona bakarak.

“Gülünce...”

“Aklıma bir şey geldi.”

“Ne geldi?”

“Sana ne?”

“İyi be...” dedi ayağa kalkarak. Elini eteğinin cebine attı. “Biletler. Hala gelmeyi düşünüyorsan,” dedi omuz silkerek. Bileğinden tutup onu yine kanepeye oturttum. Bunu neden yapmıştım ki?

“Gelmeyi düşünüyorum,” dedim ve bileğini bıraktım. “Hırçınlaşma hemen,” dedim sonra. Ve pasta tabağını elime aldım.

“Sen neden yemiyorsun?” diye sordum. “Bu gerçekten çok lezzetli.”

“Ben yedim,” dedi. Tek kaşımı kaldırıp ona baktım. “Ya bir şey yok! Sana da iyilik yaramıyor. Sadece bir teşekkür,” dedi kaşlarını çatarak.

“Tamam. İnandım,” dedim gülümseyerek. Yemeğim bittiğinde tepsiyi alıp ayağa kalktı.

“Nereye?” diye sordum.

“Aşağıya,” dedi şaşkınca. Tabii ya. Başka nereye gidecekti ki? Sorduğum soru çok saçmaydı. “Provalarımız var. Giyinip çıkacağım,” dedi sonra.

“Tek mi gideceksin?” diye sordum. İşin aslı, onun yalnız dışarı çıkacağını bilmek hoşuma gitmiyordu.

“Genelde tek gidiyorum,” dedi omuz silkerek. Elinde tepsi hala bekliyordu.

“Bende çıkacağım. Tek çıkma. Bırakırım ben seni,” dedim televizyonu açarken. Hiçbir şey söylemeden ve hareket etmeden durduğunu fark edince ona dönüp baktım. Gözlerini açmış bana bakıyordu.

“Ne oldu?” diye sordum ayağa kalkarak.

“Yok bir şey. Ben... İniyorum. Ve kendim giderim,” dedi, dili sürçmüştü konuşurken. Arkasını dönüp hızla indi.

“Ne dedim ki ben şimdi?” dedim kendi kendime.

Yanlış bir şey söylememiştim. Kızmış gibi değildi ama aptallaşmış gibiydi. Eğer ona ne olduğunu merak etmeseydim bu haline gülebilirdim. Düşüncelerimi çalan telefon dağıttı. Tabii ki Esat’tı.

“Alo.”

“Ne yapıyoruz? Ben bir şeyler ayarladım,” dedi. Sesi her zamanki gibi neşeli geliyordu. Evde olmayı bu kadar isterken birden çıkmanın daha iyi olacağını düşündüm.

“İyi. Beni alsana. Hiç araba kullanacak halim yok,” dedim bir yandan üzerimi giymeye uğraşıyordum.

“Oldu bil. Yakınlardayım zaten. On dakikaya oradayım,” dedi ve telefonu kapadı. Aşağıya inerken aklıma geldi. Biletlerin ücretini ödememişim. Pelin’de söylemeyi unutmuştu. Kapıyı tıkladım.

“Ben kendim giderim demiştim,” dedi kaşlarını çatarak.

“Onun için gelmedim. Bilet ücretlerini ödeyeceğim,” dedim cebimden cüzdanımı çıkararak.

“O işi ben hallettim,” dedi omuz silkerek.

“Pelin! Kızdırma beni,” dedim ve biletin üzerinde ne kadar yazıyorsa üçümüz için çıkarıp Pelin’e uzattım. “Bizim gelmemizin ne anlamı var o zaman?” diye sordum Pelin paraya uzanmadığında.

“Tamam. Haklısın.” dedi ve parayı aldı. Zaten bilette sadece ücrete ve adrese bakmıştım.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu çekingen bir tavırla.

“Bilmiyorum. Takılacağız çocuklarla,” dedim gülümseyerek.

“Hımm... İyi eğlenceler o zaman,” dedi ve yine bir şey söylememi beklemeden kapıyı yüzüme kapattı.

“Deli bu yaa,” dedim kendi kendime ve aşağıya inip Esat’ı beklemeye başladım.

“Vayy... Protokoldeymişiz demek,” dedi Esat. Yine gırtlaktan konuşuyordu. Çoğu zaman kızları tavlama için kullanırdı bunu. Halbuki yüzünü gören her kız ona çoktan tav oluyordu bile.

“Esat ne çabuk havaya giriyorsun,” dedim yerime otururken.

“Ne sandın kardeşim. Özel davetli yazıyor biletlerin üzerinde,” dedi Kenan. O da havaya girmişti bile.

“Ben adresten başka bir yere bakmadım,” dedim davetiyeyi tekrar elime alarak. Sonra gülümsedim. Evet. Özel yazıyordu. “Öyleymiş. Özelmişiz,” dedim.

“Ya cidden. Nereden çıktı bu iş?” diye sordu Kenan bana gözlerini dikerek. İkisinin ortasında oturuyordum.

“Bunu bende merak ediyorum,” dedi Esat. Kendimi sorguda gibi hissettim bir an.

“Pelin davet etti,” dedim sahne perdesine bakarak. İkisi birden daha çok eğildi bana doğru.

“Ben biliyordum bu işin içinde bir iş olduğunu,” dedi Esat. Yüzüne bakmasam da sesindeki imayı anlayabiliyordum. Kenan kıkırdadı. Esat’a döndüm kaşlarımı çatarak.

“Nasıl bir işmiş bu Esat? Bana da anlatsana,” dedim sinirle.

“Seni öldürsek böyle bir yere getiremezdik,” dedi Esat arkasına yaslanarak.

“Ee... Ne demek bu şimdi? Çok açıklayıcı oldun,” dedim bende arkama yaslanarak.

Sonra bana doğru eğildi tekrar. Salon çok kalabalıktı ve uğultular oldukça fazlaydı. Tam ağzını açmıştı ki ışıklar kapandı ve perde açıldı. Ortada bir piyano ve piyanist belirdi.

“Sonra konuşacağız,” dedi tekrar arkasına yaslanarak.

Buna sevinmişim. Ona açıklama yapmak zorunda kalmak istemiyordum. Çünkü ortada başka anlam yüklenecek bir durum yoktu. Onun beyninden neler geçiyordu bilmiyorum ama tahmin ettiğim şey ise hiç şansı yoktu.

Sonra piyanist tuşlara dokundu, salondaki kalabalıktan gelen uğuldama bir anda yok oldu. Piyaniist kendi melodisinin içine hapsedmişti sanki bizi. Notalar kimi yerde sert ve sonra giderek alçalıyordu. Şahaneydi. Tam anlamıyla kulaklarımızın pası silindi. Bu enfes müzik bittiğinde büyük bir alkış koptu.

“Şahane,” dedi Kenan, sesinden etkilendiği belli oluyordu. Rüya görürken uyanmış gibiydi.

“Bunu arada yapalım,” dedi Esat aynı ses tonuyla. Bu hallerine gülümsedim.

“Neyse, en azından memnun edebildik sizi,” dedim.

Açıkçası bende çok etkilenmişim, ama benim aklım arada Pelin’e kayıyordu. Acaba ne zaman sahnede görebilecektik onu?

Bir dans grubu çıktı ondan sonra. Sonra bir sürü daha insan. Arya söyleyen bile vardı. Biraz ara verildi. On üç yaşlarında küçük bir çocuk bize yaklaştı.

“Evren hanginiz?” diye sordu nefes nefese.

“Benim,” dedim merak ederek.

“Pelin Ablam dedi ki, gitmeyecekmışsınız. Onu bekleyecekmışsınız.”

“Pelin ablana söyle, başka bir emri var mıymış?” dedim gülümseyerek. Çocuk hızla koşmaya başladı.

“Dur şaka... Gitti,” dedim sonra şaşkınca. Esat ve Kenan’a yaramıştı bu durum kahkahalarla sarsılıyorlardı.

“Ne sırtıyorsunuz?” dedim onlara öfkeyle.

“Komedisiniz,” dedi Esat. “Hem anlaşılamıyorsunuz, hem de beraber vakit geçiriyorsunuz. Kavgada bile. Biraz garip bir arkadaşlığınız var,” dedi kıkırdarak. Gözlerimi devirdim ona. Arkadaşlığın üzerine basarak söylemişti.

Sonra aynı çocuk bir kez daha geldi.

“Pelin ablam dedi ki, şimdilik bu kadarmış. Olursa sana söylemiş,” dedi yine nefes nefese.

“Pelin ablana söyle-”

“Yaa... Git kendin söyle,” dedi çocuk lafı ağzıma tıkayarak ve hızla uzaklaştı yine. Madara olmak bu oluyordu herhalde. Tabii ki bizimkilere yaramıştı yine bu durum. Rezillik.

Işıklar tekrar kapandı ve perde açıldı. Şimdi bir merdiven uzanıyordu sahnenin ortasından yukarıya doğru. Tek bir ışık vardı hareket eden. Merdivenlerin başını aydınlatıyordu.

Kozaya benzeyen bir şey vardı aydınlanan yerde. Dikkatle baktım ona. Evet, bir kozaydı. Sonra kozanın içinden bir kız çıktı. Sırtında kanatları, üzerinde tül den morlu beyazlı bir elbise vardı. Böyle bir elbise içinde ilk defa görüyordum onu. Çoğu zaman saçma sapan giyinirdi. Şimdi bir kelebeğe benziyordu gerçekten. Merdivenlerden inmeye başladı dans ederek.

Dalgacı kızıl saçlarını düzleştirmişti ve kalçalarına kadar uzanıyordu. Gözlerimi sahneye kilitlemiş hiçbir hareketini kaçırmıyordum. Son basamakta yere çöktü ve tekrar kalkıp sahneye adım attı.

Tüm izleyicilerini unutmuş gibiydi, sadece o ve müzik vardı sanki. Sahnenin bir ucundan diğerine gidiyordu zarif figürlerle. O an dans eden bir kız görmüyordum ben orada, bir kelebek görüyordum özgürlüğe kanat çırpın. Coşkulu ve hayatı tanımaya çalışan bir kelebek. Her köşede bir yara alıp tekrar uçan ve bir kez daha yara alan. Kısacık ömrünü güzel bir şey bulmak için harcayan ve bulamadan kanatları kırılan bir kelebek. Güzelliği göz kamaştıran ve akli zorlayan bir kelebek. Ve sonra Pelin yere serildi. Onu izleyen ışık karardı. Kelebek ölmüştü.

“Büyüleyici,” dedi Esat.

“Bence de,” dedim gözlerim hala karanlık sahnede. Coşkun bir alkış koptu salondan. Uğultular yükseldi. Herkes etkilenmişti benim gibi.

Bir ekip daha çıktı sahneye. Pelin bunların içinde de vardı. Biraz önceki kadar etkili olmasa da yine etkilenmiştik. Pelin bu işi iyi biliyordu. Neredeyse onun melodiye değil, melodinin ona eşlik ettiğini düşünmeye başlamıştım. Onu izlerken etkilenmemek mümkün değildi. Gözlerimi ayıramadan izledim yine.

“Ee... Ne yapıyoruz şimdi?” diye sordu Esat gösteri bittiğinde. İnsanlar salondan ayrılıyorlardı.

“Bekleyeceğiz. Ama isterseniz siz gidin,” dedim onlara. Sonuçta onlar beklemek zorunda değillerdi.

“Allah’tan başka isteği yokmuş,” dedi Kenan gülümseyerek.

“Size gidebileceğinizi söyledim,” dedim arkama yaslanarak.

“Gitmeyeceğiz. Değil mi Kenan?” dedi Esat gülerek.

“Aynen,” dedi Kenan.

“Keyfiniz bilir,” dedim.

Birkaç dakika sonra Pelin geldi yanımıza. Heyecanlı görünüyordu. Gözleri parlıyordu.

“Selam,” dedi gülümseyerek. Oturduğumuz yerlerden kalkıp yanında durduk.

“Selam,” dedik aynı anda.

“Bu Esat,” dedim Esat’ı göstererek. Hayvan, ağzını beş karış açmış kıza bakıyordu. Elini uzattı Pelin’e.

“Memnun oldum Esat,” dedi Pelin düz bir sesle.

“Sen mi ben mi?” dedi Esat gülümseyerek. Elini bırakmamıştı. Kulağına eğildim.

“Çek o toynaklarını kızın elinden,” dedim sinirle. Elini bir anda çekti ve bana baktı. Sonra bir şeyi anlamış gibi gülümsedi. Daha sonra Kenan’la tanıştırdım.

“Sizi bir yere götüreceğim,” dedi Pelin ve elimden tutarak beni çekiştirmeye başladı. Buna şaşırdım ama belli etmedim. Bizimkiler kıkırdıyorlardı arkamdan gelirken.

“Kuliste bir eğlence yapıyoruz. İlk gösterimizdi bizim. Ve sanırım etkilemeyi başardık,” dedi bana dönerek.

“Önüne bak! Düşeceksin,” dedim gülümseyerek. “Ve etkilenmemek mümkün değildi,” dedim. Tekrar bana baktı gülümsemesi genişleyerek ve ben önüne bakmasını işaret ettim. Hayret! Beni dinlemişti.

Bir odadan içeriye girdik. Uzun bir masa ve üzerinde içecekler, kuru pasta tabakları vardı. Pelin elimi bıraktı ve koluma girdi. Gözlerim tanıdığım ve hoşlanmadığım birine takıldı. Pelin’in onu ağlatan zibidi sevgilisi... Bizi gördüğünde kaşlarını çatıp baktı.

Pelin'in neden bu kadar yakın davrandığını anlamıştım. Ona üzülmeyi, hayatının devam ettiğini göstermek istiyordu. Uzun masanın bir köşesinde durduk.

“Evren,” dedi arkadaşlarına beni işaret ederek. Onlara başımla selam verdim. “Esat ve Kenan,” dedi onları da eliyle işaret ederek.

Mırıltılar yükseldi odadan. “Selam... Hoş geldiniz... Buyursanıza...” Buna benzer şeylerdi işte.

“Çok başarılıydınız,” dedi Esat kızın birine, hemen ortama ayak uydurmuştu. Sonra Kenan, Esat ve bir iki kişi kendi aralarında sohbe başlamışlardı. Ben de Pelin'in kulağına eğildim.

“Kullanılıyormuşum gibi bir his var içimde,” dedim gülümseyerek. Gözlerim sevgilisini bulmuştu.

“Biraz,” dedi Pelin gülümseyerek. “Ama ben olsam kullanmak demezdim,” dedi.

“Ne derdin?” diye sordum.

“Gününü göstermek. Sende benim kadar kıızıyorsun ona. Bunu bakışlarından anlayabiliyorum,” dedi ve gözlerimin içine baktı. O bakışlarda başka bir şey vardı. Gülümsedim. Doğru. Ona kıızıyordum.

“Öyle olsun,” dedim ve kolumdaki elini aşağıya indirip elini tuttum. Kaçamak bakışlar üzerimizdeydi. Ve bir de kıskanç, öfkeli bir bakış.

“Muhteşemdin,” dedim yüksek sesle Pelin'e bakarak.

“Sen beğendiysen...” dedi gülümseyerek.

“Beğenmek... Az kalır.” Ve eğilip yanağından öptüm. “Tebrikler.”

Bir an gözlerini şokla açtı. Yüzü kızarmaya başladı ve lokmasını zorlukla yuttu. Ellerimizi ayırdı ve meyve suyu bardağını kafasına dikti.

“İçimde kullanılıyormuşum gibi bir his var,” dedi sonra fısıldayarak.

“Ben olsam kullanmak demezdim,” dedim söylediğini tekrar ederek. Bu söylediğime içten bir kahkaha attı.

“Biz en iyisi başkalarını boşverelim. Beceremiyoruz,” dedi yüzünü buruşturarak.

“Aynen.”

“Baksana. Eve gidip film izleyelim mi?” diye sordu. Şaşkınlıkla ona baktım.

“Burada durmak zorunda değil misin?” diye sordum. Omuz silkti.

“Hayır.”

“İyi gidelim. Sen nasıl istersen,” dedim. “Ama filmi sen seçeceksin. Ben o işten anlamam.”

“Farkındayım,” dedi muzip bir bakışla. Bunu ona daha sonra soracaktım. Esat’ın yanına yaklaştık.

“Esat biz gidiyoruz,” dedim onu dürterek. Bizi göreceği yoktu. Arkasını döndü.

“Biz eğleniyorduk ama,” dedi küçük bir çocuk gibi.

“Zaten biz gidiyoruz Esat.” Sonra Pelin’e döndüm. “Onların kalması sorun olur mu?”

Başını sağa sola salladı. “Olmaz. Keyfinize bakın,” dedi ona el sallayarak.

“Yarın görüşürüz,” dedim ve odadan çıktık.

Çıktığımızda yağmur yağıyordu. Otoparka kadar koşarak gitmiştik. Ve hızla arabaya bindik.

“Buz gibi,” dedi kollarını ovuşturarak. Paltomu çıkarıp ona uzattım.

“Araba ısınana kadar işe yarar,” dedim arabayı çalıştırırken.

“Centilmen erkek,” dedi alay ederek ama yine de paltoyu üzerine giydi.

“Gerçekten beğendin mi?” diye sordu biraz ilerledikten sonra. Ona döndüm.

“Alkışlardan anlamam lazımdı. Herkes çok beğendi.” Ve yola baktım tekrar.

“Ben seni soruyorum,” dedi ciddi bir sesle.

“Ben beğenmedim,” dedim ve ona baktım yine. Yüzünü asmıştı.

“Hadi yaa,” dedi alt dudağı aşağıya sarktı.

“Büyülendim,” dedim sonra gülümseyerek. Ve tekrar yola baktım. Yüz ifadesini göremedim ve bir şey söylemedi. Mutlu olduğunu düşünüyordum. Ve nedense onun mutlu olmasına sebepsiz yere seviniyordum.

“Kızmadın değil mi bana?” diye sordu yine bir süre sonra. Suç işlemiş bir insan gibi çıkıyordu sesi.

“Ne için?” diye sordum ona bakmadan.

“Seni kullanmaya çalıştığım için,” dedi. “Çok saçmaydı.”

“Saçma olduğu bir gerçek. Ama kızmadım,” dedim yine ona bakarak. Bana bir süre baktı ve sonra cama çevirdi başını.

7. BÖLÜM

“Burada doğru düzgün hiçbir şey yok,” dedi yüzünü buruşturarak.

“Sana söylemiştim. Ben anlamam,” diye bağırdım minik mutfaktan. Bardaklarımıza meşrubat koyuyordum aynı anda. Sonra aklıma bir şey geldi. “Sen nereden biliyorsun benim filmlerden anlamadığımı?” diye sordum bardaklarımız elimde yanına gittiğimde.

“Televizyonu sonuna kadar açıp aşağıda bize işkence ediyorsun,” dedi elinde DVD’ler tek tek bakıyor, ama hepsine yüzünü buruşturuyordu.

“Bu ne yaa?” diye sordu bir tanesini havaya kaldırmıştı. “Son Samuray, Karate Kid, Son Vuruş, Ninja’nın İntikamı...” Sonra bir kahkaha attı. “Bunların sesini kısıyorsun galiba izlerken,” dedi kahkahalarının arasından.

“Yoo. Sana denk gelmemiştir. Ben çok severim,” dedim sinirle. Kanepeden kalkıp yanına gittim ve onun gibi bağdaş kurup oturdum. “Sen nasıl bir şey arıyordun?” diye sordum. Hala kahkaha atıyordu.

“Kahkahaların bittiğinde haber ver,” dedim ona sinirle ama duracağı yoktu. Krize girmiş gibiydi. Sonra dayanamadım ve ben de ona eşlik ettim. Dakikalar boyu kahkahayla güldük. Bence ikimizde neye güldüğümüzü bilmiyorduk.

Kahkahamız bittiğinde saçma sapan bir film koyduk DVD’e ve ışıkları kapatıp izlemeye başladık. İkimizde yerde uzanmıştık. Uzun bir süre hiç konuşmadan filmi izledik. Ondan çıt çıkmıyordu. Hatta hareket bile etmiyordu.

“Pelin?” Fısıldayarak seslendim ona. Cevap vermedi. “Pelin?” dedim tekrar daha yüksek sesle. Yine cevap vermedi. Yüzüne eğildim gözlerini görebileceğim kadar. Sonra gülümsedim. Uyumuştum. Güya film izliyoruz. Onu kaldırmayı düşündüm ama çok derin uyuyor gibiydi. Yorgunluğu yüzünden okunuyordu. Kalkıp evin ısınısını artırdım ve bir battaniye alıp üzerine serdim. Yüzüne düşen saçları çekerken kıpırdandı ve yerde destek aldığım kolumun üzerine yattı.

“Hayda...” dedim fısıldayarak. Kolumu çekmeye çalıştım ama beceremedim. Sonra vazgeçtim. Aynı kolumun üzerine yattım ve gözlerimi kapadım.

“Sabah kıyamet kopacak,” dedim fısıldayarak. Sonra gözlerimi tekrar açıp onu izledim. Yüzünün her milimini, saçlarını, minik dudaklarını ve biçimli çenesini...

Kaşlarımı çatarak kolumu başının altından çektim yavaşça ve onu kaldırıp yatağıma yatırdım. Uyanmamıştı. Eğer uyansaydı gitmesini söyleyecektim. Gidip kanepeye uzandım. Ve ona bakmadım. Saatlerce dönüp durdum.

Bir türlü uyuyamıyordum. Dolaba gidip bir bira açtım ve soğuk birayı kafama diktim. Biraz iyi gelmişti. Tekrar kanepeye uzandım. Uyumanın imkanı yoktu. Gözlerim kapalı yine bir sürü koyun atlattım çitten ama işe yaramamıştı. Sabaha kadar hiç uyumadım. Ve sonra duşa girdim. Üzerimi banyoda giyindim ve odaya geçtim. Hala uyuyordu. Neredeyse yataktan düşecekti ama gidip onu düzeltmedim. Ona fazla yaklaşılmaya niyetim yoktu. Kaçarcasına çıktım evden ve hızla mağazaya ilerledim.

Bir telefon geldi kıvrımlı yolda düşüncelerimi bölen. Mühendis aramış ve evin hazır olduğunu söylemişti. “Ama ben hazır değilim,” dedim Murat Bey’e. Şaşırmıştı söylediğime. Ama artık benim gibi bir kaçığa alışmıştı. “Ne zaman isterseniz hazır. Temizliğini de yaptırdık,” dedi Murat Bey. Ama ben gitmek istemiyordum.

Mağazaya girdiğim anda Esat’a telefon açtım. Tabii ki açmadı. Tekrar aradım, yine açmadı ve sonra meşgule aldı. Tekrar aradım ama telefonu kapalıydı.

“Adi herif,” dedim gülümseyerek. “Sen akşama ararsın nasılsa.” Söylediğim gibi de olmuştu. Ben eve giderken Esat beni aramıştı.

“Beni aramışsın Evren’ciğim,” dedi şirinlik yapmaya çalışarak.

“Senin haberin yok muydu meşgule alırken?” dedim. Sesim düz çıkıyordu ama gülüyordum.

“O sıra uyuyordum,” dedi gülerek. Bu söz bana başka şeyler hatırlattı.

“Hadi hazırlan çıkalım.”

“Evren? Bir şey mi oldu?” diye sordu ciddi bir sesle.

“Hayır. Ne olabilir ki?” Eve gelmişim ve arabayı park ediyordum.

“Bilmem, sesin endişeli gibi geldi bir an.”

“Sana öyle gelmiştir,” dedim merdivenleri çıkarken.

“Ee siz ne yaptınız akşam?” diye sordu yine aynı imalı tonuyla. Bu sefer haklı olabilirdi. Çünkü Pelin sevgiliymişiz gibi davranmıştı.

“Hiçbir şey,” dedim sertçe ve aynı anda kapı açıldı. Pelin üzerini giyinmiş çıkıyordu yine. Ona başımla selam verdim. Aynı şekilde karşılık verdi. “Ben geleyim mi seni almaya?” diye sordum merdivenleri çıkarken. Pelin’in hızla inen ayak seslerini duyuyordum.

“Yok. Geçen ki yere gidelim. Ben birazdan çıkarım,” dedi.

“Tamam. Görüşürüz,” dedim ve telefonu yatağa fırlattım. Üzerimdeki kazağı çıkardım, banyoya girip küvetin tıpasını taktım. Arkamı döndüğümde Pelin banyo kapısına yaslanmış beni izliyordu. Olduğum yerde sıçradım.

“Kalp krizi mi geçirtmek istiyorsun bana?” diye sordum sinirle. Kıkırdadı.

“Çok ödleksin,” dedi odaya geçerken.

“Sen gitmiyor muydun?”

“Evet. Gidiyordum ama son anda seni kurtarmak istediğimi anladım.” Muzipçe gülümsedi yine.

“Kimden kurtarıyorsun, anlamadım?” diye sordum kaşlarını çatarak. Dolabıma eğildim ve kıyafetlerimi aradım.

“Arkadaşlarından, alkolden ve kızlardan!” dedi. Bunu gülümseyerek söylememiştii. Ona dönüp baktım. Ellerini göğsünde kavuşturmuş bekliyordu.

“Peki bunlardan kurtulmak istediğimi kim söyledi sana?” Giyeceğim şeyleri buldum ve yatağın üzerine fırlattım. Ve ben de yatağa oturdum.

“Kimse. Ben kurtarmak istiyorum,” dedi ciddi bir sesle.

“Emin ol senden daha zararsızlar ufaklık.”

“Bana ufaklık deme!” dedi işaret parmağı havada kaşları çatılmış bir şekilde.

“Pelin. Duş alıp çıkacağım. Ne istiyorsun?” diye sordum. Sesim bıkkın çıkmıştı.

“Seni çok mu rahatsız ediyorum?” diye sordu fısıldar gibi. Onu üzme istemiyordum, ama üzüyordum işte. Eğer onunla görüşmeye devam edersem...

“Hayır, tabii ki. Sadece biraz canım sıkkın,” dedim yalan söyleyerek, ayağa kalkıp yanına ilerledim. “Nasıl kurtaracakmışsın?” diye sordum gülümseyerek. Yüzünün asılmasına dayanamıyordum.

“Bu akşam dersim var. Belki izlemek istersin beni.”

Eğer bu teklifi bir başkası yapmış olsaydı ona ‘Hadi be oradan’ derdim. Ama bu kıza karşı gelemiyordum. Biraz düşündüm ve yatağın üzerinden telefonu arayıp buldum.

“Geliyorum,” dedi Esat.

“Ama ben gelemiyorum,” dedim gülerek.

“Dalga mı geçiyorsun?”

“Hayır Esat. Gelemiyorum. Bir programım var.”

“Dur sen söyleme. Pelin?” diye sordu.

“Evet,” dedim.

“Bu işin içinde iş var,” dedi. “Hadi iyi eğlenceler,” dedi ve telefonu kıkırdamalar eşliğinde kapadı.

“Sersem,” dedim telefonu cebime koyarken.

Banyoya gidip suyu kapadım. Beni bekleyen Pelin’in yanına döndüm. Yüzünde masum bir gülümseme vardı. Çocuksu bir sevinç.

“Programını bozduğum için hiç üzgün değilim,” dedi sırtarak.

“Belli oluyor,” dedim üzerime başka bir kazak giyerken. “Sen tam bir baş belasısın.”

“Süpermenler ne işe yarar?” dedi kapıya ilerlerken. Ceketimi elime aldım ve arkasından ilerledim.

Yolda ilerlerken boş gevezelikler yapıp güldük. Büyük bir binanın önünde durduk.

“İşte burası benim dünyam,” dedi gözleri ışıldayarak. Bir çift zümrüt gibiydiler. Bu beni memnun etti.

Arabayı park edip indik. Binadan içeriye girip güvenliğe selam verdik ve uzun bir koridora girdik. Tüm ışıklar kapalıydı.

“Dersin olduğunu sanıyordum,” dedim. Burada kimse yoktu.

“Evet, var,” dedi bir odanın kapısını açarken.

“Kendi kendime çalışamaz mıyım?” diye sordu bana gülümseyerek.

“Olabilir tabii. Hatta daha da iyi olur,” dedim tek kaşımı kaldırarak.

İçeri girdik ve ışıkları yaktı. Aynalı kocaman bir odaydı burası.

“Burası benim salonum,” dedi ellerini açıp olduğu yerde dönerek.

“Hımm...” dedim dudaklarımı büzdüm.

“Sen bekle. Ben giyinip geliyorum,” dedi. Orada bulunan bankları işaret etti. Ve küçük bir kapıdan içeri girdi.

Banklara geçip oturdum. Birkaç dakika sonra dışarı çıktı. Saçlarını yine salmıştı, altına bir tayt, üzerine bir tişört giymişti. Tişört delik deşikti. Onun altında bir bady vardı. Baştan aşağıya siyahtı.

“Sana bir ara tişört alayım,” dedim elimle tişörtünü işaret ederek.

“Çok komiksin,” dedi, aynaların olduğu bölüme ilerledi ve bir müzik açtı. Hafif bir melodi. Biraz ısınma hareketleri yaptıktan sonra daha sert bir müzik başladı.

Müziğe eşlik etti figürleri. Eğer ayağının çıplak olduğunu görmesem, ayaklarının altında minik tekerlekler var diye düşünürdüm. Yerde yürümüyor adeta süzülüyordu. Onu izleyip de etkilenmemek mümkün değildi.

Saçları bile ona eşlik ediyordu. Sanki hareketlerini biliyor ve onun istediği yöne savruluyordu. Bense bu kızıl beyazın ahengine kapılmış aptal aptal izliyordum. Sonra yavaş yavaş yanıma yaklaştı. Tam önümde durdu ve elini bana uzattı.

“Ne?” diye sordum kaşlarım havada.

“Bana eşlik et. Partnerim ol,” dedi masum bir gülümsemeyle.

“Saçmalama Pelin. O kadar değil,” dedim arkama yaslanarak. Eğilip elimi tuttu.

“Bence iyi bir ikili olacağız.”

“Ben senin gibi dans edemem. Bildiğim tek dans sarhoş olduğumda yaptığım aphaçi dansı.” Bu söylediğine kıkırdadı.

“Lütfen,” dedi boynunu bükerek sonra.

“Sana baş belası olduğunu söylemiş miydim?” diye sordum.

“Birkaç kere.”

“O zaman bir daha söyleyeyim. Sen bir baş belasısın,” dedim elini tutup ayağa kalkarken. Ceketimi çıkardım. Sol elimi alıp beline götürdü. Ellerimi açarak beline sarıldım. Diğer elini havaya kaldırdı. Havadaki elini tuttum.

Müzik başladığında ikimizde kafamıza göre hareket ediyorduk. Bu dansın bir adı yoktu. Sadece dans ediyorduk. Birbirimize ayak uyduruyorduk sadece.

“Senin gösteride yaptığın dansın adı neydi?” diye sordum.

“İmprovisation,” dedi. Tabii ki anlamadım. Durup ona tek kaşımı kaldırarak baktım. Gülümsedi.

“Doğaçlama,” dedi tekrar dansa başladığımızda. Buna şaşırmamıştım.

“Bizim yaptığımız gibi mi?” diye sordum gülümseyerek.

“Aynen,” dedi gülümseyişime karşılık vererek.

Sonra konuşmadık. Onunla dans etmek hoşuma gitmişti. En son Yasemin’le dans etmiştik bu şekilde. Ama bu onunla yaptığımız danstan çok daha güzeldi. Birbirimize biraz daha yaklaştık. Ve sonra o bir anda durdu. Bana garip bir bakış attı. Kaşlarını çatı ve biraz daha baktı.

“Ne? O kadar kötü müyüm?” diye sordum.

“Hayır. Sen, çok iyisin,” dedi ve hiç beklemediğim bir anda dudaklarıma yapıştı.

Kurşun yemiş gibi oldum. O an dondum ama ben emir vermeden dudaklarım öpüşüne karşılık veriyordu. Beynim donmuştu sadece. Ne düşüneceğimi bilemiyordum. Dudaklarım onun dudaklarının ateşinde yanarken ben ürkmüştüm. Kendimi ondan zorlukla ayırdım.

“Şşş... Sakin ol ufaklık,” dedim nefes nefese. “Ne yapıyorsun?” diye sordum şaşkınlıkla.

“Hiç... Sadece içimden geldiği gibi davranıyorum,” dedi gürültülü bir nefes alıp.

“Ben sana birkaç beden büyüğüm ufaklık,” dedim kaşlarımı çatarak.

“Bana ufaklık deme. Ve ne olmuş benden büyüksen?” dedi sinirle.

Ellerimi ondan çektim ve o bir adım geriledi. Sinirden ağlayacak gibi duruyordu. Onu kırmıştım ama kırmak zorundaydım. Dudaklarım biraz önceki tadı arzularken onu kırmak çok zordu.

“Ne demek ne olmuş? Biraz daha büyük olsaymışım baban yaşında olacaktım.”

“Bunun bir önemi yok. İkimizde bundan hoşlandık. Neden denemiyoruz?”

“Pelin. Saçmalıyorsun,” dedim. Ses tonumun biraz sert olması için uğraşıyordum ama becerebiliyor muydum bilmiyorum.

“Saçmalamıyorum. Neden o zaman benimle birliktesin?” diye sordu ellerini göğsünde birleştirerek.

“Çünkü beni hep davet ediyorsun,” dedim kaşlarım havada.

“Çünkü sende benimle birlikte olmaktan zevk alıyorsun. Ve bende seninle birlikte olmaktan mutluyum,” dedi o da kaşlarını çatarak.

“Bu seninle sevgili olmamı gerektirmiyor,” dedim bağırarak.

“Budala.”

“Ahmak.”

“Yaşın ne önemi var ki? Neden denemiyoruz?” dedi sesi biraz daha yumuşamıştı.

“Var ufaklık. Ben böyle bir ilişki istemiyorum. Bebek bakıcısı değilim ben,” dedim sinirle.

“Sen... Adi... Pislik... Ahmak... Ve işte böyle bir sürü kötü kelime.”

Bu çocuksuluğuna gülümsedim. Ona yaklaştım. Benden öfkeyle geriye kaçarken belinden tutup gitmesine izin vermedim. Sonra diğer elimi başparmağıyla alt dudağını okşadım. Dudaklarını öpmek istiyordum. Bunu çok istiyordum ama yapamazdım.

“Bu dudaklar... Çok daha iyilerini hak ediyor,” dedim gülümseyerek. Ve alnından öptüm onu.

“Al işte. Aynı replikler,” dedi başını yere eğerek.

“Ama ben haklıyım,” dedim ve onu bıraktım. Ceketimin yanına ilerleyip onu orada bırakıp çıktım.

Sersem gibiydim. Böyle bir şeyi beklemiyordum. Onu çok kırmıştım. Çok fazla. Kendime kızdığım kadar, kırdığım için memnun da olmuştum. Onunla böyle bir ilişki yaşayamazdım. Olmazdı. O çok gençti. Tamam, bende çok yaşlı değildim ama ya... yoo, hayır. Ahh Pelin. Bomba gibi düşmüştü hayatıma ve bir anda patlamıştı işte. Hiç beklemediğim, savunmasız olduğum bir anda. Ben bu hayattan bir şey beklemezken neden o çıkıp gelmişti ki? Onun yerine gerçek bir bomba üzerimde patlasaydı çok daha memnun olurum. Beni anlayacak tek isim geldi o an aklıma.

“Esat!” dedim tüm sinirimle.

“Hey... Neler oluyor?” dedi ses tonumdan anlamıştı bir şeylerin olduğunu.

“Neredesin? Geliyorum,” dedim yine aynı öfkeli sesimle.

“Eve gidiyordum. Hadi gel,” dedi.

Çok erken değil miydi? Saate baktım. Gece yarısını geçmişti. Onca saat hangi ara geçmişti. Ben çok daha kısa olduğunu düşünüyordum birlikte olduğumuz zamanın.

“Geliyorum,” dedim ve telefonu kapadım. Direksiyon elimin altından kayıyordu. Bir marketin önünde durdum ve içecek, kafamı uzaklaştıracak bir şeyler aldım.

Son sürat ilerliyordum. Son sürat kaçırıyordum. Sadece kaçırıyordum. Pelin’den kaçırıyordum. Aklım çok fazla bulanmıştı. Çok fazla şaşkındım.

“Evren. İyi misin?” diye sordu Esat endişeyle.

“Değilim. Hiç değilim,” dedim kendimi koltuğa atarken. Ellerim başımı buldu.

“Anlatsana neler oluyor?” dedi karşıma geçerek. Şişelerden birini açıp kafama diktim.

“Beni öptü,” dedim sonra dehşete düşmüş bir halde. Ben bu haldeyken o bir kahkaha attı.

“Komik olan ne?” diye sordum.

“Ne zaman olacak diye merak ediyordum,” dedi ciddi bir sesle.

“Ne?” dedim yine anlamayarak.

“Bunun olacağı belliydi Evren. Siz ikiniz...” dedi omuz silkerek.

“Esat. O daha on dokuz yaşında. Ve ben otuz iki yaşındayım,” dedim dişlerimin arasından.

“Bana ne kızılıyorsun. Seni öpen ben miyim? Ve ayrıca annemle babamın arasında da o kadar yaş var. Ne olmuş?”

“Esat! Bilmiyor musun? Her anımda yanımda olan sen değil miydin? Ne hale düştüğümü gören ve beni her gece eve taşıyan sen değil miydin?” diye sordum ona ağlamaklı bir sesle. “Beni en iyi senin anlayacağını sanıyordum.”

“Evren, artık geçmişi bırak. Bırakmak zorundasın. Nereye kadar kaçacaksın?” dedi dirseğini dizlerine dayayarak.

“Yapamam. Bu riske giremem.”

“Ondan hoşlanıyorsun.”

“Bilmiyorum. Ben ona... bu şekilde bakmadım hiç. Neden bu kaniya vardı ki?” diye sordum. Ellerimi gözlerime siper ettim. Mahvolmuş bir haldeydim.

“Sen onu korudun Evren. Yanında oldun. Sizi o gece gördüm. Kadıköy’de. O ağlıyordu. Ve sen onu izliyordun. Bakışını gördüm ona,” dedi ayağa kalkıp yanıma gelerek. “Dans ederken nasıl büyülediğini gördüm. O da bunu görmüş olmalı. Kör olmamalı. Kör olan sensin.”

“Gördün mü bizi?” diye sordum şaşkınlıkla.

“Evet. Kızın biri senin orada olduğunu söyledi bana. Yanındaki kızı merak etmiş. Sen tabii kimseyi hatırlamadığın için. Bende merak edip geldim,” dedi omuz silkerek. “Kaçma artık,” dedi elini omzuma koyarak.

Bu o kadar kolay değildi. Hayatımı bir anda mahvetmişti. Ben fırtına ya da deprem dilerken bu şekilde bir şey beklemiyordum. Hayatımı son şiddette sarsmıştı bu küçük kız. Ona karşı bir şeyler hissettiğimi biliyordum. Kaçmalıyım. Daha önceden yapmalıydım. Ona alışmak istemiyordum.

“Bilmiyorum,” dedim ve ayağa fırladım.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu.

“Eve gidiyorum,” dedim.

Ceketimi alıp hızla çıktım. Ben buydum işte. Zora gelince kaçırdım. Korkağın tekiydim. Onu istemiyordum. Hayır, onu deli gibi istiyordum, ama istemeyi istemiyordum. Lanet olsun! Bir gece de yine alt üst olmuşum. Kalbimin bam telini titretmişti işte. Kapısından girmeye çalışmıştı. Bunu çok kız yapmak istemişti ama hiçbirinin şansı yoktu. Onun şansı bende çok fazlaydı işte. Ben manzaralarımı siyahlara boyamıştım. Başka bir renk istemiyordum. Hele bir gökkuşağı hiç istemiyordum.

Merdivenlerden çıkarken oldukça sessiz olmayı başarmıştım. Hızla odama çıktım ve yatağıma uzandım. Aklım aşağıdaki kattaydı ama. Ben burada mıyım değil miyim bilmiyordum.

Yakın ve uzak... Hem yakındım, hem bir o kadar da uzaktım. Ben kalbimi dağıtmıştım, tuzla buz olmuştu. Tekrar mı birleşmeye çalışıyordu? Hayır. Buna izin vermeyecektim.

Düşüncelerim bana fazla geldiğinde uyuyakalmıştım. Sabah uyandığımda sadece yatağımda uzandım. Kimseyle görüşmeyecektim. Kendimi biraz toparladıktan sonra Murat Bey’i arayıp taşınacağımı söyleyecektim. Mağazadan bir şeyler ayarlardık ev için. Sonra ayak sesleri duydum ve gözlerimi kapadım. Ayak sesleri yanıma kadar geldi. Bir süre durdu. Kıpırdamadım.

“Uyumadığını biliyorum,” dedi bana derinden gelen bir sesle. Ona arkamı döndüm, çocuk gibi hareket ediyordum.

“Üzgünüm,” dedi ve ilerledi. “Hayatımda gördüğüm en geri zekalı insansın,” dedi çıkmadan önce.

“İşte bunu doğru bildin,” dedim fısıldayarak. Sonra kalkıp önceden kalan pizzaları yedim. Canım hiçbir şey istemiyordu. Bu odadan dışarı adım atmak istemiyordum. Hırçın dalgalarla boğuşmuştum sanki.

Ayak sesleri tekrar geldiğinde kanepeye oturdum. Pelin yanıma kadar gelip oturdu.

“Sorun yaş farkı değil. Bunu biliyorum,” dedi sinirle. Neden bu kadar zorluyordu ki beni. “Merak etme. Seni zorlamayacağım. Sadece bana dürüst olmanı istiyorum. O kadar korkulacak bir kız mıyım? Tiksinç miyim?” dedi ayağa kalkarken.

Tanrım, bunu neden yapıyorsun. Tiksinç mi? Sen tanıdığım en güzel kızsın.

“Git buradan Pelin. Git,” diye bağırdım.

Dışarıda yağın yağmur pencereye vuruyordu. Sanki öfkeme eşlik ediyorlardı. Ayaklarını yere vurarak sinirle indi merdivenlerden. Öfkeyle yumruklarımı sıktım.

Gözlerimi kapayıp arkama yaslandım. Ağlamak istiyordum. Birkaç uzun dakika sonra hızla bir kapı kapandı. Pelin olduğunu tahmin etmek zor değildi. Ayak seslerini bile dinliyordum. Sonra kapı tekrar açıldı. Ama bu sefer odama doğru geliyordu ses. Eylem göründü biraz sonra. Ayağa kalktım. Endişeli görünüyordu.

“Pelin gidiyor,” dedi. Bir an anlayamadım.

“Nereye gidiyor?” diye sordum kaşlarımı çatarak.

“Evi terk etti. Bilmiyorum. Gidecek başka yeri yok ama gidiyor,” dedi.

Hızla ayağa fırladım. Ceketimi alıp merdivenlerden atlayarak indim. Binadan çıktığımda çevreyi taradım ama onu görmemiştım. Ne çabuk gitmişti. Arabaya bindim sinirle. “Nereye gidiyorsun Pelin?” dedim kendi kendime.

Yağmur şiddetini artırmıştı. Yine hasta olmasından endişelendim. Dans okuluna gidebilirdi belki. O yöne doğru yavaşça ilerledim. Kaldırıma bakıyordum belki rastlayabilirim diye. Sonra gülümsedim. Ayaklarını yere vurarak ilerliyordu. Yanına yaklaşıp camı açtım.

“Pelin!” diye bağırdım. Bana bakmadı. “Pelin, bin şu arabaya, hasta olacaksın,” dedim. Hala aynı hızla yürümeye devam ediyordu.

“Sana ne?” diye bağırdı.

“Arabaya bin dedim sana. Eve dönüyoruz.”

“Ben hiçbir yere gelmiyorum.”

“Geleceksin.”

“Rahat bırak beni. Defol git!”

“Seni almadan bir yere gitmiyorum.”

“O zaman keyfine bak. Ben gelmiyorum,” dedi. Daha da hızlanmıştı. Arabayı durdurup indim hızla ve karşısına geçip durdum. Sağa kaydı, bende kaydım. Geçmesine izin vermedim.

“Bin şu arabaya,” dedim bağıarak.

“Binmiyorum. Çekil önümden,” dedi o da bana aynı tonda.

“Hasta olacaksın. Sırılsıklam olmuşsun,” dedim kolundan tutmaya çalışarak. Kolunu hızla çekti.

“Sana ne!” dedi.

“Sana git derken evden gitmeni söylememiştim. Beni yanlış anladın. Sadece benim başımdan git dedim.” Çok saçma olmuştu ama durum tam olarak buydu. Bir anda patladı.

“Anlamıyor musun Evren? Seni her gün göreceğim ve buna katlanmamı istiyorsun öyle mi? Hata yaptım. Sana hiçbir zaman açılmamalıydım. Senden hoşlanmamalıydım. Canını sıktım, kusura bakma,” dedi boğazı yırtılacakmış gibi bağıırıyordu.

“Saçmalıyorsun Pelin,” dedim bende bağıarak. “Nereye gideceksin?”

“Seni ilgilendirmez. Senin olmadığın bir yere. Seni göremeyeceğim ve hatırlamayacağım bir yere. Neden bize bir şans vermedin ki? O kadar çirkin miyim ben?” diye sordu. Yağmur damlaları saçlarından aşağıya kayıyorlardı.

“Korkuyorum! Oldu mu? İstedğin cevabı alabildin mi? Korkuyorum,” diye bağırdım onu kollarından tutup sarsarak.

“Öcü müyüm ben? Neyinden korkuyorsun aşkın? Deneyebilirdik. Olmazsa ayrılırdık.”

“Anlamıyorsun. Benden ondan korkuyorum işte. Senden hoşlandım. Başlayacağız. Ben sana alışıacağım.” Korkarım çoktan alışmışım bile. “Ve sonra sen puff... gideceksin. Ben ne olacağım?” diye sordum kollarını bırakarak.

“Yaşamadan bunu nereden bilebiliriz ki? Her ilişkide bir şeyler olur,” dedi kollarını göğsünde birleştirerek.

“Bak! Söyleyemiyorsun! Ben sana bunun için söz bile verebilirim ama sen gitmeyeceğine söz veremezsin,” dedim gücüm kalmamıştı artık. Islak kaldırıma oturdum.

“Evren! Lanet olası manyak herif. Seni seviyorum. Çok seviyorum. Ötesi var mı bunun?” dedi yanıma oturarak. Başını omzuma yasladı.

“O kadar gençsin ve o kadar güzelsin ki... Bir gün benden çok daha iyisi çıkacak karşına ve sen onu isteyeceksin. Ya da benden sıkılıp hayatını yaşamak isteyeceksin. Yıkılırım o zaman. Sana bağlanmak istemiyorum.” Ona döndüm ve yüzünü ellerim arasına aldım. “Ve bu o kadar kolay ki... Su içmek gibi. Nefes almak gibi. Sana bağlanmak düşmek kadar kolay.”

Ve sanırım çoktan bağlanmıştım bile. Ellerimin arasındaki yüzü bırakmak istemiyordum. Ondan ayrılmak istemiyordum. Her kalktığımda onu görmek, onunla uyumak ve onunla konuşmak istiyordum.

“Seni bırakmayacağım Allah’ın belası, manyak herif. Söz veriyorum,” dedi. Yağmur damlaları arasında onun gözyaşlarını görebiliyordum.

“Seni seviyorum. Çok seviyorum ufaklık.” Avucumun içinde duran değerli hediyeye eğilip alından öptüm. “Ne zaman sızdın sen içime? Hangi ara beni ele geçirdin?”

“Sen sanki farklı bir şey yaptın? Ne olacak şimdi?” diye sordu hala endişeyle. Ben çoktan yelkenleri suya indirmiştim.

“En azından denemeye değer,” dedim. Ellerimin arasından çıkıp kollarını boynuma doladı. Ona sıkıca sarıldım. Bir süre öylece durduk.

“Çok üşüyorum,” dedi bir süre sonra. Ben yağmuru çoktan unutmuşum.

“Üzgünüm,” dedim arabaya doğru ilerlerken. “Seni yine hasta edeceğim.”

“Sen beni zaten hasta ediyorsun.” Sonra garip bir ses çıkardı. Hani şu bir şeyi söylediğimiz zaman dilimizi ısırmak ya da kendimize küfür etmek istediğimiz zamanlar çıkardığımız seslerden. Bunu isteyerek söylememişti.

İçinden geçen buydu sadece. Her ne kadar ikimizde birbirimize ‘fazlaca’ açık sözlü davranıyor olsak da. İnsan hayatı böyleydi işte. Duygu işin içine girince utanmalar baş gösteriyordu. Sonra öğrenecektik tabii birbirimizi, ama öğrenene kadar kim bilir kaç fırtına atlatacaktık.

Ondan korkmuyordum artık. Çünkü onunla olmayı kabul ederken ilk aklıma yerleştirdiğim ‘Bir gün gidebilir’ olmuştu. Ve ben ona asla dur demezdim. Bunu beynime yerleştirdiğim anda her şeyin daha kolay olabileceğini düşündüm. Duygularım bana sille tokat saldırırken, neden bunları geri itmek için bu kadar uğraşmışım ki? Yaşa Evren! Sonu ne olursa olsun yaşa ve gör!

“Demek öyle yapıyorum. Seni hasta ediyorum,” dedim arabayı çalıştırırken. Sırılsıklamdık. Her türlü sıırılsıklamdık.

Bana cevap vermedi. Zaten bir cevap da beklemiyordum. Bu aralar yeteri kadar kalbini su yüzüne çıkarmıştı, artık benden bekliyordu bir şeyler. Bunu fark etmek zor değildi.

Fazla uzaklaşmadığımız için eve çabuk döndüm. Pelin titremeye başlamıştı bile. Onun için endişelendim. Uyuşuk hareketlerle kapıyı açmaya çalışıyordu.

“Bekle,” dedim ona ve arabadan inip onun bulunduğu tarafa gittim.

Yağmur hala hızla yağıyordu. Pelin uyumak üzereydi. Tüm bu yaşadıklarımız bünyesini ve beynini yormuştu. Belki kalbini de yormuştu. Onu kucağıma aldım. Kedi gibi büzüldü kucağımda. Alarm düğmesine basıp arabayı kilitledikten sonra merdivenlerden çıktım hızla. Eylem bizi görmüş olmalı ki endişeli gözlerle -sanırım birazda kızgındı- bekliyordu kapıda. Pelin uyukluyordu ama tam olarak uyumamıştı.

“Ahh... Hasta olacak yine,” dedi, kapıyı biraz daha açtı içeri girebilmem için. Niyetim onu benim odama götürmekti. Başımı salladım sağa sola.

“Ona bir şeyler ayarla giyebilmesi için,” dedim ve hızla yukarı çıktım.

Islak saçları neredeyse yerlere sürünecekti. Manyaktık biz. Kesinlikle aklımızda problemler vardı. Neden hiçbir şeyi doğru düzgün yapamıyordum. Yatağıma yatırdım ve hızla ceketini çıkardım.

“İnanmıyorum. Deli bu kız,” dedi Eylem öfkeyle yanıma gelerek. Geldiğini duymamıştım. Ona baktım.

“Sen üzerini giydirir misin? Ben banyodayım,” dedim dolabıma ilerlerken.

“Tamam,” dedi. Ses tonu sertti.

Kendim için bir şeyler aldım dolabımdan. Giyinip çıktığımda elimde havlu saçlarımı kuruluyordum. Bir havlu da Pelin için getirmiştim. Eylem onu giydirmiş, elleri göğsünde kavuşmuş başında dikiliyordu. Pelin’in başucuna oturup saçlarını kurulamaya başladım. Gözlerini araladı, ona gülümsedim.

“İnsanın senin gibi bir Süpermen’e sahip olması ne güzel,” dedi, dudakları keyifle yukarı kıvrıldı ve gözleri yine kapandı.

Tekrar güldüm. Saçlarını yeteri kadar kuruladıktan sonra üzerini örttüm ve ayağa kalktım. Pelin’i izlemeye öyle dalmıştım ki, Eylem’in orada olduğunu unutmuştum. Arkamı döndüğümde kanepede oturuyordu yine kollarını kavuşturmuş bir halde. Bakışındaki öfkeyi sevmedim.

“Bir sorun mu var?” diye sordum ona doğru ilerleyerek.

“Biraz konuşursak iyi olacak,” dedi, kollarını çözdü, ellerinden destek alarak biraz daha geriye doğru gitti.

Gidip yanına oturdum. Ne hakkında konuşacağını tahmin edebiliyordum. Benim gibi bir serserinin Pelin’le görüşmesini istemiyordu.

“Pelin’le bir anda yakınlaşmanız... Beni korkuttu doğrusu,” dedi açık konuşmayı seçmişti. En azından lafı dolandırıp imalara maruz bırakmıyordu beni.

“Nesi korkutuyor seni?” diye sordum, arkama yasladım ve kollarımı göğsümde kavuşturdum. Aslında içten içe kızıyordum.

“Evren, sen kendini benden çok daha iyi biliyorsun. Şimdi sana yalan söylemek istemiyorum, kalbini kırmak da istemiyorum ama... Yaşayış şeklin, sen, çevren... Normal bir düzenin yok. Ve Pelin’in bizden başka kimsesi yok! Seninle olmaya fazla meraklı şu aralar. Onu uyardık! Bunu gerçekten yaptık. Senden uzak durmasının iyi olacağını söyledik. Çünkü onu korumak bize düşüyor. Ve... Bunu, onun yapamayacağını görebiliyorum, en azından sen bunu denesen,” dedi.

Gözleri olması gerektiği kadar mahcup bakıyordu. Söylerken üzülüyor ama söylemek zorunda olduğunu düşünüyor olmalıydı. Ama... Çok geç kalmıştı!

“Bence biraz sakın ol,” dedim önce yumuşak ve rahatlatan bir ses tonu kullanmaya çalışarak. İçimden öfke kıvılcımları çatırdamaya başladıysa da bunu belli etmeye gerek yoktu. “Sanırım... Bir şeyi anlamın gerekiyor. Evet, berbat bir adamım, alkoliğin tekiyim ve evet, ondan oldukça büyüğüm. Ve evet, bir şeyler yaşanabilmesi zor bir insan gibi görünebilirim. Ama inan senin sevebileceğinden çok daha fazla seviyorum onu ve inan senin ve Emrah’ın koruyabileceğinden çok daha iyi korurum onu!” Ve konuşurken öne doğru eğilmişken tekrar arkama yaslandım.

Gözleri şokla açılmış bana bakıyordu öylece. Bir an tutup sarsmak istedim. Tamam, şaşırabılırdi ama bu kadar da değil!

“Hey... İyi misin?” diye sordum ona doğru eğilerek yine.

“Siz... İkiniz yani... Birlikte misiniz?” diye sordu hala şaşkınca.

“Evet,” dedim sırtarak. Sonra bu yeni ve beni benden alan durumun gerçekliğinin bana yeni çarpmasına şaşırdım. Huzurla uyuyan Pelin’e baktım. “Birlikteyiz,” dedim ve tekrar ona döndüm aynı sırtıyla. Biz birlikteydik...

“Ben... Çok şaşırdım,” dedi. Sevimsiz bir yüz ifadesi yerleşti yüzüne. Hoşuna gitmediği belliydi. Benim de onun yüz ifadesi hoşuma gitmemişti ama sırtıma aynı yerinde duruyordu. “Siz çok çabuk... Hangi ara?”

“İşte onu bende anlamadım,” dedim başımı sallayarak. Tekrar Pelin’e baktım. “Seni anlamak isterdim. Eğer bana davrandığın gibi o zevzeği de böyle didiklemiş olsaydın... O üzülmezdi değil mi? Sizi uyarmıştım sanıyorum. Eğer dinleseydiniz sizi anlardım. Gerçekten anlardım. Ama şu an anlamak istemiyorum.” Ve ona döndüm. Gözlerimdeki öfkeyi anlamış olması lazımdı. Gözlerindeki mahcubiyet daha da büyüdü.

“Ben sadece, onun için endişeleniyorum Evren. Beni yanlış anlama lütfen. Neyse, ben artık ineyim. Üzgünüm gerçekten,” dedi ve ayağa kalktı. Onunla birlikte kalktım bende.

“Eylem!” dedim kaşlarım çatılmış bir halde. İlerlerken bana döndü tekrar. “Onu üzmeyeceğim. Onun için her şeyi değiştirebilirim. Hayatımı bile. Kendimi bile. İnan bana yapabilirim. Çünkü onu senin anlamayacağın kadar seviyorum.”

Ve sonra gülümsedim. Gülümsememin samimi bir karşılığını ondan gördüm. Ama artık gitsin istiyordum ve o ilerledi. Gitsin istiyordum, çünkü üşümüştüm ve ısınacağım iyi bir yer biliyordum. Gitsin istiyordum, çünkü rahatça ve huzurla onu izlemeyi istiyordum. Düşüncelerimle birlikte yatağa, yüzüne görebileceğim şekilde uzandım.

8. BÖLÜM

‘Her sarnıç küflü bir yağmuru, her sevda bir ayrılığı yaşar. (Behçet Aysan)’

Bu söz beni her zaman korkutmuştur. Kızıl dalgaların arasından, biçimli bir yüze inerken de korkuyorum. İzlemekten hem korkuyorum hem zevk alıyorum. Deli bir zevk.

Bedelsiz, savunmasız, acıtmayan, kimsesiz bir aşkı var onun. Bunun için oldukça cesurdu. Bana yaklaşıp, içime girecek ve beni ele geçirebilecek kadar cesur. Kimsesiz, saf ve çıplak benliği beni korkutuyor. Çok derinlerde ve bir o kadar korunaklı olan sevgimi bulup çıkarmayı başarmıştı.

Yaralanmaktan korkuyordum, yaralamaktan korkuyordum. İnce bir çizgi gibidir aşk, her ne kadar yaşamaya çalışanlar için uçsuz bucaksız gibi görünse de aşk ince bir çizgiden oluşur sadece. Çizgi bir kez saptı mı, hafif bir kıvrım verdi mi aşka, aşk olmaktan çıkar o zaman... Kıvrımlardan korkuyorum. Senden korkuyorum Pelin! Öfken bile kimsesiz, sahipsiz, öyle komik ki, sen çıldırırken ben kahkaha atmak istiyorum. Canının yandığı kadar hiçbir zaman yakamayacaksın. Çünkü sen hiçbir zaman o donanıma sahip olamayacaksın. Sadece sığınacak bir liman bulana kadar dişlerin ortada gezeceksin ısırarak için. Şimdiki liman benim. Korkuyorum senden Pelin. Korkuyorum!

Tenin en küçük bir noktasını atlamadan dolanıyordum. Hiç görmediğim büyüleyici bir yerde dolanır gibi, çok sevdiğim bir kitabın heyecanla sayfalarını çevirir gibi, ya da Ay’ı izlemek gibi, arkasında sakladığı karanlığı görmeden, o sırrı, karanlığı merak eder gibi. Eksik bir şeylerle, eksik bir tarafla izliyordum. Çok yakında onu da bu manzaraya katacağımı biliyordum. Katranlanmış hisler bir anda çözülebilir miydi? Ben bu kadar kolay olabilir miydim? Korkuyorum senden Pelin. Korkuyorum kendimden...

Ellerim kızıl gruba gidiyor, güneşin o batışında en sevilen görüntüsüne. Dokunabilmek ister insan her zaman o kızılığa, erişebilmek ister. Ellerim o yumuşacık kızıl bulutun içinde dolanırken ona erişebildiğimi hissediyorum. Ama o grubun bu kızılıktan daha iyi olduğunu söyleyemem. Yüzüme keyifli, aptal bir gülümseme yayılıyor şimdi. Tekrar yukarı alıyorum parmaklarımı ve yumuşak kızıl bulutun üzerinde dolanıyordum. Nasıl bir his bilsen. Ve daha fazlasını arzulamak saçma olmaz sanırım.

Saçlarından tenine geçiş yapmak, ayrı bir yolculuğa çıkmak gibi. Alnına, gözlerine, yanaklarına, minik burnuna ve... Dudaklarına. Şüphesiz beni en çok heyecanlandıran dudakları.

Bambaşka bir tat var onlarda, bambaşka bir renk var. Kan kırmızısı. İştah açıcı ve ağzı sulandıran bir renk. Hele böyle büzülmüşken. Yine gülümsüyorum. Bana ne yapıyorsun Pelin?

“Bana ne yapıyorsun Pelin?”

Bu fısıldama onun kulaklarından içeriye doluyor ve gözleri titriyor, kirpikleri ve sonra bir çift yeşil zümrüt benim gözlerimi buluyor. Önce şaşkınlıkla biraz daha açılıyor ve sonra gülüyor. Gözler güler mi? Sanırım karşımdaki gözler bana gülümsüyor. Ve buna eşlik eden dudaklar kıvrılıyor sevinçle. Ve şen sesi eşlik ediyor bu manzaraya, arka fonda çalan bir melodi gibi.

“Günaydın.”

“Günaydın,” diyorum aptallaşmış, uykudan uyanmış bir sesle. Halbuki hiç uyumamıştım. Gözüm bir anlığına pencereye kayıyor. Hava ne zaman aydınlanmıştı? Fark etmedim bile.

“Ne zaman uyandın?” diye sordu, yatakta hafifçe doğruldu ve elini başına destek yaptı. Diğer eli yanağını buldu.

“Hiç uyumadım ki!” dedim kayıtsız bir sesle.

“Neden?” Gözleri şaşkınlıkla açıldı önce ve sonra gülümsedi.

“Yüzünün coğrafyasını izliyordum,” dedim, ellerim yine saçlarına gitti ben emir vermeden.

“Bu saate kadar!” Tekrar yattı ve yüzü sadece bir, iki santim ötemdeydi. Başımı salladım.

“Hımm... Bu kadar uzun bir süre izlediğine göre ezberlemişsindir sanırım.” Söylediğim şey onun hoşuna gitmiş hatta onu biraz da gururlandırmıştı. Dudağının bir kenarı geriye gitmek için zorluyordu onu kibirle.

“Şimdi evet.”

“Neden şimdi?”

“Bu tapılası manzaranın bir yeri eksikti. En güzel yeri. Sen gözlerini açtığında Tanrı bana bunu görme şerefini armağan etti ve manzara tamamlandı.”

“Hey! Sen baya romantikmişsin,” dedi aramızdaki kısacık mesafeyi bir hamle kadar yakınlaştırarak.

“Ben aptal bir aşığım. Bana alışmalısın,” dedim sırtarak.

“Kolay olacak,” dedi başını geriye atarken. Ve sonra tekrar yaklaştı.

“Aslında bu ilk değil,” dedim gülümsemem daha da genişleyerek. Şimdi bunun rahatlığını yaşıyordum.

“Ne?” Sesi biraz garip çıkmıştı. Çatallaşmış bir sesle bu yüz ifadesi uyuşmuyordu. Yüzü şaşkın görünüyordu yine.

“Seni uyurken izleyişim... Seni uyurken yakaladığımda kendime engel olamadan izliyordum. Ama hep bir şey eksikti yüzünün ikliminde. Ve karşı karşıya geldiğimizde korkudan sana direkt bakamıyordum. Botlarından tırsıyorum,” dedim ve kıkırdadım. Başını hızla kaldırdı ve yastığını yüzümün orta yerine indirdi.

“Anladık ben cadalozum,” dedi benim şaşkın suratıma doğru sinirle.

“Sen bir cadalozsun ama yine de sana aşık olabiliyorum,” dedim onu belinden sararak.

“Affet beni,” dedi dudaklarını büzerek. Kaşları aşağıya indi. Bu haline gülümsedim.

“Affedildin,” dedim burnundan öperek. “Bu yaşlı adamın kalbi çabuk affedebiliyor.”

“Sen hala yaş konusunda takıntılı mısın?” diye sordu kollarını boynuma dolayarak.

“Evet. Sende karşıda böyle genç ve bu kadar güzel bir kız görüp, sonra da aynada kendine baktığın anlar aklına gelseydi... Sende öyle düşünürdün,” dedim düz bir sesle.

“Teşekkür ederim. Ve... Ben daha salonumda yakışıklılığıyla övünen ve atletik vücutlarını göklere çıkaran erkekler arasında böyle bir şey görmemiştim,” dedi ellerini yüzümden göbeğime kadar gezdirerek. Bundan etkilenmişim. Ama kıskanmışım da. Salon ve erkekler... Hımm...

“Teşekkür ederim,” dedim içimde vızıldayan öfkeyi ve kıskançlığı bastırarak.

“Ne yapıyoruz?” diye sordu bir anda kollarını boynumdan çekip başının altında birleştirerek.

“Yatıyoruz,” dedim anlamayarak. Elimi başıma dayayarak hafifçe doğruldum.

“Hayır akıllım. Bugün ne yapıyoruz.” Gözleri saate kayd. “Benim dörtte dersim var.”

“Seni kahvaltıya götüreyim. Dörde kadar benimsin,” dedim ve alnından öptüm. Hızla bir soluk aldı.

“Ne?” dedim.

“Hiç,” dedi yanakları kızararak ve battaniyeyi başına geçirdi. “Hadi sen giyin. Yoksa elimden bir kaza çıkacak,” dedi başını çıkarmadan. Buna kahkahalarla güldüm. Hatta sarsıla sarsıla güldüm.

“Maymun seni.”

“Anlatsana,” dedi çayını yudumladıktan sonra. “Tamam. Görüyorum ama daha fazlasını merak ediyorum. Sen... Neler yaparsın? Nasıl bir insansın?”

“Katlanabileceğinden emin değilim. Hepsini istiyor musun? Gerçi pek bir şeyde yok,” dedim, çatalımı masaya bıraktım ve arkama yaslandım. Benim gibi arkasına yaslandı ve kollarını göğsünde kavuşturdu.

“Anlat. Hepsini,” dedi kaşlarını oynatarak.

“Yapma şöyle, şebeğe benziyorsun,” dedim gülerek. Burnunu havaya dikti.

“Hadi başla.”

“Aslında,” dedim ve aynı anda telefonum çaldı. Pelin tek kaşını kaldırırken ben telefona baktım. Tabii ki Esat. Sırıttım.

“İş birlikçin, değil mi?” diye sordu Pelin gülümseyerek. Başımı salladım ve ses tonumu ayarladım. Beni merak ediyordu muhtemelen.

“Alo,” dedim düz bir sesle.

“Kardeşim... Çabuk açtın. Uyuduğunu düşünüyordum.”

Pelin oturduğu yerden kalkıp yanıma geldi ve telefona kulağını dayadı. Buna şaşkınlıkla gülümsedim.

“O zaman neden arıyorsun Esat?” diye sordum yalancı bir öfkeyle. Pelin’in yüzünü göremiyordum ama salladığı ayağına bakarsak eğleniyordu.

“Bak! Akşam için çok güzel şeyler ayarladım-”

“Esat!”

“Sözümü kesme, itiraz yok! Bunalım yok tamam mı? Çok farklı bir mekan-”

“Esat!”

“İtiraz istemiyorum dedim. Canlı müzik. Bir grup var, sana dünyayı unutturacak.”

“Esat!”

“Seni dinlemiyorum Evren. Fıstık gibi iki güzel hatun...” Esat konuşurken sesi birden uzaklaştı. Hayır! Uzaklaşan benim telefonumdu. Bir anda kulağımdan yok oldu. Pelin telefonu sırtarak eline aldı.

“Üzgünüm, arkadaşını göndermeyeceğim. Sen eğlenmene bak.” Gülümsemesi genişledi. Kolumu omzuna doladım ve arkama yaslandım. Eğlenceli olacağı benziyordu. Pelin’in gülümseyen ve zafer dolu yüzüne bakarak sırtıyordum.

“Hey! Orada mısın?” diye sordu Pelin bir süre sonra.

“Hımm... İyi... Evet, o benim... İyiyim sen?... Kız meselesine kadar iyi gidiyordun,” dedi kaşlarını çatarak. Sonra gülümsedi. “Sorun değil. Ama ikinizde bilin diye söylüyorum, ‘dişi sineğe’ bile tahammülüm yok.”

Esat’ın kahkahasını oturduğum yerden duymuştum. Pelin’in tehditkar ses tonu ve Esat’ın bu gür, şen kahkahası beni de güldürdü.

“Tamam.” Pelin telefonu bana uzattı. Sol elime aldım telefonu, çünkü diğeri Pelin’e sarılmakla meşguldü.

“Alo,” dedim sırtarak. Kolumun altındaki beden daha çok sokuldu bana.

“Sen ne adi bir adammışsın!” dedi Esat yalancı bir kızgınlıkla.

“Ne yapmışım?”

“Baştan söylesene kardeşim, rezil oldum.”

“Seni uyarmaya çalıştım. Dinleseydin o zaman.”

“Bütün gece uyumadım senin yüzünden.”

“Bende uyumadım ne var yani?”

“Ama ikimizin de farklı sebeplerden uykusuz kalmış olduğuna eminim.”

“Mümkün.”

“Bütün gece seni nasıl kendine getireceğimi düşünüp durdum. Sabah oturdum, bir sürü yere telefon açtım. Yer ayarladım. Faturaları sen ödeyeceksin.”

“Cezam bu kadarsa eğer kolay.”

“Bu kadar.” Kıkırdadı. “Nasıl oldu?” diye sordu sonra ciddi bir sesle.

“Beni ele geçirdi, teslim oldum,” dedim bana bakmayan Pelin’in yüzüne aptal bir gülümsemeyle bakarak. Dinlemiyormuş gibi duruyordu ama dudakları keyifle yukarı kıvrıldı.

“Birinin bunu yapması lazımdı. Tuttum bu kızı. İnatçı.”

“Hem de nasıl.”

“Neyse. Akşam iptal o zaman,” dedi esneyerek.

“Sen git, eğlenmene bak.”

“İşim olmaz. Bütün gün ve gece uyuyabilirim. Kafam davul gibi.” Tekrar esnedi.

“Sen bilirsin.”

“Telefonlaşalım. Bu zorlu zaferi nasıl kazandı o bıcırık merak ediyorum. Detay istiyorum.”

“Hadi oradan.” Kahkahaları telefonda taşmıştı.

“Evren... Çok sevindim,” dedi sonra keyifli bir sesle.

“Sanırım bende.”

“Görüşürüz.”

Ve telefonu kapadım.

“Demek hep böyle oluyor,” dedi Pelin düz bir sesle. Ona baktım yine.

“Ne öyle oluyor?” diye sordum.

“Kızlar falan.” Bu ses tonu... O beni kıskanmış mıydı? Bundan çok hoşlanmışım.

“Bunu biliyordun.”

“Evet,” dedi omuz silkerek. Onun çatalına uzandım, bir parça peynir aldım tabağından ve ona uzattım.

“Artık kızlar yok,” dedim o peyniri yerken.

“Beni peynirle kandıramazsın,” dedi kolumun altından sıyrılarak. Gülümsedim.

“Kandın bile,” dedim ve tekrar kollarımın arasına aldım onu.

“Evet. Anlat artık,” dedi yine bana bakmadan.

“Böyle işte. Anlatılacak pek bir şey yok.”

“Olsun.”

“İnatçısın. Anlaşma istiyorum,” dedim tek kaşım havada. Bana bakmıyordu ama bakacağını biliyordum. Beni yanıltmayarak şaşkın yüzünü bana çevirdi.

“Ne anlaşması?” Bakışları meraklı ve inatçıydı.

“Sende anlatacaksın. Şartım bu.” Yüzünü buruşturdu.

“Benim anlatacak bir şeyim yok!” dedi ve tekrar bana sokuldu. Sıcaklığı iyi geliyordu. Çok garip bir duyguydu onun bedeninin böyle yakın olması.

“O zaman... Benimde yok,” dedim onun gibi inatçı bir sesle. Omuz silktim sonra.

“Off... Tamam. Sen kazandın.” Gülümsedim. Merak iyi bir şey değildi.

“Sana dışarıdan bakanların gördüklerini anlatabilirim öncelikli olarak.” Sözlerim onun kolumun arasından çıkmasıyla kesildi. Buna sinirlendim ama belli etmedim. Sonra bakışlarım gözleriyle buluştuğunda o çoktan eski yerini almış ve karşıma oturmuştu.

“Yüzünü izlemek istiyorum,” dedi. Yalan söylüyor olabileceğimi mi düşünmüştü?

Ellerini çenesinde birleştirip, dirseklerini masaya koydu. Masaya biraz daha abanıp gözlerimin içine baktı. Hiçbir ayrıntıyı kaçırmayacaktı. Beklediği hikayeyi anlatabilir miydim bilmiyorum ama en azından deneyecektim.

“Tamam,” dedim ve ona doğru eğildim. “Bizim için söylenecek birkaç şey var dışarıdan bakanlar için; sayfiye hayatlar ya da asalak burjuva yaşamları... Veya sıklıkla zengin piçleri de olabilir. Akşam olunca sokağa çıkan, bara giden, içkisini söyleyen, kızların nasıl kızlar olduğuna bakmadan hepsine asılan, tekrar içki söyleyen -bu birkaç kez olabiliyor- sonra tuvalette buluşup bağırsakları boşaltırken diğerlerinin yanındaki kızları eleştiren-”

“İğrenç,” dedi yüzünü buruşturarak.

“Devam etmeyebilirim,” dedim gülümseyerek. Eğer her şeyi bilmek istiyorsa buna katlanmalıydı, bu benim hayatımdı ve bundan ibaretti.

“Devam et.”

“Kafamız zom olana kadar içeriz. Bu biraz hayattan kopuş, unutma şekli gibi bir şey. En azından benim için. Tam olarak bilmiyorum ama iyi geliyor. Sonra dans pistinde bulurum kendimi, yanımda herhangi bir kız, hiçbirini ertesi gün hatırlamam. Lüks oteller girer çoğu zaman ondan sonraki sıraya. Sonra eve nasıl gittiğimi hatırlamam.”

Gülümsedi. Ama gülümseyişinin altında farklı bir ima vardı. Bunu belli ediyordu. Sanki bir şeyi hatırlamış gibiydi. Başını salladı devam etmem için.

“Hayatımdaki en büyük değişiklik genelde mekan değişikliği olur ama geceler hep aynı biter. Nerede ve kaçta uyanırsam uyanayım hep bir baş ağrısı selamlar beni. Arada bir mağazaya giderim, çalışıyormuş havasına girmek için. Ve Esat hep benim yanımdadır. Hayatım böyle işte.” Tekrar arkama yaslandım.

“Bu kadar mı?” diye sordu.

“Evet,” dedim omuz silkerek.

“Ama daha öncesi olmalı. Ailen, çocukluğun...” dedi o da arkasına yaslanarak. “Bunları zaten görüyordum,” diye ekledi. Yüzüne yine acayip bir şekil verdi. Bu hoşnutsuzluk ve azımsamak. Anlattıklarım ona yetmemişti. Beş yaşındaki bir çocuk dahi olsa o bile anlardı yüzeyselliği. Ama ben anlatmak istemiordum.

“Aileni terk etmişsin,” dedi sonra gözlerini kaçırarak. “İkinci ağızdan değil, senden duymak istiyorum seni. Yani... Kendini bu kadar kaybetmenin bir nedeni olmalı. Eğlence denemez buna.” Ve tekrar gözlerine baktı.

Hımm... Demek ki ona bir şeyler fısıldamışlardı. Yalan yanlış, kulaktan dolma şeylerin ne kadar gerçek olduğunu merak ediyordu. Geçmişimi, beni merak ediyordu. Tam olarak anlatabilir miyim bilmiyorum ama ikinci ağızdan yalan fısıldamaları yok etmek istiyordum beyninden.

“Anahtar deliğinden içeri sızmaya çalışıyorsun,” dedim çatık kaşlarımı düzelterek.

“Çok şey mi istiyorum? Seni tanımak istiyorum.” Bu masum bakışlar ve hevesli yeşil gözlere nasıl karşı koyabilirdi ki bir insan? Üzerimdeki etkiyi fark ediyor muydu acaba?

“Teslim oluyorum yine,” dedim ellerimi havaya kaldırarak ve bıkkın bir sesle. Genişçe gülümsedi.

“Öncelikle ben ailemi terk etmedim! Sadece yaşadığım şehri terk ettim. Ve evet, onlarla görüşmüyorum ama bunun nedeni onların beni acıtması, kovması ya da onlardan kaynaklanan bir nedenden dolayı değil.”

Sustum. Ona anlatmalı mıydım? Anlatmak istiyordum ama vereceği tepkiden korkuyordum. Yasemin’in acısı çok büyüktü içimde. Yaşadığım şehri terk edecek kadar. Bunu anladığında kırılır mıydı?

“O zaman ne?” diye sordu masaya abanarak yine.

“Ailem İzmir’in köklü ailelerinden. Birçok iş alanında girişimlerimiz vardı. Bu girişimlerden sadece bir tanesi otellerimiz. Sadece İzmir’de de değil otellerimiz. Bende üniversitede bunun üzerine ihtisas yaptım. Otellerin idaresi bende olacaktı,” dedim ve yine sustum.

“Bu tıkanığın noktayı anlatırsan eminim benim kadar rahatlarsın.” Gülümsüyordu. Ve o bir şeyler biliyordu. Ben de gülümsedim.

“Vereceğin tepkiden korkuyorum,” dedim dürüstçe.

“Senin geçmişinde olsaydım... Ürkmeliydin. Ama ben senin geleceğimin. Yaşanmışlıkların senindir, sana aittir ve benim onları irdelemek gibi bir hakkım yok.”

Yüzündeki ifade bir gülümseme yerleştirdi yüzüme. Bu kadar bebek yüzlü bir insanın böyle ciddi durması bebeklerin o şirin hali gibiydi. Çok tatlı görünüyordu. Aslında şu anda dudaklarına yapışıp onun bu ciddi yüzünü aptal bir şaşkınlığa çevirmek isterdim fakat burası yeri değildi.

“Ara sıra olgunda olabiliyorsun yani,” dedim sırtarak.

“Pisliksin.”

“Liseyi okurken son sınıfta bir kızla tanıştım.” İşte söze başlamıştım. Gözleri beklediği şeyi alacak olmanın verdiği mutlulukla biraz daha kısıldı. “Adı Yasemin’di. Okula yeni kayıt olmuştu, dikkat çekecek bir güzelliğe sahipti.” Sustum ve yine ona baktım. Ya yüzünü sabit tutmak için zorluyordu ya da gerçekten buna kırılmıyordu.

“Okulda her erkek ona zamk gibi yapıştı, hem yeni hem de güzel olunca... Yarışa girmiş gibiydiler. Bu bana çocuksu geliyordu ve ben onunla ilgilenmiyordum. Ama bana ara sıra kaçamak bakışlar attığını fark ediyordum. Bu uzun bir zaman böyle devam etti. Bakışmalar... Ama birbirimizle hiç konuşmadık. Birçok yerde karşılaştık. Benim onunla birlikte olmak gibi bir düşüncem yoktu. Üniversitede de aynı sınıfta karşılaşınca o bana daha çok yaklaştı. Birkaç kez imalarda bulundu. Sonra bir gün direkt olarak söyledi.”

Yine sustum ve yine tepkisini ölçtüm. İfadesinde bir değişiklik yoktu.

“Sonra biz başladık. Uzun yıllar beraberdik, ben çok fazla bağlanmışım, çok fazla aşkıttım. Aileler girdi işin içine. Annem onu çok severdi. Sonra nişan yaptık, neredeyse tüm İzmir oradaydı. Ve ben aşktan kör olmuşum. Evlenmeyi düşünürken, hiçbir problemimiz yokken bir anda çekip gitti.”

Ve basit ama bir o kadar acıtan hikayeme son vermek istedim. Zaten bu kadardı. İçimde yine bir sızı olmuştu. O an düşündüğüm, yeni fark ettiğim bir şey vardı sanki. Her zaman içimde olan ve benim başka hislerle karıştırdığım bir şey... Şu an aşkıttım. Karşımda duran, kaşları havaya kalkmış, gözleri üzüntüyle bana bakan ve belki birazda acıyarak bakan bu kıza sırlıslıkla aşkıttım.

Peki içim neden acıyordu? Bunun muhasebesini şu anda yapmak doğru muydu bilemiyorum ama beynimden geçenlere istesem de dur diyemiyordum. Yasemin’e hala aşık değildim, onu özlemiyordum. Buna emindim. Sadece bu acı... Sadece terk edilişin acısıydı bu.

Yediremiyordum kendime. Sebepsiz gidişi, istenmeyen olmayı, aldanmayı kaldıramıyordum. Öfkeyle birlikte gelen bir acıydı bu. Sadece. Çok fazla kızırıyordum.

Pelin, masada duran elimi tuttu. “Tam bir geri zekalıymış,” dedi sinirle. “Derdi neymiş ki?”

Kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalktı. O bana kızmıyordu, ona kör olacak kadar aşık olduğumu söylemişim ve Pelin bunu umursamamıştı. Gerçekten bunu yapabilir miydi? Ben ona karşı böyle davranamayacağıma emindim.

O, beni bırakıp gittiği için, beni böyle bir üzüntüyle baş başa bıraktığı için Yasemin’e kızırıyordu.

“Her şey iyi gidiyordu, hatta olması gerekenden çok daha iyi. Sanırım mutluluğun verdiği kederle baş edemedi.” Omuz silktim. Artık önemi yoktu.

“Bizi yaratan, bazen böyle değer bilmeyenlerin eline fazla değerli şeyler veriyor.” Elini çekip göğsünde kavuşturdu. Hala kaşları sinirle çatıktı. “Ama...” dedi ve sırtıttı. “Ona, seni bana bıraktığı için bir teşekkür etmeliyim.” Buna içtenlikle gülümsedim. Nasıl bir kızdı bu Pelin?

“Gerisini biliyorsun. En başından anlatmıştım.”

“Şey... Bir şey daha sorabilir miyim?” Kaşlarını yine aşağıya düşürüp masum bakışlarından fırlattı bana doğru.

“Sen acayip meraklısın,” dedim kaşlarımı çatarak.

“İdare edeceksin artık,” dedi sırtarak. Ellerini nereye koyacağını bilemezmiş gibi önce masaya daha sonra aşağıya indirdi.

“Şey...” dedi mahcup bir tavırla.

“Evet?” dedim başımı sallayarak.

“Ona hala-”

“Hayır.” Sözüünü kestim.

Yasemin’e karşı hiçbir şey hissetmiyordum. Biraz öfke. O kadar. Ona karşı içimde zerre kadar gönül bağı yoktu. Eğer bana düne kadar sorsaydı bu soruya ‘Biraz’ diyebilirdim. Ama şimdi... Asla. Kalbimi sana teslim etmişken, sadece içine seni koymuşken asla!

Keyifle gülümsedi. Yalan söylediğimi düşünmediği bakışlarından belli oluyordu. Zaten her düşündüğü yüzüne yansıtıyordu.

“Evet,” dedim. “Sıra sende!” Gülümseyişi yüzünden silindi. Kaşları çatıldı.

“Bana söz verdin,” dedim ve o saatine baktı.

“Ahh... Ben geç kalıyorum,” dedi. Ben de saatime baktım. 15:30. Gerçekten geç kalıyordu. Hesabı istedim.

“Nasıl da anlatacaksın,” dedim hesabı ödeyip ayağa kalkarken.

“Tabii, tabii,” dedi geçiştirmeye çalışarak.

Montunu giymesine yardım ettim ve onu yine kollarımın arasına aldım. Küçük sevgilim benim...

“Neden izleyemiyorum?” dedim arabayı otoparka yerleştirirken. Kaşlarım sinirle çatılmıştı. Bana daha önce söylediği erkekler ve vücutları ya da yakışıklılıkları hakkında söylediği şeyi aklımdan çıkaramıyordum.

“Çünkü ziyaretçi yasak,” dedi kayıtsız bir sesle.

“Ama geçen defa gelmiştim,” dedim ve arabayı durdurdum. Ön camdan başını çevirip bana baktı.

“Çünkü o zaman ben sana yalan söyledim,” dedi utanarak.

“Nasıl bir yalan?” diye sordum merakla.

“O gece dersim yoktu. Kafam çok dalgındı.” Yanakları kızardı. “Sadece kendimi biraz rahatlatmak için gelecektim. Sonra kafamın neden dağınık olduğunu düşündüm ve senin yüzünden olduğunu anladım. Gerisini biliyorsun,” dedi ve hızla arabadan indi. Peşinden indim.

“Seni izlemek için öğretmen mi olmak gerekiyor?” diye sordum o büyük binaya ilerlerken ben de yanında yürüyordum.

“Ya da öğrenci,” dedi bana bakarak.

“Hımm... O zaman ben gideyim,” dedim yüzümü asarak. Ama Tanrı şahit, bir adım öteye gitmek istemiyordum. Onu buradaki yamyamlarla bir başına bırakmak içime sinmiyordu.

“Lütfen,” dedi gülümseyerek.

Kapıya gelmiştik. Yanağıma uzandı ve beni öptü. Dudaklarını bir süre yanağımanın üzerinde tuttu. Bu hoşuma gitmişti. Dudakları bedenimden ayrıldığında bu uzaklık bile bana fazla geldi.

Beline sarıldım ve onu kendime çektim. Yavaşça boynuna uzandım ve dudaklarım teniyle buluştu. Yaptığını yapıp bir süre durdum. Ve hızlı bir soluk aldım.

“Hey, bu çok caydırıcı bir şey,” dedi dili sürçerek. Gülümsedim ve teninden ayrıldım.

“O zaman gitme.” Onu etkileyebilmeyi -ya da yanımda kalmasını sağlamayı- umuyordum.

“Gitmem gerekiyor,” dedi kararlı bir sesle. Ve kollarımdan sıyrıldı.

“Tamam o zaman,” dedim.

İçimde bir yangın başlamıştı bile. O adım adım uzaklaşırken ben yerimde duramıyordum kıskançlıktan. Yürüdüğü zemini bile kıskanıyordum. Kapıdan girmeden tekrar bana baktı, ona gülümsedim. Ve gözden kayboldu.

Arabama çok garip bir hisle ilerliyordum. Yalnızlık hissi... Bu bana hızla çarptı. Açtığım araba kapısını çarparak binaya doğru ilerlemeye başladım. Madem onu sadece öğrenciler görebiliyor... Gülümsedim ve kapıdan içeri girip güvenlik görevlisine, “Nerede kayıt yaptırabilirim?” diye sordum. Beni gördüğünde Pelin’in yüz ifadesi ne olacaktı en çok bunu merak ediyordum.

“Bu taraftan, Evren Bey,” dedi önümden tembel adımlarla ilerleyen kadın. Sarı saçları omuzlarına dökülmüş, yürüdükçe bukleleri sallanıyordu. Pelin ile geldiğimiz gün girdiğimiz odanın kapısının önünde durduk. Burası Pelin’in salonuydu. Biraz sonra yüzündeki o şaşkın ifadeyi görebileceğimi biliyordum ve bunun için heyecanlanıyordum.

Bana yolu gösteren Meltem Hanım, ayrıca kayıt işlemleriyle de ilgilenmişti. Nedenini anlamadığım bir sebepten dolayı bu derse girmemi istemediğini düşündüm ama ona konuşacak fırsat bırakmayıp ‘Pelin Hanım’ın dersine girmek istiyorum. Şu an!’ diye bağırdım. Sanırım biraz sert olmuştu ama umurumda değildi. Beni yapmak istediğim şeyden alıkoymak isteyeniyi dönebilirdim bile.

Meltem Hanım kapıyı tıkladı ve başını aralık kapıdan içeri uzattı. İçeriden gelen sert müzik kesildi. Aslında müziğe odaklansaydım biraz sonra aptal durumuna düşeceğimi de anlayabilirdim ama benim tek odak noktam Pelin’di ve bu, çevremdeki birçok şeyin farkına varmamı engelliyordu.

“Pelin, yeni öğrenci kaydı yaptık. Derse girmek istiyor. Hemen,” dedi. Sesinde alay mı vardı? Meltem Hanım başını uzattığı kapıdan tekrar bana döndü sonra.

“Buyurun.”

Başımı salladım ona ve kapıya ilerledim. Hafif aralık olan kapıdan içeri girdim ve Pelin’le göz göze geldik. Önce şaşkınlıkla gözleri açıldı, sonra keyifle dudakları yukarı kıvrıldı ve sonra muzipçe gülümsedi. Acaba bu gülümsemenin altından ne çıkacaktı?

“Selam,” dedim sadece ona bakarak ve biraz daha ilerleyerek.

Elini ağzına götürdü ve kıkırdadı. Ona aptalca gülümsedim. Bu işte bir gariplik vardı. Sonra gözlerimi Pelin’den zorla ayırarak etrafıma bakmayı akıl edebildim.

Çevremde bir sürü genç vardı. Giyimleri biraz farklıydı. Şalvar gibi ağırları aşağıya kadar sarkan pantolonlar, üzerinde bol sweetler, paçalarının bolluğundan ayakkabıları görünmüyordu bile. Kızlar erkeklere nazaran biraz daha iyi giyimliydiler. Ve herkesin yüzünde alaylı bir bakış vardı. Pelin yavaş adımlarla yanıma yaklaşırken ben gözlerimi yine ona çevirdim. Muzip gülümsemesi hala yüzünde duruyordu.

“Selam. Aramıza hoş geldin,” dedi ve yanağımdan öptü. Gençlerden uğuldamalar yükseldi ve salonu doldurdu. Tenimden ayrıldığı anda ben de onu öptüm.

“Teşekkür ederim. Ama merak ettiğim bir şey var. Bu dansın adı ne?” dedim ve gözlerimi kıstım. Korktuğum cevap anında döküldü dudaklarından.

“Hiphop.” Ve sonra kahkaha atmaya başladı.

Başımı inanamazlıkla salladım ve kendi kendime güldüm. ‘Rezillik. Kahretsin.’ Şimdi Meltem Hanım’ın neden beni caydırmaya çalıştığını anlamıştım. Üzerimdeki kıyafetler ve yaşım bu derse hiç uygun değildi.

“Keşke bana söyleseydin ders almak istediğini,” dedi Pelin kahkahaları kesildiğinde. Arkasını döndü ve gençlere seslendi. “Siz devam edin.” Ve tekrar gülümseyerek bana döndü. Elime uzanıp tuttu ve banklara doğru çekti.

“Benim de haberim yoktu. Sen yanımdan gidince... Seni özledim.” Ve banklara oturduk. Gözleri parladı bir anda. Dudağını ısırdı.

“Demek öğrencim oldun.” Bir ayağını banka çekti ve çenesini dizine dayadı.

“Sanırım,” dedim. İşaret parmağım havaya kalktı. “Ama ben, bu dansı asla yapmam!” Tekrar kahkaha attı. Eli avucumun içinde terliyordu. “Senin hiphop yaptığın aklımın ucundan geçmezdi.”

Çenesini dizinden çekti ve bana biraz daha yaklaştı. Müzik gürültülü bir şekilde devam ediyordu. Ben de severdim bu melodileri ama sadece dinlemek için.

“Aslında ben bu derse bakmıyorum. Bugünlük sadece.” Tekrar güldü. “Ve sen sadece bu derse kayıt olmuş oldun.” Kaşlarını şokla havaya kalktı.

“Nasıl?” diye sordum.

“Ben ilk başladığımda öğrenmiştim biraz. Şimdi hiphop yapmıyorum, sadece arkadaşımın yerine bakıyorum. Sadece bugünlük bir program.”

“Ben ne olacağım peki?” Biraz daha bana yaklaştı ve belime sarılıp, başını göğsüme yasladı. “Seni ben alacağım.” Tuttuğum soluğu dışarı verdim bir anda. Rahatlamıştım. Kollarım onu sardı sonra sıkıca.

“Bence de öyle yapmalısın,” dedim ve o bedenini benden uzaklaştırdı. Buna kızdım ama gençlerden yükselen tezahürat sesleri beni de huzursuz etmişti. Ayağa kalktı.

“Sen bizi izle en iyisi. Ders bitince diğer gruba katılırsın.”

Gülümseyerek başımı salladım. Onun uzaklaşan bedenini izledim. Öğrencilerin önünde durdu. Biraz önce bir kedi gibiydi ve şimdi çok ciddi görünüyordu. Yaptığı şeyi sevdiğini daha söylediği ilk andan anlamıştım.

“Yere eğiliyoruz.” Bağırды öğrencilere doğru, sağ elini havaya kaldırdı, diğer eliyle bilek ve dirseği arasında gidip geldi. “Bilekten dirseğe kadar, yere paralel gelecek! Avuç içiniz yukarıya gelecek, diğer tarafı zeminden destek alacak. Ve diğer elinizle destek yapacaksınız. İzleyin.”

Söylediği gibi yapıp yere eğildi ve sonra birden gördüğüm şey havada şekillenmiş ayaklarıydı. Kaşlarım şokla havaya kalktı. Bunu nasıl yapmıştı? Ve farkında olmadan bende ayağa kalkmıştım sanırım. Göz ucuyla bana baktığında dengesini kaybedip ayaklarını yere indirdi tekrar. Sonra kahkahalarla yerde bağdaş kurdu. Öğrencileri de onunla birlikte kahkaha attılar. Ben yüzümü buruşturup tekrar banka oturdum.

“Lütfen dikkatimi dağıtmayın Evren Bey,” dedi kahkahalarının arasından. Cevap vermedim. Gülümseyerek kollarımı göğsümde kavuşturdum.

Ders bir saat kadar sürdü. Pelin bana arada bir bakıp gülümsedi. Ben de ona karşılık verdim. Öğretmeye çalıştığı her harekette şok oluyordum. O kadar esnek ve o kadar hızlıydı ki gözlerim ona yetişemiyordu bazen. Belki bu salonda değil ama evde bazı hareketleri öğrenebilirdim. Sonra ders bitti ve öğrenciler teker teker dışarı çıktılar. Herkes çıkıp yalnız kaldığımızda ayağa kalkıp ona kollarımı açtım. Gülümsedi ve bana doğru koşup üzerime atladı. Bir iki adım geri sendeledim önce, ayaklarını belime doladı ve boynuma sarıldı.

“Deli kız,” dedim saçlarını öperken. Onun bu enerjisine ayak uydurabilecek miydim acaba? Beni yoracağına emindim ama mutlaka deneyecektim.

“Sende fazla akıllı sayılmazsın,” dedi başını geriye çekerek. “Hiphop haa?” Ve sonra kahkahalarla boynuma sarıldı tekrar.

Belinden sıkıca sarılıp onu salonun ortasında döndürmeye başladım. Arada gözüm büyük aynadaki yansımamıza takılıyordu dönerken. Onun gibi oluyordum, çocuk ruhlu, biraz deli ve

umursamaz. Hoşuma gitmiyor değildi. Yaşadığımı hissetmeye başlamıştım sanki ya da nefes aldığımı. Dünyanın farkına varmıştım. Nefret ederken haftalar öncesinden bu dünyadan, şimdi dünya bana ne kadar güzel geliyordu. Gözlerimde mi yeni görüyordu benim? Dilimde ne kadar değişik bir tat vardı, aldığım nefes ve duyduğum her koku ne kadar tatlı geliyordu. Gördüğüm her şey ne kadar güzel geliyordu.

“Tamam. Dur. Başım dönmeye başladı.”

Bağırıyordu kolları hala boynumda. Yüzünü göremiyordum. Durdum ve onu yere indirdim. Olduğu yerde sendeledi. Bu haline kahkaha attım. Ama itiraf etmeliyim benimde başım dönüyordu.

“Beni de kendine benzetiyorsun yavaş yavaş,” dedim. Ve aynı anda kapı açıldı. İçeri üç kişi girdi. Doğruduk ikimizde. Üçü de genç, yakışıklı erkeklerdi. Kaşlarım istemeden de olsa çatıldı. Pelin biraz daha aynaya doğru gitti birkaç adım.

“İyi akşamlar Pelin,” dedi içlerinden bir tanesi.

İçimde kabarmaya başlayan öfke dudaklarımı yememe neden oluyordu. Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve ayağım yerde ritim tutmaya başladı.

“İyi akşamlar,” dedi Pelin ona bakmadan düz bir sesle. Genç adam ona gülümsüyordu halbuki.

Pelin’in davranışı moralini bozdu fakat bunun üzerinde fazla durmamışa benziyordu. Diğer ikisi kendi aralarında konuşuyorlardı. Onları duyabilirdim belki ama gözlerimi uzun boylu, siyah saçlı, atletik vücutlu, kaslı olan ve siyah gözlerini Pelin’e dikmiş gevşekçe sırtan bu gençten alamıyordum. Umarım sakın kalmayı başarabilirdim.

“İyi misin?” diye sordu Pelin. Onun sesini duyana kadar gelip yanımda durduğunu anlamamıştım bile. Ona gülümseyerek döndüm.

“İyiyim. Neden?” Kollarımı indirdim ve beline sardım. Gözlerim gence kaydı bir an. Öfkeyle kaşlarını çatmış bize bakıyordu. Düşüncelerimin ve öfkemin yersiz olmadığını anladım. Hatta bu derslere girme konusunda ne kadar isabetli bir karar almış olduğumu da anladım.

“Bilmem. Biraz canın sıkılmış gibi geldi.” dedi. Sesi ve bakışları tedirgindi.

Daha da ileri gittim ve eğilip yanağından öptüm. “Gayet iyiyim,” dedim derin bir nefes alarak.

Yine kapı açıldı ama bu sefer bakmadım. Gözlerimi Pelin’inkilere dikmiştim. Başka bir gözle karşılaşmasına fırsat vermiyordum.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu fısıltıyla. Yanakları kızarmaya başlamıştı. Kendini geri çekmek istedi ama onu sıkıca sarmıştım.

“Bir şey yapmıyorum. Sadece... Sadece seni çok fazla seviyorum.”

Sonra benden kaçmayı bıraktı ve kollarımın arasında sıkıca sarmaladığım bedeni gevşedi. Kollarını boynuma doladı. Dudakları kulağımdaydı.

“Gözüm senden başkasını görmeyecek aşkım,” dedi.

Fısıltısı bir melodi gibi doldurdu kulağımı. Ne yapmak istediğimi anlamıştı ve ben de ne söylemek istediğini anlamıştım. Onu serbest bıraktım. Bana kızarmış yüzüyle bir gülümseme yollayıp tekrar ilk durduğu yere gitti. Gözüm genci aradı ve tabii ki öfkeli bakışlarıyla karşılaştım. Ona ölümcül bir gülümseme ve yukarıdan bakışlar gönderdim. Kibirli, sahte gülümsemeyle karşılığını anında gördüm. Bakışlarımın altında yatanı anlamıştır umarım. ‘Ondan uzak dur. Kelleni uçururum.’

Kollarımı indirip sertçe burnumu çektim. Gerilmiştim. Ama nasıl gevşeyeceğimi biliyordum. Gözlerim, dikkatle beni ve diğer çocuğu süzen Pelin’i buldu. Ona baktığım an bakışlarım yumuşadı. Çok endişeli görünüyordu.

“Seni seviyorum,” dedim dudaklarımı kıpırdatarak ve göz kırptım.

Dudakları keyifle yukarı kıvrıldı. Sakin duracağımı anlamış ve rahatlamıştı sanırım. Odada neredeyse her yaştan insan vardı. Bu ders Tango öğrenecektik. Tutkunun dansı. Aslında izlerken keyif aldığım bir danstı ama yapmayı ve öğrenmeyi hiç düşünmemiştim. Biraz daha sakinleşmişim insanlar derse tam olarak hazır olduklarında.

Ama zamanın getirilerinden haberim yoktu rahatladığımda. Son olarak odaya giren kişi bütün sinir sistemimi alt üst etmeyi başarmıştı. Yüzümdeki yalancı sırıtmanın altında sıkıtiğim dişlerim kırılabilirdi.

Pelin’in zevzek sevgilisiydi içeri giren. Yani eski sevgilisi. Yapay gülümsemem yüzümden silindi. Yüz kaslarım ayrı ayrı oynamaya başladılar sinirle. O da beni gördüğüne memnun olmamıştı tabii. Pelin’in yanına ilerleyene kadar gözlerimi üzerinden ayırmadım. Pelin’in endişeli bakışları ise benim üzerimdeydi. Pelin’e kısa bir an bakıp tekrar bakışlarımı o gence çevirdim. Soyunma odasına gidiyordu. Pelin’e bir baş selamı verdi. Pelin de soğuk bir baş selamıyla karşılık verdi ona. Her ne kadar Pelin’in ona karşı bir şey hissetmediğini bilsem de aralarında geçen ilişkiyi, el ele tutuştukları zamanları bildiğim için içimde huzursuzluk olmuştu. Yine dudaklarımı yemeye başladım sinirle.

“Soyunma odası dolu Malik Bey,” dedi Pelin, sesi de yüzü kadar soğuktu.

Malik tekrar geri dönüp bir bayanın yanına gitti. Gözlerim onu takibi bırakıp Pelin’e döndü tekrar, yanına gelen kendi yaşlarında bir kıza bir şeyler anlatıyordu. Yeni başlayan bir bayanı benim eşim olarak karşıma dikmişlerdi. Gözlerim Pelin ve Malik’te takılı kaldığı için kadının yüzüne bakmamıştım. Malik bize döndü ve Pelin’de yanında duruyordu.

“Geçen hafta sekiz adımı anlatmıştık. Bunu öğrenmişsiniz. Bu hafta yeni gelen arkadaşlarımız için bir kez daha üzerinden geçeceğiz.”

Gözleri öfkeyle bana kaydı ve sonra Pelin’e döndü. Ellerini havaya kaldırdı, davetkar bir ifade vardı yüzünde ve ben öfkeden patlamak üzereydim. Pelin elini tutmadan önce bana kısa bir bakış attı. Üzgün görünüyordu. Yüzümü gülümser pozisyonda sabit tuttum. Onların elleri birleştğinde ayağım istemsiz öne doğru seyirdi. Sonra zorlukla durdurdum bedenimi.

“İlk hareket geriye doğru adımlarla başlar, yana çıkış adımıyla devam eder.” Sonra bize dönüp baktı ve tekrar aynı adımları yaptı.

Pelin bakmıyordu. Malik’in yaptığı umurumda değildi. Ben kenetli ellerine takılı kalmıştım.

“Ve sonrasındaki adım kadının çaprazına attığınız adımdır. Ve tekrar başlanılan noktada sekiz adımda bitirilir.”

Dudağımın içini resmen yemiştim. Kan tadını alabiliyordum. Lanet olsun! Acaba bu derse katılmakla kötü mü yapmıştım? Bu iş böyle giderse sinir hastası olabilirdim.

Pelin’in ellerini serbest bıraktığında ben de rahat bir nefes aldım. Başkası yok muydu sanki bu dansı birlikte yapacakları? Sonra eşlerimizle birlikte bu yaptıklarını denememizi istediler bizden. O an kızın yüzüne baktım. Benden pek memnun olmamıştı sanırım. Kısa boylu, omuzlarında düz siyah saçları olan güzel bir kızdı. Ellerimiz birleştğinde Pelin yanımızda bitti. Buna gülümsedim. Kıskançlığımız karşılıklıydı ama ben karşımdaki kız yerine Pelin’e baktığım için Pelin benim kadar sinir harbi yaşamıyordu.

“Evren Bey, eşinizle uyum içerisinde olmalısınız,” dedi bana alayla.

“Sizin kadar profesyonel olduğumuz zaman dediğiniz gibi oluruz belki,” dedim. Söylediğime yüzü asıldı. Neden şu çenemi tutamam ki?

“Geriye doğru adımla başlayacaksınız,” dedi sert bir sesle.

Söylediğini yaptık. Ama sanırım bizi beğenmemişti. Ya da beni beğenmemişti. Yüzünü buruşturdu.

“Selin Hanım, izninizle,” dedi ve karşıma geçti. Ellerini havaya kaldırdı ve ben de memnun bir yüz ifadesiyle ellerini tuttum.

“İşte şimdi bana istediğini öğretebilirsin,” dedim gülümseyerek kısıp sesle. Gözlerini devirdi.

“İlk adımı geriye at,” dedi, sadece gözlerine bakarak söylediğini yaptım. Ve sonrası kendi halinde gelmeye başladı adımlar.

“Çok iyi,” dedi dudaklarını bükerek.

“Sayenizde sevgili öğretmenim,” dedim alayla. Yine gözlerini devirdi. Ve sonra ellerimi bıraktı.

“Ne güzel devam ediyorduk,” dedim yüzümü asarak.

“Sen diğer insanların söylediklerini duymuyor musun?” diye sordu fısıltıyla.

“Bir şey mi söylediler?”

“Evet. Dersin ikinci aşamasına geçiyoruz.” Göz kırptı bana ve yanıma biraz daha sokuldu. “Rica ederim bizi her an öldürecekmiş gibi bakma,” dedi fısıltıyla. Şaşkınlıkla ona baktım.

“Öyle yapmıyorum ki!” dedim yüksek sesle. Gözlerini açtı.

“Yapıyorsun.” Ve sonra onu bekleyen Malik’in yanına doğru ilerledi.

“Sana nasıl kıyabilirim ki?” dedim fısıltıyla kendi kendime.

“Şimdi. Öğreneceğimiz tango, Arjantin tangosu,” diye bağırarak anlatmaya başladı Pelin. Malik yanında durmuş, ellerini arkasında birleştirmiş, onun söylediklerine başını sallıyordu. “Belirli bir koreografi yoktur. Belli başlı figürler vardır ama doğaçlamayla gelişir. Dans erkeğin,” dedi Malik’i gösterdi, “ya da kadının...” kendisini gösterdi, “davetiyle başlar. Davet edene göre hareket edilir. Genelde erkeğin davetiyle olur ve dansın seyrini, geçişlerini erkek belirler. Hakimiyet ondadır. Müziğin ritmine göre hareket edilir çoğu zaman. Klasik olandan daha farklı ve daha esnektir.”

Ellerini kaldırdı ve Malik ellerine yapıştı. Müziğin sesi biraz daha arttı. Benim ayağım yerde ritim tutmaya başlamıştı. Kıskançlık içimde balon gibi büyüyordu. Dışlerim yanağımı parçalamak üzereydi.

Daveti Pelin yapmış olsa da dans Malik’in isteğine göre yönlenebiliyordu. Yüzleri olması gerektiği gibi sertti, birbirlerinin gözlerine bakıyorlardı, solukları her figürde birbirine daha çok karışıyor ve yaklaşıyordu, dudaklarının arasında sadece birkaç santim vardı ve ben çılgına dönmüştüm bile. Dışlerimin birazdan kırılacak olduğuna emindim. Pelin’in ayağı Malik’in bacağına sardığında buna dayanamadım, hızla ve sert adımlarla kendimi salondan attım.

Kapı ellerimin öfkesi ve hızıyla sertçe kapandı. Bir an kırıldığını düşünüp kontrol ettim. Ne yapacağımı bilemez halde ellerim önce başıma, sonra cebime gitti. Cebimdeki telefon elime çarptığında sadece sakinleşmek için Esat’ı uykusundan uyandırmaya karar verdim. Numarayı hızla çevirdim.

Esat’ın telefona cevap vermesiyle Pelin’in dışarı çıkması aynı saniyeler içerisinde gerçekleşti.

“Ne var?” diye sordu Esat sinirle ve aynı anda uykulu bir sesle.

“Bir saniye,” dedim ve telefonu elimle kapayıp Pelin’in öfkeli gözlerine baktım. Kollarını göğsünde birleştirmiş ve ayağını yere vuruyordu hızla.

“Ne yaptığını sanıyorsun?” diye sordu önce dişlerinin arasından. Sonra gürültülü bir şekilde nefes aldı.

Upss... Oldukça öfkeliydi. O an aklıma gelen ilk şeyi yaptım. Telefonu havaya kaldırdım ve...

“Telefonda konuşmaya çalışıyorum,” dedim, ona arkamı döndüğümde yüzümü buruşturdum.

“Evet, Esat?” dedim, boğazımdan yukarı çıkıp, ağzımı doldurduğunda kahkahamı bastırdım. Esat çılgına dönecekti. Pelin’e arkamı dönmüştüm ama ayak sesleri bana doğru geliyordu. Yüzüme ciddi bir ifade yerleştirdim ve Pelin tam karşımda durdu.

“Ne demek evet? Asıl sana ‘evet’ Evren. Ne istiyorsun? Uyuyorum manyak herif.” Ben o an Pelin telefona yaklaşmasın diye Tanrıya dua ediyordum.

“Hımm... Demek bizi davet ediyorsun,” dedim gülümseyerek ve Pelin’i belinden sarıp kendime doğru çektim. Tabii ki telefondan uzak olan tarafa.

“Ne diyorsun sen be? Nereye davet ediyor muşum sizi? Aklını yedin sen iyice.”

“Bilmiyorum. Pelin’e sormam lazım.” Ve Pelin’in gözlerine baktım. Hala öfkeli görünüyordu ama biraz önceki gibi değildi.

“Kardeşim ne dolap çeviriyorsun bilmiyorum ama müsaade et biraz uyuyayım.”

“Neyse ben seni ararım Esat. Görüşürüz,” dedim ve Esat bana küfür ederken telefonu suratına kapadım.

“Neler oluyor?” diye sordu soğuk ve kırılğan bir sesle, kollarımın arasından çıkıp karşıma geçti yine. Koridordan geçen insanlar tiyatro sahneleniyormuş gibi merakla bakıyorlardı.

“Hiç. Hiçbir şey. Esat aradı, akşama bizi davet ediyormuş,” dedim yalanımı sürdürerek.

“Sorduğum o değildi. Biraz önceki estirdiğin fırtına neydi?”

İnanmamıştı, inanmamasını bekliyordum zaten. Gözlerimden ve ayaklarımdan ya da kulaklarımdan duman çıkararak yürürken kendimde olsaydım eğer Pelin’i kıracağıma aklıma getirirdim. O an bunu düşünemeyecek kadar öfkeliydim ve kıskanıyordum ama ben yalanımı sürdürmeye devam edecektim.

Onu tekrar kendime çektim ve kollarımın arasına aldım. Saçlarından öptüm.

“Sadece gelen telefona cevap vermek için dışarı çıktım ufaklık,” dedim.

“Yani... Kıskançlık krizi gibi gelen kaçış, sadece telefona cevap vermek içindi öyle mi?” diye sordu. Söylediği kelimelere kendisi de inanmıyor gibiydi. Haksız değildi tabii ki.

“Evet. Sadece telefona cevap vermek için.”

“Bana daha çok bir ‘bazuka’ ile geri dönecekmişsin gibi geldi.” Ve sonra söylediğine kıkırdadı. Tekrar kollarımın arasından çıkıp elimi avucunun içine aldı. Bakışlarında yalvaran bir ifade vardı. Hala inanmıyordu. “Lütfen... Bana güven.”

“Sana güveniyorum,” dedim ve dilimin ucuna kadar gelen itirafı bir anda dışarı koyverdim. “Ama ona ve bir başkasına güvenemem. Seni yiyecek gibi bakıyorlar. O gözleri oymak istemem bana gayet normal geliyor.”

Kaşları çatıldı ve gözleri inatlaşmaya çoktan başlamıştı bile.

“Bana yalan söyledin.”

“Evet.”

Elini elimden hızla çekip kollarını göğsünde kavuşturdu.

“Sanırım derslere gelmesen daha iyi olur.” Dudakları sinirle büzüldü.

“Hayır. Gelirsem çok daha iyi olur.” Aynı inatçılıkla kollarımı göğsümde kavuşturdum.

“Her ders aynı şey olacak, bu benim işim. Dahası benim hayatımın önemli bir parçası.”

“Senin için ne kadar önemliyim bilmiyorum ama bende artık hayatının bir parçasıyım ve senin geçirdiğin her an benim için önemli.”

“Konumuz bu değil. Saptırıyorsun. Konu senin kıskançlığın.”

“Hayır. Konu o gevşekler ve sana nasıl baktıkları.”

“Malik senin söylediğin gibi bakmıyor. O sadece işini yapıyor!”

“Bir kadın bunu asla anlayamaz.”

“Ben anlayabilirim. Biz sadece eğitim veriyoruz.”

“Evet. Adamın bacaklarına ahtapot gibi yapışarak. Neredeyse öpüşecektiniz.”

“Ne? Bunu nasıl söylersin? Sakın bana böyle şeyler söyleme. Sadece dansın getiri bu!... Ve derslere gelme. Çok istiyorsan ben sana daha sonra öğretirim.”

“Beni istemiyorsun yani. Sen istesen de istemesen de geleceğim ufaklık.”

“Canımı yolda bulmadım ben.”

Söylediği kelime bana otobüs çarpmış etkisi yaptı ve hatta şokla kafamı geriye doğru hızla attım. Bunu nasıl düşünebilirdi? Ona zarar verebilir miydim ben? Biraz öncede buna benzer bir şey söylemişti. O an bu kadar ciddi olduğunu düşünmüyordum. O, benim ona zarar vereceğimi düşünüyordu.

Gürültülü bir şekilde yutkundum önce. Ve sonra babasının ona yaptıkları geçti gözlerimin önünden. İçim acıyla burkuldu. Ona doğru bir iki adım gittim. Gözlerinde saklanan korkuyu yeni fark ediyordum. Aynı o geceki gibi. Korkuyordu ama belli etmiyordu gururundan. Kollarımı yukarı kaldırdım ve ona sıkıca sarıldım.

“Sana zarar verebilir miyim ben? Özür dilerim. Affet beni. Bir daha asla böyle davranmayacağım.”

Kollarının belime dolandığını hissedince ruhumda olan sıkışma rahatlayıverdi. Onun bana güvendiğini biliyordum. Onun yanında yeterince bulunmuştum. Onu yeterince korumuştum ve bu onda güven duygusuna yol açmıştı. Bana çevresindeki diğer insanlardan çok daha fazla güvendiğini anlayabiliyordum. Bunu Esat bana söyledikten sonra uzun süre düşünmüştüm. Belki de bana bu kadar yoğun duygular beslemesinin nedeni buydu.

“Önemli değil,” dedi kendini benden geriye çekerek. “Artık içeri girebilir miyiz?” diye sordu başını yana eğerek sevecen bir bakışla.

“Aslında...” dedim tek kaşımı kaldırarak. “Sen tek girsene daha iyi olur.” Gülümsedim yanağını okşayarak. Yüzü asıldı bir an için.

“İnan bana böylesi daha iyi,” dedim ve şarap kırmızısı duvara doğru ilerledim. Kollarımı göğsümde kavuşturup duvara yaslandım.

“Pekala. Nasıl istersen.” Saatine baktı. “Zaten yarım saat kaldı.”

Gülümsemem genişledi. “Seni burada bekliyor olacağım.”

Arkasını dönüp salon kapısına ilerledi. Ve sonra girmeden önce bana bir kez daha baktı.

“Ve özlüyor olacağım,” dedim göz kırparak. Bana küçük bir öpücük yolladı ve içeri girdi.

Kapının kapanmasının hemen ardından gelen müzik sesi, Malik’in o tok ve seksi sesi, gözlerimin önüne gelen dans edişleri yumruklarımı sıkıma ve dişlerimin ağız mukozamı parçalamasına neden oluyordu. Ama buna katlanmalıydım. Bu kadar kıskanç olacağımı ve kıskançlığın beni yiyip bitireceğini tahmin etmezdim. Saniyeler ayağımla birlikte hareket ediyordu. Beraberce ritim tutuyorduk. İçeri gireli daha on dakika olmuştu.

Aslında tam şu anda beni sadece bir yangın paklardı. Ayaklarımdan başlayıp beni kül edene kadar ancak rahatlayabilirdim. Keza, bu içimde balon gibi şişen kıskançlık birazdan içimde patlayacaktı ve organlarım etrafa yayılacaktı. Mezar taşıma kıskançlıktan çatladı yazacaklardı sonra.

Yanaklarımı havayla doldurup bir seferde nefesimi dışarı verdim sonra. Aynı anda salon kapısı açıldı ve gördüğüm kocaman gülümseme, parıltılı, düzgün dişler, oval yüzünde minik dudaklar ve her telinin dalgalanmasıyla başımın döndüğü kızıl saçlar ani bir heyecan dalgasının yayılmasına neden olmuştu içimde.

“Daha yirmi dakika vardı,” dedim önce saatime bakıp, sonra aptal bir sırıtmayla ona bakarak.

“Seni burada bekletmeye gönlüm razı olmadı.”

Üzerini değiştirmiş, çantasını boynuna asmıştı. Yine garip çorapları ve mini eteği vardı üzerinde ve o hiç çıkarmadığı hırkasının üzerinde ceket. Havanın soğukluğuna bakarsak bu ceket onu üşütebilirdi.

Elimi uzatarak ona doğru ilerledim ve o elimi sıkıca tuttu. Davranışı hoşuma gitmişti, dahası içimdeki kabaran gurur duygusunun bana acayip bir keyif vermesini sağlamıştı.

Dışarı çıktığımızda sert rüzgar bir anda çarptı. Elim bırakıp bir anda ceketine sarılıp, büzüştü. Kendi ceketimi çıkarıp üzerine sardım.

“Buna gerek yok,” dedi sinirle. Normal bir zamanda her bayan böyle jestlerden hoşlanırdı ama o gerçekten kızmıştı. Bunun nedenini anlamasam da omzundan atmaya çalıştığı ceketimi zorla üstünde tuttum.

“Seni bir kez daha hasta görmeye niyetim yok. Kes sesini,” dedim o yanımda homurdanırken.

“Bana babamıydın gibi davranma lütfen,” dedi arabaya binerken.

“Sana sevgilimmişsin gibi davranıyorum. Ve bu öyle davranmak için değil, sadece içimden öyle geldiği için.” Elim araba kapısında hem şaşkınlık, hem kızgınlık içinde ona bakıyordum.

“İyi.” Arabanın kapısı sertçe kapattı.

“Buna neden kızdığımı anlayamadım,” dedim yanına oturup arabayı çalıştırırken. Bana cevap vermedi. Yüzünü cama çevirdi ve dudaklarını büzdü.

Şu anda yaptığı şeye hiçbir anlam yükleyemiyordum. Bunu daha öncede yapmıştım. Sadece birkaç gece önce ama böyle bir tepki vermemişti.

Arabayı çalıştırdım ve sertçe gaza bastım. Bir kez daha aynı soruyu sormayacaktım. Cevap vermek gibi bir niyeti de yoktu anlaşılan.

Müziği açıp, fazla hız yapınca biraz önceki kızgınlığım çabucak uçup gitmişti. Böyle hızlı gitmekten korkmuyordu anlaşılan. ‘Ah deli kız’ dedim içimden. Sana nasıl yetişecektim ben? Kendimi o kadar yorgun ve yaşlı görüyordum ki, onun bu ani değişimlerine ve hızına nasıl yetişeceğimi bilmiyordum. Ve en önemlisi kıskançlığıma nasıl dur diyecektim?

Biraz önce kendimi görmüştüm. Aslında kendimi biraz önceki gibi hiç görmemiştim. Şimdi o anlar aklıma geldikçe şaşıırıyordum. Elimden gelseydi eğer Pelin'i o zibidinin kolları arasından hızla çekip, omzuma atıp kaçırmak bana çok mantıklı gelmişti. Ya da Pelin'in söylediği gibi bir bazuka ile gelip o şebek kafasını uçurmakta iyi bir fikirdi.

Kendi kendime kıkırdadığımın farkına vardığımda Pelin çoktan gözlerini dikmiş bana bakıyordu.

Evet, evet. Kesinlikle Esat'ı bu gece öldürecektim.

“Hiphop ha? Hiphop!”

Al sana bir tane daha. Kahkahalarının ardı arkası kesilmiyordu. İşin kötüsü Pelin de ona ayak uydurmuştu. Karşılarında kendimi küçülmüş gibi hissediyordum. Ama bir yandan bende kendi halime gülüyordum. Esat Pelin'e döndü.

“Bu adama böyle şeyler yaptırdığına inanamıyorum,” dedi, hala tekleyerek gülüyordu. Pelin ellerini havaya kaldırdı.

“Ben masumum,” dedi. Sesi oldukça neşeli çıkıyordu. Aslında yüzü uzun zamandır gülmüyormuş gibiydi. Gözlerinde, dudaklarında... Kısacası yüzünün her karesinde mutluluk ben buradayım diyordu. Eğer o bu kadar eğleniyor olmasaydı bu kadar alay edilmeye katlanamayabilirdim.

Onlar gülerken ben yolda yaptığım -aslında tamamen kendi kendine beynim kurmuştu onları- planları düşünüyordum. Pelin'e bir daha o şekilde davranamazdım. Öyle davranmak istediğim Pelin olmasa da onu çok fazla etkilemiş hatta ürkütmüştü. Bu onu kaybetmeme bile neden olabilirdi. Kıskançlık yok!

Tabii ki yok! Sadece görünüşte ama ben onlar gülerken etrafı izlemekten kendimi alamıyordum. Gözlerim her an bir tehlike varmış gibi çevreyi kolaçan ediyordu. Buna gerek olmadığını bildiğim halde yine de elimden bir şey gelmiyordu. Ben böyle bir insan değildim. Sanki hazine bulmuştum ve onu kimsenin bulamayacağına inandığım bir yere gömmek gibi bir dürtü oluşuyordu içimde. Tamam, Pelin bir hazine gibiydi benim için, ama onu bir yerlere gömmenin iyi bir fikir olduğunu sanmıyordum.

Düşüncelerime fazlaca daldığım bir anda Pelin'in söylediğini duyamamış -birazda müziğin sesinden etkilenmişim- ve o kalkarken bileğine kendimi tutamadan yapışmışım.

“Nereye?” diye sordum meraklı gözlerimi ona dikerek. Gözleri bir an şokla açıldı. Sıktığım bileğinden elimi hızla çektim.

“Lavaboya.”

Sesindeki şaşkınlık utanmama neden olmuştu. Başka nereye gidebilirdi ki? Kendimi hastalıklı biri gibi hissediyordum. Ama yapmakta olduğum şeyden de kendimi alıkoyamadım.

“Kendim gidebilirdim,” dedi ben hızla ayağa kalktığımda. Sesinde hafif bir kızgınlık tonu vardı. Esat’ın şaşkın bakışları da üzerimde geziniyordu.

Pelin’in kaşları çatıldı önce. Sonra dudaklarını büzdü. Her ne kadar yeni birlikte olmaya başladıysak bile bu bakışları çok iyi tanıyordum. Kızmıştı.

“Kendim giderim,” dedi gülümseyerek.

Sesindeki kararlılık beni yerime oturtmayı sağlamıştı. Fazla üzerine gitmek istemiyordum. Ben ne yapıyordum böyle? Pelin arkasını döndü ve ben o gözden kaybolana kadar bakışlarımı üzerinden ayırmadım.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Esat biraz asabi bir tonla.

“Ne yapıyormuşum?” diye sordum. Aslında ne söylemek istediğini gayet iyi biliyordum. Bakışlarımı ona çevirdim. Yüzünde kocaman bir sırıtma vardı şimdi ve masanın karşısında öne doğru eğildi.

“Geçmiş olsun arkadaşım. Seni de kaybettik.”

“Bir şey öğrendim,” dedim ona yüzümü buruşturarak. Başını yana eğdi merakla.

“Ben çok kıskanç biriymişim. Hatta kıskançlıktan kuduruyorum,” dedim. İçkimden hızla bir yudum aldım.

“Bunu fark etmek o kadar zor değil ama bu kadar kasmaya gerek yok. Gözlerin bizim masamızdan çok bütün barı geziyor. Gevşe biraz,” dedi ve sonra geriye yaslanıp, oturduğu yerde yayıldı.

“Sanırım öyle yapmalıyım.” Ama ağzım böyle söylerken tuvalet çıkışında Pelin belirttiği andan itibaren yine gözlerim hem çevreyi hem onu dolaşıyordu. Acaba ona bakan var mıydı? Eğer bakan varsa ben ne yapardım? Evren! Kendine gel!

Yanıma oturduğu anda onu kollarımın arasına çektim ve bedeninden yayılan o sıcaklığın içinde bütün bu düşüncelerimden kurtulmaya çalıştım. Ara sıra yine bakıyordum etrafa ama biraz önceki gibi manyaklık derecesine taşırmıyordum olayı. Boşuna dememişler ‘Kişi kendinden bilir işi’ diye. Kendi hallerimi hatırlıyorum da. Çok fazla yüz­süz olduğumu düşünüyorum.

Esat her akşam takıldığımız kızlardan kimseyi çağırmaştı. Ve buna gerçekten çok sevinmişim. Her ne kadar Pelin hayatımı biliyor olsa da şu anda pot üzerine pot kıran -dahası bunu isteyerek yapacak olan- bir kızla uğraşamazdım.

Ama bizim çağırmaamız bazı şeylere engel olmuyordu işte. Gece koyu muhabbetlerle ilerlerken iki bayan masamıza doğru geliyorlardı. Yine etrafı taradığım için bizim masamıza geldiklerini anlamıştım. Gözlerim Esat'ın gözleriyle buluştu ve tek bir işaretimle ne demek istediğimi anladı. Ben her ne kadar kızları hatırlamasam da o elini yüzüne götürmüştü bile kapamak için. Evet, bizim masamıza geldiklerine emin olmuşum.

“Evrennn...” dedi bir tanesi. Boğazı yırtılacakmış gibi bağıırıyordu. Yüzümü buruşturdum.

“Evet,” dedim düz bir sesle, masamıza gelmişlerdi bile.

Kollarımın arasında duran beden önce gerildi ve sonra bir hamlede kollarımın arasından çıktı. Gözlerini biri esmer diğeri sütlü kahve ten rengi olan kızlara dikmişti. Esmer olan bana, sütlü kahve olan Esat'a bakıyordu. Demek ki benim görüştüğüm esmer olan kızdı.

Pelin'e baktım gözümün ucuyla; ayak ayaküstüne atmış, üstteki ayağını hızla sallıyor, dudaklarını ısıırıyordu. Lanet olsun!

“Nasılsınız bakalım?” dedi esmer olan.

“İyiyiz,” dedi Esat, huzursuz görünüyordu ve öyle de olmalıydı zaten. Sesi oldukça soğuk çıkıyordu.

Bir an ona bakıp sonra bana döndüler. Esmer olan kulağıma doğru eğilirken ben bir yangından kaçır gibi Pelin'e doğru ilerledim -ki yangından kaçırıyordum bir nevi-. Fakat kız elini omzuma attı ve beni durdurdu. Sonra nefesini kulağımda hissettim.

“Beni aramalıydın! Seni unutamadım. Aklımdan hiç çıkmıyorsun,” dedi ve tekrar doğruldu. Lanet olsun! Ben seni hatırlamıyorum bile.

Kaşlarını çatarak ona baktım. “Seni hatırlamıyorum,” dedim tükürür gibi.

Söylediğimi duymazdan geldi. Ve başıyla Pelin'i işaret etti. “Ufaklık kardeşin mi?”

Bin kere daha lanet olsun. Pelin'e bakmaktan korkuyordum ama yine de başım istemsizce ona döndü. Fakat yüzündeki kocaman sırıtma beni şoka sokmaya yetti. Gözlerimi kırıştıtırıp bir daha baktım. Evet, sırıtıyordu. Birileri tarafından sıkılıyormuş gibi olan kalbim bir anda tekrar kan pompalamaya başlamıştı. Rahat bir nefes aldım.

“Hayır. Nişanlım,” dedim onlara bakmadan.

Pelin gözlerimin içine baktı ve gülümsemesi daha da genişledi. Elinden tutup onu yanıma çektim ve kızlara döndüm. Yüzümde soru soran bir ifade vardı. Bunu sesli söylemediysem de ‘Eee, ne bekliyorsunuz?’ dediğimi anlamış olmalıydılar.

Esmer kızın yüzü bariz bir şekilde asıldı ama kendini hemen toparlayıp gülümsedi. Esat diğeriyle sohbete başlamıştı bile. Tam Esat’ın çok fena bir çocuk olduğunu düşünmeye başlamıştım ki diğerkız da sinirle dudaklarını büzdü.

“Ah!” dedi esmer olan alaylı bir edayla. “Demek nişanlın.” Ve ben gitmesini beklerken, havalı adımlarla masada bir tur döndü, Esat’ın yanına yerleşti. Tam karşımızda duruyordu. Diğeri de onu takip ederek oturdu ve Esat’ı markaja aldılar.

Pelin’in hangi ara patlayacağını merak ediyordum. Dudağını yiyordu sahte bir gülümsemeyle. Elini sıktım ve özür dileyen bakışlarım gözlerini buldu. Pelin hınzır bir gülümsemeyle kızlara döndü ve sonra bana baktı tekrar.

“Hayatım,” dedi. Sesinin tınısında alay yüklüydü. “Burada böyle hizmetler veriliyor muydu? Çok seçkin bir yere benziyordu.” Ve kızlara döndü.

Kızlar, Esat ve bende dahil olmak üzere, ne söylediğini anlamak için yüzüne sabitlemişdik gözlerimizi.

Esmer olan Pelin’e öfkeli bir bakış attı. “Ne söylemek istediğinizi anlayamadım,” dedi tıslayarak.

“Ahh!” dedi Pelin. Sanki kendi kendine konuşuyordu. Masaya dikti bakışlarını. “Doğru ya,” dedi elini başına dayayarak. “O kuş yuvalarının altında mercimek taşıyor olmalılar.” Bu söylediğine kıkırdadım.

“Affedersiniz anlayamadım,” dedi yine esmer olan. Pelin bir kahkaha attı.

“Anlamanızı pek beklemiyordum zaten.” Elini havada salladı. “Kendi kendime söylendim.”

“Hımm...” dedi esmer. Bakışları değişti. ‘Deli mi ne?’ bakışıydı bunlar.

Pelin’in ne yapmaya çalıştığını anlayamadım. Esat bana kafasını salladı ve dudaklarını büzerek omuz silktim. Esat yanındaki diğerbayanın kulağına bir şeyler fısıldıyordu. Kız sıkıntılı bir ifade ile esmer olanı işaret etti gözleriyle. Aynı anda Pelin masaya doğru biraz eğildi ve gözlerini kızlara dikti.

“Bayanlar. Aslında biz,” dedim Pelin, Esat ve kendimi göstererek, “bu masada üçümüz takılıyorduk. Eğer müsaade ederseniz.” Sesimin soğukluğuna kendim bile şaşıryordum ama Pelin’in daha şimdiden kalbini kırmak istemiyordum. Yaşantımı biliyor olması böyle bir durumla karşı karşıya kalmasının bir özrü olamazdı.

“Beraber takılırız,” dedi esmer olan yüzüzlükle. Diğer gitmek istiyordu bunu anlamıştım ama esmer kızın zoruyla durduğu belliydi. “Bir iki hafta öncesinde birlikte oldukça güzel vakit geçirmiştik. Ahh tabii artık olgun bayanlardan hoşlanmıyorsan o başka.”

Ne yapmaya çalışıyordu bu kız böyle? Kaşlarını gözlerini örtecek kadar çatıldı ve sinir sistemim altüst oldu. Pelin parmaklarımı daha fazla sıktı ve elini çekti. Derin bir nefes alıp yutkundum. Ne söyleyeceksem nazik olmam gerektiğini hatırlattım kendime ve ağzımı açtım.

“Imm... Bayanlar,” dedi Pelin gülümseyerek. Benden önce davranmıştı. Esmer olan da onun gibi masaya eğildi ve Pelin’e alayla baktı.

“Evet, ufaklık?”

Pelin önce güldü, sonra dişlerini sıktı. Çenesinin kasıldığını görebiliyordum. Hızla ağzımı açtım tekrar, bu defa nazik olmayacaktım. Ama Pelin yine benden önce davrandı.

“Eğer ufaklıkların neler becerebildiğine dair biraz bilgin olsaydı, bana bu şekilde hitap etmeye cesaret edemezdin. Ayrıca masamıza eskort kız veya konsomatris gibi türden bayanların istendiğini hiç sanmıyorum. Bence olmanız gereken masayı iyi seçin,” dedi Pelin ve doğruldu. Sesi öyle kayıtsızdı ki ben bile şaşırmıştım.

Esmer kız dişlerini sıktı. Ona dikkatle baktım. Benim yaşlarımdaydı, güzel olduğu bir gerçektir ama ben onu hatırlamıyordum bile.

“Senin o dilini keserim,” dedi esmer olan ve ayağa kalktı hiddetle.

Ahh!... Lanet olsun iyice çirkinleşmişti. Bende ayağa kalktım ve işaret parmağım havaya kalktı. Pelin yanımda hiçbir şey olmamış gibi oturuyordu. Ne kıza bir tepki verdi ne de bana. Sanki orada değilmiş ve bu olaylar hiç olmuyormuş gibiydi.

“Bir an önce burayı terk edin. Masayı değil! Bu mekanı terk edin,” dedim. Aynı anda Esat da ayağa kalkmıştı.

“Bayanlar huzurumuzu bozuyorsunuz. Lütfen gidin,” dedi o da sinirle. Yanındaki kız kaşlarını çatarak ilerlemeye başlamıştı.

“Şeniz... Biz gitmiyoruz. Çok istiyorlarsa onlar gitsinler,” dedi esmer olan.

Şeniz elini havada salladı ve “Ne halin varsa gör” diyerek uzaklaştı.

Biz hala oturmamıştık ve esmer kız da hala ayakta dikiliyordu. Ona bir sürü şey yapabiliirdim. Onu mekandan attırabilirdim ama daha fazla çirkinleşmemek için Pelin’in yanına oturup çantasını elime aldım.

“Hadi gidiyoruz,” dedim onu elinden tutarak. Pelin elini çekti ve bana gülümsedi.

“Hayır. Biz gitmiyoruz,” dedi ve esmer kıza döndü. “O gidiyor,” dedi. Sonra ayağa kalktı ve kızın yanına gitti.

Kız kaşlarını çatarak birkaç adım uzaklaştı. Pelin ona doğru ilerledi. Esat da yerine oturmuş benim gibi onları izliyordu. Pelin’in hareketlerinde öfkeden eser yoktu. Kızın kulağına eğildi ve bir şeyler söyledi. Sonra kız gözlerini iri iri açtı. Ve hiç bir şey söylemeden arkasını dönüp gitti. Çok fazla şaşırdığımı söyleyebilirim. Gülümseyerek tekrar yanıma oturdu ve göğsüme dayadı başını.

“Ona ne söyledin?” diye sorduk Esat’la aynı anda.

“Gövdesinin üzerinde bir kafası olsun istiyorsa gitmesini söyledim,” dedi ve omuz silkti. “Sanırım kafasını fazla seviyor. Kıyamadı.”

Esat’la birbirimize garip bir bakış attık. Öce şaşkınlığımızı paylaştık sonra kahkahamızı. Buna inanamıyordum. Bu kadar sevimli bir kızdan böyle şeyler beklemezdim, tabii ben onun öfkesine tanık olmamış olsaydım. Belki de yapabilirdi. Bugün kıskançlığın bana neler düşündürdüğünü hatırlayınca onun bu davranışına anormal bir durummuş gibi bakamıyordum. Yine de şaşkındım.

Çenesinden tutup onu kendime bakmaya zorladım. Çok sevimli görünüyordu. Gözlerindeki bakış beni ona daha fazla yaklaştırdı ve hızla eğilip dudaklarına yapıştım. Emin olduğum bir şey varsa fena halde başımı döndürüyordu.

“Gerçekten çok özür dilerim,” dedim. Sesim tahmin ettiğimden daha üzgün çıkıyordu. Böyle bir durumla karşılaşması hiç hoşuma gitmemişti. Başını göğsümden kaldırmadı, derin bir nefes aldı.

“Evren. Tamam artık. Bu kaçınıcı özür dileyişin.” Sesi bıkkın çıkıyordu.

Esat’ı evine bırakıp eve geldiğimizde gece yarısını geçmişti. Pelin her ne kadar anahtarı olduğunu söylese de onu yanımdan ayırmak istemediğim için benimle kalmaya ikna edebilmeyi başarmıştım. Onu görmediğim an boşluğa düşmüş gibi oluyordum. Hangi ara bu kadar bağlandığımı hala anlayamıyorum.

Aslında bu akşam çok daha farklı planlarım vardı. Ona söylemem gereken çok önemli bir şey ama ben hala özür faslında takılı kalmıştım. Yanaklarım yanıyordu utançtan. Rezil olmuşum.

“Ama-”

Başını hızla kaldırdı ve yatakta oturup bağdaş kurdu. Elini ağzıma dayayıp sözümü kesti.

“Bir kere daha özür dilersen kusacağım,” dedi gülümseyerek. Sonra dudakları düz bir çizgi oldu. Elini ağzımdan çekip elimi tuttu ve sanki bir şey arıyormuş gibi incelemeye başladı.

“Sana daha öncede söyledim,” dedi ve gözlerime baktı. “Benden önceki yaşantın beni ilgilendirmiyor. Nasıl yaşadıysan seni ilgilendirir. Ama...” dedi sert bir ses tonuyla. Gözlerindeki ifade sesi kadar sertti. “Benimle birlikteyken bir başkası olursa. Her ne şekilde olursa olsun. Affetmem. Asla...” Sonra gülümsedi.

Bende gülümsemeye çalıştım. Sesi sanki mühür gibiydi. Damgasını basar gibi. Ona asla böyle bir şey yapmazdım ama nedense içimde bir yerlerde zonklayan bir yara vardı ve canımı yakmıştı. Hata yaparsam giderdi. Ve sanırım ben ölürdüm.

Başımı sallayarak bu düşüncelerden kurtulmaya çalıştım. O burada yanımdaydı ve gitmek gibi bir niyeti yoktu. Ona uzandım, kendime çektim ve kollarımın arasına hapsettim.

“Asla,” dedim ve saçlarını öptüm. Sonra aklıma söylemem gereken şey geldi.

Birkaç şey düşünmüştüm. Onu dans okulundan uzak tutacak bir şey düşünmeyi de ihmal etmemiştim tabii. Eğer kabul ederse onu İzmir’e ailemle tanıştırmaya götürecektim. Eminim bu işe en çok ailem sevinecekti. Hem bir taşla iki kuş vurmuş olacaktım. Hem ailemi görecektim hem de Pelin’e fark ettirmeden onu kendimden fazla uzak tutmamış olacaktım. Tabii yüzüme gözüme bulaştırmazsam. Bu konuda ne kadar iyi olduğumu bilmiyordum. Daha öne böyle şeylerle uğraşmazdım ama şimdi... Evet şimdi pisliğin teki gibi davranıyordum.

“Baksana,” dedim ve onu kendimden hafifçe ayırıp gözlerine bakmak için biraz geri çekildim. “Sana bir teklifim var,” dedim ve sıırttım. İzmir olayından önce başka bir şey söylemem gerekiyordu.

Muzipçe gülümsedi. “Duyalım bakalım.”

Uzanıp alnından öptüm ve tekrar geri çekildim. Yine hızlı bir soluk aldı. Ve ben gülümsedim.

“Benim bir evim daha var biliyor musun?” diye sordum. İçimde huzursuzluk vardı ama bunu ona belli etmemeye çalışıyordum. Kabul etmeme olasılığı yüksekti.

Kaşlarını çatarak başını salladı. “Eylem anlatmıştı. Bitince gidecekmışsin.” Sıkıntıyla iç çekti.

Onu bırakacağımı düşünüyor olamazdı. Fakat bu üzüntülü yüz hali ve kaygılı ses tonu böyle düşündüğünü gösteriyordu.

“Evet. Ve ev bitmiş. Aslında daha önce bitmişti ama ben gidemedim.”

“Neden?” diye sordu merakla. Gözlerinde bir ışıltının parlayıp söndüğüne yemin edebilirdim.

“Daha önce nedenini kendimde anlayamadım. Ama şimdi çok iyi biliyorum.” Ellerim saçlarına gitti ve yumuşak kıvılcık bulutta dolaşmaya başladı. Gözlerimi onunkilere kilitlemişim.

“Senden ayrılmak istemiyordum. Eğer gidersem... Seni göremeyecektim. Ve sanırım bu bana acı veriyordu. Nasıl açıklayacağımı bilemiyorum ama kendime bile seni sevdiğimi itiraf edememişken seni görememekten korkuyordum.”

Dudakları keyifle yukarı kıvrıldı ve bana biraz daha sokuldu. Yüzlerimizin arasında birkaç santim vardı sadece. Ve ben daha sık nefesler almaya başlamıştım. Kuruyan dudaklarımı yaladım önce ve dikkatimi dudaklarından ayırıp yine gözlerine yoğunlaştırdım. Yoksa ne söyleyeceğimi hatırlamayacak hale gelecektim.

“Benimle birlikte gelmeni istiyorum,” diyebildim sonunda. Nefesimi hızla dışarı verdim. Sesim bir garip çıkmıştı. Ya istemezse?

Gözlerini benden kaçırıp göğsüme dikti. Parmağı sırtımda daireler çiziyordu. Hiçbir şey söylemeden ona biraz düşünme süresi tanıdım. Israrcı olmayacaktım. Sonuçta benimle yaşamasını teklif ediyordum. Hem de daha ilk günden. Bu onun için zor bir karar olacaktı. İstememesi de çok normaldi. Beni kıracağını değil, bu noktayı düşünmek için kendimi zorluyordum.

Beni ne kadar tanıyordu ki? Sadece iki sevgiliydik şimdi. Her ne kadar ailesinin yanında yaşamıyor olsa da bunu hemen kabul edemezdi. Tabii ki ben de bu evden ayrılmazdım o zaman. Her anımı, her saniyemi onunla şenlendirmek isterken aptallık yapamazdım. Ama eğer o da benimle gelirse... Düşüncesi bile kanımı kaynatıyordu.

Uzunca bir süre sonra gözleri gözlerimi buldu.

“Bu... Zor,” dedi ve dudağını ısırıldı. “Seninle olmak. Yani her anda birlikte olmak. Hiçbir şeye değişemeyeceğim bir şey. Ama sen başka bir şey teklif ediyorsun. Burada en azından Eylem ve Emrah var ama orada yalnızca ikimiz olacağız. Bilmiyorum.”

“Hemen şimdi gidelim demiyorum. İstedğin kadar düşün. Sen ne zaman geleceğini söylersen ben o zaman gideceğim. Sen buradayken ben orada yatamam zaten.” Elini dudaklarına götürdüm ve öptüm. “İnan bana senden bir saniye ayrılamam artık.”

“Romeo seni,” dedi ve keyifle gülümsedi. “Beni bırakacağını düşünmüştüm,” dedi sonra hüzünlü bir sesle.

“Saçmalamışsın,” dedim ve tekrar başını göğsüme yasladı.

Bir süre daha hiçbir şey konuşmadan öylece durduk. Beynim farklı düşüncelerle cirit atmaya, ellerim bambaşka arzular için sızlamaya başladığında onun yanında uyumak dünyanın en güzel anları olsa bile onu kendimden uzaklaştırdım. Bana şaşkın ve soru soran bakışlarla baktı yataktan kalkarken.

“Ben yatağıma yatacağım. Sen yatağında yatacaksın. Hem sen benim yatağıma seversin.” Genişçe sırttım. Gözleri bir an uzağa gitti. Ve sonra yine gözlerimi buldu.

“Benim için sorun olmaz,” dedi bir süre sonra gülümseyerek. Ama yemin ederim bu gülümsemenin altında çok şey yatıyordu. Bende bundan kaçmak istiyordum ya zaten. İşaret parmağım havada bir sağa bir sola gitti.

“Ama benim için olur küçük hanım.” Eğilip dudaklarına küçük bir öpücük kondurdum. Ve gözlerimi bir an kapayıp anın güzelliğinde birkaç saniye kendimi kaybettim.

Ve sonra istemeye istemeye kanepenin yolunu tuttum. Ona bir daha bakmadım yoksa yanına uzanıverip, dudaklarına yapışabilirdim. Başım yastıkla buluştuğunda kalbim çıldırmış gibi atıyordu. Karanlık odada ikimizden de çıt çıkmıyordu ama etrafımızda vızıldayan bir şey vardı. Belki de hissettiğimiz tüm duygular havaya karışmış ve birbirleriyle harmanlanmışlardı. Sanki elle tutulur bir akım ikimizin arasında gidip geliyordu.

Pelin’in kıpırdanıp durmasını ve derin nefesler aldığını duyuyordum. Bende ondan farklı bir şey yapmıyordum. İkimizin de uyumadığını ve uzun bir süre uyuyamayacağına emindim.

Birkaç gece öncesine gitti beynim. Onu sevdiğimi bile itiraf edemiyordum. Onu uyurken izlemeye başladığımda kalbimin bana ihanet ettiğini anlayıp yine kaçmışım. Ne kadar aptalca davrandığımı şimdi anlıyordum. Kendimi kandırmaktan başka bir şey yapmıyordum ve bunu çok iyi bildiğim halde Pelin’i yok yere uğraştırmışım. Eğer o benden daha cesur olmasaydı, biraz ötemde soluk alıp veriyor olamazdı.

Gözlerimi kapadım ve yüzüme yayılan aptal gülümsemeyle birlikte kendime mutlu olma izni verdim. Onu ilk gördüğüm anlar aklımdan geçerken arada sessizce gülüyordum.

Ve sonra battaniyem hızla kalktı üzerimden. Gözlerimi açmadan Pelin yanıma uzanmıştı bile. Kollarını göğsüme dolarken ona git diyemedim. Bende kollarımı bedenine doladım ve kokusunu içime çekerek saçlarını öptüm.

“Ben karanlıktan korkarım,” dedi, şımarık çocuklar gibi çıkıyordu sesi.

“Bir de karanlığın iyi olmadığını söylerler,” dedim kıkırdayarak. Ve onu daha sıkı sardım. “Hem Süpermen’ler ne içindir?” dedim onun bana daha önce söylediği gibi.

Tepki vermedi. Yine parmakları bedenimde daireler çiziyordu. Bir şey söyleyeceğini anlamıştım ama susmaya karar verdim. Onu hiçbir şey için zorlamayacak ve asla üzmeyecektim.

“Kararımı verdim,” dedi bir süre sonra. Bir an için anlayamamıştım.

“Ne kararı?” diye sordum. Soruyu sorarken hangi konu hakkında karar verdiğini de bulmuştum. Kalbim bir an için durdu. Umarım o konuştuktan sonra nasıl atacağını hatırlardı.

“Seninle geliyorum. Senden başkasının yanı daha güvenli olamaz.”

Sesi çıkmıyormuş gibiydi. Hatta konuşmuş bile sayılmazdı. Sözler her ne kadar böyle küçük fısıltıyla geldiyse de kulaklarıma, kalbime çabucak etki etti ve bir anda gümbürtüyle atmaya başladı. Aslında şu an bir tepki vermem gerekiyordu. İçimde yaşadığım sevinç patlamasını dışa vuramıyordum. Buna ne diyorlardı kızlar... ‘Kal geldi’... Evet. Tamamen kalakalmıştım.

Pelin göğsüme hafif bir yumruk attı.

“Hey... Nefes al!” Ardından şen sesiyle kıkırdaması geldi. O an nefes problemi yaşadığımı anladım ve hızlı bir soluk verdim.

“Bilmiyorum,” dedim sonra aklıma gelen ilk kelimeyi söyleyerek. Sesim şaşkın, heyecanlı yeni yetme çocuklar gibi çıkıyordu.

“Neyi bilmiyorsun?”

Ve o benimle kesinlikle dalga geçiyordu.

“Böyle bir mutluluğa nasıl bir fiziksel tepki verebilirim, onu bilmiyorum. Aslında kalkıp davul zurna eşliğinde halay bile çekebilirim.”

“Benimle dalga mı geçiyorsun?”

“Kesinlikle hayır. Yemin ediyorum. Sana nasıl mutlu olduğumu hiçbir şekilde anlatamam.”

“Ne zaman gidiyoruz?”

“En kısa zamanda.”

“Bu ‘en kısa zaman’ ne kadar kısa oluyor?”

Karanlığa gözlerim alışmıştı ve neredeyse net görebiliyordum. Ve sonra minik burnunu, minik dudaklarını, biçimli çenesini... Bir soru sorduğunu hatırlıyordum ama ne sorduğunu unutmuştum. Elim bedeninden ayrılıp pürüzsüz yüzünü buldu. Bunu bilinçli yaptığım söylenemezdi, sanki zorunluluk gibiydi. Kendimi kaybetmiş gibiydim. İşaret parmağım burnundan aşağı süzüldü dudaklarına indi titreyerek. Yumuşacık ve sıcaklardı ama beni ürpertiyordu. Tıpkı ellerim gibi içimi de titretiyordu. O an gözlerimi kapadım.

“Çok... Güzelsin,” dedim fısıldayarak. Kendi sesimi ben bile duyamamıştım. Gözlerimi açmadım ve o bir şey söylemedi. Yüzü zaten gözlerimin önünde duruyordu. Kapasam da açsam da bir şey fark etmiyordu.

“Bence biz uyumalıyız,” dedim. Sesim kendime bile garip gelmişti.

“Ta... Tamam,” dedi kekeleyerek.

Buna gülümsedim ve aklımı farklı şeylere düşünmeye zorladım. Mesela onunla aynı evi paylaşmak gibi. Tanrım! Bu müthiş bir şeydi. Aslında tam da şu anda minik çocuklar gibi ‘Yaşasın yaşasın’ diyerek zıplayabilirdim. İçimde volkan patlamışken nasıl böyle sakin durabiliyordum hiç anlamıyordum. Beynim çorba gibi olmuştu. Karmakarışık. O kollarımın arasında böyle uzanmışken ve sıcaklığı beni yerle bir ederken farklı bir şey düşünmek oldukça zordu.

“Kalkabilirim istersen,” diye sordu Pelin düşüncelerimi dağıtarak.

“Korkuyorsun sanıyordum,” dedim gözlerimi açarak.

“Evet. Korkuyorum. Ama sen çok gergin gibisin.” Bu söylediğine şaşırmışım. Evet, içimde bir volkan vardı ama gerginlik gibi değildi.

“Gergin değil,” dedim saçlarını kulağının arkasına atarken. “Sadece biraz heyecanlıyım.” Ve elim yanağını buldu.

“Hımm... Ondan bende de var,” dedi. Sesinden güldüğünü anlayabiliyordum. Gergin bir gülüş. Alnından öptüm ve kendimi fazla kaptırmadan geri çektim.

“İyi geceler,” dedi gözlerini kapayarak.

“Sana da... aşkım.”

9. BÖLÜM

“İşi iyice boşladık. Gittiğimiz yok bu ara,” dedi Esat. Arkadan söylenip duruyordu.

“Bir şey olmaz. Hallederler. Her zaman yapıyorlar bunu,” dedim ben de, dikiz aynasından ona bakıyordum. Onu arayıp zorla bizimle gelmek için ikna etmiştim. Pelin’le birlikte yaşayacağımız evi görmeye gidiyorduk. Sonra Pelin’e döndüm.

“Ben beğeneceğini düşünüyorum. Daha bakmadım ama planı çok hoşuma gitmişti,” dedim eline uzanıp. Gülümsedi ve tekrar yola baktı.

“O kafayla nasıl anladın güzel olacağını bilmiyorum. Eğer kazıklandıysan bana iyi malzeme çıkacak haberin olsun,” diye atıldı Esat.

Yine baktım ona ve gözlerimi devirdim. Elini ağzına dayamış gülüyordu. Bu aşık halimle gayet eğleniyor gibiydi.

“Seni de baş göz edeyim ben en iyisi,” dedim gülerek. Yüzü bir anda değişti ve kaşları çatıldı.

“Bana göre değil,” dedi. Pelin ona dönüp baktı.

“Kötü örnek olma,” dedi gülümseyerek ve tekrar yola döndü.

“Ahh... Siz kendi keyfinize bakın. Bana bulaşmayın yeter,” dedi Esat.

“Şu evlendirme programları var ya hani. Biz ona götürelim seni. Helal süt emmiş bir bayan arıyorum. Bilgilerinize.” Ve sonra Pelin’le ikimiz kendimizi tutamadan bastık kahkahayı.

“Geç sen dalganı. Geç bakalım,” dedi Esat suratı asılmış bir halde.

“Az kaldı. Şu köşeyi döndüğümüzde,” dedim eve yaklaştığımda.

Burayı seviyordum. İstanbul’a ilk geldiğim zamanlar buradan ev almayı düşünmüştüm ama o zamanlar daha ne yapacağımı bile bilmediğim için fazla üzerinde durmamıştım. Beykoz... Ayaklarımızın altında mavi deniz, sıra sıra ağaçlı yolları, samimi esnafı ve samimi ortamı beni kendisine her zaman çekmiştir. Şimdi çifte kavrulmuş halde önüme serilecekti. Beykoz ve Pelin. Daha ne isterdim ki?

“Ben daha önce hiç gelmemiştim buralara. Harikaymış,” dedi Pelin, hayran hayran etrafı süzüyordu. Daha şimdiden bir puan cepteydi.

“Sen bir de gecesini gör,” dedim ona göz kırparak.

“Önüne baki” dedi Esat ben Pelin’e takılıp kalınca. Ve başımı anında yola çevirdim. Pelin kıkırdadı.

“Aptal aşık sen oluyorsun sanırım,” dedi Esat, her zamanki gibi alaycı hali üzerindeydi. Ona cevap vermedim.

Yaklaştığımızda içimden bir heyecan dalgası geçip gitti. Beğeneceğini tahmin ediyordum ama beğenmeyebilirdi de. Her ne kadar Esat’a kızmış olsam bile kafam gayet güzeldi bu teklifi kabul ederken. Bahçe kapısının önünde durduğumda Esat’tan bir ıslık yükseldi.

“Duvarlar, kapı. Daha içerisini görmedim ama burası dehşet bir yere benziyor,” dedi Esat.

Sürücü tarafından hızla inip Pelin’e kapıyı açmak istediysem de, o çoktan inip başını uzatmış evi görmeye çalışıyordu. Yanına gidip elini tuttum.

“Gel bakalım,” dedim onu çekiştirirken. Esat’ı unuttuğumu o bağırıcaya kadar anlamamıştım.

“Hey yavaş. Düşeceğim,” diye söylendi Pelin ben koşuşturunca. Onu çekiştirmeyi bıraktım ve büyük bahçe kapısını açtım.

“Düşüncelerini çok merak ediyorum,” dedim içeri girerken.

Gülümsemesi yüzünden hiç gitmiyordu. Onu böyle mutlu gördükçe daha fazla heyecanlanıyordum. Bana güveniyordu ve umarım bu güvenini boşa çıkarmazdım. Ben ona baktığım bir ara gözleri irice açıldı önce, sonra gülümseyerek kısıldı, dişlerini ortaya çıkaracak şekilde sırttı ve güneş ışıkları yüzünü aydınlattı. Saçlarının kıvılcık tonunda ışıltılar geziniyordu, o bir yere bakıyordu hayranlıkla, ben ona. Sonra gözlerimi zorla ondan ayırdım ve baktığı yöne baktım.

“Ahh!” dedim hayranlıkla baktığı şeyi gördüğümde. “O bize ait,” dedim ve büyük kangal köpeğini yanıma çağırdım. Koca patilerini üzerimde sabitleyene kadar hızla koştu.

“Gerçekten bizim mi olacak?” diye sordu köpeğin başını okşarken.

“Evet. Bizim olacak. İsmi ‘Çıtır’mış,” dedim ve Çıtır kucağımdan inip Pelin’e gitti.

“Benim de burada olduğumu hatırlayan var mı?” diye sordu Esat yanımıza geldiğinde. Ona gülümseyerek baktım ve omzuna hafif bir yumruk attım. Esat’tan bir ıslık daha yükseldi.

“Senin ev, ev diye söylendiğin bu muydu? Senin ev anlayışınla bizimkisi baya farklıymış. Burası malikane gibi bir şey,” dedi ve eve doğru ilerlemeye başladı.

Pelin bizimle ilgilenmiyordu bile. Dünyayı unutmuş gibi bir hali vardı.

“Çok tatlı bir şey bu,” dedi bana dönerek.

“Bence de. Murat Bey rica etti, ben de kabul ettim. Sana söylemeyi unutmuşum.”

“Bu en güzel sürpriz oldu.”

“Beğenmene sevindim ama sürprizim arasında yoktu. Kendi kendine çıktı ortaya.”

“Yine de en güzel sürpriz.” Ayağa kalktı. Gülümseyen gözleri gözlerimi buldu ve kollarını boynuma doladı. Eğilip boynuna bir öpücük kondurdum. O kendini geri çektiğinde güzelliğinden başım dönmeye başlamıştı. Bunu nasıl yapıyordu?

“İçeri geçelim mi?” diye sordum gülümseyerek. Minik burnunu oynattı.

“Tamam,” dedi ve ben şaşkınlıkla kalakaldım.

“Bunu nasıl yapıyorsun?” diye sordum.

“Burnumu oynatmayı mı?”

“Hayır. Böyle sevimli bir şey olmayı.”

“Ahh!... Farkında değildim.”

“Bal gibi farkındasın.”

“Değilim.”

“Farkındasın ufaklık ve üzerime oynuyorsun.”

“Şu ufaklığı artık bıraksak diyorum.”

“Düşünmem gerekiyor.”

Kapıdan içeri girmiştik ve Pelin bir anda durdu. Gözleri her yeri tarıyordu. Tavanda kocaman bir cam vardı, güneş ışıkları içeriye sızıyordu. Başını yukarı kaldırdı ve gözlerini kısıtı. Merdivenlere gözleri takıldı sonra.

Mermer basamakları, ahşaptan tırabzanları vardı ve tüm kapılar tırabzanla aynı renkteydi. Evin arka cephesinde kocaman bir cam vardı. Neredeyse duvardan duvaraydı ve boğaz köprüsü ayaklarımızın altında gibi duruyordu. Mavi denizden geçen gemiler denizin üzerinde mavi bir örtüye fırlatılmış küçük çakıl taşları gibi duruyordu.

Adımlarımız bizi cama götürdü. Esat orada durmuş camdan bakıyordu. Arka bahçede büyük bir havuz vardı, içinde küçük bir çağlayan dekoru vardı. Hatta bodur boylu iki ağaçta havuzun tam ortasında duruyordu. İtiraf etmeliyim ben bile böyle güzel bir şey beklemiyordum.

“Çok güzel,” dedik üçümüz aynı anda ve sonra kıkırdadık. Hangimiz neye güzel dedi bilmiyorum ama burası küçük bir cennet gibiydi.

“Beni evlatlık alabilirsiniz. Hiç sorun çıkarmam,” dedi Esat kaşlarını oynatarak.

“Şansını zorlama Esat,” dedim ona gözlerimi devirerek.

“Ahh! Hadi. Yaramazlık yapmayacağıma söz veriyorum,” dedi ellerinin dua eder gibi birleştirerek.

“Hiç işim olmaz,” dedim. Gözlerini güzel manzaradan ayırmayan Pelin’e döndüm.

“Bir evlatlığa ihtiyacımız var mı hayatım?” diye sordum.

Elini havaya kaldırdı ve salladı. “Hiç sanmıyorum,” dedi, gözleri beni bulduğunda şaşkınlık ve hayranlığın o gözlerde yüzdüğünü görebiliyordum.

“Bu kadarını beklemiyordum,” dedi. Merdivenlere ilerlediğinde ben de peşinden gittim.

“Bende beklemiyordum,” dedim arkasından ilerlerken.

Esat da bizi takip ediyordu. “Bende beklemiyordum. Kedi olalı bir fare yakaladım,” dedi. Tanrım!

“O zaman aşçılık falan yaparım. Ya da temizlik yaparım,” diye devam etti biz cevap vermeyince. Esat hala kıkırdayarak ilerliyordu.

“Hiç işim olmaz pis herif. Çoraplarıyla baş başa yatan bir insanı temizlik için alacağım öyle mi? Çok beklersin.”

“Sen ne adi bir adamsın yaa!”

“İşine gelirse kardeşim.”

“Bak bu oda güzelmiş. Orayı bana ayırabilirsin.”

“Önce Pelin seçsin odasını. Sen de kalmaya geldiğinde -yani biz istediğimizde- seçtiğin odada kalırsın,” dedim ve odaları dolaşan Pelin’in yanına gittim.

“Ne diyorsun? Hangi odayı beğendin?” diye sordum.

Kaşlarını çatı ve Esat’a baktı önce, sonra kulağına doğru uzandı. Nefesi bir anda hızla çarptı bana.

“Ben seninle birlikte kalmak istiyorum,” dedi fısıldayarak. Gözlerime bakabilmek için geri çekildi. Sonra muzip ve sevimli gülümsemesi yerleşti yüzüne.

“Ben biraz daha dolanayım,” dedi Esat alayla gülümseyerek ve merdivenlerden indi tekrar.

Bizi yalnız bırakmak için gittiğini biliyordum ama aslında buna gerek yoktu. Esat’a bakıyordum arkasından, sonra kaçışım olmadığını anladığım için Pelin’in gözlerine diktim gözlerimi.

“Olmaz ufaklık,” dedim sert bir tonla. Kollarını boynumdan çekip sinirle dudaklarını büzdü yine.

“Ben tek başıma kalamam,” dedi tıslar gibi.

“Ama bende seninle aynı odada ve hatta aynı yatakta kalamam.”

“Ama dün gece beraberce kaldık.”

“Ben o kadar irade sahibi bir insan değilim.”

“Bu kocaman evde tek başıma bir odada kalamam.”

“Bende benimle aynı yerde yatamazsın diyorum.”

“İyi tamam,” dedi ve arkasını dönüp hızla gitti.

Tanrım! Beni bu kadar zorlamasa olmuyor muydu?

“Bana bak ufaklık. Buraya gel!” dedim peşinden koştururken.

“Gelmiyorum. Otur evini kendin gez,” dedi. Tırabzanlara tutundu ve hızla merdivenlerden inmeye başladı. Peşinden koşarken bir anda durdum. Niye zorluyordum ki?

“Tamam, tamam. Buraya gel,” dedim durduğum yerden bezgin bir sesle. Acaba kendimi bir yerlerden atmamı istese onu da yapar mıydım? Şöyle bir düşündüm ve hiçbir fikrim olmadığına karar verdim.

Merdivenlerde durduk ve zafer kazanmış gözleri beni buldu. Benim de planlarım vardı tabii. Aynı odada kalmamız aynı yatakta olmamız demek değildi.

“Çok yumuşak huylusun,” dedi bana doğru ilerlerken.

“Bana da öyle geliyor,” dedim.

Ve sonra üçümüz tüm gün boyu dizayn yapıp durduk. Eşyaları mağazadan getirecektik. Büyük şöminenin karşısına iki koltuk düşündük. Perdeler, banyodaki her ince ayrıntı, mutfak eşyaları, beyaz eşyalar, televizyon, müzik sistemi. Esat hiç susmuyordu. Ve daha bir sürü şey.

Benim artık düşünecek durumum kalmadığında yemeğe çıkmaya karar verdik. Her düşündüğümüzü Esat bir kağıda not alıyordu. Sonra unutacağımıza adı gibi emindi ve iyi ki de öyle yapmıştı. Ertesi gün olduğunda hiçbir şey hatırlamıyorduk.

“Sen söyle, ben utanırım.” dedi Pelin Emrahların kapısına geldiğimizde.

“Utanacak ne var bunda hayatım?” diye sordum yanağını okşarken.

“Olsun. Yine de sen söyle.” dedi omuz silkerek.

“Mızımız çocuklar gibisin,” dedim gülümseyerek ve kapıyı çaldım.

“Nerelerdesiniz siz?” diye sordu Eylem kapıyı açar açmaz. Suçlu çocuklar gibi omuzlarımız düştü ve dudaklarımızı büzdük.

“Geziyoruz,” dedik aynı anda. Ve sonra birbirimize bakıp kıkırdadık.

“Hadi içeri geçin.” dedi Eylem gülümseyerek. Gülümsüyordu ama o gülümsemenin altında bir şey vardı.

İçeri geçtiğimizde salondaki kanepelere yayıldık. Eylem Pelin’le, ben ise Emrah’la sohbet ediyorduk.

“Artık burada kalmayacak mısınız?” diye sordu Eylem Pelin’e. Aynı anda başımı çevirip Pelin’e baktım. Ahh!... Kıpırmızı olmuştu.

“Evet. Kalmayacak. Benimle birlikte yeni eve gideceğiz,” dedim gülümseyerek ve birazda gurur yüklü.

“Ahh! Bitti mi?” diye sordu Emrah.

“Evet,” dedim ama hala Pelin’e bakıyordum. Başını yere eğmiş Eylem’in azarlayan gözlerinden kaçırıyordu. Kaşlarımı çattım ve Eylem’e döndüm.

“Ona iyi bakacağıma söz veriyorum. Kızı yemeyi bırak,” dedim sert bir tonla. Bir anda gülümsedi ve onunda yanakları kızardı.

“Hayır. İyi bakacağına eminim ama yinede yanımızda olunca-”

“Merak etme. Onu size sık sık getiririm,” dedim sahte bir gülümseme ile. Karşılığını hemen aldım Eylem’den.

“Kardeşi gibi benimsiyor,” diye araya girdi Emrah.

“Hıhı,” dedim soğuk bir sesle. Eylem’in bana bu şekilde davranmasına katlanamıyordum. Ona da hak vermiyordum değilim. Ama bir pislikmişim gibi davranmasını da hak etmiyordum.

Uzunca bir sohbet ettikten sonra artık boğazıma birileri sarılıyorlarmış gibi hissettim ve bir anda ayağa kalktım.

“Hadi aşkım. Hazırla eşyalarını. Gidelim biz,” dedim.

Hepsi bir anda şaşkınlıkla bana baktılar ama onların bir deliymişim gibi bakmalarına aldırımıyordum. Pelin gülümsedi ve anında ayağa kalktı. Bir tek kurtulmak isteyen ben olmadığımı anlamıştım.

Bir iki dakika içinde geri dönmüştü bile. Sırtında sadece bir tane çanta vardı. Önce kaşlarımı çattım ama bir şey söylemedim. Emrah ve Eylem’le uzunca bir veda sahnesi yaşadıkten sonra otoparka inmiştik.

“Başka bir şeyin yok mu?” diye sordum, o çantasını arka koltuğa atıp yan tarafıma yerleştğinde. Kaşlarımı çatmıştım. O da aynı şekilde kaşlarını çatı ve kollarını göğsünde kavuşturmuştu.

“Evden kaçarken giysi dolabımı sırtlamak aklıma gelmedi,” dedi ve gözünü yola dikti. Ayağını sinirle yere vuruyordu.

Ne kadar aptal bir insandım ben böyle. Sinirle gaza bastım ve hızla ilerledim.

“Özür dilerim,” dedim utanarak.

Bu şekilde davranış göstermemem gerekiyordu. Kendi kendimi yumruklamak istedim bir an ama aklıma daha iyi bir şey yapmak gelmişti. Aslında mağazaya gidiyorduk ve Esat da bizi orada bekliyordu. Ama ben gideceğimiz yönün tam aksine bir yöne gidiyordum.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordu şaşkın bakışları yüzünde. Ona gülümsedim.

“Gidince görürsün,” dedim ve tekrar yola baktım.

Aklımda planlar cirit atıyordu. İki gündür onu dans okuluna göndermiyordum. Aslında bana kızmasını bekliyordum ama beyni o kadar yorulmuştu ki bana kızacak durumu kalmamıştı. Belki de yapmaya çalıştığım şeyi fark etmiyordu. Manga konserine iki bilet almıştım. Ne tesadüftür ki tam da onun dans saatine eşleşiyordu. Ve Manga’yı çok seviyordu. Harika.

“Nereye geldik?” diye sordu kaşlarını çatarak. Sonra camdan dışarı baktı.

“Sana kıyafet alacağız,” dedim.

Onun itirazlarını dinlemeden hızla arabadan indim. Yolcu tarafına geldiğimde ağzı bir karış açık oturuyordu. Kapıyı açtım.

“Hadi in. Ne bekliyorsun?” dedim ona gülümseyerek.

“Hiçbir yere gelmiyorum,” dedi. Sanki koltuklara yapışmış gibiydi, tırnaklarını koltuğun kılıfına geçirmişti. Koluna uzandım ve onu kendime doğru çektim.

“Eğer sen gelmezsen kafama göre bir şeyler alırım ve onları giymezen sana darılırım,” dedim kulağına eğilip. Ayaklarını sinirle yere vurdu önce ve sonra bir anda beni iterek arabadan çıktı.

“Sana bir pislik olduğunu söyleyen oldu mu hiç?” diye sordu önümde ayaklarını yere vurarak giderken.

“İlk defa oluyor. Bu da bir şeydir,” dedim sırtarak. Sonuçta istediğim olmuştu, birazcık surat asmasına katlanabilirdim. Bana bakıp gözlerini devirdi ve yine ayaklarını yere vurarak ilerledi.

İçeri girdiğimizde onunla ilgilenmeye çalışan görevlilerin hiçbirine kulak asmadı. Kıyafetleri üzerine denemeden bir iki parça bir şey aldı ve kasaya doğru ilerledi. Yanında hızla yürürken bileğine yapıştı.

“Lütfen,” dedim gözlerime baktığında. “Zorluk çıkarman gerekmiyor. Bu benim içimden geliyor. Böyle davranarak kalbimi kırıyorsun,” dedim. Sesimin hüzünlü çıkması için uğraşmadım.

Onun bu tür bir şey istemediğinin farkındaydım. Gururu daha ağır basıyordu ama alışması gerekiyordu artık böyle şeylere. Onun için bir şeyler yapmak istediğimi göremiyor muydu? Ya da onun için bir şeyler yaptığımda nasıl mutlu olduğumu, gözleri güldüğünde benim içimde nasıl heyecan dalgaları dolaştığını göremiyor muydu? Bunu saklama gereği duymuyordum. İçimde yaşanan her kıpırtıyı ona bir şekilde anlatmaya çalışıyordum. Kelimeler her zaman dilimde dolanmasa da beden dili olarak bunu göstermeye çalışıyordum.

Bir süre öylece gözlerime takılı kaldı ve sonra dudağını büzdü.

“Ben böyle şeylere alışık değilim. Beni de anlamanı istiyorum. Kalbini kırmak değil yapmak istediğim,” dedi bileğini çekerken.

“Ben de beni anlamanı istiyorum. Senin için bir şeyler yapmak istiyorum. Bu yaşlı kalbi kırma,” dedim elimi kalbime götürerek. Muzip bir gülümseme yerleşti dudaklarıma sonra.

“Şu yaş konusunu bir kenara bırak artık,” dedi ve kaşlarını çatarak tekrar reyona döndü. Yüzüme büyük bir gülümseme yayıldı. Kulaklarıma kadar varmıştı dudaklarım keyiften.

Yine hiçbir aldığını üzerine denemedi ama denemesine de gerek yoktu. O üzerine çuval giyse yakışacak güzellikteydi. Bir koltuğa oturup onu izleyemeye karar verdim. Her aldığından sonra bana ‘Yeter mi?’ diye soruyordu. Kaşlarımı kaldırıp başımı sağa sola salladığımda ayağını bir kez daha yere vuruyor ve tekrar reyona gidiyordu.

Sonra bir şey fark ettim. Pelin, garip giyinmeyi seviyordu. Ama aldığı her kıyafet normal genç kızların giydiği türdendi, hatta içlerinden birkaçını uzunca inceleyip öyle seçmişti. Bunlar biraz daha... Imm... Doğru kelime olgundu sanırım. Olgun bayanların giyeceği türden şeylerdi.

“Yeter artık. Kusacağım,” dedi öğürür gibi. Bu haline gülümsedim ve ayağa kalktım.

“Tamam. Nasıl istersen,” dedim ve kasaya doğru ilerledik.

“Dağ gibi olmuşlar. Ben bunları hangi ara giyeceğim bilmem,” dedi başını inanamazmış gibi sallayarak.

“Giyecek çok yer var,” dedim yine hınzır bir gülümsemeyle. Onun için yaptığım tuzaklardan haberi yoktu tabii. Eğer anlarsa işte o an benim bittiğim andı.

“Mesela?” dedi tek kaşı havada. Önce kredi kartını uzattım görevliye ve sonra ona döndüm.

“Anlatacağım,” dedim göz kırparak.

“Hadi bakalım.”

Giysileri bagaja yerleştirdikten sonra hızla arabaya bindim. Pelin rahatsız gibi duruyordu. Hareket etmeden önce ona uzandım ve yanağına değdirdim dudaklarımı.

“Teşekkür ederim,” dedim ve geri çekildim. Arabayı çalıştırırken o da bana uzandı ve aynı şekilde yanağımdan öptü.

“Teşekkürü benim etmem gerekiyordu,” dedi gülümseyerek ve geri çekildi. Sonra keyifle koltuğa yayıldı.

“Evet. Gelelim senin anlatacaklarına,” dedi sonra. Önce yutkundum ve sonra hiç bir şey olmamış gibi gülümsemeye ve yüzümün şeklini değiştirmemeye çabaladım.

“Çıkar ağzındaki baklayı bir an önce,” dedi. Ona dönüp baktığımda tek kaşını kaldırmıştı. Sanırım yüzümü sabit tutmayı becerememiştim. Kaşlarımı düşürdüm ve boğazımı temizledim. Sonra rahatça, gürültülü bir şekilde yutkundum.

“Ee... Hadi ama,” dedi sabırsızca.

“Şey... Aslında benim için zor bir şey olacak. Ama bazı şeyler için geç kalmak istemiyorum. Biliyorum, her şey çabuk geliyor. Çok hızlı,” dedim ve yine ona baktım. Başını salladı devam etmem için.

“İzmir’e gitmek istiyorum. Ailemin yanına,” dedim ve yüzümü buruşturdum.

“Ahh... Bu çok iyi. Çok sevinecekler,” dedi. Sesi sıkıntılı çıkıyordu. Daha çok hüzünlüydü. Yine ona dönüp baktım. Yüzü düşmüştü ve yanağını yiyordu. Yüzündeki yalancı gülümsemeyi anlayabiliyordum.

“Pelin?” diye sordum endişelenerek.

“Ne kadar kalacaksın?” diye sordu o da bana. Bu haline gülmeden edemedim. Ahh Pelin... Ben neler düşünüyorum bir bilsen.

“Kalacağız. Birlikte kalacağız Pelin.”

“Ne?” dedi şaşkınca. O an bir kahkaha patlattım. Konuştuğu anda ayaklarını kendine doğru çekti ve garip bir şekilde durdu.

“Ne sandın? Seni burada bırakıp öyle gideceğimi mi? Eğer öyleyse yanıyorsun tatlım. Seni ailemle tanıştırmak istiyorum. Ve geç kalmış ziyaretimi seninle kapatmayı düşünüyorum,” dedim.

“Sen düzenbaz herifin tekisin.”

“Olabilir.”

“Ben gelemem. Dans okulu ne olacak? Zaten iki gündür gitmiyorum.”

“İzin istersin. Rapor falan alırsın. Ayarlarız bir şeyler.”

“Olmaz. Ben... Ben... Utanırım. Elim ayağıma dolaşır.”

“Ailemi seveceksin.”

“Ya onlar beni sevmezse?”

“Onlar beni onlara götürdüğü için seni baş tacı yapacaklar.”

“Bu kadar eminsin yani!”

“Tabii ki eminim.”

Ve normal bir şekilde oturmayı başarabilmişti. Sesi, duruşu o kadar endişeli geliyordu ki gülmeden edemiyordum. Böyle cesur bir kızın bu hallere gelmesine şaşırmamak elde değildi.

“Ama...”

“Aması falan yok. Lütfen. Benim için yap bu iyiliği,” dedim ve ona yalvaran bakışlarımdan attım. “Lütfen,” dedim yine.

“Lanet olsun. Neden her dediğini yapıyorum ben senin?” dedi kollarını göğsünde kavuşturarak. Bu bir ‘Evet’ti.

“Yani geliyorsun?” diye sordum. Önce bir şey söylemedi. Sonra bana döndü.

“Düşünmem lazım,” dedi suratını asarak. Ama ben biliyordum ki çoktan kabul etmişti. Neşem iki kat yerine gelmişti. Ve sonra aklıma bir soru takıldı.

“Baksana. Yanlış anlamamı istemiyorum ama merak ediyorum. Aldığın şeyler senin tarzın değil gibi geldi bana.” Ona baktım ve yüzünün kırmızıya döndüğünü gördüm. Yine yüzünü buruşturdu.

“Sen yaş konusunu çok fazla takıntı haline getirdiğin için, ben de olgun bir kadın gibi görünürsem daha iyi olacağını düşünmüştüm,” dedi omuz silkerek.

“Saçmalama,” dedim ona gözlerimi iri iri açarak. “Sen nasıl istersen öyle davran. Ben sadece sana takılıyorum. Yaş problemini umursadığım yok benim. Tek düşündüğüm sensin. Benden büyük olsaydın da seni yine aynı şekilde isterdim.”

Düşüncesine şaşırmıştım. Ama hoşuma da gitmişti. Benim için bir şeyler yapıyordu kendince. Aşkın sınırları olmadığını ona aşık olduğumda çoktan anlamıştım. Yaş da dahil olmak üzere aşk için bir çizgi yoktu. Güzellik, çirkinlik veya herhangi bir şey. Bunlar aşk için önemli değildi. Aşk kalbe girdiğinde insan sadece kalbinin taptığını görüyordu ve dünyada hiçbir şey onun önüne geçemiyordu. Dünyada hiçbir şey Pelin’in önüne geçemezdi.

“Gerçekten mi? Yani sorun yapmıyor musun?” diye sordu kaşları havada.

“Tabii ki yapmıyorum. Umurumda değil, Pelin,” dedim omuzlarımı silkerek.

“Ama bana... Daha önceden... Yani ilk anlarda söylemiştin ki-”

Konuşmaya zorlandığında sözlerini kesmek durumunda kalmıştım. Telaşla konuşuyordu ve sanki ne söyleyeceğini de bilmiyor gibiydi. Kelimeleri bulamıyor da olabilirdi.

“Sana söylediğim şey... O bambaşka bir şey. Yaş konusu çok önemli değil. Evet. Aramızda büyük bir yaş farkı var ama bu benim sığındığım bahanemdi. Ben sadece sana bağlanmaktan kaçırıyordum. Korkularımdan kaçırıyordum. Ama artık hiçbir şeyin önemi yok! Sadece sen ve ben varız. İkimiz. Kalanı umurumda değil,” dedim ve ona döndüm, “Seni seviyorum Pelin. Başka önemli bir şey yok.” Ve sonra yine yola döndüm.

“Lanet olsun!” dedi bir anda ve yine ona kaçamak bir bakış attım. Sıkıntıyla nefesini dışarı verdi.

“Ne?” diye sordum yola tekrar döndüğümde.

“Aldığım her şey nene kıyafetleri,” dedi ve sonra kahkahasını tutamadı. Öyle tatlı gülüyordu ki kahkahasına eşlik ettim. Dakikalarca güldük yine.

“Değiştiririz. Sorun yapma,” dedim kahkahamı durdurabildiğimde.

“Gerek yok. Ben hallederim,” dedi omuz silkerek.

“Kendin mi gitmek istiyorsun?” diye sordum anlamayarak. Biraz da sinirle sanırım.

“Tabii ki hayır. Ben kendime göre ayarlarım onları,” dedi keyifle gülümseyerek.

“Nasıl?”

“Biraz becerim var bu konuda,” dedi göz kırparak.

“Senden beklerim.”

10. BÖLÜM

“Ben oda takımıımı çoktan beğendim,” dedi Esat alayla. Dalga geçtiğini tabii ki biliyordum ama şakasını sürdürmek eğlenceli geliyordu.

“İyi, ne güzel. Bir an önce ‘Evine’ gönder o zaman,” dedim gülümseyerek. Pelin’e kollarımı dolamıştım. Benim odamda oturuyorduk. Bizimle ilgilenmiyor gibiydi. Başlı odanın içinde oradan oraya dönüyordu.

“Güzelmış,” dedi dudaklarını büzerek. Başparmağımla dudaklarına dokundum.

“Teşekkür ederim. Ama artık kalkalım. Bugün halletmelerini istiyorum. En azından eşyalar evi bulsun.”

Ve ardından hızla kalktık. Uzun saatler boyunca sadece eşyalara karar verebilmiştik. Tek tek en ince ayrıntıyı düşünmüştük. Ve tabii Esat’ın da büyük yardımı dokunmuştu. Onun aldığı notlar bize çok yol göstermişti. Ve itiraf etmeliyim ki bu adam işi biliyordu. Onun gözlerindeki huzuru, mutluluğu görebilmek beni çok daha iyi yapıyordu. Benim için mutlu olduğunu biliyordum. Ve benden daha heyecanlı gibi görünüyordu. Uzun bir zamandan sonra normal bir hayat yaşamam onu da en az benim kadar mutlu etmişti.

Eşyaları seçtikten sonra mağazanın araçlarından birine yüklemiştik. Çalışanların gülümseyen yüzleri ve fısıldaşmaları bile hoşuma gidiyordu. Her ne kadar fazla uğramasak bile onlara olan güvenimiz ve iyi patronlar olmamız onların bizi ailelerinden görmelerini sağlamıştı. Bunu, benim mutluluğumu paylaştıklarında daha çok anlıyordum.

Birkaç elemanla birlikte eve geldiğimizde saat bir hayli geç bile olsa hızla eşyaları yerleştirmeye başlamıştık. Pelin arada bir şeyleri kaldırıyor ve hepimiz ona doğru koşuyorduk. Sonunda onu bir yere bağlayacağımı ve eşyalar yerleşene kadar onu serbest bırakmayacağımı söyledimde ancak durabilmişti. Kendini hiç düşünmüyor muydu bu kız?

Arada kendi aramızda şakalaşmalarımız oluyordu. Özellikle Esat ve benim çene kaslarımız ağrıyordu gülmekten. Birkaç gün öncesine kadar böyle mutlu olacağım aklıma dahi gelmezdi ama hayatın insanlara neler getireceğini kim bilebilirdi ki? Bana Pelin’i ve onunla birlikte kocaman bir mutluluk getirmişti. Onun yorgunluk ve uykusuzluktan yorgun düşen haline bakıp kalmıştım. Diğerleri hala çalışıyorlardı. Şöminenin karşısındaki koltuklardan birine kıvrılmıştı. Aslında niyeti sadece biraz dinlenmekti ama oturduğu anda bedeni bir anda gevşedi ve kendisini

uykuya bıraktı. Cama yaslanmış onu izliyordum. Diğerlerinin yanıma geldiğini görememiştim bile. Bana seslendiklerinde bir an yerimden sıçradım. Kıkırdamalarını önemsemedim.

“Evren Bey. Bizim işimiz bitti. Tüm su bağlantılarını da yaptık,” dedi Ahmet gülümseyerek. Yorgunluğu ve uykusuzluğu gözlerinden okunuyordu.

“Size ne kadar teşekkür etsem azdır çocuklar,” dedim ve hepsinin tek tek ellerini sıkıp, öptüm. Ceplerine harçlık koymayı da ihmal etmedim. İtirazlarını da kabul etmedim. Benim için çok büyük bir şey yapmışlardı. Eğer bu eve kendim gelseydim bir dizaynırla işimi halledip birilerini tutacaktım. Ama şimdi her şey Pelin’in istediği gibi olmuştu. Garipliği, farklı havası ve sıcaklığı evin her yerinde vardı.

“İyi iş çıkardık ha?” dedi Esat, yiyecek bir şeyler atıştırırken. Başımı salladım.

Pelin’i odasına yatırmıştım. Kollarımın arasında kedi gibi kıvrılırken huzurlu ve mutlu görünüyordu. Aslında odamıza demeliydim. Odayı yerleştirirken onun uyuduğuna memnun olmuştum. Odaya ikinci bir yatak daha çıkarmıştık. Her ne kadar birlikte yaşayacak olsak da yine de... Düşüncesi bile içimi hoplatmaya yetiyordu. Bazı şeyler için çok erkendi. Onu kaybetmekten ödüm kopsa da bir gün gidebileceğini aklımın bir köşesine yazmıştım. Ve daha sonra pişman olacağı bir şey yapmak istemiyordum.

“Bence de,” dedim sonra düşüncelerimden sıyrılmak isteyerek. Son lokmamı da yuttum. “Esat, biz İzmir’e gidiyoruz,” dedim bir anda. Arkama yasladım.

Önce şaşkınlıkla gözlerini açtı ve sonra genişçe gülümsedi.

“Bu harika,” dedi neşeli bir sesle. Ellerini birbirine vurdu. “Annen çıldıracak,” dedi.

“Bilmiyorum. Tepkileri ne olur kestiremiyorum. Ama sevineceklerini düşünüyorum,” dedim ellerimi kapadığım gözlerime götürerek.

“Bence de sevinecekler.” Bir an duraksadı ve sonra devam etti. “Seni bir anda değiştirdi. Buna inanmakta güçlük çekiyorum.”

“Ben de arada bocalıyorum.”

“Ben, senin adına çok mutluyum Evren.”

“Ben de öyle. Kendi adıma çok mutluyum. Aslında senin adına da mutluyum,” dedim ve elimi yüzümden indirdim. Muzip bir gülümseme yerleşti dudaklarıma. “Benden kurtuldun.” Dişlerimi göstererek sırttım.

“Evet,” dedi o da sırtarak. “Aslında ben en çok ona sevinliyordum,” dedi alayla. “Şaka bir yana. Ne zaman gidiyoruz?” diye sordu. Ona gözlerimi açarak baktım.

“Sen nereye gidiyorsun?” diye sordum öne doğru eğilerek. Arkasına yaslandı.

“İzmir’e. Bende geliyorum ve itiraz kabul etmiyorum. Bunu asla kaçıramam,” dedi kıkırdayarak. “Belki ağabeyin seni iyi bir döver.”

“Çok beklersin,” dedim. Sonra yine sırttım. “Senin geceler ne olacak?”

“Geceler kimin umurunda. Sen çıkmadığından beri benim içimden çıkmak gelmiyor. Hasta bakıcılığı burada bitti. Belki İzmir’de kalırım,” dedi düz bir sesle.

“Saçmalama Esat. Burası ne olacak? Mağaza?” diye sordum şaşkınlıkla.

“Evren. Buraya senin için geldim. Sen iyi olduğuna göre... Sanırım benimde yuvamda olmam gerekiyor,” dedi Esat gergin bir tonla. Söylediği şeylerden tereddüt eder gibiydi. Bu bakışlarının altında yatan başka bir şey olduğunu anlamıştım ama Esat’ı ne zorlamak istiyordum ne de şu anki durumum onu zorlayacak gibi değildi. Yorgun ve uykusuzdum. Ve en sevdiğim şeyi yapabilmek için biraz aceleciydim.

Hızla ayağa kalktım. “Şimdilik bu konu askıda kalacak. Beraber gideriz. Ve sonra ne olacağına bakarız,” dedim gülümseyerek. Ama bu burada kalmayacak bakışını da eklemeyi ihmal etmedim.

“İyi geceler,” dedi ben merdivenleri çıkarken.

“Sana da,” dedim ve uzun koridora birkaç adımda vardım.

Odanın kapısını açtığımda huzurla bir nefes aldım. Yavaş adımlarla Pelin’in yanına doğru ilerledim. Önce yanına uzandım ve yüzümü ona döndüm. Birazdan yanından kalkacaktım. Sadece onu biraz izlemek için uzanmıştım yanına. Ama ellerim onu böyle gördüğünde yerinde duramıyordu işte. Saçlarında, yüzünde dolanıyorlardı. Ve o burada, benim yatağında ve benim yanımda yatarken gülümsemekten, hatta sırtıtmaktan kendimi alamıyordum. Bu kadar şanslı olabilir miydim?

Onun yüzünü seyrederken hangi ara uyuduğumun farkında değildim.

Gözlerimi açtığımda Pelin’i yanımda görememiştim. Bir an sersemleyerek hızla ayağa kalktım ve ona seslenerek evde aramaya başladım. Ondan cevap gelmedikçe sinirlerim zıplıyor, endişem daha da artıyordu. Bu kadar çok odalı bir evde onu bulmak oldukça zordu. Saatte baktığımda öğleni geçmişti. Bu saatte dersi de yoktu. Tanrım! Aklımı kaçırmam an meselesiydi. Kalbim korkuyla atmaya başlamıştı bile.

“Pelin?” Artık ses tonumu yükseltmişim ve içinde endişeyi de, kızgınlığı da barındırıyordu. Sonra bir kapı kapandı ve ben giriş kapısına doğru koştum hızla. Onun ışıldayan gözlerini ve sevimli gülümsemesini gördüğümde derin bir nefes aldım ve koşup ona sımsıkı sarıldım.

“Tünaydın,” dedi gülümseyerek ben geri çekildiğimde. “Hey! Sen iyi misin?” diye sordu sonra kaşlarını çatarak. Elindeki paketi aldım.

“Seni bulamayınca, biraz endişelendim,” dedim dürüst davranarak. Bir paranoyak gibi davrandığımı biliyordum ama bu halime dur diyemiyordum.

“Sıcak ekmek, sokak simidi, peynir... İyi gider diye düşünmüştüm,” dedi omuz silkerek. Onu sapasağlam gördüğüm için artık surat asmaya gerek yoktu. Neden surat asıyordum hala onu da bilmiyordum ya. Sonra genişçe gülümseyip onu kucağıma aldım bir anda.

“Hey... Dur. Ben kendim gidebilirim,” dedi ama hoşuna gittiğini biliyordum. Mutfağa doğru ilerledim yavaş adımlarla.

“Ayaklarını yerden kesmek istiyorum. Ama ancak böyle yapabiliyorum,” dedim göz kırparak.

“Senin yanında oldukça havadan aşağıya indiğim pek söylenemez,” dedi burnunu kaldırarak. Burnunun ucundan öptüm ve onu sandalyeye oturttum.

“Sen bekle. Ben hazırlarım,” dedim buzdolabına giderken.

“Canıma minnet.”

“Uyuşuk seni.”

“Beni fazla şımartıyorsun.”

“Hak ediyorsun.”

Kahvaltıyı en ince ayrıntısına kadar düşünüp hazırlamıştım. Tamam, domatesleri çok güzel doğrayamamıştım ve Pelin’in alayına maruz kalmıştım. Uzun zamandır hiç bir şey yapmadığımı düşünürsek, bu da bir şeydi. Ama en kısa zamanda birilerini tutmam lazımdı. Bu koca evin temizliği ve yemeğiyle uğraşacak birilerine ihtiyacımız vardı. Ne Pelin, ne de ben ikisini de yapamazdık.

Acele etmeden keyifle kahvaltımızı bitirmiştik. Sonra Çıtır’a da bir şeyler hazırlayıp götürdük. Bahçenin deniz tarafına bakan kısmındaki sandalyelere oturduk. Onu kucağıma oturtmuştum ve denizin güzelliğinde birkaç dakika kaybolduk.

“Altıda dersim var,” dedi sonra. Bu birkaç kelime sinirlerimin bir anda alt üst olmasına yetmişti. Onun dans etmeyi her şeyden çok sevdiğini bilmeme rağmen ‘Dans okulu’ aklıma geldikçe sinirlerim tavana zıplıyordu. Vücudumun gerildiğini hissettim ama ona belli etmemeye çalıştım. Kucağımda olduğu için yüzümü göremiyordu. Ses tonumu düz tutmaya çalıştım.

“Öyle mi?” dedim.

“Evet. Sabah telefona uyandım. Meltem Hanım aradı ve birazda kızgındı sanırım. Bende geleceğimi söyledim,” dedi. Aynı anda konser biletleri aklıma geldi. Kendi kendime sııttım.

“Hımm... Kötü oldu. Ben daha erken bir saat olur, sonra da rahat rahat konsere gidebiliriz diye düşünmüştüm,” dedim kayıtsızca. Bana ders saatini daha önce söylediğini unuttuğuna inanmıyordum. Hatta kendisi bile unutmuştu sanırım. Hızla bana döndü gözlerini iri iri açarak.

“Ne konseri?” diye sordu heyecanla.

“Bir tahmin hakkın var,” dedim işaret parmağım havada.

“Tanrım! Manga deme bana,” dedi gözlerini kısarak. Başımı salladım keyifle.

“Bana çok beğendiğini söylemiştin. Bende sürpriz yapmak istedim. Ama bir dahaki sefere artık,” dedim dudağımın bir kenarını geriye doğru çekerek. Eğer şuan kıskançlıktan çatladığımı ve ona böyle bir tuzak kurduğumu bilseydi kesinlikle savaş çıkardı ve beni vururdu.

Yüzüne baktım ama o bana bakmıyordu. Sesimi çıkarmadan öylece bekledim. Karar aşamasında olduğunu tahmin ediyordum. Gözleri arada bir oynuyor ve dudakları kıpırdıyordu. Daha çok kendi kendine konuşur gibiydi.

“Ama bu haksızlık. Gerçekten haksızlık. Şimdi bana böyle bir şey söylenir mi?” dedi bir anda ayağa fırlayarak. Bende kalktım. Elimi omzuna doladım ve eve doğru yürümeye başladım.

“Başka zaman gideriz tatlım,” dedim omuz silkerek. Yine bir düşünce aşamasına girdi. Sonra durdu.

“Benim bir telefon etmem lazım. Kaçıramam bunu. Hasta olduğumu söylerim,” dedi ve genişçe sırtıp bana döndü. Ve bir anda uzanıp dudaklarına küçük bir öpücük kondurdu. Benden ayrılıp eve doğru ilerlerken ben minik öpücüğün etkisinde kalmıştım. Elim dudaklarıma gittiğinde başımı inanamayarak salladım. Beni gerçekten ele geçirmişti. O dans okuluna telefon ederken bende Esat’ın yanına koştum. Hala uyanmamıştı. Pelin’e seslendiğim zamanda uyanmamıştı. Hatta ona sinirlenmişim. Ve şimdi koşturarak yanına gidiyordum.

Odadan içeri girdiğimde pikesini kafasına kadar çekmişti. Hızla kaldırdım pikesini. Gözlerini açtı ve bana baktı. Aptal gibi görünüyordu. Sonra biraz daha açıldı gözleri. Hızla doğruldu.

“Bir şey mi oldu?” diye sordu endişeyle.

“Hayır. Ama bana yardım etmelisin.”

“Niye fısıldıyorsun?”

“Pelin duyarsa canıma okur.”

“Ne yaptın?”

“Onu dans okulundan uzak tutmak için bugün manga konserine götürüyorum. Ama yarın yine gidecek. Cumartesi gününe kadar onu oyalayacak bir şeyler lazım.”

“Seni parçalayacak anlarsa.”

“Biliyorum ama elimde değil.”

“Sen aklını kaybediyorsun.”

“Bana da öyle geliyor. Neyse. Bana geçenlerde bir dans grubundan bahsetmiştin. Türkiye’ye gelecekler falan demiştin.”

“Evet. Demiştin.”

“Hah... Ne zaman gösterileri? Pelin’e sormaya korkuyorum.”

“Hımm... Bugün ayın kaç?” dedi saatine bakarak.

“Kasım 22,” dedim o görmeye çalışırken.

“Yarın galiba gösterileri.”

“İşte bu süper,” dedim genişçe sırıtarak.

“Ben ne yapacağım?” diye sordu yanıma oturarak. Hala gözlerini ovuşturuyordu.

“Biletleri sen alacaksın ve bize sürpriz yapmış olacaksın. Benim haberim yok,” dedim göz kırparak.

“Bak! Pelin anlarsa eğer, tüm suçu sana atarım haberin olsun,” dedi bana kaşlarını çatarak. “Onun gazabına uğramak istemiyorum.”

“Onu bende istemiyorum ama o adamları görseydin bana hak verirdin. Yiyecekmiş gibi bakıyorlar. Bir de şu eski sevgilisi var. Zevzeğin teki. Hiçbir fırsatı kaçırmıyor,” dedim tükürür gibi.

“Hımm... Senin işler karışık,” dedi alayla. Omzuna bir yumruk attım ve çocukluğumuzda yaptığım gibi onu yatağa yatırıp yumruklamaya başladım. Sonra kahkahalarımızla birlikte güreşmeye başladık.

“Ahh... Faul yapıyorsun ama olmaz ki,” dedi Esat sahte bir kızgınlıkla. “İşte şimdi yandın koca adam,” dedi ve boynumdan tutarak beni yataktan aşağıya attı. Sonra üzerime atladı.

“Sen iyi bir dayak istiyorsun anlaşılan,” dedim ve yana kayarak ondan kaçamaya çalıştım ama pek başarılı olamadım.

“Ne yapıyorsunuz siz?” Pelin’in sesini duyduğumuzda ikimizde küçük çocuklar gibi haylazca ona baktık. Kapıda durmuş kıkırdıyordu.

“Kaç yaşındasınız Allah aşkına,” dedi ve dışarı çıktı.

Evden üçümüz birlikte çıkmıştık ama Esat mağazaya gidecekti. Biz de tabii ki konsere. Pelin yeni aldığımız elbiselerden birini giymişti ve ben şaşkınlıktan küçük dilimi yutacaktım. Siyah mini bir elbiseydi, çok sade ve bir o kadar şıktı. Dizlerine kadar gelen bir çizme giymişti altına ve üzerine tam oturmuş kısa bir ceket. Tamamen siyahtı. Saçları dalga dalga beline kadar uzanıyordu. Gözlerimi Pelin’den ayıramadan anahtarları Esat’a vermiştim. Ben araba kullanabilecek durumda değildim. En azından ben kendime gelene kadar o arabayı kullanabilirdi.

Esat, benimle dalga geçip durmuştu ve Pelin kıpkırmızıydı. Ve sonunda konuşmayı başarabilmişim.

“Harika görünüyorsun.” Ancak bu iki kelime çıkmıştı ağzımdan. Sonra başımı salladım toparlanabilmek için.

Esat’ı bıraktıktan sonra -ya da o kendi kendini bıraktıktan- konser alanına varmıştık. Pelin, konser başladığında kendine geçmiş gibiydi. Tüm şarkılara eşlik etti ve artık bağırmaktan sesi kısılmıştı. Bana tüm gece boyunca teşekkür edip durmuştu. Ve eve gittiğimizde yorgunluktan bitkin düşmüştük.

Ertesi gün Esat’ta planımızı uygulayarak biletleri almış ve yanımızda soluk vermişti. Esat anlatırken ben hiçbir şeye karışmadım. Eğer karışırsam anlardı ve Pelin beni öldürürdü. Yine gergin bir halde düşünce aşamasına girdi. Ama sonunda dans okulu yerine gösteriye gitmeye karar vermişti.

“Kesin beni atacaklar,” diye söylenip durdu gösteri başlayana kadar. Ama daha sonra büyülenmiş gibi sahnede takılıp kalmıştı bakışları. Esat’a başparmağımı kaldırdım ve sessiz bir teşekkür gönderdim. O da eğer Pelin eğer öğrenirse ne olacağını bana işaret ederek gösterdi. İşaret parmağıyla boynunu kesiyormuş gibi yaptı ben de yüzümü buruşturup kafamı kaşıdım. Ne işler yapıyordum ben böyle?

Gösteri bittiğinde eve dönerken Pelin havada yürüyor gibiydi. Dans onun dünyasıydı. Çok seviyordu ve ben bu hakkını elinden almaya çalışıyordum. Evde bulunan tek ve büyük boş odayı onun için salon yapmaya o anda karar verdim. Ve belki bir okulda açabilirdim onun için. Yeter ki bu okula gitmesin. Ben başka bir şey istemiyordum.

“Esat’a söyle. Ona minnettarım,” dedi gözleri kapanırken. Ben kendi yatağında yatmış onu izliyordum.

“Söylerim,” dedim gülümseyerek.

“İyi geceler,” dedi sonra keyifli bir ses tonuyla. Ama ben o uyumadan önce onunla konuşmak istiyordum.

“Benim için bir şey yapar mısın?” diye sordum.

“Ne gibi?” dedi tekrar gözlerini açarak.

“Bugün Esat gazeteye ilan verdi bizim için. Bir yardımcı ve aşçı almak istiyorum. Biz yapamayız. Çıtır’ında bakıma ihtiyacı var.”

“Ben ne yapacağım?” diye sordu kaşlarını çatarak.

“Yarın görüşmeleri sen yapabilir misin? Telefonumu sana bırakırım. Görüşme için arayanlar olur. Ama benim mağazaya gitmem gerekiyor. Fazla işim yok,” dedim. Bu doğrudu. Ertesi gün mağazaya gitmem gerekiyordu. Birkaç imza işim vardı ve fazla sürmeyecekti.

“Yarın kaç kadar? Saat üçte ‘mutlaka’ okulda olmalıyım,” dedi. Kelimelerin üzerine basarak konuşuyordu.

“Sanırım o vakte kadar gelebilirim,” dedim ama gelip gelmeyeceğimden emin değildim.

“Tamam o zaman,” dedi gülümsemesini yüzüne yayarak. Ve gözlerini kapadı. “Tanrım! Çok güzeldi,” dedi ve birkaç dakika sonra nefes alışları derinleşti.

Ertesi gün saat üçü çoktan geçmiş ve Pelin art arda bir sürü telefon açmıştı. Bu defa gerçekten eve gidemiyordum. Başka bir mağaza ile birlikte çalışma planlarımız vardı ve toplantımız tam gününü bulmuştu. Ara ara çıkıp telefona cevap veremeye çalışıyordum. Pelin öfkeden köpürüyordu. Elemanları ayarladığını, iki kişi seçtiğini ve benimde bakmam gerektiğini söylemiş ve şimdi okula gitmeye karar vermişti. Ama ders saatini çoktan geçmişti. Aslında onu yalnız bırakmak istemiyordum.

“Tamam. Git,” dedim biraz sinirle. Ama ona belli etmemeye çalıştım.

“Evet. Yoksa kovulacağım,” dedi öfkeden köpürerek.

“Birazdan bende orada olurum,” dedim ona. Şaşırdığını biliyordum ama onu yalnız bırakamazdım.

“Senin toplantın yok muydu?” diye sordu sinirle.

“Evet, vardı, ama sana söyledim, bitmek üzere.”

“Peki! Görüşürüz,” dedi ve telefonu kapadı.

Beni istemediğini biliyordum. Aslında isteyebilirdi ama benim sinirlerime engel olamadığını çoktan fark etmişti bile. Toplantı odasına geri döndüm ve acil bir işimin çıktığını, Esat’ın onlarla ilgileneceğini söyledim özürlerimi de ekleyerek ve hızla oradan uzaklaşıp arabama bindim.

Kıvrımlı yolda hızla ilerlerken bir kaza yapmam işten bile değildi ama oraya Pelin’den önce varmışım. Ben içeri girip beklemeye başladığımda Pelin yeni gelmiş ve üzerini değiştirmek için kendi bölümüne gidiyordu. Bana sinirle baktıktan sonra kendi eğitim vereceği öğrencilerin karşısına geçip durdu. Öğrencileri de sinirli gibi görünüyorlardı. Pelin’e bir sürü soru sormuşlardı neden gelmediği hakkında. Ondan başkasından ders almak istemiyorlardı. O zevzek sevgilisi olmadığı ve grubun üyeleri genelde bayanlardan oluştuğu için benim keyfim yerindeydi. Pelin’de nasıl olsa dansın sonunda sinirinden kurtulacaktı. Tamam, belki tüm siniri geçmeyecekti ama daha yumuşayacağından emindim. Ben derse katılmadım. Sadece oturduğum yerden hayranlıkla onu izledim.

Ve ders bittiğinde hiç bir şey konuşmadan eve doğru ilerliyorduk.

“Senin için bir şey düşünüyorum,” dedim gülümseyerek.

“Benim adıma bir şey düşünme lütfen,” dedi sinirle ve bana hiç bakmadı.

“Ama önce dinlemelisin.”

“Tabii ki dinleyeceğim,” dedi ellerini göğsünde kavuşturarak.

“Boş odayı ne yapacağımızı buldum,” dedim heyecanla.

“Ne?” diye sordu bana sonunda bakmaya karar vererek.

“Dans salonu yapacağız. Çalışmalarına orada devam edebilirsin,” dedim omuz silkerek.

“Sen ciddi misin?” diye sordu kaşlarını havaya kaldırıp, gözlerini iri iri açarak.

“Evet. Hem de çok ciddiylim. Birkaç kişiyle görüştüm bugün. Kısa zamanda yapabiliriz. İzmir’e gitmeden önce halletmek istiyorum.”

“Bu... Şey... Çok güzel olur. Ben ne diyeceğimi bilemiyorum,” dedi şaşkın bir yüz ve sesle.

“Hiçbir şey söylemene gerek yok,” dedim gülümseyerek. Sonra yanaklarını havayla şişirdi.

“Komik görünüyorsun,” dedim yanağına uzanarak.

“Bu kötü oldu,” dedi nefesini dışarı verdikten sonra.

“Neden?”

“Çünkü İzmir’e gittiğimizde bu şekilde kalmaktan korkuyorum. Sevimli falan görünseydim bari,” dedi başını arkaya atarak. Ona gözlerimi devirdim.

“Saçmalıyorsun. İdam edilmeyeceksin. Ailemle tanışacaksın.”

“Evet. Ailenle tanışacağım. Ve onlar seni benden korumak için özel güçlerini kullanacaklar.”

Bu söylediğine kahkahalarla güldüm. Hatta eve gittiğimizde bile kendime gelememiştim. Neden kendisini göremiyordu ki? Tamam, biraz gariplikleri ve patavatsızlığı vardı ama bunlar Pelin’i çok daha sevimli yapıyordu. En azından bana göre dünyadaki en sevimli şeydi.

O gece huzurla yattım yatağıma. Çünkü ertesi gün cumartesiydi ve ikimizde -ben hiç gitmesem de- izinliydik. Aslında önemli olan onun gitmeyecek olmasıydı, belki dans salonu için bir şeyler yapabilirdik. Bu durum paranoyaklık sınırını çoktan aşmıştı ama elimden bir şey de gelmiyordu. Onu deli gibi kıskanıyordum ve ona her bakan gözü oymak istiyordum. Elimden gelse onu kendime yapıştırır ve öyle dolaşırdım. Sonra kendi kendime kafamı salladım ve uyumak için kendimi zorladım.

“Gitmesen,” dedim ona hüzünlü bir sesle. Bütün planlarım altüst olmuştu. Malik ile birlikte verecekleri bir ders vardı ve dersi bugüne almışlardı. Hem de Malik’le sinirimi kendime saklıyordum ama patlama noktasına gelebilirdim her an. O zevzeğe sinir oluyordum.

“Gitmek zorundayım,” dedi. Onu kollarımın arasına almıştı ve ayaklarımı, onun ayaklarına sarmıştı. Yüzünü göremiyordum.

“Başka şeyler yapabilirdik. Bir sürü düşüncem vardı. Dans salonu için bir şeyler yapmayı planlıyordum,” dedim, her geçen dakika biraz daha sinirlerim zıplıyordu ve öfkeme engel olamıyordum.

“Sanki oyalanıyormuşum gibi bir his var içimde,” dedi bir anda. Ne söylemek istediğini bal gibi anlamıştım ama anlamamış gibi davrandım.

“Nasıl?” diye sordum şaşkınca.

“Beni oyalamaya çalışıyorsun. Bunu anlamadığımı sanıyorsan yanılıyorsun.”

Ahh. Lanet olsun. Tabii ki anlayacaktı. Bende ne kadar iyi olduğumu düşünmeye başlamıştım.

“Anlıyorsun ama yanlış anlıyorsun,” dedim kayıtsız bir sesle.

“Evren. Bu benim için önemli. Gitmek zorundayım. Okuldan atılmak istemiyorum,” dedi ve gitmek için hareket etti. Ama kollarım ona öyle bir sarılmıştı ki bir santim bile kıpırdıyamadı.

“İstemiyorum,” diye bir anda patladım ama sesimi fazla yükseltmiyordum.

“Evren, beni bırakır mısın?” dedi öfkeyle hala kollarımın arasında debeleniyordu. Ayaklarına dolanmış ayaklarımı daha çok sıktım.

“O herifle dans etmeni istemiyorum,” dedim biraz daha öfkelenerek.

“Bu benim işim. Ve onunla aramızda hiçbir şey kalmadığını sen de biliyorsun.” Ve hala çırpınıyordu. Sesinin son şiddetinde bağırıyordu.

“Onunla dans etmeni istemiyorum, hatta sana dokunmasını istemiyorum, hatta bir metre ötene dahi yaklaşmasını istemiyorum,” dedim sakince. İçimde öfke kıvılcımları daha da alevlenirken bu kadar sakin görünmeyi nasıl başardığımı bende bilmiyordum.

“Evren... Bunun onunla bir ilgisi yok. Sen bana güvenmiyorsun,” diye bağırdı yine. Kollarımın arasından çıkmak için tüm gücünü harcıyordu ama imkanı yoktu.

“Sana güveniyorum. Ama ona güvenmiyorum,” dedim yine sessizce.

“Lütfen beni bırak. Beni korkutuyorsun,” dedi sonra sessizce o da.

“Korkacak bir şey yok. Sana zarar vermeyeceğimi biliyorsun. Sadece gitmeni istemiyorum.”

Kendime şaşırıyordum. Bana neler oluyordu böyle? Yaptığının çok yanlış olduğunu bilmeme rağmen kollarımda bir gevşeme olmuyordu. Onu bırakmam lazımdı. Gitmesine izin vermem ve onu böyle korkutmam lazımdı. Gözlerimi kapadım ve derin bir nefes aldım.

“Böyle yaparak beni kaybedeceğini de biliyorsundur umarım,” dedi debelenmeyi bırakarak.

Şokla gözlerimi açtım o an. Gerçekten ben ne yapıyordum böyle? Onu yıllarca bu şekilde tutamazdım ya. Gitmesine izin vermediğim zaman hayatımdan tamamen çıkıp giderdi. Tekrar derin bir nefes aldım ve gözyaşları koluma düşen Pelin'i kucagımda kendime doğru çevirdim. Saçlarından öptüm.

“Beni bırakma. Lütfen. Özür dilerim. Bir anlık bir şeydi. Özür dilerim,” dedim ve kollarımı serbest bıraktım. Hızla kollarımın arasından sıyrıldı ve ağlayarak odadan dışarı çıktı.

“Lanet olsun!” dedim öfkeyle bağırarak. Ne kadar geri zekalı bir insandım ben böyle. Gelemeyecekti. Bir daha geri gelmeyecekti. Odadaki her şeyi yere fırlatmaya başladığımda kendime gelmiştim. Aklını kaçırmış biri gibi davranıyordum. Sonra durdum ve peşinden gitmeye karar verdim. Ben merdivenlerden inmeye çalışırken o çoktan kapıdan çıkmıştı bile. Bahçe kapısına geldiğimde onu hiçbir yerde göremiyordu. Sonra vazgeçtim. Belki de beni gerçekten terk etmişti...

Olduğum yere çöktüm. Dizlerimi kendime çektim ve kollarımı etrafına doladım. Lanet olsun... Ne yapmıştım ben? Mideme kramplar girmeye başlamıştı ve kusacak gibi hissediyordum. Ona güveniyordum. Ona kesinlikle güveniyordum ve böyle... Bir manyak gibi davranmıştım.

Ben kim oluyordum da onu hapsedmeye kalkıyordum? Kim oluyordum da onu korkutuyordum? Kim oluyordum da böyle manyak gibi davranıyordum? Kesinlikle kusacaktım. Kalkamıyordum. Yanına gitmek istiyordum ama yapamıyordum. Lanet olsun! Bin kere lanet olsun...

Beni ne yapacaktı ki? Kıskanç lanet herifin tekiydim ben. Ya gerçekten beni bırakırsa? İkinci bir yıkımı ve bu defa kendi hatam olan bir yıkımı asla kaldıramazdım.

Pelin asla Yasemin gibi değildi. Ona sadece aşık olduğumu sanmıştım ama Pelin... O bambaşkaydı. Bana hayat veriyordu. Sanki yaşama ilk defa onunla doğmuş gibi olmuştum.

“Hey... Hey... Neler oluyor?” Sesi duyuyordum ama cevap vermek için çok şaşkın ve bitiktim. Ama başımı kaldırıp baktığımda seslenenin Esat olduğunu gördüm.

“Söylesene,” dedi omzumdan tutup yanımda bağdaş kurarak. Sesimi bir yerlerden bulup çıkarmayı başarmıştım biraz zorladıktan sonra.

“Her şeyi bok ettim,” dedim tırnaklarımı derime geçirerek.

“Ne yaptın?” diye sordu dudağını ısırarak.

“Onu gitmemesi için zorladım. Kollarımın arasına hapsedtim. Gitmesin istiyordum.”

“Sen iyice manyaklaştın. Bak! Bu hiç iyi değil. Kendine biraz çeki düzen ver. İyi olduğunu düşünürken tamamen aklını kaçırmak üzere olduğunu fark etmemişim,” dedi başını sallayarak.

“Kendime dur diyemiyorum ki. Benden korktu. Tam bir deli gibi davrandım. Artık beni istemeyecektir.

“Peki niye burada duruyorsun?”

“Ne yapmalıyım?”

“Peşinden gitmelisin.”

“Ya beni geri çevirirse?”

“Bunu hak ettin ama yine de denemeden bilemezsin. Ve şu manyak gibi kıskanmayı bırak artık. Kız seni seviyor. Gözü başka bir şey görmüyor.”

“Biliyorum. Beni sevdiğini biliyorum. Ama... O herifler...”

“Sen böyle davrandıkça o heriflerin şansını artırıyorsun. Ya da herhangi birinin. Senden kaçacak tabii ki. Hayat senden ibaret değil.”

“Biliyorum. Neden böyle yapıyorum anlamıyorum. Kendime dur diyemiyorum.”

“Demelisin. Yoksa gerçekten kaybedersin ve bu defa seni ben bile toplayamam.”

“Farkındayım.”

“Gidecek misin?”

“Bilmiyorum. Kafamı toparlamam lazım,” dedim ve gözlerimi kapadım.

Üzerimde ince bir kazak vardı, keskin rüzgar bedenimi sıyrıp geçiyordu her estiğinde ama içimdeki ateş rüzgarın sertliğini fark ettirmiyordu. Dakikalarca oturdum. Hiç kıpırdamadan ve gözlerimi açmadan. Yağmur atıştırmaya başladığında gözlerimi açtım. Esat da benimle birlikte bekliyordu. Ne kadar çok çektiriyordum ona böyle. Yağmur hızını artırdığında Esat’ın eve girmesi gerektiğini düşündüm.

“Cezalı olan benim. Sen gir içeri,” dedim gülümsemeye çalışarak.

“Belki bende yağmur altında oturmak istiyorum.”

“Gir dedim sana. Üşüteceksin.”

“Sana ne be kardeşim,” dedi omuz silkerek.

Biraz daha oturduktan sonra içim daralmaya başlamıştı. Sanki topraktan bir şeyler çıkıyor ve beni içine çekiyor gibiydi. Göğsümün ortasına bir manda oturmuş ve kalkmaya niyeti yok gibi görünüyordu. Ve... Pelin’i özlemiştim.

Hızla ayağa kalktım.

“Nereye ?” diye sordu Esat benim gibi ayaklanarak. Elini yağmura siper etmiş, bana deliymişim gibi bakıyordu.

“Pelin’i almaya gideceğim,” dedim ona bağırarak. Rüzgar artık daha sert esiyordu ve ben hissediyordum.

“Tamam. Aptallık etme, mutlaka getir,” dedi kollarını göğsünde kavuşturup. Sonra arkamda bir yere bakıp genişçe gülümsedi. Baktığı yere bakmak için döndüm ve Pelin’in çatık kaşlarıyla karşılaştım. Ben daha ne olduğunu anlayıp, şaşkınlığımı üzerimden atana kadar yumruğunu havaya kaldırıp mideme bir tane geçirdi.

“Ahh...” dedim. Eli baya ağırmış. Ama bunu hak etmişim. Sonra gülümsedi.

“Canımı yakmıştın,” dedi ve beni omzumdan itip eve doğru yürümeye başladı. Gülümseyip başımı salladım.

“Bir tanede yüzüne vur Pelin. Benim için, diye bağırdı Esat arkasından ilerlerken.

“Hak ettim. Dövün beni,” dedim hala midemi tutarak. “Ama bir manyak ben değilmişim,” diye ekledim. Hangi kız böyle davranırdı ki? Anlaşıldı ki en büyük hatamda bir kurşunla karşı karşıya kaldığımda şaşırırmam gerekiyordu ve umarım ben bir daha hata yapmazdım. Zaten ölmek onu kaybetmenin yanında hiçbir şeydi.

Onu yine aynı odada, aynı yatakta, aynı şekilde kollarımın arasına almıştım. Benden korktuğunu düşünerek saçmalamıştım. Gerçi o an korkmuştu. Fakat şimdi pek korkuyor gibi değildi. Hatta arada derince iç çekiyor ve sonra nefesini hızla geri veriyordu. Bunun anlamını biliyordum. Bir şey konuşacaktı ama nereden başlayacağını düşünüyordu. Söylediklerimi düşününce onu kısa zamanda ne kadar fazla tanıdığımı anlamıştım. Ve kendimi, her şeyimi sadece ona göre yönlendirdiğimi anlamıştım. Onu her an kaybetmeyi aklımın bir köşesine yazmış olsam da buna karşı hiçbir şekilde hazırlıklı olamazdım.

Nasıl olabilirdim ki? İnsan hayatının bir anda ellerinin arasından gitmesine nasıl hazırlıklı olabilirdi ki? Bu şey gibi... tıpkı ölüm gibi. Bir gün olacağını biliyorsunuz ama onun için hiçbir zaman hazırlanmıyorsunuz. Karşı karşıya gelmemiş olsam bile o an insanların neler düşündüğünü her zaman merak etmişimdir ve tek bulduğum sonuç ‘şaşkınlık ve korku’. İşte Pelin’in beni bırakması da bunun gibi bir şey olurdu. Aklımın bir köşesinde ‘olabilirde’si var ama karşı karşıya gelmek için hiçbir zaman yürekli olmayacağım.

Her şey o kadar çabuk geliyordu ki, bu hız başımı döndürüyordu. Olayları hem kendim yaratıyordum hem de buna şaşıırıyordum. Ama bildiğim tek bir şey vardı. Onu bir daha azla üzmeyecektim. Asla!

Ona bugünkü dans hakkında tek bir soru sordum. ‘Nasıl geçti?’ Başka hiçbir şey sormamıştım. Sabah onu kollarımın arasına hapseden -hem de canını yakacak kadar- ben değildim sanki. Ama içimde kıskançlıktan zerre kadar bir parça olmadan sormuştum bunu. Onun değer verdiğine bende değer verecektim ve bir daha ona bu şekilde davranmayacaktım. Esat, tam bir Pelin destekçisiydi. Pelin’in olmadığı her an bana direktif veriyordu ve sonra uyumak için evine gitmişti. Bir ara İzmir’e ne zaman gideceğimizi de kısaca konuşmuştuk. Aklımda çok daha farklı şeyler vardı. İlk önce onları tamamlamak istediğimi söylemişim Esat’a. Merak etmişti ama sormak için ısrar etmedi.

Pelin'in liseyi okuyamadığını biliyordum. Kuş beyinli babası yüzünden tahsil hayatı olmamıştı. Ama şimdi her şey kolaydı. Onun için bir başvuruda bulunabilirdik. Bunu henüz Pelin'e söylememiştim.

Pelin, kollarımın arasında kıpırdandı. Saçlarını okşayan elim durdu bir an için ve eğilip saçlarını öptüm. Sonra tekrar ellerim saçlarında dolanmaya devam etti.

"Bana güvenmeni istiyorum," dedi uzun bir süreden sonra. Ellerim tekrar durdu. İçimi bir huzursuzluk kapladı. Bu konuya girmek ve kendimi daha fazla utandırmak istemiyordum. Ama konuşmamız ve açık olmamız çok daha önemliydi.

"Sana güveniyorum Pelin," dedim fısıldayarak ve keskin bir tonla.

"Ben... Tekrar geriye dönmek istemiyorum ama bunu açıklığa kavuşturmamız lazım."

"Biliyorum."

"Dans benim için çok önemli. Dans ettiğim kişi veya öğrettiğim insanlardan çok daha önemli."

"Bunu da biliyorum."

"O zaman biliyormuş gibi davran. Sadece bu da değil. Her yerde böylesin. Bakışların her an öfke saçıyor etrafa. Uzaylılar tarafından her an işgal edilecekmiş gibi davranıyorsun. İnan bana öyle bir insan olsaydı eğer senin gibi manyak davranmazdı."

"Evet. Ne tesadüf... bunu da biliyorum." İkimizde sessizce güldük.

"Pelin. Ben sana öyle davranmak istemezdim. Bir anda kendimi kaybettim. Kendime bende şaşıyorum ama... Seni kaybetme korkusu içimde dağ gibi büyüyor. Bundan korkuyorum. Zaten hala nasıl benimle birlikte bunsana şaşıyorum. Rüya gibi geliyor ve bir anda uyanacağım ve seni göremeyeceğim gibi geliyor. Paniğe kapılıyorum."

"Ama beni sen itiyorsun. Bunun farkında ol lütfen. Seni kaybetmekten en az senin kadar korkuyorum. Fakat baskıya katlanamıyorum." Sesi öyle garip çıkmıştı ki, duygularından hiçbir şey anlayamıyordum. Sanki bir tehlike varmış gibi hızlı bir soluk aldı. "Lütfen... Yapma bir daha. En az senin kışkırttığın kadar kıskanıyorum seni, en az senin korktuğun kadar büyüünün bozulacağından, bunun bir rüya olmasından ve bu güvenli kolların hayal olmasından korkuyorum. Ama böyle yaptığında senden de korkuyorum. Bir dahaki sefer olursa eğer... Asla... Asla affetmem. Hiç bir hatanı." Fısıltılı sesi öyle soğuktu ki bir an ürperdim.

"Söz veriyorum. Bir daha seni üzecek bir şey yapmayacağım. İnan bana."

"Pekala. Sana güveniyorum." Huzurla bir soluk aldı ve ona doladığım kollarımı biraz daha sıktım.

“Baksana,” dedim yine uzun bir aradan sonra. “Yapmış olduğumuz bir anlaşma vardı. Hatırlıyor musun?” dedim gülerek. Hatırlamak istemeyeceğini ve çok iyi hatırladığını biliyordum.

“Hayır,” dedi kayıtsızca.

“Seni bayılana kadar gıdıklarım hatırlaman için,” dedim ellerimi bedeninden çekerek. Sonra bileklerime yapıştı kıkırdayarak.

“Tamam. Tamam. Hatırladım,” dedi ve tekrar kollarımı ona sardım.

“İyi. Çünkü bana geçmişini anlatmanın tam zamanı.”

“Hımm... Yaptığımız anlaşmayı unutmadım. Ve anlatacağım. Ama bana bugünlük müsaade etsen.” Bedeni bir anda yay gibi gerilmişti. Fakat tezat bir biçimde sesi çok kayıtsız çıkıyordu. O an Pelin’in hayatında bana anlatmak -veya kimseye- istemediği şeyler olduğunu düşündüm. Gerginliğini anlamamış gibi yaptım.

“Sen bilirsin. O zaman başka bir şeyden bahsedelim.”

“Ne gibi bir şey?”

“Senin tahsilinle ilgili bir şey,” dedim gülümseyerek.

“Ne?” dedi bir anda kollarımın arasından çıkıp şaşkın bakışlarını üzerime dikerek. Önce doğruldum ve onun bağdaş kurup, şaşkınlığını atmasını bekledim.

“Tahsil diyorum. Eğitim. Lise. Sana ne ifade ediyor?”

“Hiçbir şey,” dedi kollarını göğsünde kavuşturarak. Kaşlarını minik bir çocuk gibi çatmıştı. Bende kollarımı göğsümde kavuşturdum.

“Nasıl hiçbir şey Pelin? Şimdi artık bu çok daha kolay. Dışarıdan bitirme gibi bir şansın var. Bence bunu bir an önce düşünmeliyiz.”

“İstemiyorum.”

“Neden?” diye sordum şaşkınca.

Omuz silkti. Gerçekten küçük bir çocuk gibi davranıyordu.

“Anlamıyorum Pelin. Neden istemiyorsun? Yoksa yine ben yapmak istediğim için mi?” diye sordum kaşlarını çatarak. Yine omuz silkti.

“Pelin beş yaşında gibi davranıyorsun. Bana nedenini açıklar mısın lütfen,” dedim, ona doğru eğildim.

Yüzü kızarmaya başlamıştı ve sıkıntılı görünüyordu. Ahh, yoksa yine...

“Pelin, bunun benim harcama yapacak olmamla-”

“Hayır,” dedi sözümü keserek. Konuştukça yüzü biraz daha kızarıyordu. “Tabii ki, böyle benim için para harcamana bozulmuyor değilim. Yani... Ben alışkın değilim. Ama bunun seninle bir ilgisi yok. En azından çok az bir kısmı seninle ilgili.” Giderek kızarmıştı.

“Pelin?” diye sordum tekrar tek kaşım havada. Yine omuz silkip gözlerini kaçırdı. “Domates gibi oldun,” diye ekledim sonra. Gerçi benim için bir sakıncası yoktu. Çok tatlı görünüyordu ama sorunu merak ediyordum. Yine cevap vermedi.

Sonra soran bakışlarımla karşılaştı yine. Derin bir nefes alıp, kızarmış yanaklarını şişirdi. Sonra sertçe nefesini üfledi.

“Matematik,” dedi öğürme sesi çıkararak. “Fizik,” dedi ve tekrar öğürme sesi çıkardı. “Ve bunun gibi şeyler işte. Ben... beceremiyorum. Sınavlardan geçemem. Hem de kendim çalışacağım.” Sesi titrek ve heyecanlı çıkıyordu. Hızla konuşuyordu.

“Tembel teneke seni,” dedim ve bir kahkaha attım. “Sorun bu muydu yani?” Ona uzanıp kendime çektim. Ve kucağıma oturttum yine.

“Evet, bundan başka sorun olur mu? Ders çalışmak. Iykk,” dedi. Tekrar kahkaha attım.

“Ben seni çalıştırırım,” dedim kahkahalarımın arasından.

“Gülme,” dedi sinirle.

“Ama komiksin.”

“Gülme dedim sana.”

“Tamam.”

“Bak hala gülüyorsun.”

Gözlerim, önce gözlerine ve sonra ısırıldığı dudaklarına takılı kaldı. Kahkaham anında durdu. Ne yaptığımı fark etmeden hızla dudaklarına yapıştım. Kollarımın arasında döndü ve öpücüğüme karşılık verdi. Ellerim saçlarından sırtına doğru kaydı yavaşça. Eli gömleğimin açıkta kalan kısmından tenime değdiğinde ürperdim. Dudaklarımı hızla geri çektim ve alnına alnımı dayadım. Önce nefeslerimizi kontrol altına aldık.

“Yatma vakti geldi,” dedim ona, kalkmak için hareket ettim. Ama kollarını boynuma doladı.

“Sen beni nasıl hapsedmiştin?” diye sordu gözlerini kısarak. Söylediğine gülümsedim.

“Senin bana gücün yetmez küçüğüm,” dedim ve kollarını boynumdan çekerek ayağa kalktım. Yüzünü buruşturdu. Tekrar eğilip alnından öptüm.

“İyi geceler Pelin,” dedim, o hala yüzünü buruşturduğunda ona gözlerimi devirdim.

“Sana da,” dedi, bir hışımla pikenin altına girdi ve bana arkasını döndü.

Ben yatağıma yattığımda o homurdanıyordu ve sanırım uyuyana kadar homurdanmaya devam etti. Ben ise bugün çok yorulmuştum. Gözlerim çabucak kapanmadan önce, Pelin’in teni, vücudu, dudakları ve bunun gibi şeyleri kafamdan atmaya çalıştım.

11. BÖLÜM

“Var mıydı dünyada böyle bir yekta güzel.

Bileydim Hüzzam’a son verirdim,

Okumazdım her gün hariçten gazel.

Bileydim avareliği çoktan yitirirdim.

Tamayı ben bulurdum senin güzel çehrende, değil el...

Seni kollarımın arasına alıverirdim.

Gece ve gündüz bir olsa bile, şaşsa kendinden.

Cüded bana gelmezdi zor, kangren olsa da bu beden.

Arar bulurdum seni şikayet etmeden.

Ey yaren... Güzeller güzeli...

Anla beni, dinle artık.

Sana duyduğum bu aşk,

Aşk-ı hakiki’den daha deli...”

Ve derin bir nefes aldım. Tepkileri bekliyordum ama ikisinden de çıt çıkmıyordu. Cama vuran yağmur damlalarından başka konuşan yoktu. Önce Pelin’e ve sonra Esat’a baktım.

“Eee...” dedim sonra. İkisi de şaşkın şaşkın bana bakıyorlardı.

“Güzel gibi geldi bana,” dedi Esat. “Ama içinde anlamadığım biri sürü kelime var.”

“Al benden de o kadar,” dedi Pelin gülümseyerek.

“Hımm...” dedim gülümseyerek bende. “Tamay; dolunay demek. Cüded; iki dağ arasındaki yol gibi bir şey, kullanıldığı yere göre değişir ama ben bu anlamda kullandım. Yaren;-”

“Onu biliyoruz,” dediler ikisi aynı anda sözümü keserek. Burunlarını havaya kaldırmışlardı. Kıkırdadım.

“Tamam. Aşk-ı hakiki; Allah’a duyulan bağ, aşk demek. Şimdi, öğrendiğinize göre anlamları... Nasıl olmuş?”

“Yekta? Hüzzam?” diye sordu Esat tek kaşını kaldırarak.

“Yuh Esat.”

“Eşsiz demek yekta. Hüzzam da bir makam değil mi? Hani hüznü şarkılar olan,” diye sordu Pelin merakla. Başımı salladım.

“Evet. Aynen öyle,” dedim eline uzanarak.

“O zaman...” dedi ve durdu. “Bu da güzel olmuş.” Göz kırptı.

“Evet. Bende beğendim,” dedi Esat da onu onaylayarak. “Ama her zamanki gibi abartmayı seviyorsun.” Ona gözlerimi devirdim.

İzmir yoluna çıktığımızdan beri bunu yapıyorduk. Oyun gibi bir şey olmuştu sonunda. Aslında bu oyun sabah Pelin’i içimden gelen bir şiirle uyandırmayla başlamıştı. Pelin’in hoşuna gidince bu zamana kadar böyle devam etmişim. Arada Esat ve Pelin’de bir şeyler söylüyor sonra gülüşüyorduk. Aslında hepimizde bulunan heyecanı biraz olsun bastırabilmeyi istediğimiz. Pelin, aramızda en çok heyecanlanandı doğal olarak. Dün gecedan beri eli ayağına dolaşıyor ve kızarıp duruyordu. Sonra yanaklarını şişirip ‘Ben vazgeçtim’ diyordu sürekli.

Birkaç gün önce Pelin’in lise kaydını yaptırmıştık ve derslerin başlamasına üç hafta vardı. Bizde İzmir seferini onun okul durumuna göre ayarlamıştık. Pelin’in heyecanını anlayabiliyordum, kendiminkini de anlıyordum ama Esat’ın heyecanına bir anlam veremiyordum. Evet, heyecanlanabilirdi tabii ama bu kadar değil. Ama fazla üzerinde durmamaya karar vermişim.

“Nefes aldığın anda ben soluk almayı kesiyorum,

Sana ölüme kadar ulaşamayacağımı her şeyden iyi biliyorum,

Acı veriyor sana olan bu sevgim,

Ama ben seni çıldırtan acımla da seviyorum.

Bir bilsen, dilimde yer bulmayan ama kalbimde her gün cirit atan aşkımlı.

Sana nasıl bağlandığımı.

Gözlerinin aklımı nasıl başımdan aldığını.

Ama sende bilmeyeceksin herkes gibi sana olan saklı sevdamı.”

“Ooo...” dedi Pelin ellerini çırparak. “Üzgünüm aşkım ama Esat seni çok fena solladı,” dedi kıkırdayarak. Aslında bende şaşırmışım. Şaşırdığım şiirin böyle güzel olması değildi. Esat’ın sanki biz burada değilmiz gibi bir anda sözleri hiç zorlanmadan söylemesi idi. Sanki içinden taşıyormuş ve tutamamış gibiydi. Esat bize bakmıyor, camdan dışarı bakıyordu. Yüzü ilk defa böyle kızarmıştı.

“Esat,” dedim alayla. “Bilmediğimiz bir şey mi var kardeşim?” diye sordum. Bir an daha cevap vermedi ve sonra gözlerini bana çevirdi. Başını sağa sola salladı. Yine o umursamaz Esat olmuştu.

“Sabahtan beri seni sollamaya çalışıyorum. Kaç saattir ancak bunu buldum,” dedi gülümseyerek.

İçimde yalan söylediğine dair bir dürtü oluştu. Esat bana asla yalan söylemez ve benden bir şey saklamazdı ama bu işi defa sanki yalan söylüyormuş gibi bir hisse kapıldım. Yine üzerinde fazla durmadım ama bu işi daha sonra kurcalamaya karar verdim.

“Evet aşkım,” dedim Pelin’e dönerek. “Sıra sende.” Dudağının bir kenarını geriye doğru çekti önce, sonra muzipçe gülümsedi.

“Sana olan aşkım çikolata gibi, yedikçe yiyelim geliyor.

Kendime biraz dur desem de... İnan ki olmuyor.

Çikolata bacaklarıma selülit yapıyor,

Aşkın beynime hasar veriyor.”

Tabii bunları söylerken güldüğü için kelimeler kesik kesik dökülmüştü dudaklarından.

Sonra Esat’la birlikte kahkahayı patlattık tabii.

İzmir’in ıslak sokaklarına neredeyse yaklaşmıştık. Yağmurdan sonra en sevdiğim şey sokaklarında kalabalık olmadan kordon boyunca dolanmaktı. O azgın dalgaların duruluşunu görmeyi her zaman kendi halime benzetirdim. Bir anda parlayıp sonra yavaş yavaş durulmak... Tıpkı benim gibi. Yolumuza fazla hız yapmadan devam ediyorduk, her ne kadar ağır ağır ilerleyip yolculuğumuzu kısaltmaya çalışıyor olsak da biliyorduk ki beklenen şey kaçınılmazdı. Ailemin sitemkar sözleri, kaşlarını çatıp bana sinirle ve kırgınlık dolu bakışları, ortamı

yumuşatmaya çalışan bir Esat ve her şeyi dışarıdan ürkekçe izleyecek olan bir Pelin! ‘Geri mi dönsek acaba?’

“Geri mi dönsek acaba?”

Bir an kakhaha attım, iç sesimin dışarıdan yankılanması gibiydi bu. Yine de bende geri dönmeyi düşünsem bile Pelin’e daha mantıklı bir cevap verdim.

“Saçmalama. Bir saat sonra oradayız.” Ve gözlerimi devirdim ona. Eğer benimde içimden aynı düşüncelerin geçtiğini bilseydi, yolun tam aksine gidiyor olurduk şu an.

“Korkulacak bir şey yok Pelin. Sadece Evren’i evirip çevirerek dövecek Erdem Ağabey, o kadar. Başka hiçbir şey olmaz,” dedi Esat. Yüzü kakhaha atmamak için gerilse de, sesi çok düz çıkıyordu. Pelin, gözlerini kocaman açıp bana döndü.

“Yapar mı gerçekten?” diye sordu şaşkınca.

“Esat!” diye bağırdım sinirle. Sanki kız yeterince ürkmüyordu.

“Ağabeyim çok iyi bir insandır. Karıncayı bile incitmez,” dedim sonra ama bende bir iki tokat bekliyordum açıkçası.

“Ben gerçeklerden yanayım Evren. Ağabeyin karıncayı incitmeyebilir ama senin yüzünü dağıtacak,” dedi Esat cama bakarak. Sonra derin bir iç çekip kollarını göğsünde birleştirdi.

Ona cevap vermedim. Aynı şekilde derin ve sinirle iç çektim. Pelin’in birbirini tınaklayan ellerine uzandım ve onları ayırdım. Sonra sol elini sıkıca tutup uzun bir süre bırakmadım. Hem ondan güç alıyordum, hem ona güç ve güven vermeye çalışıyordum. Sürekli bedeninin kasılmasına bakılırsa pek yardımcı olmuyordu.

“Bak istersen sana Esmâ Teyze hakkında ipuçları ve püf noktaları verebilirim,” dedi Esat biraz sonra. Pelin ona hızla döndü.

“Nasıl püf noktaları?” diye sordu heyecanla.

“Esmâ Teyze’nin nasıl bir kızı seveceği konusunda olabilir mesela,” dedi Esat kaşlarını oynatarak. Pelin, kollarını göğsünde kavuşturarak tekrar eski halini alıp yola dikti gözünü.

“Ne? İstemiyor musun?” diye sordu Esat şaşkınlıkla. Esat’ın bu püf noktaları konusunda ciddi olduğunu biliyordum. Annemle benden daha iyi anlaşırlardı onlar. Benden bile daha iyi tanırdı annemi çoğu zaman.

“Eğer senin dediklerini yapmaya çalışıp başarırsam... Esmâ Hanım, benim yerime başka birini tanımış olmayacak mı?” diye sordu düz bir sesle. Esat’ın ağzı şaşkınlıkla açıldı önce ve sonra onaylar gibi başını salladı.

“İşte benim Pelin'im,” dedim. Sesim gururlu çıkıyordu. Esat'ın söylediğine ‘evet’ deseydi ve annemin istediği gibi bir kız olmaya çalışsaydı gerçek Pelin'i tanımayacaktı. Pelin, annemin onayını almayı beklemiyordu aslında. Sadece kendisini olduğu gibi tanıtıp, kendi karakterinden ödün vermek istemiyordu. Sanırım Esat annemi ne kadar iyi tanıyor olsa da, bu annemin bile hoşuna giderdi. Ve Pelin bir şeyler uğrana -bu her ne olursa olsun- sadece kendisi olmayı seçecekti. Genişçe gülümsedim. İşte benim Pelin'im.

Bir saat boyunca kimse konuşmamıştı. Ta ki o sokağa girene kadar. Her türlü haylazlığı yaptığımız, mahalle kavgalarında başrol oynadığımız, tüm futbol maçlarını yaptığımız o sokağa girene kadar...

“Ahh... Sokağımız. Aç çekmedi kahrımızı,” dedi Esat biraz daha cama yaklaşıp elini dayayarak. Onu dikiz aynasından izliyordum, gözleri bilmediğim bir şeyden dolayı ırice açıldı ve sonra aklına bir şey gelmiş gibi gülümsedi. “Güzel günlerdi,” dedi sonra dudaklarını bükerek.

“Evet,” dedim kısaca. Güzel günlerdi. Pelin, dikkatle etrafı inceliyordu. Yolun biraz daha aşağısında kalan ve maç yaptığımız çayırılığa bakıyordu ve sonra uzun çamlarıyla bizim en sevdiğimiz olan koruluğa... Elini uzattı ileriye doğru.

“Güzel yer,” dedi, bana bakıp gülümsedi sonra.

“Öyledir,” dedim tam köşeyi dönerken. “Geldik,” dedim sonra ilerideki büyük garaj kapısını işaret ederek.

Üçümüzde de bir kıpırdanma oldu. Derin derin nefesler almaya başladım sonra. İçimdeki heyecanı bastırmak kolay değildi. Uzun zaman sonra onları ilk defa görecektim. Pazar günü olduğu için sanırım ağabeyimi de evde bulmak büyük sürpriz sayılmazdı. Aslına bakarsanız özel olarak bugünü seçmiştim. Herkes bir arada olsun istiyordum. Tüm azarı bir anda yiyip bitirmek istiyordum.

“Geri mi dönsek?” dedi Pelin hızlı bir nefes alarak.

“Öcü değiller aşkım. Bu kadar büyütme.”

“Bir de bana sor,” dedi kaşlarını çatıp, güvenlik kulübesinden çıkıp koşarak gelen Ahmet Ağabeye dikti sonra gözünü.

Ahmet Ağabey, hızla cama yaklaştı ve ben filmli camlardan dolayı bizi tanıyamadığını düşünerek camı indirdim.

“Nasılsın, Ahmet Ağabey?” diye sordum gözümdeki gözlükleri çıkararak. Ve genişçe gülümsedim.

“Evren Bey!” diye haykırdı. “Ahh... Evren Bey... Ne iyi ettiniz. Sizi görmek ne güzel,” dedi. Adamın gözlerindeki gülümseme oldukça gerçektir. Beni gördüğü için mutlu olduğunu anlamak kolaydı. Bu bana biraz olsun cesaret vermişti. Ve sanırım birazda duygulandırmıştı.

“Umarım herkes senin gibi düşünür Ahmet Ağabey,” dedim ona dürüstçe içimden geçenleri söyleyerek. Sanırım birazda yüzüm asılmıştı.

“Ben hemen haber vereyim,” dedi neşeyle ve topuklarının üzerinde geri döndü.

“Yoo... Dur ağabey. Sürpriz olsun istiyorum,” dedim o duraksayıp bana baktığında.

“Çok sevinecekler,” dedi ve öylece durmaya devam etti sırtarak.

“Çok şaşırdı,” dedi Esat kıkırdayarak. Ahmet Ağabey, hala bana bakıp gülümsemeye devam etti, hatta birazda gözyaşı döküyordu sanırım.

“Ahmet Ağabey... Kapıyı açsan diyorum. Bende kumanda yok!” Oldukça nazık bir şekilde söylemeye çalıştım bu kelimeleri ama sabırsızlığım artıyordu.

“Ahh... Heyecandan. Kusura bakmayın,” dedi ve kulübeye koştu.

“Seviliyorsun,” dedi Pelin hınzır bir gülümsemeyle. Sonra büyük kapıya döndü.

Kapı yavaşça açıldığında her zaman duyduğum ama hiç yaşamadığım bir şey oldu. Çocukluğum bir film şeridi gibi bir anda gözlerimin önünden geçti. Ev yavaş yavaş kapının araladığı boşluktan karşıma çıkarken ben cumbalara takılıp kalmıştım. O cumbalardan aşağıya atlayıp evden kaçarken düşüp ayağımı kırmıştım. Her şey aynıydı, kahverengi cumbalar, bordo dış cephe, altındaki sıra sıra ladinler ve benim hamağım. Hepsi yerli yerinde duruyordu. Yeşil, bordo ve kahverenginin birbirine uyumunun en güzel örneği, hele bir de gün batımı bizim evin üzerine vurunca kartpostal resimlerinde görülemeyecek ender manzaralardan biri karşılıyordu insan gözlerini. Cumbalardan aşağıya sarkan sarmaşıklar yine evi büyüleyici bir güzelliğe bürümüşlerdi. Kışın keskin soğuğu onlara hiçbir zaman etki etmiyordu. Çamlar ve bu yapraklarını dökmeyen sarmaşıkları bu yüzden istemişti annem. Hiçbir zaman yaprak dökmeyeceklerdi. Ve hep aynı, canlı kalacaklardı.

Kapı tamamen açıldıktan sonra bir süre daha evi izledim. Esat ve Pelin, bu kısa duraksama için tek kelime etmediler. Sanırım anılarıma ve bana biraz müsaade etmek istemişlerdi. Sonra Pelin'den bir ıslık yükseldi.

“Seni kaçırsam ne kadar fidye öderlerdi acaba bana?” dedi muzipçe gülümseyerek.

“Evren için tüm mal varlıklarından vazgeçebilirler. Sana yardımcı olurum,” dedi Esat kıkırdayarak. İkisine birden gözlerimi devirdim.

Arabayı garaja park ettim. Kapıyı açmadan önce yine derin bir soluk alma ihtiyacı hissettim. Hava güneşliydi. Birkaç saat önceki yağmurdan eser yoktu ve gayet sıcaktı. Bu mevsimde bile!

Pelin ve Esat aynı anda arabadan indiler ve ben hızla inip Pelin'in yanına doğru yürüdüm. Nereye koyacağını şaşırdığı elinin yerini bulmasına yardım ettim ve sıkıca tuttum.

“Gevşe biraz,” dedim ona gülümseyip.

“Kolaysa sen gevşe,” dedi birbirine kenetli ellerimizi havaya kaldırarak. Sonra kendi gerginliğini tarttım ve ondan daha fazla olduğuna karar verdim.

“O zaman gevşeyelim biraz,” dedim titrek bir gülüşle.

“Hadi...” dedi Esat bağırarak yanımdan geçerken.

Evin ön bahçesine doğru Esat’ın peşinden ayaklarımız dolanıp durarak ilerledik. Sonra o köşeyi döndük. Nadir, bahçede kendi kendine top oynuyordu. Annem ve yengem çardakta oturmuş, derin bir sohbete dalmışlardı. Bir süre üçümüzde durduk. Ağabeyim ve Sıla, çardağı saran sarmaşıkların yapraklarına bakarak tartışıyorlardı sanırım. Her zaman tartışacak bir şeyler bulurlardı. Bizi fark eden olmamıştı.

Annemi dikkatle inceledim. Biraz daha yaşlanmış görünüyordu. Gri saçları yine omuzlarındaydı, ince dudakları gülümsüyordu, gözlerindeki hüznün yerli yerinde duruyordu. O an anladım... Ne çok özlemiştim. Boynunda benim ona hediye olarak gönderdiğim kolye vardı ve sırtında bir başka yaş gününde hediye ettiğim şal duruyordu.

Sonra Nadir’le göz göze geldik. Şaşkınlıkla ağzını açıp, olduğu yerde dondu. Gözlerini ovuşturdu ve hala karşısında olduğumu görünce genişçe gülümsedi.

“Evren Amca...” diye haykırdı ve bana doğru son sürat koşmaya başladı. O bana yaklaşırken Pelin elini çekti. Nadir, kucağıma tırmanıp yanaklarımı öpücüklere boğmaya başladı.

“Biliyordum. Geleceğini biliyordum,” diye bağırıyordu kulağımın dibinde.

“Ne kadar büyümüşsün sen böyle. Amma ağırlaşmışsın. Geleceğim tabii ki,” dedim başını okşayarak. Gözlerim yine çardağa kaydı. Çoktan bana doğru gelmeye başlamışlardı bile.

Annemin gözlerinden düşen damlayı yakalayabilmişim ama bana yaklaşımadan hemen önce. Önce şaşkınlığını attı üzerinden ve sonra genişçe gülümsedi. Nadir’i yavaşça indirdim kucağımdan.

“Evren...” dedi çatallı bir sesle. Sonra kollarını boynuma doladı. O mis kokulu, güven veren ve sıcacık kolları boynumda hissetmeyeli uzun zaman olmuştu. Ve ben ne kadar aptal olduğumu şimdi anlıyordum.

“Ahh Evren... Nasıl özlemişim,” dedi boynumdan ayrılırken.

“Bende,” dedim annemi hala kollarımda tutarak ve o yaşlı gözlerine uzun uzun bakarak. Biri annemi hızla kenara çekti ve bir anda kollarımdaydım işte.

“Seni deli oğlan seni... Adi herif.” Hem bana sıkıca sarılıyor hem küfür ediyordu ağabeyim. Tabii annemin yanında ne kadar edebilirse.

“İyiym ağabey, sen nasılsın?” diye karşılık verdim ona. Beni geri itip yüzüme baktı. “Zayıflamışsın,” dedi kaşlarını çatıp.

“Neyse burada artık... kilo almama şans yok,” diye araya girdi yengem.

“Ahh, ona ne şüphe,” dedi annem kararlı bir ses tonuyla ve aynı anda başını sallıyordu. ‘Eyvah!’ dedim o an. Beni tıka basa doyurma kararı çoktan alınmıştı.

“Bakın hele kimler gelmiş,” dedi sonra yengem bana kollarını açarak. Yengem Meryem, her zaman iyi yürekli, ortalık toplayan ve suçları örtbas eden bir insandı. Onun yanında her zaman kendinizi huzurlu ve güvende hissederdiniz.

“Nasılsın yenge?” diye sordum ona sarı olarak.

“Emin ol şu an herkes olduğundan çok daha iyi,” dedi ve kanara çekildi. Annem, ağabeyim ve yengem yan yana dizilmiş bana bakıyorlardı hala özlemle. Bir eksik olduğunu anladığım an gözlerim etrafı taradı. Sıla yaşlı ve sitemli gözlerle bana bakıyordu çardağın oradan.

“Gel buraya,” dedim ona kollarımı açıp. Bir an duraksadı ama sonra hıçkırarak bana doğru koşmaya başladı. Yanıma geldiğinde boynuma atladı. Sıkıca kollarını boynumda sabitledi.

“Seni çok özledim,” dedi ağlamaklı bir tonla. Sıla benden beş yaş küçüktü. Ağabeyimde benden dört yaş büyüktü. Sıla ile fazla anlaşamazlardı ama ikisi de benimle çok iyi anlaşır, sanırım ortanca olduğum içindi bu.

“Bende canım bende,” dedim saçlarını okşayarak. Uzun bir süre boynumdaki ellerini gevşetmedi ve öylece durduk bir süre. Sıla, benim kız versiyonumdu. Mavi gözleri, uzun, dalgalı ve kumral saçları, benimkinin aynısı kalın dudakları vardı. Ama benden çok daha güzeldi. Bizi bazen ikiz olarak nitelendirebiliyorlardı.

“Bende buradayım yaaa...” diye araya girdi Esat.

Ve sonra herkes birden Esat’a döndü. Sıla kollarını boynumdan çektiği anda gözlerim Pelin’i aradı. Bu küçük sevgi yumağı ailenin dışında kalmış, olanları meraklı, heyecanlı ve gergin bir gülümsemeyle izliyordu. Benim farkımda bile değil gibi görünüyordu. Ailemin diğer fertlerini izliyordu ve sanırım onları tanımaya çalışıyordu. Tırnakları yine ellerini tırmalıyordu. Şaşkın gözleri benim ona baktığımı anlamış gibi bir anda direkt gözlerimi buldu. Yine gergin bir şekilde gülümsedi. Çevremdeki kalabalığı yarıp ona elimi uzattım. Karşılığını hızla gördüm. Elimi sıkıca kavradı. Diğer elimi omzuna doladım ve hafifçe sıktım.

“Anne?”

Annem gözlerini Esat'tan ayırıp hızla bana döndü. Gözlerindeki bakışı biliyordum. 'Nihayet!' bakışıydı bu. Annemin Pelin'i fark etmemiş olması imkansızdı. Annemle birlikte diğerleri de bana döndü.

"Seni Pelin ile tanıştırmak istiyorum," dedim biraz gergin bir sesle. Ve sanırım utanmıştım da.

"Ahh... Hoş geldin kızım," dedi annem. Ses tonu beklediğimden çok daha iyiydi. Birkaç adımda aramızdaki mesafeyi kapamıştı. Pelin'e kollarını uzatıp onu sıkıca sarmaladı. Pelin, şaşkınlık içinde ellerini çekerek annemin boynuna doladı. Bir an gözlerinin sulandığını görür gibi oldum ama hemen toparlandı.

"Teşekkürler," dedi. Mutlu görünüyordu. Hayır. Mutluydu.

"Merhaba, ben de Sıla," diye araya girdi Sıla sevecen bir ses tonuyla. Anneme artık kızı rahat bırak demek istiyordu sanırım. Pelin, hala şaşkınlık içinde Sıla'ya baktı. Dudakları daha da kıvrılarak gülümsedi. Sanki birbirlerini uzun zamandır tanışıyorlarmış gibi selamlaştılar. Bu çok hoşuma gitmişti.

Ve sonra ağabeyim ve yengemle tanışma faslı oldu.

"Bu da Nadir. Gözlerine bakarsan biri kahverengi, diğeri yeşil. Adı da buradan geliyor." Son olarak Nadir tanışmıştı. Nadir'in ağzı bir karış açık aptal aptal Pelin'e bakıyordu. Onun kulağına eğildim.

"Ayıp değil mi oğlum? O benim sevgilim," diye fısıldadım.

"Yaa..." dedi hüzünle. Ve sonra dudaklarını büzdü. Nadir on bir yaşlarındaydı.

"Yaa..." dedim kıkırdayıp, saçlarını karıştırırken.

Pelin, Nadir'e doğru eğildi ve yanağına bir öpücük kondurdu.

"Seninle tanıştığıma çok memnun oldum," dedi yanağını okşarken.

Nadir'in mutluluğu görülmeye değirdi. Ama onu birkaç kez daha ikaz etmek zorunda kalmıştım.

"Ayşe Hanım'a hemen yemek hazırlamasını söyleyeceğim. Şöyle bir bayram sofrası hazırlasın bakalım," dedi annem sevinçle, biz eve doğru ilerlerken.

Sanki hiçbir şey olmamış gibiydi. Sanki her şey aynı ve ben sadece bir iki gün ortalıkta yokmuşum gibi gelmişti. Daha önce gelmediğim için kendime her zaman kızacaktım. Onları böyle bıraktığım için... Onlara ne kadar mutluluk verdiğimi şimdi daha iyi anlıyordum. Ben azarlar ve sitemlerle karşılanacağımı düşünürken, onların bu yaptıklarından sonra yüzüm iyice kızarmış, kendimden iyice nefret etmişim. Onlar beni her zamanki sevgileriyle karşılamışlardı. Ve belki de anlıyorlardı neden gittiğimi.

Evdeki yardımcıların da ‘hoş geldin’ faslı bittikten sonra yemek masasına oturmuştuk. Bayram sofrası derken annemin abartmadığını görmüş olduk böylece. Masada olmayan şey yoktu. En sevdiğim yemekler de masada yerlerini almışlardı.

Masanın tüm ilgisinin benim üzerimde olmasını bekleyemezdim sanırım. Pelin yanıbaşında tabağını kurcalarken -sanırım heyecandan yemek yiyemiyordu- benimle ilgilenmelerini beklemek biraz abartı olurdu. Herkes ona kaçamak bakışlar atıyor ve dikkatle inceliyorlardı. Sonra Pelin gözlerden birini yakaladığında dudaklar yukarı doğru kıvrılıyor ve yanaklara pembelik hakim oluyordu.

“Ee... Anlatın bakalım. İşler nasıl gidiyor? Orada bir şeyler başarmışsınız sanırım.” Ağabeyim çatal kaşıkların eşlik ettiği sessizliği dağıtmaya çalışıyordu sanırım.

“Yaptık Erdem Ağabey. Hatta bir firmayla da anlaşmak üzereyiz. Büyük bir kuruluş ve bizimle ortak olmak istiyorlar,” diye atıldı Esat bir konu bulmuş olmaktan mutlu olarak.

“Evet. Adamların Türkiye’nin birkaç ilinde fabrikaları var. Sanırım bizde onlarla ortak olacağız,” dedim.

“Yani bizim kediler bir fare yakalamışlar,” dedi ağabeyim kıkırdayarak.

“Öyle görünüyor,” dedim bende ona gözlerimi devirerek. “Sen bizi biraz fazla küçümsüyorsun.”

“Onu bırakıp gittiğin için biraz kırgın,” diye araya girdi yengem.

“Neyse,” dedim annem gözlerini Pelin’e sabitleyerek. “Pelin kızımızı iş sohbetleriyle sıkmayacağız değil mi?”

Pelin, tabağından başını kaldırıp anneme baktı gülümseyerek. “Sorun değil,” dedi kısaca.

Onun bu kadar az konuştuğunu görmek şaşırtıcıydı doğrusu. Aslında onda bambaşka şeyler olduğunu tahmin ediyordum. Gözlerinde bir sürü duygunun bir arada yüzdüğünü görebiliyordum. Onu tanıdığımı düşünerek kendimi beğenmişlik yapmışım sanırım. Şu anda o gözlerde neyin olduğunu anlamak imkansızdı. Hüzün, mutluluk, kırgınlık, öfke... Bir sürü şey... Sanki birçok duyguyu bir anda yaşıyor gibiydi.

Gözleri samimi bir gülüşle anneme bakmaya devam ederken bir anda bana döndü ve kaçarcasına tekrar tabağına dikti gözünü. Tam ona bir şeyler söylemek için ağzımı açtığım anda bir çığlık kotu yukarıdan. Herkesin başı bir anda üst kata çıkan merdivenlere dikildi.

“O da ne?” diye sordum şaşkınlıkla. Bir bebek ağlaması gibiydi. Hayır, gerçekten bir bebek ağlamasıydı. Sesi daha dikkatli dinlemeye başladım.

“Birazdan görürsün,” dedi ağabeyim. Sözlerinin altında büyük anlamlar yatıyor gibi geldi bir an. Sanki taptığı bir şeyden bahsediyordu. Sanki bir tanrıdan bahsediyormuş gibiydi.

Ses gitgide yaklaşıyordu. Sonra bir kadın belirdi merdivenlerde. Bu bebek çığlığının ondan gelmediğine emindim. Kadının kollarını gördüğümde bunun gerçek bir bebekten çıktığını anlamıştım. Tanrım! Minicikti. Onu daha yakından görebilmek için ayaklandım ve adımlarım beni hızla ona doğru götürdü. Çok... çok güzeldi. Tıpkı Nadir’e benziyordu. Ama bir kız olduğunu anlamam uzun sürmedi. Yüzündeki narinlik, zarafet ve parlak göz kapakları vardı. Öyle güzeldi ki. Ama gözlerinin rengini göremiyordum.

İstem dışı kadına kollarımı uzattım. Ve bebek bir anda kollarımdaydı. Kadına bir an bile bakmadan masaya doğru hızla ilerledim. Bebeğin o tiz çığlığı bir anda susmuştu. Onu Pelin’e doğru uzattım.

“Şuna bak aşkım... Güzelliğine bak!” dedim hayranlıkla. Sonra yüzümü bebekten ayırıp zorla Pelin’e çevirdim. Yüzümün yansımasını onda görüyordum. Şaşkınlık, hayranlık... Büyülenme...

“Çok güzel... Çok...” dedi. Gözlerini kırpmadan bebeğe bakıyordu.

“Adı Kamer,” dedi annem. “Üç aylık.” Ellerini omzumda hissettim Ne zaman gelmişti yanıma?

“Ne kadar uyumlu. Tıpkı bir ay gibi yüzü,” dedi Pelin, rüyadaymış gibi geliyordu sesi. Ellerini kaldırdı bir an ve bebeğe dokunmadan yüzünde dolaştırdı parmaklarını. Ona dikkatle baktım ve neden dokunmadığını anlayamadım. Kaşlarını çatmış düşünürken yengem girdi araya.

“Mikrop kapmasın diye,” dedi. Ona anlamsız gözlerle baktım. “Pelin, bebek mikrop almasın diye ona dokunmuyor.”

“Ahh...” dedim ve Pelin’e baktım tekrar. Ama onun beni göreceği yoktu.

Bir an o odadan uzaklaştım. Herkesten... Pelin ve Kamer hariç herkesten. Beynim saldırıya uğramış gibiydi. Düşünceler bir anda çarptı ve kalbim gümbürtüyle atmaya başladı. Pelin... Ve ben... Bu duyguyu ilk defa yaşıyordum. Bir bebek sahibi olmak nasıl bir şey olurdu diye ilk defa düşünüyordum. Ama herhangi birinden olacak bir bebek değildi. Sadece Pelin’in annelik yapabileceği... ikimizin yapımı olan bir bebek.

Hissettiğim duygulara isim vermek ya da tarif etmek imkansızdı. O an böyle bir şeyi nasıl delice istediğimi anladım. Pelin ile evlilik gibi bir şey hiç düşünmemiştim. Bu birazda Pelin’in yapısından kaynaklanıyordu. Onun düşüncelerinin arasında evlilik veya bebek sahibi olma fikrinin yer almadığına adım gibi emindim. Yaşı benden oldukça küçüktü ve bu tür şeyler söyleyerek onu korkutmak yersizdi.

“Evren?” Bu Pelin’in sesiydi. Bir anda yine aynı odaya döndüm ve gözlerim Pelin’in gözlerine takıldı. Pelin kıpkırmızı bir yüzle ve şaşkınlıkla bana bakıyordu. Ona nasıl baktığımdan emin

olamayıp çevreye bir göz attım. Herkes bir garip bakıyordu ama Esat kıkırdıyordu. Ona kaşlarını çatıttım ve tekrar Pelin'e döndüm.

“Dünyaya döndüğüne göre Kamer'i bakıcısına verebilirsin değil mi?” Ona anlamsız bakışlarla bakmaya devam ettim. Yerle bir olmuş gibiydim bir anda. “Evren?” dedi ellerini gözlerimin önünde sallayarak.

“Ev... evet?” diye kekeleydim. Hey! Ne oluyordu bana böyle? Darmadağın olmuş gibiydim. Başımı hızla sarstım.

“Bebeği diyorum... Bakıcısına versek. Onu kaçırp fidye istemek gibi bir derdimiz yok.” Gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı. O anda kendime geldim. Herkes bir anda kıkırdamaya başlamıştı. Pelin her zamanki Pelin'di işte. Benimle dalga geçiyordu. O asla kendi gibi olmaktan vazgeçmeyecekti. Ve sanırım bunu biraz önceki bakışımın acısını çıkarmak için yapıyordu.

“Ahh...” dedim tekrar ve Kamer'i bakıcısının güvenli kollarına teslim ettim. Sanırım benimkiler o kadar güvenli görünmüyordu. Bir kere daha kafamı sallayıp parçaları birleştirdim ve öfkeme engel olamadan açtım ağzımı.

“Bana neden haber vermediniz?” diye patladım ağabeyime sinirle.

“Şşş... Sakin ol!” dedi ağabeyim gayet sakin bir sesle. “Aslında vermek istedim. Annemin doğum günü için aradığımda söyleyecektim. Uzun zaman sonra ilk defa telefonlarıma cevap vermişti. Ama annemin doğum günü için gelmeyeceğini anladığımda bunu söylemek istemedim. Eğer gelmeseydin çok kırılırdım,” dedi ve gözlerini masaya dikti.

Haklıydı. Başını eğme sırası bana gelmişti. Ben ne kadar ahlaksız bir insandım böyle. Hem hatalıydım hem de tereyağı gibi üste çıkmayı becerebiliyordum.

“Bana haber verseydiniz bari,” dedi Esat, artık kıkırdamıyordu.

“Sana versem ona vermiş olacaktım ve Evren gelmediğinde ben yine kırılacaktım,” dedi ağabeyim bıkkın bir sesle. Sanki beş yaşındaki çocuklara bir şeyler anlatmaktan sıkılmış gibiydi.

Söyleyecek bir şeyim yoktu. Haklıydı ve ben böyle susup suçlu suçlu başımı eğmeliydim. Sonra aklıma bir şey geldi. O gün Pelin'le ilk tanıştığımız gündü ve ben Pelin'e olan kızgınlığımı ve banyodan sonra çökmüş ruhumu ağabeyimle geri kazanmak için açmıştım telefonu. Bir anda Pelin'e döndüm.

“Ağabeyimin bana telefon açtığı gün seninle ilk tanıştığımız gündü. İlk!” dedim üzerine basa basa. Çünkü yatakta yanına yatmış ve ona sarılmıştım. O da beni tekmeleyerek yaktan atmıştı.

“Ahh... Öyle mi?” Pelin, kıkırdamamak için kendini tutmayı başarmış ama Esat bunu başaramamıştı.

“Aslında bu kadar gülünecek bir şeyi biz de öğrenmek isteriz,” dedi annem, omzumu bir defa daha sıkıp yerine oturdu. Gergin ortamı dağıtacak her şeye açıktı. Bu konuya bunun için balıklama dalmıştı.

“Öğrenmek isteyeceğini sanmıyorum Ema Teyze,” dedi Esat. Kahkahaları daha da büyüdü. Pelin ve ben ona sinirli bakışlar fırlatsak da, o gülmeye devam ediyordu. Kendini durduramıyormuş gibi bir hali vardı. Onun bu kahkahalarına bir anda herkes eşlik etti. Kimse neye güldüğünü bilmiyordu ama herkes kahkahalara eşlik ediyordu. Pelin ve ben de bu ortama ayak uydurduk ama biz birbirimizin gözlerine bakarken neye güldüğümüzü biliyorduk.

Annem bizi salona aldığımda grup halinde sohbet etmeye başlamıştık. Pelin benim yanımda oturuyordu ama Sıla, annem ve yengem üçlüsüyle kadın sohbetleri ediyordu. Ağabeyim, Esat ve ben de İzmir’de ne gibi değişiklikler var onları konuşuyorduk. Yeni belediye başkanı, hastanelerin değişimi, yeni valinin yaptıkları... Böyle sıkıcı sohbetler uzun süre sürdü. Sonra kadınlar grubu da bize katıldı. Eski anılardan ve eski kişilerden söz ederken gözlerim sürekli Pelin’e kayıyordu. Ben sıkıldığını düşünürken o sıcak gülümsemeleriyle sohbetleri dinliyorduk. Bu durumdan hoşnut gibi görünüyordu. Ara ara yine o duygu karmaşasını görüyordum sanki gözlerinde ve buna bir anlam veremiyordum. Belki daha sonra öğrenmeyi deneyebilirdim.

Eski, iyi bir arkadaşımızın düğününe denk gelmemize çok sevinen annem bizi düğüne götürmek için elinden geleni yapacağını söyledi. Düğün bir dahaki pazar günü olacaktı. Tam bir hafta vardı. Ve biz aslında gitmek niyetinde olmadığımız halde anneme gideceğimizi söyledik. Ondan kurtulmak zordu.

“Her ne kadar zayıfladığını düşünüyor olsam da seni daha iyi göremezdim herhalde Evren. Bu işin sırrı ne?” diye takıldı yengem bana. Bakışları Pelin’e kayıyordu ve muzip gülümsemesi yüzünde dolanıyordu. Bu zarfa balıklama dalmamak için uğraşsam da ağzımdan çıkanlara engel olamadım.

“Sende benim kadar aşık olsaydın... Yemek yemeden dahi böyle iyi görünürdün.” Ve ellerim yine Pelin’i buldu. Ve tabii Pelin yine kızardı. Tırnaklarından birini derime geçirdi sinirle. Ona bakmadım.

“Unutuyorsun sanırım. Bende oldukça iyi görünüyorum,” dedi yengem bana göz kırparak ve sonra aşkla bakan gözleri ağabeyimi buldu. Biri derin bir iç çekti ama kimin olduğunu anlayamadım o an. Yengem ve ona deli gibi aşık olan ağabeyime baktım. Uzun yıllardır evliliklerini hiçbir sorun olmadan götürmeyi ve aşklarını her an daha da büyütmeyi başaran nadir çiftlerdendi.

“Unutmadım,” dedim ona göz kırparak. Pelin’in parmakları biraz olsun gevşemişti. Belki böyle şeyler büyüklerin yanında konuşmak için uygun şeyler değillerdi ama bizim ailemizde sevgi ve aşk saklanacak ya da utanılacak bir şey değildi. Annem de babamla birlikte aşklarını her an gözlerimizin önünde birbirlerine sevdâ sözcükleri fısıldayarak yaşamışlardı. Annemi bundan daha mutlu eden kelimeler yoktu sanırım.

Kısa bir an ağabeyim ve yengemin kim daha çok seviyor didişmesini yaladıktan sonra tekrar düğün muhabbetine girmiştik. Sonra yengem ve ağabeyim, Kamer'in yanına çıktılar. Ve sonra Esat kendi ailesinin yanına gitmek için izin istedi. O da çok mutlu, hatta yenilenmiş biri gibi görünüyordu.

Sıla ve Pelin, koyu bir sohbete daldıklarında neşeyle onları izliyordum. Bir anda böyle samimi bir şekilde kaynaşmaları kadar beni mutlu eden bir şey olamazdı sanırım.

“Beraber mi yatarsınız yoksa ayrı mı?” diye fısıldadı annem ve ben gözlerimi şaşkınlıkla ona çevirdim.

“Pelin'in yanında soramazdım değil mi oğlum? Onu utandırmak istemeyiz. Odanızı hazırlatacağım.”

“Hımm... Bilmiyorum. Sormalıyım.” Ve annemin gülümseyen yüzünü geride bırakıp Pelin'e doğru birkaç adım ilerledim.

“Pelin?” diye seslendim ona. Kıkırdamasını bir anda kesip bana döndü hızla. “Bir şey soracağım,” dedim ve o ayağa kalktı. Ellerimi beline doladım. Bir an çekingen bir tavırla geriye doğru kaçtı ve bana sinirle kaşlarını çatı. Dudağı sinirle büzülmüştü aynı zamanda.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu fısıltıyla.

“Hiç...” dedim onu tekrar kendime çekerek. Pelin, anneme kaçamak bakışlar atıyordu ama ben annemin bize bakmadığını biliyordum. Pelin'in rahatlamış yüzünde de bunu görüyordum zaten.

“‘Hiç’ yaptığa göre beni neden çağırdın?” diye sordu gülümseyerek. Elleri boşlukta duruyordu.

“Beraber mi yatacağız? Yoksa ayrı ayrı mı?” diye sordum. Yüzüme onun istemeyeceği türden bir gülümseme yerleşti. Fazla davetkar ve fazla çapkın. Önce yutkundu, sonra yine çevresine baktı.

“Sanırım hayır,” dedi sonra bana dönerek.

“Korkmayacak mısın?” diye sordum bende. Bunu ciddiyetle sormuşum, çünkü korktuğunu biliyordum.

“İdare edebilirim. Hem ev çok kalabalık.”

“Peki benim için bir önerin var mı?” Tek kaşımı kaldırmıştım. Yine aynı gülümsemeyi yerleştirdim dudaklarıma.

“Ne için?” diye sordu kaşlarını çatarak.

“Seni özleyeceğim. Ve bununla nasıl baş edeceğim hakkında hiç bir fikrim yok. Belki bana bir şeyler önerebilirsin.” Aslında şu an o ıslak ve büzülmüş minik dudaklarına yapışık onu dakikalarca öpmek istiyordum ama sanırım ne yeri ne de zamanıydı. Bu isteğimi fazla belli etmiş olmalıyım ki hızlı bir nefes alıp gürültülü bir şekilde yutkundu. Ellerimi belinden ayırdı ve kulağıma dayadı dudaklarını.

“Kelin ilacı olsaymış başına sürermiş. Bu sözü duymuş muydun?” dedi ve melodik bir sesle güldü.

“Sanırım duymuştum,” dedim bende dudaklarımı büzerek. O tekrar Sıla’nın yanına otururken ben, gülümseyerek bahçeyi izleyen annemin yanına döndüm.

“Ayrı,” dedim hüznü bir sesle.

Annem oturduğu yerden başını sallayarak kalktı ve onunla gitmem için işaret etti. Merdivenlerde peşinden ağır adımlarla ilerliyordum. Annem bir anda arkasını dönüp omzumun üzerinden bir yere baktı. Bende baktığımda artık Pelin’in görüş açısında olmadığımızı anladım.

“Normalde birlikte kalıyorsunuz sanırım,” diye sordu anlamlı bakışlarını gözlerime dikerek.

“Evet. Aynı odada ama ayrı yataklarda,” dedim sözlerimin üzerine basarak.

Annem tekrar yürümeye devam etti. “Ona senin eski odanı hazırlatmayı düşünüyordum. Ama istersen sana da oraya hazırlatabilirim,” dedi ve tekrar muzipçe bakışları beni buldu. Sıkıntıyla iç çektim önce.

“Anne... Yanlış anlama. Pelin yalnız kalmaktan oldukça fazla korkuyor,” dedim.

“Ahh...” dedi annem ve biz üçüncü kata odamın kapısına çıkmıştık bile. “O zaman sen yine kendi odanda kalırsın.” Ve kapıyı açıp her türlü hatıramı içinde barındırdığı odamın kapısını araladı.

İçeriye girdiğim anda garip duygular bedenimi sardı bir anda. Annemden bir “Hımm...” sesi yükseldi ve sonra hızla giden ayak seslerini duydum ama ona bakmadım.

Odamın kapısında öylece durmuş eski eşyalarımı bakıyordum. Buraya da hiç dokunulmamıştı. Fenerbahçe örtüsü olan yatağıma ilerleyip oturdum ve gözlerim eski anılarımda dolanmaya başladı. Duvarda asılı olan büyük boy Fenerbahçe posterini -bunu Esat’la birlikte asmıştık ve o sıkı bir Galatasaraylı-, Esat’la bir sürü fotoğrafımız, mahalle takımındaki futbol maçlarında çekilmiş bir sürü fotoğrafın bulunduğu bir pano, bütün arkadaşlarımla birlikte çekilmiş bir sürü resim... Onun hemen yanında bir raf duruyordu ve benim dövüş sporlarında, yüzmede ve basketbolda takım olarak aldığımız onlarca kupa... Bir anıdan kalma saç tokası -kızın birinin saçını Esat’la birlikte şaka amaçlı kesmiştik- Güldüm o an... Esat’ın bana bir doğum gününde aldığı bir kutu ama hiçbir zaman açıp kullanmayacağım bir hediye...

Bir barda doğum günümü kutlarken, Esat elime bu kutuyu tutuşturmuştu. İçini hevesle açıp baktığımda yüzüm kızarmıştı ve Esat'ı dövmeye niyetlenmişim. Hediyesini hiç bir zaman kullanmadım ve unutmadım. İçinde bir şişme bebek vardı... Yine o an yaptığım gibi kızarıp başımı salladım. Ve sonra duvarda parmaklarımın hüneri, duvar boyasını döktüğüm bir anı... Sinirle duvara yumruk atmıştım. Aslında o anlarda tek yaptığım buydu, bir buçuk sene boyunca kendimi odaya kapatmışım Yasemin'den ayrıldıktan sonra. Hazmedemeyeceğimi anladığımda ise o yumruk izini ve bu anılarla dolu kasvetli gelen odayı terk edip kaçmışım.

Bu odada kalmak gibi bir niyetim yoktu. Misafir odasını kullanabilirdim. Hızla ayağa fırladım ve koridoru aynı seri adımlara geçtikten sonra merdivenleri üçer beşer indim. Pelin'in ne diyeceğine aldırmadan yanına oturup kolumu omzuna doladım. Annem karşımızda oturuyordu.

“Ema Hanım, istersem Sıla ile birlikte kalabileceğimi söyledi,” dedi Pelin rahatlamış bir sesle.

“Çok mutlu olurum,” dedi Sıla, Pelin'in kolunu sıvazlayarak. Buna memnun olmuşum. Anneme bakıp sessiz bir teşekkür ettim gözlerimle.

Pelin ve Sıla önde, ben arkada ilerledik koyun sürüsü gibi. Sıla'nın odasına geldiğimizde bana iyi geceler diledi ve Pelin ile beni baş başa bırakma nezaketini gösterdi. Elimdeki çantayı yere bıraktım ve ellerim bir anda Pelin'in belini buldu.

“Masada yaptığın o şeyde neydi?” diye sordu kaşlarını çatarak.

“Ne yapmışım?” Söylediğini anlayamamışım. Masada garip bir şey yaptığımı hatırlamıyordum.

“Bana bakışın... Çok... Kelimeyi bulamıyordum ama ‘vahşi’ biraz yaklaşıyor. Ya da garip bir açlık gibi.” Söylediği anı hatırladım. Hem de çok net... O anda aklımdan geçenlere ben bile şaşıırıyordum. Ve şu anda yine aynı duygulara esir olmak elimde değildi. Yine hızla bir soluk aldım.

“Sadece güzelliğine bakıyordum.”

“Ben hiç öyle olduğunu düşünmüyorum. Bana açıklama yapmalısın.”

Böyle olmayacaktı. Konuyu değıştirme çabasına giriştim önce. Eğer o da olmazsa buradan tabanları yağlayıp kaçacaktım.

“Her an yanımda olduğunu biliyorum ama seni özlemekten kendimi alamıyorum,” dedim, bir elimle yüzündeki saçları geriye doğru attım. Ne söylemek istediğimin farkında olmalıydı.

“Buna alışman gerekiyor gibi,” dedi hafif tutarak. Biraz önceki konuyu bir çırpıda unutmuştu. Sanırım onu özlediğim için öyle davrandığımı düşünüyordu ve bu da benim işime gelirdi.

Çevresini kontrol etti ve elleri boynumu buldu. Onu uzun süre izledim. Şu anda sevimli değildi, onu her zaman sevimli bulurdum ama şu anda sevimli olmaktan daha çok seksi

geliyordu. Daha fazla sözcüğe ihtiyaç duymadım ve kelimelerimin niyetini dudaklarımla ona ilettim. Nefessiz kalana kadar dudaklarından ayrılmamıştım. Kendimi geriye çektiğimde nefeslerimizi düzene koymaya çalıştık.

“Bu yaptığın çok yanlış,” dedi hala nefes nefese.

“Öyleyse ben yanlış yapmayı seviyorum,” dedim gülümseyerek. Elini boynumda çekip omzuma vurdu ve sonra çantasını almak için yere eğildi. Eli kapıyı açmak için uzandı ama sonra hızla bana döndü.

Ben daha ne olduğunu anlayamadan tekrar dudaklarıma yapıştı. Biraz önceki öpüşmemizin çok ateşli olduğunu düşünmekle hata etmiştim. Bu daha fazlasıydı, çok daha fazlası... Kendini hızla geriye çekip bana göz kırptı.

“Sanırım bende seviyorum,” dedi ve hızla içeri daldı. Orada bir süre durdum ve içimi çeke çeke misafir odasına doğru ilerledim. Sanırım burada kaldıkça onu daha çok isteyecektim.

12. BÖLÜM

“Sana birkaç beden ufak değil mi?” diye sordu annem. Kahvesinden bir yudum aldığını duymuştum.

Ona bakmıyordum. Gözlerim dışarıda bulunan ve şimdi Esat’ın şebekliklerin gülümseyen Pelin’e kilitlenmişti. Elimde olmadan bende gülümsemiştim annem bu soruyu sormadan önce. Esat, sabahın köründe gelmiş ve bizimle birlikte kahvaltı etmişti. Şimdi Pelin ve Sıla’ya şebeklik yapmakla meşguldü. Annemde bu anı fırsat bilip sorularını sıralıyordu.

“Bunun bir sorun yaratacağını düşünmüyorum,” dedim biraz sert bir tonla.

“Hayır. Sanırım yaratmaz. Esin ve Kerem’in de aralarında büyük yaş farkı var,” dedi sakince.

“O zaman neden sorma gereği hissediyorsun?” diye sordum. Gözlerim hala Pelin’de takılı kalmıştı.

“Sadece sizi anlamaya çalışıyorum. Ve zaten Pelin görüldüğünden daha olgun bir kız. Senden daha olgun olduğunu söyleyebilirim,” dedi. Sesindeki memnuniyet tınısını yakaladığımda gülümsedim.

“Yani sorun değil,” dedim.

“Beni ilgilendirmez. Sadece... bu kadar küçük bir kızın seni nasıl etkilediğini merak ediyorum.”

“Onu bende merak ediyorum.” İkimizde güldük.

“Seni bana getirdi. Ona müteşekkirim,” dedi sonra hüzünlü bir sesle. Benim sessizliğimin biraz fazla uzun sürdüğünü görünce yine devam etti. “Kaç yaşında?”

“On dokuz,” dedim düz bir sesle. Ve Pelin aynı anda kakhaha atmaya başladı. Elimde olmadan bende kıkırdadım.

“Gerçekten çok gençmiş,” dedi annem. “Sanırım üniversite birinci sınıfta. Okuduğunu söylemiştin.”

“Evet, okuyor,” dedim yine sert bir tonla. “Ama lise ikinci sınıfta. Dışarıdan veriyor.”

“Nedenini sormayacağım. Geçerli bir sebebi vardır eminim.”

“Evet, var. Ailevi nedenler. Anne, bak, merak ediyorsan söyleyeyim, okumamış, bu zamana kadar bir dans okulunda eğitim görmüş ve dans ediyor. Anne beni sorgulamaya mı çalışıyorsun?” diye sordum sinirle. Ve aynı anda Pelin yürümeye başladı, görüş alanımdan çıkmadan diğer cama geçtim ve yine onu izlemeye devam ettim.

“Tabii ki hayır! Söyledim... Sadece tanımaya çalışıyorum. Sıcaklığı, yakınlığı ve...” dedi ve sustu. Yine ona bakmadım ama yüzünün aldığı ifadeyi biliyordum.

“Ne?” diye sordum. “Ve...”

“Onun benden bile daha olgun olduğunu düşünüyorum. Biraz gizemli bir yapısı var. Yaşanmışlıklarla dolu gözleri... Ve bize baktığında dalıp gitmesi... Onu tanıdığını düşünüyorsun ama sana şu kadarını söyleyeyim bilmediğin çok şey var. Ve onu çok sevdiğimi bilmeni isterim.”

Söylediklerini beynimde uzunca düşünüp tarttım. Belki de doğrudu, onda bilmediğim şeylerin var olduğunu ve benden gizlemek istediğinin farındaydım ama şaşkınlığım bundan değildi. Annemin sadece bir gecede nasıl olup da bunu fark edebilmesiydi. Ve onu sevdiğini söylüyorsa annem gerçekten onu sevmiş demektir.

“Belki de onu fazla tanımıyorumdur,” dedim bende omuz silkerek. “Ama sorun etmiyorum.”

Annem bir süre sessiz kaldı. Sadece kahve fincanının tabağından çıkan tıkırtıyı duydum bir süre.

“Bizim insan olduğumuzu unutmuşsun sanırım,” dedi bir süre sonra. Ona yine bakmadım ama ne söylemek istediğini de anlamadım. Sesindeki alayı fark etmiştim ama.

“Anlamadım anne?” dedim ona.

“Sevgilini yiyeceğimizi düşünüyorsan, alışkanlıklarımız hala yerli yerinde. Onu yemek gibi bir niyetimiz yok.” Gülüşünü duydum sonra. Ahh, tabii ya... Bir saattir bu odanın içinde bulunuyorduk ama ben gözlerimi Pelin’den bir saniye ayırmamıştım ve annem benimle dalga geçiyordu. Anneme döndüm ve göz göze geldik.

“O sadece bir sevgili değil anne! O her şey,” dedim ve tekrar cama döndüm.

“Ahh... bunu anlamak çok güç doğrusu,” dedi. Yine dalga geçiyordu. Ses tonuna gülmeden edemedim. “Onu üzmeyeceğini görüyorum ama üzersen benimde öfkemi kazanırsın.”

İşte bunu hiç ama hiç beklemiyordum. Sadece birkaç saatlik bir görüşmeyle onu böyle benimsemesine şaşırmıştım.

“Anne?” diye sordum şaşkınca.

“Ben sadece bakmıyorum oğlum,” dedi ve kıpırdandığını duydum. Ayak sesleri benden uzaklaşırken bir şeyler daha söyledi. “Baktığın şeyi görmeyi bileceksin.”

“Esat, birazdan konuşacak bir ağzın kalmayacak,” dedim sinirle. Onlar hala kahkaha atmaya devam ediyordu. Ve söylediğimde ciddi olduğumu anlamaları çok uzun sürmüştü.

“Mızıkçılık yapıyorsun ağabey...” dedi Sıla yine bir kahkaha atarak. “Çamur banyosu, haa?”

“Tipini görmeliydiniz...” dedi Esat, ona savurduğum tehditleri görmezden gelerek.

Bu esprili grupla gece dışarı çıkmak çok eğlenceli gelmişti ama söz dönüp dolaşıp benim Pelin’le olan maceralarıma gelince epey dalga konusu olmuştum. En başta bende gülüyordum ama onlar biraz fazla abartmışlardı.

“Peki seni yakaladı mı?” diye sordu Sıla, Pelin’e dönerek. Pelin, genişçe gülümsedi.

“Hayır. Ben son sürat kaçıyordum ve o çamurlu haliyle daha fazla koşamadı.” Pelin’de onlara ayak uydurmuştu. Ama elleri sıkıca ellerime kenetlenmişti. Ona kızamıyordum.

“Sonra ben gördüm zaten,” dedi Esat.

“Görmez olaydın Esat,” dedim yine sinirle.

“Haa... Bir de hiphop macerası var,” dedi Pelin. Ben kızarıp bozarırken Pelin, hızla anlatmaya başladı ve bu üçlü şakacı grup benim üzerimden bir kahkaha tufanına daha girdiler.

Onlar gülüşürken ben omzumda bir el hissettim. Arkamı döndüğümde evlenecek olan arkadaşım Kağan’ın sırttan yüzüyle karşılaştım.

“Ahh...” dedim ve hızla ayağa kalkıp ona sarıldım.

“Seni görmeyeli ne kadar uzun zaman oldu. Nasılsın kardeşim?” Ve uzun bir sohbet böyle başlamış oldu. Kağan, kendi masasındaki arkadaşlarını bırakıp bizim masada takıldı bir süre.

Uzun sohbetlerden ve Yasemin’den hiç bahsetmemiş olmasına sevindikten sonra kalkmak için harekete geçti.

“Unutma bak gelmezseniz eğer çok kırılırım,” dedi. Bizi Cumartesi gecesi yapılacak olan bekarlığa veda partisine bekliyordu.

“Bilemiyorum,” dedim gözlerim Pelin’e kayarak. Sonuçta bekarlığa veda partisini sadece erkekler kendi aralarında yapıyorlardı.

“Bak! Bizim buralarda senin gibilere kılıbık diyorlar,” dedi Kağan bakışımı takip ettikten sonra.

“Seni de göreceğiz,” dedim bende gülümseyerek. Aslında Pelin’den izin almak gibi bir derdim yoktu. Tek derdim ondan nasıl o kadar uzun süre ayrı kalacağımı.

“Benim için sorun yok,” dedi Pelin gülümseyerek ve elini havada sallayarak.

“Bak yengeden de izin aldık. Tamamdır, geliyorsun,” diye dayatmaya başladı Kağan.

“Bakarız,” dedim ona bu ısrarcılığına bir son vermek için. Ve sonra Kağan yanımdan ayrıldı.

Biraz daha oturduktan sonra biz de saatin geç olması ve annemin bizi elinde sopayla karşılamaması için mekanı terk ettik. Gelirken arabayı ben kullanmışım. Dönüş yolunda Esat’ın kullanması için ısrar ettim. Arka koltukta Pelin’e sıkıca sarıldığımda bunun neden daha önce aklıma gelmediğine kızıyordum. İzmir dönüşünde arabayı mutlaka Esat’a kullandıracaktım.

Arabanın karanlığından, Esat ve Sıla’nın derin sohbete dalmasından fırsat bilerek Pelin’e iyice sokulmuştum. Bedeni yay gibi geriliyordu böyle anlarda.

“Şşş... Gevşe biraz,” dedim kulağına doğru.

“İnsanların yanında ne kadar rahatsın,” dedi o da kulağıma fısıldayarak. Esat ve Sıla’nın kendi aralarında didişmelerini gösterdim ona.

“Çok hararetliler. Bizi göreceğ gibi değiller,” dedim. Bir elim çenesinde onu kendime bakmaya zorluyordum. Bir an yine öylece kilitli kaldıktan sonra beni cezbeden dudaklarına ağızla yapıştım. Karşı koymak istediğini biliyordum ama dudaklarımız dans ettiğinde dünyayı unutmuş gibiydik. Sonra biri boğazını temizledi ve biz hızla, kızarmış yüzlerle birbirimizden ayrıldık.

“O kadar da hararetlili bir atışma değilmiş,” dedi Pelin sinirle. Ön taraftan bir kahkaha tufanı koptu yine.

“Demek beni göndereceksin öyle mi?” dedim biraz sitemkar bir tonla.

“Bence gitmelisin.”

“Neden?”

“Çünkü birçok arkadaşınla uzun süre sonra birlikte olma fırsatı yakalayacaksın.”

“Aslında olabilir. Ama sen... Benimle gelemeyeceğin için pek istediğimi söyleyemem.”

“Sanırım o kadar bekleyebilirim.” Bu sefer yanağına uzandım ve masum... çok masum bir öpücük kondurdum.

13. BÖLÜM

Günlerin nasıl hızlı geçtiğini anlayamadan dört günü geride bırakmıştık. Sürekli dörtlü grup olarak geziniyorduk aslında. Sıla, Esat, Pelin ve ben. Kamer için alışverişe çıktığımız gün tam bir olaydı. İzmir’de bulunan tüm dükkanları dolaşmış ve sanırım İzmir’deki tüm bebek mağazalarını boşaltmıştık. Aslında Kamer’in bizim alacaklarımıza ihtiyacı yoktu ama her gördüğümüz bizi etkiliyor ve alıyorduk. Eve giderken bir kamyonet kiralamak zorunda kalmıştık. Bunun yanında Nadir’i de unutmamıştık tabii ki.

Pelin’i eski arkadaşlarımızla tanıştırmıştık ve hepsi ona bayılmışlardı. Bazen eski kız arkadaşlarımla karşılaşıyordum ve onların fazla yakınlıklarından Pelin’in rahatsızlık duyacağını düşünüyordum ama hiçbir zaman öyle olmadı. Eğer ben aynı durumda olsaydım kıskançlıktan çılgına döneceğime emindim. Annemin söylediğini o anlarda anlıyordum. Pelin, basit şeyler için sorun çıkarmaktan çok uzaktı. Çok fazla olgun davranıyordu.

Annemin söylediklerinden sonra onu daha fazla izlemeye başlamıştım ve annemin haklılığını o anda görmüştüm. Pelin, yaptığı ve söylediği her harekette çok fazla olgun davranıyordu ve ben her seferinde biraz daha şaşıryordum. Tabii çocukluk yaptığı anlar olmuyor değildi. Onu evin içinde kaybettiğimiz bir anda sevinç çığlıklarından yola çıkarak bulmuştuk. Annem, ben ve yengem hızla bahçeye koşturup onu bulmaya çalıştık. Nadir’le birlikte futbol oynuyor ve bir çocuk gibi gol attığında seviniyordu. Annem gülümseyerek başını salladığında, Pelin bize yakalandığını anlamıştı bile. Kırmızı yanakları ve dağılmış üstü başıyla yanımıza gelmişti. Annem ve yengem içeri geçtiklerinde üçümüz oynamaya başlamıştık. Nadir ise ona gün geçtikçe daha çok bağlanıyordu. Kısacası ailenin her üyesini kendine bağlamayı başarmıştı.

Özellikle de Sıla ile çok fazla zaman geçiriyorlardı. Sıla onun dans eğitmeni olduğunu öğrendiği anda ona zank gibi yapışıp, öğretmesini istemişti. Pelin’de seve seve kabul etmişti. Onları ne zaman etrafımızda göremezsek Sıla’nın odasında, özellikle tango çalıştıklarını biliyorduk. Onları her defasında izleyip, Sıla ile dalga geçme isteğimi bastıramıyordum. Sıla’nın yaşı artık çok küçük değildi ama çevresindeki tüm erkeklerin ona olan ilgisini görmezden geliyordu. Hayatında biri olup olmadığını merak ederek annemi sorguya çekmiştim ama her zamanki gibi kimse ile ilgilenmediğini, İzmir’in soylu ailelerinin oğullarının bile tekliflerini geri çevirdiğini söylemişti.

Bu kadar güzel bir kızın nasıl olup da hayatında kimse olmadığına şaşıryordum. Ama onunla dalga geçme isteğimi de bastıramıyordum doğrusu.

“Kiminle dans etmeyi düşünüyorsun bilmem. Bunca çaba niye? Kız kurusu olarak kalacaksın,” dedim bir anda, Pelin yine ona tango öğretmeye çalışırken. Sıla benden bile daha beterd. Bu arada ben Tango bilgilerimi tazeliyordum ve çok iyi gittiğimi söyleyebilirim.

Bu sözlerimin ardından Pelin, kaşlarını sinirle çatarak bana döndü ve Sıla hızla bir nefes alıp Pelin’in ellerini bıraktı. Yatağın üzerinde doğruldum.

“Ne? Sadece şaka yapıyordum,” dedim, bana bakışlarından suçluluk duyarak.

“Annen ve babanın çok iyi tango yaptığını biliyor musun?” diye sordu Pelin. Sözlerinin ardındaki manayı geç de olsa anlamıştım. Sanırım Sıla’da bunun için öğrenmek istiyordu ve ben onun kalbini kırmıştım.

“Özür dilerim. Sadece şaka yapıyordum,” dedim Sıla’ya bakarak.

“Önemli değil,” dedi Sıla, Pelin’e tekrar ellerini uzattı.

“Ama anlayamadığım neden kimseyi istemiyorsun?” diye sormadan da edemedim.

“Çok meraklısın,” diye atıldı Pelin. “Özel hayat diye bir şeyden haberin yok mu senin?” diye payladı beni sonra. Ve ben artık susmaya ve izlemeye karar vermiştim.

Aynı akşam Sıla anneme Pelin’in dans konusundaki hünerlerinden bahsetti. Annemin gözleri sevinçle parladı. Bunun anlamını yemekten sonra öğrenecektik.

“Evren,” dedi annem dikkatimi çekmek için. Ağabeyimle konuşurken birden ona döndüm. “Dans konusunda baya iyi olduğunu duydum. Eğer beni kırmazsanız Pelin’le ikinizi izlemek isterdik,” dedi. İlk söylediği cümleyi alayla söylemişti. Sanırım benim hiphop maceramı ona da anlatmışlardı ama son cümlesinde ciddiye. Sıla, hevesle bir CD yerleştirdi müzik setine. Pelin, ilk anlarda utanmıştı ama salonun ortasında ellerimiz birleştiğinde her şey uçup gitmişti. Yine sadece o ve ben vardık.

Her dansımızda, dansı idare eden Pelin olurdu ama bu defa öyle olmadı. Onun Malik’le nasıl dans ettiğini hatırlıyordum her seferinde. Bizim dansımızda idare Pelin’de oluyordu ama bu defa bunu ben yapmıştım. Bir elim beline kendinden emin tavırlarla yerleşirken, diğer elim havadaki elini tuttu. Çevremizdeki izleyicilerimizi unutup, aramızda vızıldayan şeye odaklandık ve o vızıltıyı dansımıza döktük. Aşk, tutku ve sanırım bir parçada ateş vardı. Ritimlerimiz birbirini asla kaçırmıyordu. İçimizdeki yoğun duyguları dansımızla yaşıyorduk o an. Müziğin sonuna geldiğimizde dudaklarımızın arasında sadece birkaç santim kalmıştı. Dayanamayıp dudaklarına küçük bir öpücük kondurdum. Çok küçüktü ve tabii ki yetmedi. Ama Pelin’in tepkisi bambaşkaydı.

“Sen başka birinden ders mi alıyorsun?” diye sordu sinirle.

“Hayır,” dedim şaşkınca.

“Ama çok iyisin. Son dansımızdan çok çok daha iyi.”

“Buna sevindim. Ve senden başkasının beline sarılmıyorum,” dedim kıkırdayarak. Söylediğime gülümsedi, ama çatık kaşları henüz düzelmemişti.

“İyi!” dedi sertçe. Hala ellerimiz birbirine kenetlenmiş durumdaydı. “Büyük bir hata olur. Ve baya ilerlemişsin. Aferin.” Ben aile efradının odada bulunduğunu hatırlayıp çevreye baktığımda Pelin’i de tetiklemiş oldum. Pelin, anında ellerini çekti ve kırmızı bir yüzle kanepeyi buldu hızla. Herkesin yüzünde büyük bir gülümseme oluşmuştu o an. Ve arkasından gelen kıkırdamalar doldurmuştu salonu. Annemin gözlerinde ise akıtmamak için zorladığı bir damla yaş ve hüznün vardı.

“Ömer ile benden çok daha iyiydiniz,” dedi sadece. Babamla olan büyük aşkları aklına geldiğinde hep böyle olurdu. Birçok duyguyu bir arada yaşardı ve sonra izin isteyip aramızdan ayrılırdı.

Bugünü kendimize ayırmıştık. Esat’ın ailesiyle birlikte olması gerekiyordu ve akşam dönüşte bize geleceğini bildirdiği için ve Sıla’da kendi arkadaşlarıyla olması gerektiği için yalnız kalmıştık. Pelin’e İzmir’i gezdiriyordum ve bu rehberlik işinden oldukça memnundum.

“Ama burası büyüleyici,” dedi Pelin. Bulunduğumuz merdivenlere oturmuştu. Ona Agora’yı gezdiriyordum. Burayı seveceğini biliyordum.

“Bence de,” dedim, ama benim gözlerim sadece onu izliyordu.

“Peki buranın tarihini dinleyelim,” dedi göz kırparak.

“Hımm... Evet...” dedim gözlerimi ondan ayırıp çevreyi tarayarak. “Antik Yunan kentinde, şehirle ilgili politik, dini, ticari her türlü faaliyetlerini gerçekleştirdikleri bir alanmış. Tiyatrolarını burada sergilerlermiş. Ve halkın tüm coşkulu seslenişleri burada olurmuş. Zaten Yunan dilinde Agora, ‘toplama yeri’ olarak anlamlandırılıyor.”

Pelin, dudaklarını beğeniyle süzdü. “Serserinin teki gibi duruyorsun aslında,” dedi sonra kıkırdayarak. Bu söylediğine gülümsedim.

“Tarihi severim ve unutmayalım, burası benim şehrim. Gerçi Esat olsa çok daha fazla şey anlatabilirdi.”

“Neden? Kızları buraya getirip sürekli rehberlik mi ediyordu?” diye sordu Pelin alayla.

“Aslına bakarsan onun burada hiç kız arkadaşı olduğunu görmedim. İstanbul’da benimle birlikte yoldan çıktı.” Pelin, anlamlı bakışlarını üzerimde dolaştırdı.

“Öyledir,” dedi omuz silkerek. Bakışının altındaki anlamı çözmedim. Aslında ben başka bir şeyle ilgileniyordum. Pelin’in her daim aklımda olan dudakları beni oldukça zor duruma düşürüyordu. Bu birkaç gün içinde aramızda beliren bariz bir vızıltı oluyordu. Sanki birbirimize dokunursak elektrik çarpacakmış gibi hissediyordum. Böyle hissettiğim halde eğer cehennemde bile yanacak olsam da ve bunun nedeni Pelin’in o isimlendiremediğim kadar tatlı dudakları ise ben o ateşin içinde köz olmaya razıydım.

“Sesi duyuyor musun sende?” diye sordum ona. Gözleri şaşkınca etrafı taradı. Bu soğuk havada bizden başka kimsecikler yoktu.

“Hangi sesi?” diye sordu fısıldayarak. Bana doğru biraz daha eğilmişti.

“Bedenlerimizin arasında dolaşan vızıltıyı.”

“Ahh... Sende mi duyuyorsun?” diye sordu muzipçe.

“Evet. Sanırım her gün biraz daha artıyor,” dedim dürüstçe.

“Aramızda bir elektrik akımı var. Sence kaç volt?” diye sordu

“Bilmem. 1500’e kadar yolu var.”

“Hımm... Ben ne zaman çarpılacağımızı merak ediyorum.”

“Bak onu bende merak ediyorum. Ama seninde sesi duyduğuna sevindim.”

“Duymamak elde mi!?”

Ellerim bir anda narin boynunu buldu, onu öpmek için dudaklarına uzandım ve o benden kaçtı. Bir kere daha eğildim ve kıkırdayarak yine kaçtı. Ve ben bir kere daha şansımı denedim. Onu omuzlarından tutup yere yatırdım ve bedenimi onun bedeninin üzerinde tuttum. Başındaki bereyi çıkardım ve saçlarını zemine savurdum.

“Kaçmak gibi bir şansın olduğunu mu düşünüyorsun?” diye sordum onu öpmeden önce. Sonra dudaklarım dudaklarını buldu. Nefessiz kalana kadar onu öpmeye devam ettim.

“Öyle bir derdim yok,” dedi gülümseyerek ve hızla nefes alarak. Yüzlerimizin arasında bir hamlelik mesafe vardı. Onu tekrar öptüm.

“Neden kaçıyorsun o zaman?” Ve hızlı hızlı nefesler aldım.

“O duyguyu seviyorum,” dedi, onu yine öptüm. Sonra kaşlarını çatarak ona baktım.

“Hangi duyguyu?”

“Şey... Nasıl anlatsam ki? İçimde bir uçak havalanıyormuş gibi oluyor. Yani sen beni öpmek istediğinde. O duyguyu seviyorum işte. Ama merak ettiğim sonunda ne olacağı. Sanırım seveceğim daha fazla duygu olacak...” Yanakları kızarmaya başladığında onu bir kere daha öptüm. Ve sonra onu elinden tutup ayağa kaldırdım. Kelimelerinin sonu kalbimi delice çarpıtıyor ve düzensiz nefes alışlarına neden oluyordu. Ne demişti? ‘Sonunda ne olacağı?’ Gürültülü bir şekilde yutkundum.

“O duyguyu ben her an yaşıyorum. Sana her baktığımda bir pist dolusu uçak havalanıyor. Ve ben bununla nasıl başa çıkacağım bilmiyorum.” Ve elimi yine omzuma atıp onu yürümeye zorladım.

“Şey... Sana yardım edebilirim...” dedi. Sesi çıkmıyor gibiydi. Utanıyordu ama yine de dürüst davranıyordu. Ama ne söylemek istediğini anlamıştım. Aramızdaki elektrik akımına ve uçak havalanmalarına ve onu deli gibi istememe rağmen bu isteğine karşılık veremezdim. Henüz çok erkendi ve ben yanlış bir şey yapmak istemiyordum.

“Belki biraz daha zaman geçerse...” diyebildim sadece. Eğer onun yerinde başka bir kız olsaydı konuşmak daha kolay olurdu ama Pelin’e karşı nedense utanıyordum. Ve sözcükler bir türlü bir araya gelip bir cümle oluşturamıyorlardı beynimde. Ve cümleler böylelikle yarım kalıyordu.

“Hımm... Zaman... Evet,” dedi. Biraz sinirliydi sanırım ama onu duymazdan geldim.

Uzun süre sinirlilik anı devam ettiğinde oldukça şaşkındım. Böyle bir şeyi bu derecede istediğini bilmiyordum. Ama ne olursa olsun biraz daha zamana ihtiyaç duyduğumuzu düşünüyordum. Bir konu bulmaya çalışırken, zaten ona söylemem gereken bir şey olduğunu hatırladım.

“Sıla seninle alışverişe çıkmak istiyor,” dedim çok çok nazik bir sesle. Onu kırdığımı ve bir şekilde geri çevirdiğimi biliyordum ama anlamasını beklemiyordum.

“Olur,” dedi sinirinden biraz arınmış bir ses tonuyla. Ama şimdi söyleyeceğim onu tekrar sinirle zıplatacaktı. Buna emindim.

“Düğün için bir şeyler almak istiyor.”

“Tamam. Çıkarız,” dedi daha sakın bir ses tonuyla. Sıla’nın adı geçtiğinde yumuşamasını bekliyordum aslında. Aralarında garip bir duygu bağı oluşmuştu.

“Şey... O zaman sana alışveriş için para vermemde bir sakınca olmaz değil mi?”

“Ahh... Evet, olur. Hem de fazlasıyla olur. Bunu istemiyorum. Nokta!”

“Ben bir parantez açmak istiyorum. Düğüne birlikte gideceğiz ve senin böyle bir şeyi düşündüğünü sanmıyorum. Bu botlar ve gündelik kıyafetlerle gitmek isteyeceğini de hiç sanmıyorum. Kapa parantez.”

“Ben giyim tarzımdan hoşnuttum,” dedi inatçı bir tavırla ve buz gibi bir sesle. Bir an ürperdim ve daha sakin, anlayacağı dilden konuşmaya çabaladım.

“Bunları aştığımızı sanıyordum! Böyle düşünmen ve davranman beni gerçekten kırıyor. Tahmin edemeyeceğin kadar... Senin için bir şeyler yaptığımda ne kadar mutlu olduğumu göremeyecek kadar kör değilsin.” Göz ucuyla ona baktığımda dudağını ısırıldığını gördüm ve sanırım zafer benimdi. Gülümsememek için kendimi zor tuttum. Onun bu düşünce aşamasını ve kalkanını kırdığımı görmeyi çok seviyordum, yoksa söylediklerimin bir bahane ya da onun kabul etmesi için yalan yanlış şeyler olduğunu düşünebilirdi. Söylediklerim tamamen gerçeklerdi.

“Her seferinde böyle yapıyorsun... Ve ben her istediğini yapıyorum. Sadece bir elbise ve tek bir ayakkabı! O kadar. Anlıyor musun? Sadece o kadar!”

Bunu biliyordum, düşünce aşamasında savunma hattını her kırdığımda böyle sinirli oluyordu ve ben bu haline bayılıyordum.

“Tamam,” dedim sadece. Bu noktada sırtmak en büyük yanlışım olurdu sanırım. Konuyu çabucak değiştirerek ona bir sinir harbi daha yaşatmadan noktayı tam olarak koymuş olurduk.

“Arkadaşlarımız tek tek evleniyor. İyice yaşlandığımı hissediyorum.” Ve berbat bir konudan daha berbat bir tanesine geçiş yapmış oldum. Bu da nereden çıkmıştı şimdi? İçimde ara ara yanan o alev in bir anda ve böyle kurtarma çalışması sırasında ortaya çıkışı gülünçtü.

Oturduğu yerde sırtını dikleştirdiğini göz ucuyla gördüğüm anda düşüncelerimin ne kadar doğru olduğunu anladım. Evlilik konusunu aramızda bir kez dahi konuşmamış olsak da sakin mayın alanı gibi o konudan ikimizde uzak duruyorduk

Saniyeler uzadıkça sinir uçlarım zıplıyorlardı. Tekrar konu değiştirme çabasına girmem gerekiyordu anlaşılan.

“Ailemizde görüp görebileceğimiz çocukların toplamı bu kadarla sınırlı sanırım. Nadir ve Kamer.” Lanet olsun! Neyim vardı benim böyle? Neden ağzımı her açtığımda çuvallamak için birkaç kelime daha söylemek dışında başka bir şey çıkmıyordu dudaklarımdan. Bu konu bilinçaltımda bir yerlerde bana fena halde takıntı olmuştu anlaşılan.

“Bunu şu anda bilemeyiz,” dedi düz bir sesle. Ama bana dönüp gülümsemeyi de ihmal etmedi. Sırtı hala gerginlikle dik pozisyondaydı. Birazdan arabanın kapısını açıp aşağıya atlayabilirdi.

“Evet. Bilemeyiz. Asında Sıla'dan bir şeyler bekliyordum. Ama onda da pek bir şey görünmüyor,” dedim. Konuyu Sıla'ya getirmek en mantıklı şeydi sanırım. Güvenli topraklar, mayın alanı yok! Ve sonra devam ettim.

“Baksana belki de bize anlatmadığı bir şeyler vardır. Ve belki de sen biliyorsundur!” dedim. Aslında Sıla'nın bana anlatmadığı bir şeyi olduğunu tahmin etmiyordum. Sadece boş boş konuşuyordum işte.

“Hayır. Bana hiçbir şey anlatmadı,” dedi. Gözleri biranda uzağa daldı. Sesindeki burada değilmiş de konuşuyormuş havasında bir gariplik vardı. Sanki bir şeyler düşünüyordu ve sadece bana cevap vermiş olsun diye konuşmuş gibiydi. Belki de bana öyle gelmişti.

“Esat’la ikiz gibiler. Birbirlerine çok benziyorlar. Sadece Esat İstanbul’da biraz fazla abarttı o kadar. O da Sıla gibi, hayatında kimseyi istemiyor,” dedim. Dalgın dalgın konuşurken birden gerçekten birbirlerine ne kadar benzediklerini bir kez daha düşündüm. İkisi de bekar ve öyle kalmaya niyetli gibiydiler. Ve Pelin bana hızla döndüğünde, gözlerimi şokla açarak ona baktım.

“Gerçekten bu kadar kör müsün?” diye bağırdı bir anda. Attan düşmüş gibi oldum. Ben ne söylemişim ki onu bu kadar öfkelen-dirmişim? Gözleri alev alev parlıyordu.

“Ne?” diyebildim sadece. Bana böyle bağırmasını ya da bu kadar hiddetlenmesini sağlayacak tek bir kelime çıkmamıştı ağızımdan.

“Evren Bulut! Hayatta sadece sen varsın değil mi? Hayat sadece senin etrafında dönüyor, her şey sadece senin üzüntülerinden ve mutluluklarından ibaret.” Avazı çıktığı kadar bağıırıyordu.

“Ne söyledim? Ya da ne yaptım? Bağırıp durma.” Artık bende ona bağıırıyordum. Çünkü ona yanlış bir şey söylediğimi sanmıyordum.

“Bir şey söylemedin. Ve de yapmıyorsun. Sorunda burada ya... Sadece kendini düşünüyorsun. Hayatta gördüğüm en bencil insansın sen. Bencilliğin seni kör etmiş. Etrafında olup biten hiçbir şeyi göremiyorsun.”

O bağıırdıkça ben aptal durumuna düşüyordum. Çünkü söylediklerinin tek kelimesini anlamıyordum. Beni ne konuda bencillikle suçladığını tahmin dahi edemiyordum. Arabayı hızla yol kenarına çektim ve parmaklarımı burnumun kemerine tutuşturdum. Gözlerimi kapayıp derin bir soluk aldım. Sıla ve Esat’tan bahsederken birden nasıl bu duruma gelmiştik? Gözlerimi açıp ona döndüm.

“Beni neden bu şekilde suçlama ihtiyacı hissettin? Bunu anlayamıyorum,” dedim sakın bir sesle. Gözlerini yola dikti. Birkaç kere derin soluk aldı ve sonra yine bana döndü. Artık bağıırmıyordu.

“Gerçekten göremiyor musun?” diye sordu yumuşak bir sesle.

“Neyi Pelin? Neyi?” diye sordum. Artık sabrım taşmak üzereydi.

“Esat ve Sıla’yı.”

Beynim allak bullak olmuştu. Neyi görmek gerekiyordu ki? Ve o anda anladım. Pelin konuşmaya başlamadan önce ne söylemek istediğini anlamıştım. Fakat böyle bir sonuca nereden varmıştı?

“Esat'ı bir düşün! Daha önce hiç 'Gerçek' bir kız arkadaşı olmadığını söyledin biraz önce. Buraya gelirken söylediği şiir, ve heyecanı... Sıla'ya bakışları... Hiç kimse ona böyle korumacı ve sevgiyle bakamıyor. Sen bile... Ya da Sıla'yı düşün. O kadar güzel ki... Ona herhangi bir erkek bir kere baksa aşık olur ve öyle de oluyor. Ama o hiç kimseyi istemiyor. Esat'ı gördüğünde nasıl değişiyor. Ve ona nasıl kaçamak bakışlar atıyor. Sen bir şey anlatmıştın. Hani iki yakın arkadaşının birbirlerine dargınlıklardan bahsetmiştin. Dördümüz oturuyorduk, biri diğerinin kız kardeşine aşık olmuştu. Sen öfkeli olduğunda nasıl suçlu hissettiklerini hatırla. Ama sen o kadar körsün ki onu dahi görmedin. İkisi de birbirlerine deli gibi aşıklar ama ikisi de birbirlerinden habersizler. Nasıl bu kadar kör olabiliyorsun? Başkası anlamasa anlarım ama sen? Esat'ın en yakınısın. Esat burada kalmayı neden bu kadar çok istiyor bunu hiç düşündün mü? Ya da her fırsatta neden İzmir yolunu tutuyor. Eğer ailesi için olsaydı her gün sabahın köründe sizin evde bitmezdi.” Ve Pelin sustu.

Ağzım bir karış açık öylece bakıyordum. Söylediklerinde haklı olmadığını söyleyecek durumum yoktu. O konuşurken gözümün önünden birçok şey bir anda geçti. Esat'ın çocukluğumuzda ben bir şekilde etraftan kaybolmuşken Sıla'yı nasıl koruduğu... Bir grubun ona saldırdığında ölümüne dayak yemesi... Sadece Sıla'yı kurtarmak içindi. Bir hafta hastanede bilinçsizce yatmıştı. Ve Sıla onun için ne kadar gözyaşı dökmüştü.

Sıla, Esat'ın bir doğum gününde ona kendi elleriyle atkı örmüştü ve Esat hala o atkıyı kullanıyordu. Bunların hepsi tek tek balyoz darbesi gibi iniyordu beynime. Gerçekten ne kadar körmüşüm... Peki ama neden bana söylememişlerdi?

Arabayı nasıl çalıştırdım, nasıl evin yolunu tuttum hatırlamıyordum. Pelin, bir yerlere tutunmaya çalışırken avaz avaz bağııyordu.

“Evren! Sakin ol! Ne yapmaya çalışıyorsun?” Ama onu duyacak durumda değildim. Öfke beni fena halde ele geçirmişti. Esat'ı nerede bulacağımı gayet iyi biliyordum. Garaj kapısının açılmasını beklerken, Pelin ellerime yapıştı ama onu görecekt durumum yoktu. Kapı açıldığında hızla arabayı içeri soktum ve park etmeden, kapısını dahi kapamadan indim. Pelin'in inmesini beklemedim çünkü beni durdurmak isteyecekti. Başarılı da olurdu büyük ihtimalle. Onun arkamdan koşan ayak seslerini duyuyordum. Salona bir anda daldığımda, herkes bir gariplik olduğunu fark etmişti.

Ve tabii ki Esat orada, tam da Sıla'nın iki adım ötesinde duruyordu. Onlar bana anlamsız bakışlarla, şaşkınca bakarken ben hiç durmadan ilerledim ve Esat'ın suratına indirdim yumruğumu. Herkes çığlık atarken ve Esat ne olduğunu anlamaya çalışarak doğrulurken bir yumruk daha geçirdim yüzüne.

“Seni adi herif!” diye bağırdım. Arkamda kalan kimseyi görmüyordum ama ağabeyimin odada bulunmamasına sevinmiştim. Birazdan çığlıklara tepki verip inecekti muhtemelen.

“Biri şunu durdursun,” diye bağırdı annem arkadan. “Neler oluyor?” diye sordu sonra kısık bir sesle. Sanırım Pelin'e sormuştu bunu.

“Neler olduğunu söyleyecek misin?” diye bağırdı Esat kanayan burnunu tutarak. Üzerine yürürken arkasında ağlayan Sıla'ya takıldı gözüm ve gözlerindeki ifadelerden her şeyin ne kadar doğru olduğunu anladım. Bir yumruk daha salladım midesine.

“Bunu sen söyleyeceksin,” diye bağırdım. Bana karşı gelmiyordu. Sonra merdivenlerden koşarak ve “Ne yapıyorsunuz lan eşek herifler!” diyerek inen ağabeyimi duydum.

“Ne yaptım?” diye sordu Esat öfkeyle bağırarak. Ama savunmasını da almıştı. Yumruğum havada öylece durdum. Gözlerimle Sıla'yı işaret ettim.

“Ona aşık mısın?” diye sordum bağırarak.

“Ne?” Herkesin birden ağzından çıkan tek kelimeydi bu.

Esat, yutkundu önce. Sonra Sıla'ya uzun uzun baktı. Aralarındaki etkileşimi görmemek imkansızdı. Sıla'nın gözlerinde büyük bir merak ve yanında heyecan vardı. Evet, Sıla'da ona aşıktı ve ben gerçekten tam bir kördüm ve sanırım bencilde. Bana döndüğünde gözlerinde suçluluk vardı.

“Evet. Ona aşığım. Onu seviyorum.” Ben bir kez daha üzerine gitmeye başlarken herkesten hayret ve şaşkınlık yükseliyordu. Sonra bir el göğsümde baskı yaptı. Gözlerimi Esat'tan ayırıp elin sahibine bakarken Pelin'in gözleriyle karşılaştım. Diğer elide aramızda fazla mesafe bulunmayan Esat'ın göğsündeydi.

“Bana gerçekten aşık mısın?” diye sordu Sıla cılız bir sesle. Herkes dikkatini bir anda Sıla'ya vermişti.

“Buna inanamıyorum,” dediğini duydum annemin kısık bir sesle.

“Özür dilerim,” dedi Esat, karşısında adete ezilip büzülmüştü. “Ama evet. Sana aşığım. Biliyorum, yanlış. Sana o şekilde bakmamam lazımdı. Sen benim kardeşim sayılırsın. Ama...” dedi ve sustu.

“Ama aşk söz dinlemiyor,” diye tamamladı sözünü Pelin. Pelin'le göz göze geldim. Yalvaran ve ıslak bakışlarını gözlerime sabitlemişti.

“Bende seni seviyorum Esat,” dedi Sıla titrek bir sesle. Sonra bakışları birbirlerini buldu. Sanki bir madende hazine bulmuş gibi baktılar birbirlerine.

“Sen... sen... ciddi misin?” diye sordu Esat. Ve Sıla başını salladı. Sanki bizi unutmuş gibi bir halleri vardı.

“Çok romantik,” dedi yengem hülyalı bir sesle. Biri kıkırdadı.

“Eğer biri benden vazgeçmeni söyleseydi... Ya da bana olan aşkına gem vurmanı, unutmanı isteseydi... Benden vazgeçer miydin? Bu benim babam ya da ağabeyim bile olsa? Ya da Eylem

ve Emrah olsa?” diye sordu Pelin. Tekrar dikkatimi kendine çekmişti. Yumruğumu aşağıya indirdim. Eylem böyle bir şeyi istemişti.

“Asla,” dedim sert bir tonla.

“Ben de öyle düşünmüştüm,” dedi başını sallayarak.

Ama herkesin anlamadığı bir nokta vardı. Ben Esat, Sıla'ya aşık olduğu için kızmıyordum. Ne kadar yanlış olsa dahi, ne kadar Sıla'yı herkesten kıskansam dahi, ben aşklarını sadece benim yüzümden ya da yakın olduğumuz yüzünden heba etmelerine kıızıyordum. Bir şekilde bunu anlayabilirdim. Esat benim en yakınım. Bana ailemden bile çok daha yakındı ve ne kadar uzun süre olduğunu bilmediğim bu aşk fırtınasını benden saklamış ve acı çektirmişlerdi birbirlerine. Esat'ın o şiiri söylediğinde gözlerinde gördüğüm acıyı hatırladım. Sadece bizim yüzümüzden böyle acı çekmesini anlayamıyordum. Başımı sağa sola salladım yine öfkeyle ve adımlarım beni kanepeye götürdü. Bitap bir şekilde oraya, öylece yığıldım.

Pelin, ardından gelip yanıma oturdu ve elimi sıkıca kavradı.

“Ben bunu nasıl anlayamadım?” diye söyleniyordu annem. Bu işten en fazla onun hoşnut olduğuna emindim. Annem Esat'ı bizden farklı görmezdi. Bir çocuğu da oydu. Esat'ta böyle olduğu için duygularından utanmıştı zaten. Gözlerimi kapadığım anda yanımda bir baskı daha hissettim. Esat'ın olduğunu tahmin ettiğim el dizlerime değdi.

“Özür dilerim,” dedi fısıltıyla. “Seni kırmayı hiçbir zaman istemedim. Unutmaya çalıştım. Hislerimi durdurmaya. Ama olmadı. Yapamadım.”

Gözlerimi açmadan arkama yaslandım. Pelin'in elini daha sıkı tuttum. Sözcükleri beynimde toparlamak uzun sürdü. Ama sonunda ağzımı açabilmişim.

“Sen benim en yakınım. Sıla ise değerlim, kıymetlim. Onu kıskanırım. Kimseye layık görmem. Ama söyler misin?” Ve gözlerimi açıp doğruldum, gözlerim suçlulukla sönen gözlerini buldu. “Senden daha fazla kime güvenip emanet edebilirim ki onu? Kim onu daha çok mutlu edebilir ki?”

Dudakları hafifçe yukarı doğru kıvrıldı. “Yani... ona aşık olduğum için kızmadın mı?”

“Ona aşık olduğun için değil. Bana söylemediğin için. Bana bu konuda güvenmediğin için ve kendinize böyle... Benim ya da bizim yüzümüzden acı çektirdiğiniz için kızdım. Ben viraneye dönmüşken hep yanımdaydın. Benim için burayı terk ettin. Hep debelenip durdun biraz iyi olayım diye. Senin için bir şeyler yapabilme... Sana borcumu ödeyebilme fırsatını benim elimden aldığın için kızdım.” Sonra elimi dizlerine koydum bende.

“İşte benim Evren'im,” dedi Pelin duygu yüklü bir sesle. Pelin'e dönüp sıcak bir gülümseme yolladım. Ve sonra karşımıza dikilen Sıla'ya diktim gözümü. Suçlu suçlu bakıyordu.

“Sen hele...” dedim işaret parmağımı ona savurarak, “hiç konuşma.”

“Ama ağabey...” dedi ve koşup boynuma atladı.

Ailenin geri kalanı yattıktan sonra dördümüz çardağa çıkmıştık. Annem yanımdan ayrılana kadar ‘Ben nasıl bunu anlayamadım?’ diye söylenip durdu. Yengem ise ‘Çok romantik’ deyip durdu ayakları yerden kesilerek. Ağabeyim biraz bozulmuştu aslında ama ele vermedi kendisini. Ben öfkemden arınmış ve aslında çok daha fazla mutluydum bile.

“Sen bardan ayrıldığıın anda ben evin yolunu tutuyordum. Bu yüzden seninle aynı evde kalmak istemedim. Gay olduğumu falan düşünürsün diye. Pis insanları sevmediğini bildiğim için yeterince pis olmaya özen gösterdim.” Hala suçlu suçlu bakıyordu ama kıkırdamadan edemedi Esat. Söylediğine kahkaha attık hep birlikte.

“Beni çok fena kandırdın,” dedim ona sahte bir kızgınlıkla. Esat, Sıla'nın elini sıkı sıkı tutmuştu. Sanki bir yerlere gideceğinden korkar gibi. Ya da bir anda yok olacağından korkar gibiydi. Pelin ise kucağımda büzüşmüş benim montumun içine kendisini sığdırmıştı.

“Senin böyle bir şeye karşı geleceğini düşünürdüm hep. Bir de, çok yanlış olduğunu düşünürdüm.” Mutlulukla parlayan gözlerine baktım. Onu böyle bir mutluluktan nasıl mahrum bırakabilirdim ki?

“Saçmalamışsın,” dedim.

“Peki, sen nasıl anladın? Yani bir anda?” diye sordu Sıla. Pelin'in bedeni kucağımda gerildi. Ve biraz daha büzüldü.

“Biri bana ne kadar kör ve bencil olduğumu hatırlattı,” dedim saçlarını okşayarak.

“Pelin!” dediler ikisi aynı anda.

“Özür dilerim,” dedi Pelin suçlu suçlu. “Patavatsızlık ettim.”

“Saçmalama,” dedi Sıla aceleyle. “Sen olmasaydın... sanırım biz ölene kadar birbirimize asla açılmazdık.” Ve birbirlerinin gözlerine baktılar tekrar. Onları bir ara yalnız bırakmam gerekiyordu anlaşılan. Bu bakışların altında ne çok şey yatıyordu.

“Gitmeyebilirim,” dedim. Sıla'nın odasını kendimize mesken tutmuştuk. Esat ve Sıla birlikte geçiremedikleri zamanları telafi etmek için dışarı çıkmışlardı. Pelin ile birlikte Sıla'nın yatağında uzanıyorduk. Onu kollarımın arasına almalı günler olmuştu ve ben aslında gitmekten çok bu bedenin sıcaklığında uyumak istiyordum. Aramızdaki o yüksek gerilim hattının harekete geçmesi de cabasıydı. Ellerim kızıl saçlarında kayıyordu sürekli. Ve derin nefesler alıyordum sık sık.

“Bence gitmelisin,” dedi Pelin. İşaret parmağı göğsümde daire çiziyordu.

“Yani beni özlemeyeceksin,” dedim gülüşümü bastırarak.

“Ahh... Sanırım annenle ve yengenle iyi zaman geçirirken sen pek aklıma gelmeyeceksin,” dedi kıkırdayarak.

“Gerçekten. Gitmeyi istemiyorum,” dedim sızlanarak.

“Arkadaşlarının evi basmasını istiyorsan tabii, gitmeyebilirsin. Hem belki dansözde çağırmışlardır,” dedi ve kıkırdadı.

“Hımm... Olabilir,” dedim bende kıkırdayarak. “Ama asıl bomba striptizciymiş.” Ve durup bekledim.

“Ne? Kağan’a söyle düğününde daha eşine kavuşamadan ayrılmak istemiyorsa unutsun bunu. Ya da dur ben aradığında söylerim,” dedi öfkeyle. Bir kahkaha attım.

“Öyle bir şey yok tabii ki,” dedim sonra. Bakışları bana sabitlendi ve doğru söylediğime emin olmak için uzun süre baktı.

“Gerçekten yok,” dedim tek kaşını kaldırdığında. Dudaklarını büzdü inanmadığında.

“Şaka yapmıştım. Seni kızdırmak için,” dedim telaşla. Çünkü hala bana inanmayan gözlerle bakıyordu. Sonra içinde tutamadığı belli olan kahkahasını bir anda dışarı saldı.

“Bende şaka yapmıştım,” dedi hala gülerken ve ben saçlarını karıştırdım. Beni kandırmıştı.

Kağan belki yüz kere arayıp geleceğimi teyit ettirmek istedi ve Esat, bu yeni durumu göz önüne alınarak muaf tutulmuştu. Yani şans benden yana değildi. Sıkıntıyla nefesimi dışarı verdim.

“Sıkılmayacağına emin misin?” diye sordum.

“Annemi seviyorum. Onda beni rahatlatan bir şeyler var,” dedi. Sesi garip geliyordu ve sanırım duygu yüklüydü. Annemin söyledikleri aklıma geldi yine. Onun çok olgun olduğunu ve bizim ailemize bakarken dalıp gittiğini söylemişti. Belki kendi ailesinde böyle bir sıcaklık görememişti. Ve belki de annesine ve ablasına duyduğu özlem alevleniyordu. Onu daha sıkı sarıp saçlarına bir öpücük kondurdum.

“Erken geleceğim. Fazla takılmayacağım,” dedim fısıltıyla.

Başını bana doğru uzattı. Odanın içi loş bir ışıkla aydınlanıyordu ama gözlerini net bir şekilde görebiliyordum. Burnunun ucuna bir öpücük kondurdum. Ve o hızlı bir soluk alıp, muzip bir şekilde gülümsedi. Dudakları yukarı kıvrılırken ben kendimden geçiyordum. Beni nasıl böyle etkisi altına almayı başarabiliyordu bir türlü anlamıyordum. Ne kadar baktığımı bilmiyorum ama

onun göğsü hızla şişip inmeye başladığında ve soluk düzeni şaşıtığında çoktan dudaklarına yapışmışım bile.

Uzun bir öpücük olmuştu, öyle ki nefesimizi uzun süre kontrol altına alamadık bir süre. Elim yanağında şekillenirken o, gözlerini kapamıştı keyifle.

“Seni seviyorum,” dedim ona. Bir cevap beklemiyordum. Söylemeyeceğini de biliyordum zaten. Beni sevdiğini bilmek yetiyordu bana. Dudaklarında şekillenmese de kelimeler o gözler bana aşkı anlatıyordu zaten. Sevgi ile parlıyorlardı.

“Seni...” dedi ve sustu. Söylemesi için diretmedim. Öylece gözlerine bakıyordum. Dudaklarını ıslattı diliyle ve yutkundu. “Seni kaybetmekten korkuyorum,” dedi gözlerini kaçırarak. Parmağı bir süre için göğsümde dolanmayı bıraktı.

“Ben hep yanında olacağım,” dedim ona güven veren bir tonla. Kollarını bir anda boynuma sıkıca doladı. O an birçok duyguyla çarpıldım. Bu sadece kollarını bana dolmasıyla değil, bedeninden yayılan o sıcaklıkla da ilgiliydi. Ya da onun gözlerinde gördüğüm gerçek korkuyla. O beni kaybetmekten gerçekten korkuyordu. Ve aslında bu benim en büyük korkumdu. Kollarımı beline doladım ve boynuna bir öpücük kondurdum.

Burada durmam gerektiğini biliyordum ama yapamadım. O elini gömleğimden içeri soktuğunda ve sırtımda dolandığında bedenim bir anda titremeye başladı. Bir elim omzunda dolanırken kazağını omzundan aşağıya çektim ve açıkta kalan tenine yumuşak fakat çok şey anlatan dudaklarımı değdirdim. Elimin altındaki bedeni titredi ve ben soluksuz kaldım. Dudaklarım omzundan boynuna çıktı ve sonra dudaklarını buldu. Garip ve anlamlandıramadığım bir açlıkla dudaklarım dudaklarına değdi. Nefesimi bir türlü düzene sokamıyordum ve zaten o da sokmama fırsat vermiyordu. Bedenini kendi bedenimin altına çekip ağırlığımı verdim. Bir elim narin boynunda sabitlenmişken, diğer elim omzundan aşağıya kıvrılarak ve bedenin kıvrımlarıyla şekillenerek kazağının açıkta bıraktığı midesini buldu. Yine bedeni titreyerek kasıldı elimin altında. Ben onu öpmeye devam ederken ve ellerim kıvrımlarıyla şekillenirken, gömleğim bir anda sırtımdan aşağıya kaydı. Bir anda kafama dank etti ve zil sesini duyar gibi oldum.

Göleğimin düğmelerini hangi ara çözmüştü anlayamadım ve hatta kendi yaptığımı biliyordum ama kazağını neredeyse boynundan yukarı çıkacak kadar sıyırdığımı anlayamadım. Ben donduğum anda onunda bedenimde gezinen elleri dondu. Ve bedenimin altında ateş gibi yanan bedeni gerildi. Bir süre kendimi orada öylece tutup soluğumu düzene soktum. Gözlerim teninin açıkta kalan ve beni adeta kendimden geçiren yerlerine kayıyordu. Elimi zorlada olsa kaldırdım ve kazağını olması gereken yerine indirdim. Sonra gergin bir gülüşle kendimi onun üzerinden çekip yanına uzandım. Uzanmadan önce gömleğimi tekrar üzerime geçirdim ve düğmelerini iliklemeye başladım.

“Fazla ileri gittik,” dedim tekrar titrek bir gülüşle.

“Sana öyle geliyor,” dedi o da gülüşümü taklit ederek. Hala nefesini düzene sokamamıştı.

“Daha çok erken,” dedim bende biraz asabi bir tonla. Beni anlamasını bekliyordum. Böyle bir şeyi ondan daha fazla istediğime emindim ama yine de içimde çok erken olduğunu düşündüren bir his vardı.

“Hımm... Uçaklar havalanmadan yere çakıldılar,” dedi ve yanıma uzanarak derin ve bıkkın bir soluk aldı. Söylediğine kahkahalarla güldüm ve onu tekrar kendime çektim.

“Hormonlarınla ilgili bir problemin var,” dedim gülüşümün arasında.

“Senin var!” dedi. Sesindeki imayı duymazdan geldim. Beni kızdırmaya çalıştığını biliyordum. Sonra gözüm duvardaki saate kayd.

“Ben geç kalıyorum,” dedim bir anda doğrularak. Başının altındaki yastığı hızla çekip bana fırlattı.

“Bu haksızlık. Böyle yapıyorsun ve beni hormonlarımla baş başa bırakıyorsun,” dedi, ama sesinden güldüğünü anlamıştım.

“Aslında, şimdi gitmemin ne kadar doğru bir şey olduğunu anladım,” dedim ve ikinci yastığı kafama yedim.

O, sinirle yataktan doğrulurken, ben koşarak odadan kaçmıştım bile. Üzerimi giyinip aşağıya indiğimde yengem ve annemden bol bol iltifat aldım. Pelin bana arabaya kadar eşlik etti. Arabanın kapısını açmadan önce ona uzandım ve yanağına bir öpücük kondurdum.

“Çabucak yanına geleceğim,” dedim. Başını benden geriye doğru çekti ve mideme bir yumruk indirdi.

“Ahh...” diye bağırdım. Yumruğu sert değildi ama hafif olduğu da söylenemezdi. Ona şaşkın gözlerle, midemi ellerimle korumaya alarak baktım.

“Sadece bir uyarı!” dedi kıkırdayarak. Ellerimi midemden çektim ve boynunda sabitledim.

“Gitmemi istediğini sanıyordum,” dedim tek kaşım havada.

“Ahh... Evet, istiyorum. Ama ben o sözü söylerken bu kadar yakışıklı olup da gideceğini düşünmemiştim.” Ve sonra beni hızla itip yürümeye başladı. Bir süre öylece durdum. O beni kıskanıyordu. Hah. Ve sonra hızla koşarak yanına ilerledim. Kolundan tutup onu kendime çevirdim.

“Bekle beni ey yaren! Gözlerim senden başka göze değerse eğer cehennem ateşinde kavrulayım. Ellerim başka tene değerse eğer ve kalbim senden şaşarsa eğer, senin acınla yok olayım. Vee...” Ona uzanıp dudaklarından küçük ama arzu ile yanan bir öpücük ilettim dudaklarına. “... dudaklarım başka dudaklara değerse eğer toprakla bütün olayım... Yılanlara ve çıyanlara yem olayım.” Ve onu şaşkınlığıyla bırakıp arabaya ilerledim. O hala şaşkınlık ve aptal

bakışlarla bana bakarken ona göz kırpıp hızla ilerledim. Bir an önce gidip ona geri dönmek istiyordum.

“Oğlum... Tohuma kaçacaksın artık.” Kağan, benimle dalga geçip duruyordu.

“Pelin’le daha böyle bir düşüncemiz yok,” dedim asabi bir sesle. Bu konuyu hiç konuşmamıştık ki. Ayrıca daha çok erkendi onun için.

“32 yaşındasın ve artık kendine bir hayat kurmalısın,” diye directti başka bir arkadaşım.

“Bu bekarlığa veda partisinin adımı değişti. ‘Hadi Evren’i everelim partisi.” Söylediğime güldüler. Sonra liseden arkadaşımız olan Murat girdi araya.

“Kağan anlattı. Çok şeker bir kızmış Pelin. Tam Evren’e göre dedi. Senin için söylüyoruz be oğlum. Yanlış anlama. Bir Esat’la sen kaldın.”

“Esat’ı yakında damatlıkla görürseniz şaşmayın,” diye atıldı Kağan ve olanları diğerlerine anlattı. Ben saate baktım ve bıkkın bir şekilde iç çektim. Daha sadece bir saat olmuştu buraya geleli ama zaman bir türlü geçmiyordu. Bir yarım saat daha dayanmayı önerdim kendime.

Ve onlar kendi aralarında şakalaşırken yarım saatimi doldurmuşum. Ağzımı kalkmam gerektiğini söylemek için açtığım anda öylece kalakaldım. Bir çift mavi göz tam karşımda bana bakıyordu gergin bir şekilde. Sarı saçlarını her zaman yaptığı gibi yukarıya toplamıştı.

O, şaşkınlığımdan fırsat bilip yanıma doğru ilerlerken ben ağzımı kapamayı başarmıştım. İçimde öfke kıvılcıkları bir anda baş göstermişti. Nefret etmiyordum, aslında ona karşı hiçbir şey hissetmiyordum, ama öfkeme de engel olamıyordum. Dibime gelene kadar durmadı ve sonra bakışlarını gözlerime sabitledi.

“Evren... Seni göreceğimi hiç sanmıyordum,” dedi. Yine o beni etkilemeyi her zaman başaran ses tonunu ve bakışlarını kullanıyordu, ama bu defa pek etkisi olmuyordu.

“Ama karşıdayım,” dedim gülümseyerek. Yapabileceğim en iyi şey sabit durmak ve gülümsemekti. Masaya bir sessizlik hakim olmuştu bir anda. Ve sonra tekrar kendi aralarında konuşmaya devam etmişlerdi. Bizim hikayemizi tüm İzmir biliyordu.

“Nasılsın?” diye sordu sevecen bir tonla. Elini omzuma atmak istediğinde içkimden hızlı bir yudum almak için elinden kaçtım. Bana dokunmasını istemiyordum.

“İyi. Sen?” diye sordum. Gözlerine bakmak yerine karşıya bakıyordum.

“Senden sonra pek iyi olduğum söylenemez,” dedi. Her zaman yaptığı gibi direkt konuya dalıyordu. Ve o anda aklımda beliren Şeye öfkelen dim. Ama bunu yapmaktan da geri kalmayacaktım. Bu hareketlerini biliyordum ve zaten ne söylemek istediğini açıkça belirtmiş olmuşt u. İntikam ateşı bir anda beni kavurmaya başlamıştı.

“Aslını istersen bende,” dedim ve o anda tükürmek istedim. Midem bulanmaya başlamıştı.

“Başka bir masaya geçelim mi?” diye sordu tekrar elime uzanarak. Ben ayağa kalkmak için hızla hareket ettim ve elinden kaçmış oldum böylelikle.

“Olur,” dedim. Arkadaşları mın kızgın bakışları arasında onlardan müsaade aldım ve ikimiz farklı bir masaya geçmiştik. Hemen yanıma oturdu ve bana sokulmaya çalıştı. Her zaman yaptığı gibi güzelliğiyle beni etkilemeye çalışıyordu.

“Senden beni affetmeni beklemeyeceğim,” dedi üzgün bir sesle. “Ama Şunu bilmeni istiyorum, belki bir daha fırsatım olmaz. Buradan gittikten hemen sonra kafama dank etti. Seni ne kadar çok sevdiğimi o zaman daha iyi anladım. Ben çok üzgünüm.” Ve başını masumca yere eğdi.

Olmaması gereken Şey beynimde sinsi sinsi dolanmaktan vazgeçti ve bir anda kendine bir yol çizdi. Pelin sürekli gözlerimin önüne geliyordu ama intikam bir kere beynime ve ruhuma sahip olmuşt u.

“Artık geçmişte kaldı,” dedim bende üzgün bir havada. İkimizde bir süre sustuk. Ve sonra o gözlerini yine bana dikti.

“Hayatında biri varmış,” dedi. Bu bir soru değildi ama başımı salladım.

“Şanslı kız... Çok mu seviyorsun?” diye sordu. Gözlerindeki açık kıskançlığı saklama gereği duymuyordu. ‘Çok seviyorum, hem de deliler gibi, hatta ona tapıyorum.’ Bu benim iç sesimdi ama içimdeki intikam ateşı kelimeleri eğip büktü ve bambaşka bir şekilde dışarı gönderdi.

“Takılıyoruz işte.” Söylediğim Şeyden bin kere nefret ettim. Ve Yasemin oltaya düştüğünü belli eden hevesli bir gülümseme gönderdi. Dudakları keyifle ve heyecanla yukarı kıvrılırken ben ona acıyordum. Gözlerimin önünde hala Pelin’in yüzü dolanıyordu.

“Ama buraya getirmişsin,” dedi, dikkatli davranıyordu. Her zaman temkinli bir kız olmuşt u. Şimdi de tam olarak emin olamıyordu ve güvenemiyordu sözlerime. Biraz önceki anlık bir hevesti.

“Peşime takıldı,” dedim gülümseyerek. Lanet olsun! Ne yapıyordum ben böyle? Kendime kızsam da devam edeceğimi biliyordum.

“Senden sonra, Londra’da hayatıma giren bir iki kişı oldu... ama hiçbirinde seni bulamadım. Değerini her seferinde anladım,” dedi yine üzgün ve masum bakışlarla. ‘Git yalanlarını başkasına sat!’ diye bağırmak istediysen de yapmadım. Kendime şaşıırıyordum. Ona duyduğum

öfke daha da alevleniyordu. Ben acı içinde kıvrılırken o hayatının ona sunduğu her cömertliğe hay hay diyordu.

“Ama bunu ben istememiştim değil mi?” dedim.

“Evet. Hatalıyım. Ne olur vurma yüzüme. Zaten çok acı çektim. Ve... Sana da çektirdim. Bunu biliyorum. Duydum. Burayı terk etmişsin benim yüzümden. Kendini evine hapsetmişsin.”

Hepsini biliyordu. Rezilliğimi biliyordu ve bu daha çok öfkelenmişti beni. Ellerimi yumruk yapmamak için sıkı bir mücadeleye girdim kendimle. Çok üzgün görünüyordu ama o gözlerdeki anlamı fark etmem uzun sürmedi. Kibir ve garip bir ışıltı vardı. Bana verdiği hasardan oldukça hoşnuttu buna eminim ve benim acımdan besleniyordu. Onu o kadar yıl nasıl tanıyamamıştım? Şimdi onu ittirip yüzüne tükürmek istiyordum aslında ama bunu da kendimi engelleyerek yapmadım.

“Evet. Çektiğim acı büyüktü,” dedim sonunda. Yine ışıltıyla parladı gözleri ve benim acımdan biraz daha beslendi.

“Tekrar denesek? Eğer onu sevmiyorsan? Zaten sana hiç yakışmıyor,” dedi ve dudağını ısırıldı. Demek ki bizi görmüştü ve aslında bu beraber olmak fikri bambaşka bir şeydi. O sadece kıskançlığını bastırmak istiyordu. Onu nasıl tanıyamamıştım. Tek derdi beni Pelin'den ayırmaktı. Sadece kıskançlık... Başka hiçbir şey yok... Ve sonra o ahtapot elleri yanağımı buldu. O an uzun süre cevap vermediğimi anlamıştım.

Kendimden, onun tırnaklarından tiksinemeye başladım. Pelin'e bunu yapamazdım. Evet, yapamazdım ama beynimde şekillenen tablo beni buna itiyordu.

“Seni çok özledim Evren,” dedi. Bunda biraz gerçeklik payı vardı sanırım. Yine emin olmak güçtü. Şimdi söyleyeceğim şey için Pelin'e sözsüz binlerce özür gönderdim.

“Bende seni özledim,” dedim. Sözlerim aslında çok duygusuz çıkmıştı. Buna engel olamadım. Ve o da bunu fark etti.

“Biliyorum bana kızgınsın. Ama kendimi affettirebilirim. Ne zamandır bu anı bekliyordum. Seninle yeniden olmak. Bana yeniden Yasum dediğini duymak. Hayal gibi.”

“Çok da uzak sayılmaz,” dedim ve ayaklandım. Çünkü yine bana dokunmak için uzanmıştı.

“Otoparkta bekliyorum,” diye devam ettim ona ve gülümsedim. Gülüşümün altında yatan anlamı sadece ben biliyordum. Birkaç dakika sonra ben otoparka gitmiştim bile. Çok fazla geçmeden o da inmişti otoparka. Her zamanki gibi güzel ve alımlıydı. Saçları rüzgarla dans ediyordu. Yürüyüşü ve bakışı önceden beni benden alan şeylerdi. Ve o bunu bilerek bana doğru yaklaşıyordu. Gözlerimin önüne bir kez daha Pelin geldi. Ve ben başımı salladım.

“Gerçekten benimle tekrar birlikte olacak mısın?” diye sordu yanıma geldiğinde. Önce yutkundum ve sonra başımı salladım.

“Sana ne zaman karşı koyabildim ki?” dedim ve arabaya bindim. Peşimden hızla yanıma oturdu ve arabayı çalıştırdığım andan beri sürekli konuşup durdu. Onu dinlemiyordum, arada ‘hıhı’ ya da kafa sallama gibi tepkiler veriyordum sadece.

Aklımda sadece Pelin vardı. Eğer öğrenirse beni bu defa kesinlikle bırakırdı. Ve ben buna katlanamazdım. Bir an için arabayı durdurmayı denedim ama çocuksu intikam ruhu beni bırakmıyordu bir türlü.

Ve sonra bir otelin önünde durduk. Tedirgin bakışlarını bana doğrulttu.

“Neden buraya geldik?” diye sordu.

“Eve gidemeyiz. Pelin evde,” dedim yüzümü buruşturarak. “Ve annemde sakın karışlamayacaktır hemen,” dedim. Ve sonra ekledim. “Seni çok özledim.”

Sonra tekrar midem bulandı ve söylediğim sözcükleri geri yutmak istedim. Anlamalı bir şekilde başını salladı ve arabadan indi. Ben odanın ücretini öderken ayağını yere vurarak sabırsızlık içinde bekledi. Ve sonra asansöre bindik. O hala çılgın Londra anılarını soluksuz anlatmaya devam ediyordu ve ben ne kadar sıkıldığımı anladım. Odamızın bulunduğu kata çıkınca biraz duraksadı ve ben kartı kapıdan geçirdim. Ona dokunmamaya özen göstererek ondan nasıl intikam alacağımı bilmiyordum ama deneyecektim.

O odanın ortasına gelip beni ne kadar özlediğini ve ne kadar aptal olduğunu söylerken, ben elimdeki kredi kartının fişini bir köşeye fırlattım ve ona döndüm. Yavaş adımlarla ilerlerken onun heyecanına tanık oldum ve bu beni mutlu etti. Çünkü dakikalar sonra yüzünde belirecek olan ifade aklıma kazınacaktı. Kollarını boynuma doladı ve dudaklarını bana uzattı. Midem bir anda altüst oldu. Pelin bir anda yine karşımda belirdi. Sonra Yasemin’in yüzünü gördüğümde midem altüst oldu. Kusmak istiyordum. Tiksindim. Onu bir böcekten farksız görüyordum.

Hayır! Bunu yapamayacaktım. Onu hızla itip kendimden uzaklaştırdım. Şaşkın ve ağlamaklı bakışları beni buldu ve yatağa bıraktı kendini.

“Beni kandırdın değil mi?” diye sordu.

“Senin gibi,” dedim düz bir sesle. “Ama sen... Dokunmaya bile vakit ayıramayacağım kadar basitleşmişsin.”

“Sen beni hala seviyorsun. Bunu biliyorum. Herkes anlatıyor. Neler çektiğini,” diye kükrete başladı. Gittikçe çirkinleşiyordu.

“Ahh... O günler... Aslında hayatımın en büyük kaybı. Seninle ve senden sonra senin için harcadığım günler... Hiçbir şeye değmeyeceğini anlamam biraz geç oldu. Şu an sadece acıyorum sana. Ve aslında seni sevmekten çok, sana baktıkça midem bulanıyor.” Sözlerim katıksız doğruydı.

“O sürtük yüzünden değil mi? Sizi gördüm. Ona aşıksın değil mi? Hem de bana olduğundan daha fazla.” Kıskançlıktan kprdğn görebiliyordum, artık kendini saklama gereği duymuyordu. Onunla nasıl o kadar yıl harcamıştım.

“Onun hakkında tek kelime dahi edersen seni burada boğazlarım,” dedim ve üzerine yürüdüm. “Ve evet. Onu seviyorum. O her şeyin en iyisine layık.” Ve arkamı dönüp ilerledim. Hala bağırmaya devam ediyordu.

“O kadar geçe ki yanında yaşı bir horoz gibi duruyorsun.” Ona cevap vermedim ve kapıyı hızla kapadım. Yine de geri dönmem için attığı çığlıkları duyuyordum. Arabaya binip eve gitmem sadece on dakikamı almıştı.

Neredeyse iğrenç bir yanlışı dşıp Pelin ile olan aşkımıza gölge dşırecekdim. Şimdi arzuladığım tek şey onun sakinleştiren bedeniydi. Arabayı öylece bırakıp eve doğru hızlı adımlarla ilerledim. Annemin köşesinde karşılıklı oturmuşlardı. Ona duyduğum açlıkla gözüm başka hiçbir şeyi görmeden, içimde olan sancımınla birlikte ona doğru ilerledim. Beni gördüğü anda gözleri parladı ve ayağa kalktı hızla.

Onun ekim alanına çoktan girmiştim ve annemin orada bulunmasını önemsemeden ellerimi boynuna yerleştiriپ hızla dudaklarına yapıştım. Bedeni bir anda gerildi ve kendisini geri çekmek istedi. Ben nerede olduğumu ve gerçekten ona sahip olduğumu kendime anlatana kadar onu öpmeye ve ellerime hapsedmeye devam ettim. Sanki bir fırtınadan kaçıp kendime bir sığınak bulmuş gibiydim. Geri çekilmesine izin verdiğimde kıpkırmızı yanaklarla ve şaşkın hem de bir o kadar utanmış gözlerle karşılaştım.

“Seni seviyorum,” dedim ona bir kez daha ve ellerim boynunu serbest bıraktı. Annem gözlerini iri iri açmış şaşkınca bana bakarken omuz silktim. Pelin bu ani dalgalanmanın şaşkınlığında yine eski yerine geçip oturmuştu. Anneme mahcup bakışlar fırlatıp sonra gözlerini kaçırıyordu. Yanlarına oturmak için masadan bir sandalye çektim ve onlara doğru ilerledim ve aynı anda Pelin’in telefonu çaldı. Cebinden çıkarıp baktığında yüzünü buruşturdu.

“Okul müdürü,” dedi yüzü düşmüş bir şekilde. Sesi sıkıntılı geliyordu. Ve müsaade isteyip yanımızdan ayrıldı. Bahçeye çıkan kapıdan gözden kaybolana kadar onu izledim ve sonra anneme döndüm. Tek kaşını kaldırmış bana bakıyordu.

“Onu seviyorum anne biliyorsun,” dedim şirin bir gülümseme göndererek. Ama bu biraz önce yaptığım ayıbı rtmezdi.

“Sorun ne?” diye sordu bana direkt. Annemin nasıl olup da Esat ve Sıla aşkını anlamadığını merak etmiştim. Direnmek için fazla ısrarcı görünüyordu ve ben de derin ve sıkıntılı bir i çekerek anlatmaya karar verdim. Hem belki biraz da rahatlayabilirdim.

“Yasemin’le karşılaştık,” dedim kısaca. Daha fazlasını anlatmak istemiyordum. Annemden iyi bir azarın eşlik ettiği terlik seansları grebilirdim. Ve haklıydı da, her ne kadar onu aldatmamış olsam da Pelin’in kalbinin kırılacağını biliyordum. Ve annemde biliyordu.

“O sinsi bir yılan,” dedi dudaklarını büzüp kaşlarını çatarak. Sonra yüzünü iyice buruşturdu.

“Eskiden böyle söylemiyordun,” dedim gülümseyerek.

“Söylemediğim düşünmediğim anlamına gelmiyor,” dedi. Ve sonra ilk defa fark ettim ki annem Yasemin’le birlikte olduğumuz yıllarda tek kelime etmemişti.

“Ahh...” dedim anlayarak. Başını salladı ve ben tam da o anda yeni bir şey daha fark ediyordum. Gözlerimi şokla açıp anneme baktım.

“Anne?” diye sordum ona bakarak.

“Eminim ona bahsetmedin,” dedi gülümseyerek.

“Özür dilerim. Pelin’e açıklama yapmam lazımdı. Ona kızmadın değil mi?” diye sordum. Aslında annemin Pelin’i ikaz etmemesi beni şaşırtmıştı. Pelin’in biraz önce oturduğu yere baktığımda babamın annemle birlikte oturdukları sohbet köşesi olduğunu fark ettim. Ve Pelin de annemin babamdan sonra ben ve evdeki herkes ve hatta dışarıdan gelen en kıymetli misafirler dahi olsa oturtmadığı koltuğuna oturduğunu fark ettim. Babamı kaybettikten sonra annem bizi babamızın yokluğunu aratmayacak şekilde yetiştirmişti. Arada sırada bu koltuğa oturur ve dünyayla arasındaki bağı koparıp babamın anısıyla sessiz bir sohbete girerdi. Babama delicesine aşık olan annem onu bir gün ve hatta bir dakika dahi unutmadı ve hep yasını tutarak ve onunda aramızda olduğunu düşünerek yaşadı.

“Kızmadım ve oturmasını kendim istedim,” dedi. İkinci bir şokla sarsılırken ona soru soran gözlerle baktım.

“Sen gittikten sonra yanıma geldi. Kamer, yengene bugün müsaade etmedi hiç.” Ve bu durum hoşuna gitmiş gibi gülümsedi. “Pelin masadan bir sandalye çektiğinde şaşırp ona sorma ihtiyacı hissettim. Neden karşıma değil de yanıma oturuyor. Bana ne dedi biliyor musun? ‘O koltuğun sizin için önemi büyük sanırım. Ve kimsenin oturduğunu görmedim. Kimsenin anısına saygısızlık etmek istemem. Ve sizi kırmak da istemem’ dedi. İnanabiliyor musun? Ona kimse böyle bir şeyden bahsetmedi ama o kendisi bunu kavradı. Ve sanırım babanda onun tam karşında oturmasından hoşnut olurdu. Pelin, senin ve bizim için çok değerli bir hediye Evren. Onu sakın üzme.”

“Onu üzme en son istediğim şey,” dedim ona sesli bir öpücük kondururken. Ve aynı anda Pelin hızla içeri daldı, merdivenlere doğru hıçkırarak koşarken bir anda yerimden sıçrayıp peşinden koşmaya başladım. Sıla’nın odasına girip kapıyı hızla kapattı.

Kapının önüne geldiğimde onu yalnız bırakmak ya da yanına girmek konusunda kararsız kalmıştım. Ama onun hıçkırıkları benim bir anda içeri dalmama neden oldu. Onu böyle dağılmış bir şekilde görünce bütün bedenim bir anda çöktü. Ağlamasına dayanamıyordum ve ona bir şekilde yardımcı olmak için yatağın üzerinde kollarını dizlerine dolamış bedenine sarıldım.

Uzun bir süre kalbim acı içinde yanarken hıçkırıklarının dinmesini bekledim. Gözlerini görmüyordum ama koluma düşen ve her damlanın yaktığı gözyaşlarına bakılırsa kızarmış olmalılardı. Onu bu kadar ne üzdüyse o şeyden nefret ettim. Ya da kişiden. Onu boğazlamak istedim o an. İyice sessizliğe gömüldüğünde sesimi bir yerlerden bulup çıkarmıştım.

“Anlatacak mısın?” diye sordum fısıltıyla. Sert bir küfür savurdu önce.

“Umarım bu bana değildir,” dedim gülerek. Onu biraz olsun neşelendirmek istiyordum. Ve sanırım olmuştu. Cılız bir sesle güldü.

“Sana değil. Bizim o iblis, para canlısı müdüre,” dedi öfkeyle.

“Sorun ne?” O müdüre bir ara gözdağı vermem gerekiyordu anlaşılan.

“Uzun zamandır derslere girmediğim için, birçok öğrenci okuldan ayrılmış, benimle çalışmak istiyorlarmış. Ve bu ayrılmalar bir sürü para demektir. Ve okulumuz öğrencilerin yatırdıkları harçlarla dönüyor. Ve bunun içinde beni attılar.” Ve tekrar hıçkırmaya başladı. Onu her ne kadar dans derslerine gittiğinde kıskansam da böyle ağlaması beni çılgına döndürmüştü. Sinirle dişlerimi sıktım önce ve biraz gevşemeye çalıştım daha sonra.

“Ben geri alınmanı sağlayabilirim,” dedim. Bunu yapabileceğime emindim. Madem tek sorunları paraydı...

Kollarımın arasından hızla çıktı ve tehdit dolu bakışlarını yüzüme sabitledi. İşaret parmağını havaya kaldırdı sonra.

“Sakin! Bu işten uzak dur. Bir şey yapmanı istemiyorum,” dedi ve sonra gücü tükenmiş gibi bedenini kollarıma bıraktı. Kendimi biraz daha yukarı çekerken onu da kendimle birlikte çektim ve kollarımı ağlamaktan yorgun düşmüş bedenine sardım. Tekrar bir hıçkırık duyduğumda öfkemi gizlemeye çalıştım.

“Benim yüzümden...” dedim sinirle.

“Böyle düşünme,” diye karşı çıktı.

“Ama öyle. Benim yüzümden acı çekiyorsun. Bunu benim düzeltmem gerekiyor.”

“Bu işe karışmanı istemiyorum. Ve kendini suçlama. Lütfen.”

“O zaman, eğer benim karışmamı istemiyorsan, lütfen bu kadar üzülme. Canım yanıyor Pelin. Gerçekten yanıyor.” Sözlerim katıksız doğrudu. O böyle ağlarken içim sızlıyordu. Kemiklerimde bile ağrı hissediyordum.

“Tamam,” dedi, kelimeyi yayarak söylemişti. Ve sonra kolunu kaldırıp burnunu koluna sildi.

“Pasaklı seni,” dedim ve cebimden bir kağıt mendil çıkardım. Gürültülü bir şekilde burnunu sildi ve ben kıkırdadım. Ben onu sakinleştirip güldüreceğime o yapıyordu bunu.

“Anlatsana, senin akşamın nasıl geçti?” diye sordu kayıtsız bir tonla. Bir anda bedenim gerildi ve o anında anladı. Sonra gevşemeye çalıştım. Ona anlatmalı mıydım? Evet, bunu kesinlikle yapmalıydım ama o bu kadar üzgünken değil. Beni anlamayacak olsa bile ona anlatmalıydım. Sonuçta onu aldatmış olmuyordum. Sadece anlamsız öfkeme ve çocuksu intikam tutkuma yenik düşmüştüm.

“Dansözün göğsüne paramı sıkıştırdın yoksa?” dedi hafif tutarak ve kıkırdadı. Gerginliğimi fark etmişti ama önemsemyormuş gibi davrandı.

“Ben aslında striptizciyi düşünüyordum. Kalçaları fena değildi,” dedim ve ondan gelecek tepkiye kendimi hazırlamaya çalıştım. Fakat başarılı olamadım. Yine mideme ve bu defa daha şiddetli bir yumruk yedim.

“Amma ağır elin var,” dedim midemi ovarken ve onu tekrar kollarımın arasına aldım.

“Sadece seni özledim. Başka bir şey yapmadım. Hem sonra anlatacağım sana. Şimdi biraz dinlen,” dedim. En azından ona anlatacak bir şeylerim olduğunu söylemiş olmuştum böylece.

Ve sonra dakikalarca saçlarını okşadım. Birkaç kere içli bir şekilde uzun soluklar aldıktan sonra nefes alışları değişmişti. Onu biraz daha yana kaydırdım ve uzun zamandır yapmadığım ve yapmayı deli gibi özlediğim şeyi yaptım. Gözlerim ağırlaşana dek güzel yüzünü izledim ve her zamanki gibi huzurla doldum.

14. BÖLÜM

Her ne kadar kot pantolon ve gömlek bana daha yakın ve sıcak gelse de, annemin kendi terzisine yaptırdığı takım elbisesine itiraz çığlıklarımı atamadan üzerime geçirmek durumunda kalmıştım. Aslına bakılırsa aynada yansımanı gördüğümde gayet memnun olmuşum. Hem annemin bana verdiği küçük sırdan sonra böyle olması çok daha iyiydi. Pelin, benim sözümü dinlemiş ve kendisine çok şık bir elbise almıştı. Onu görebilmek için sabırsızlanıyordum. Dahası göbeğim çatlayacaktı meraktan. Ve ona gündelik kıyafetlerle düğüne gitmesinin hoş olmayacağını söyleyen de bendim değil mi?

Bir ayağım yere ritim tutturmuştu. Esat ve ağabeyim kafa kafaya vermiş bir şeyler konuşuyorlardı. Nadir’de kendisini büyük adam kategorisine sokabilmek için işaret parmağını düşünceli bir tavırla çenesine koymuş onları dinliyordu. Bu akşam Kağan’dan çok daha heyecanlı olduğumu tahmin ediyordum. Yanaklarımı şişirip ayağa kalktım ve nefesimi hızla verdim. Neden erkekler hep kadınları beklemek zorundaydılar ki? Tam Esat ve ağabeyimle vakit öldürmenin daha iyi olacağını düşündüğüm anda merdivenlerden yengem ve annem inmeye başladılar kol kola. Birinin dudaklarından ısıklık yükseldi. Tam ben annemin güzelliğine iltifat etmek üzere ağzımı açtığımda ağabeyim benden önce davranmıştı.

“Vay vay... Kainatın en güzel iki kadını.” Ve oturduğu yerden kalkıp anneme elini uzattı. Dudakları hafifçe annemin ellerine değdiğinde annem kıkırdıyordu.

“Üzgünüm sevgilim ama annem senden çok daha güzel olmuş.” Yengem samimi bir şekilde gülümsedi. Annem görmemişti ama ağabeyim yengeme çapkın bir gülücük gönderip göz kırptı.

“Ben tüm güzel sözleri Sıla için saklamıştım ama sanırım size de birkaç söz söylemeden geçemeyeceğim. Harika görünüyorsunuz,” dedi Esat oturduğu yerden kalkarak. Ben zaten ayakta onlara kıkırdarak bakıyordum.

“Memleketteki tüm yağcılar bizde toplanmış,” dedim alay ederek. Annemle göz göze geldiğimizde bende ona göz kırptım. Annem bana doğru yürüdü siyah elbisenin eteklerini tutarak.

“Ama...” dedim annemin eline uzanıp. “Sizi görünce de kelimeler insanın ağzından fırlayıveriyor.” Ve bende eline küçük bir öpücük kondurdum.

“Al işte, baş yağcıda kendini belli etti,” dedi ağabeyim kıkırdarak. Ona gözlerimi devirdim.

“Çok güzel olmuşsun yenge,” dedim sonra yengeme dönüp.

“Teşekkürler,” dedi gülümseyerek. Her zaman gülümsemesi yüzünde sabitti zaten onun. Lila elbisesi bedenini sarmalamış ve aynı tonlarda hafif bir makyaj yapıp saçlarını yukarıdan atkuyruğu yapmıştı. Ağabeyim de gerçekten çok şanslı bir adamdı.

Sonra Sıla indi merdivenlerden ve ben direkt Esat’a baktım. Tam da tahmin ettiğim gibi, altın sarısı elbisesinin içinde parlayan ve ışık saçan Sıla’yı gördüğü anda gözleri parladı ve yüzüne müthiş bir gülümseme yayıldı. Ağabeyim, ben ve diğerleri Sıla’ya güzel sözler sıralarken onlar gözleriyle anlaşıyorlardı. Birbirlerine duydukları gerçek aşkın ta kendisiydi. Aşk... Eee? Pelin nerede kalmıştı?

“Pelin?” diye sordum sıkıntıyla.

“Çantasını unuttu, onu almak için tekrar odaya çıktı,” diye açıkladı Sıla. Tekrar ayağımı yere vururken yukarıdan gelen bir ayakkabıdan çıkan ve zemine emin adımlarla vuran sesi duydum. Gözlerim merdivenin başına sabitlendi heyecanla.

Ve sonra ağzım şaşkınlıkla açıldı. Sanırım uzun bir süre boyunca da öyle kaldı. O merdivenlerden inerken ve yavaş yavaş yanıma yaklaşırken. Diğerleri ona bir şeyler söylerken ben onları duymakta zorlanıyordum. Sadece Pelin’e bakıyordum.

Kırmızı bir elbise giymişti. Elbisenin üst kısmı dökümlü ama kalça kısmında bedenine yapışıyordu. Elbise askısızdı ama kollarında pırlanta olduğunu tahmin ettiğim taşlarla süslenmiş üç sıra ince kemer vardı. Aynı taşlar elbisenin göğüs kısmında da yer yer kendisini gösteriyordu. Elbise miniydi, çok fazla değildi ama uzun ve düzgün bacaklarını ortaya çıkarmıştı. Ayaklarına onda bugüne kadar hiç görmediğim topuklu bir ayakkabı giymişti -ki Pelin topuklu ayakkabı pek giymezdi-, elinde ışıltılı taşlarla süslenmiş bir çanta duruyordu. Saçları... Tanrım... Teni ve elbisesiyle o kadar uyumluydu ki her dalgalandığında başım saçlarıyla hareket ediyordu sanki ve aklımı başımdan alıyordu. Dalgaları biraz daha dolgundu ama beline kadar uzanıyordu yine. Sağ tarafından başına doğru bastırılmıştı ve yine elbisesindeki taşlara benzeyen minik, minicik ışıltılı bir toka süslüyordu saçını. Uzanamadığımız en parlak yıldız gibiydi. O bu akşam çok güzeldi, büyüleyiciydi, muhteşemdi ve çok fazla seksi olmuştu. Bir anda onu cebime saklayıp kaçma hissi uyandıracak kadar muhteşem görünüyordu. Dizlerimin bağının çözüldüğünü hissedebilmişim, yutkunmak istedim ama yapamadım. Aslında ne kadar güzel olduğunu biliyor olsam da bu kadarını beklemediğim için şoktaydım sanırım. Aptal gibiydim. Nokta.

Son adımını önüme atıp durana kadar gözlerine bakmamıştım. Hafif bir makyajla belirginleşen yeşil gözleri merakla bana bakıyordu. Neyi merak ettiğini anlayamadım. Ben onun gözlerine sabitlenmiş bakarken yüzü adım adım değişti. Hevesli ve meraklı bakışları sönmeye, kaşları çatılmaya başladı.

“Beğenmedin,” dedi üzgün bir tonla.

Aslında tamda bu anda ağzımı açıp bir şeyler söylemeliydim ama ben gerçekten aptal gibi olmuşum. Güzelliği karşısında dilim tutulmuştu.

“Sana söylemiştim,” diye atıldı Sıla. “Küçük dilini yuttu.” Ve sonra diğerleri kıkırdadı. Söylediği ne kadar da doğrudu.

Başımı hızla salladım. Bu kadar ayan beyan belli etmek işime gelmemişti aslında ama yapılabilecek bir şey yoktu. Güzelliği aklımı gerçekten başımdan almıştı.

“Aslında...” diye başladım söze eline uzanırken. “Söyleyeceklerimi bu ortamda... herkesin içinde,” başımla etrafımızda bulunanları gösterdim, “söylersem hiç iyi olmaz.”

“Hı!” dedi anlamayarak ve gözlerini iri iri açıp bana bakarak.

“Şey... Sanırım biraz fazla ayıp kaçır... ama istersen söyleyebilirim,” dedim göz kırparak.

Anlamayarak kaşlarını çatı ve sonra düşünce aşamasına geçti. Anladığı anda ise ağzı kocaman açıldı ve ben tam o anda ne kadar güzel, büyüleyici, seksi, aslında çok fazla seksi olduğunu söyleyecekken elleri ağzımı kapadı ve kızarmış yüzünü, utanmış gözlerini benden ve herkesten kaçırıp önüne baktı.

“Tamam,” dedi fısıltıyla. “Anladım.” Ve sıkıca elime yapıştı sonra.

Bastırılan kahkahalar bir anda dışarı fırladı. O an bende kızardığımı, çok fazla kızardığımı anladım. Kapıdan çıkmadan derin bir iç çekiş duyduk. Ve o yöne baktık. Nadir, masada öylece oturmuş, gözlerini Pelin’e kilitlemiş iç çekiyordu. Bu bizi yerlere yatıracak kadar güldürdü ve Nadir bir anda neler olduğunu anlayıp ayağa kalktı bize katılmak için. Pelin ve benim dışımda kızaran biri daha...

Ağabeyim yengem ve annemle, Sıla Esat’la ve tabii ki Pelin benimle geliyordu. Herkes arabalara bindikten sonra konvoy halinde yola döküldük. Bir süre ikimizde konuşmadık. Karanlık ve dar yolda ilerlerken bir ara trafik sıkıştı ve ben Pelin’in eline uzanıp ona baktım. Baştan aşağıya bir kez daha süzdüm onu. Ben onu süzerken o da bana çevirmişti başını. Sonra göz göze geldik.

“Ne?” dedi kaşlarını çatarak.

“Ne ‘ne’?” diye sordum. Sesim kendime bile bir garip gelmişti.

“Bana neden öyle bakıyorsun?” diye sordu gözlerini kaçırarak. Ona usulsüzce ve sanırım birazda edepsizce bakıyordum.

“Akım tavana vurdu, vızıltı her yerde,” dedim garip bir gülüşle. Söylediğime gergin bir şekilde gülerek karşılık verdi.

“Güzel görünüyorsun,” dedi beni baştan aşağıya süzerek.

“Senin yanında, bir Tanrıça’nın gölgesinde kalmış bir fare gibi görüldüğüme eminim,” dedim sonunda itiraf ederek. Aslında ilk gördüğüm anda böyle düşünmüştüm ama beynim bir şekilde bunu geriye itip güzelliğine odaklanmıştı. Belki de kendi acizliğimi görmemek içindi. Kim bilir?... Ne kadar genç, ne kadar güzeldi ve benden çok daha iyilerine, kendine göre birilerine layıktı ama her nedense o beni seçmişti.

Bakışları bir anda inatçılaştı ve kaşlarını çatı. Bu kavgacı tavrını çok iyi tanıyordum. Söylediklerime itiraz edecekti. Trafik açılmadan önce elini bırakıp dudaklarına uzandım. Parmaklarım dudaklarında dolaşırken, benim dudaklarımdan “Şşş...” diye bir ses çıktı.

“Ama...” diyecek oldu ve ben eğilip dudaklarımla susturdum onu.

“Her neyse ne,” dedim öpüşümün arasında. “Sen benimsin.”

Düğün aynen olması gerektiği gibiydi. Pasta kesme, gelinle damadın mutlu ilk dansları, ‘Evet’ kısmında izleyicilerin coşkulu alkışları... Bir ara kendimi ve Pelin’i o masada hayal etmekten kendimi alamadım. Ve aslında ne kadar güzel gelmiştik gözüme. Bunu bir ara konuşmalıydık Pelin’le.

Düğün boyunca gözlerim fıldır fıldır dolanmaktan beynim dönüyordu. Buna engel olmak istedim, Esat’ın beni dikkatle izleyen ve uyaran bakışlarına odaklandım arada bir ama bu yeterli olmuyordu. Düğün oldukça kalabalıktı ve genç yaşta bir sürü delikanlı vardı. Her ne kadar Pelin’e söz vermiş olsam dahi kıskançlıktan çatlayacaktım neredeyse. Dahası birkaç kişinin burnunu kırma, kafasını dağıtma, gözlerini yerinden çıkarıp ellerine vermek gibi hislerden zar zor kurtuldum.

Biz içeri girdiğimiz anda bütün gözler bizi bulmuştu ve sonra beni geçen gözler Pelin’de sabitlenmişti. Belki de günlük kıyafetleriyle gelse çok daha iyi olacaktı. Bakmak istemeyen ama arada kayan genç ve hevesli gözleri gördükçe kendime engel olmak oldukça zordu aslında ama her nasılsa bunu başarmıştım.

Düğünün sonunda annem, ağabeyim, yengem ve Nadir eve gitmişlerdi. Düğünde çok rahat edemeyen gençler düğün sonrası bir eğlencenin iyi olacağını düşündü ve bizi de, bize sormadan bu plana dahil etti. Gelecek kişilerin hepsini tanıdığım için daha rahat edeceğimi düşündüm ve hatta bizim için iyi olabileceğini düşündüğüm için itiraz etmeden kabul ettim. Esat ve Sıla biz ne yaparsak uyacaklarını söylediler ve eskiden gittiğimiz bir mekanın yolunu tuttuk.

Çok büyük bir grup değildik. Ama çok matrak bir grup olmuştuk. Gece ilerlediğinde Pelin’le dans etmek için zorlandık. Tabii bu işin içinde Esat ve Sıla’nın parmağı yok değildi. Biz piste çıkıp dans etmeye başladığımızda Pelin’in bana öğrettiği tüm figürleri beynimde sıraladım ve onun kendinden emin, büyüleyici dansına ayak uydurdum. Pist bir anda boşalmaya başladığında

tüm barın bizi izlediğine emin olmuştum. Aslında umurumda değildi. Dans denilince Pelin'in de umurunda olmuyordu böyle şeyler ve yine biz ikimiz kalmıştık. Sadece o ve ben. Dansın sonunda onu öpmekten kendimi alamadım. Kısa ama sanırım fazla ateşli bir öpücük kondurmuştum dudaklarına. Coşkulu alkışlar arasında masamıza dönerken Pelin bir ara kulağıma uzandı. Ve ben onu daha rahat duyabilmek için eğildim.

“Başım dönüyor,” dedi elini başına götürerek. Bir an için endişelenerek ona döndüm ve elini tuttum. Tedirgin bir şekilde durdum.

“İyi misin? Rahatsızlandın mı? Eve dönelim mi? Neden dönüyor ki?” diye sıraladım bir anda sorularımı telaşla. Belki de hasta olmuştu. Bir anda kıkırdamaya başladı ve ben merakla kaşlarımı çatıp ona baktım. Bu kadar komik olan neydi? Ben endişeyle kasılırken o neden gülmüştü?

“Başım senin yüzünden dönüyor,” dedi işaret parmağıyla havada daire çizerek. “Bunu sen yapıyorsun,” dedi ve sonra adımları masaya doğru ilerledi.

“Ahh...” dedim anladığımda ve kocaman bir sırtmayla masadaki yerimi aldım.

Onu o anda görmüştüm. Pelin'e birşeyler söylemek için kulağına eğilirken bir anda gözlerini gördüm ve bedenim anında tepki verip sinirle gerildi. Bu bakışları hiç sevmemiştim. Hem de hiç. Pelin'e söyleyeceğim şeyi unuttum ama o bu beklenmedik tepkim karşısında şaşırıp gözlerini baktığım yere çevirdiğinde ben çok geç kaldığımı anlayıp ona dönmüştüm. Pelin şimdi biraz önce benim baktığım gözlere bakıyordu ve Yasemin'in gözleri onu yiyecekmiş gibi Pelin'e kilitlenmişti.

Bu sessiz gerginliği Esat ve Sıla'da fark edip bakışlarını bizim baktığımız yöne çevirdi. Ve sonra masamızda bulunan herkes kaçamak bakışlarla o yöne döndü. Tüm masa bir anda bizimle birlikte bu kısa ama sessiz kaosun içinde bulmuştu kendisini.

“Eee... Artık yakında baba olursun?” diye atıldı Murat ortamı yumuşatmak için. Kağan'a sormuştu bu soruyu. Kağan'ın eşi Sevgi'de tanıdığımız bir arkadaşımızdı ve Yasemin olayını yakından bilenlerdendi.

“Durun bakalım. Ona mı kalmış?” dedi kıkırdarak.

“Yok kime kalmış?” dedi Kağan. Aslında sadece ortamın havasını değiştirmek istedikleri için birbirlerine takıldıklarını hepimiz biliyorduk. Ama işe yaramış gibiydi, gülüşmeler ve bu kurtarma didişmesi herkesi içine almıştı.

Pelin gözlerini Yasemin'den çekebilmişti sonunda. Emin olduğum bir tek şey varsa Pelin'in zeki beyni bir anda her şeyi çözmüştü. Ben aptal gibi hareket ederek kendimi ele vermiştim. Esat'la göz göze geldiğimizde onunda gülümseyen yüzünün altındaki gergin bakışlarını görebiliyordum. Ona ne için baktığımı çok iyi biliyordu ve hareket etmekte geç kalmadı.

“Biz artık gitsek iyi olacak. Yoksa Esma Sultan bizi oklava ile sıraya çeker,” dedi gülümseyerek ve Sıla’nın elini tutarak.

“Aynen,” diye atıldı Sıla hemen. Durumun farkına varmıştı. Yasemin’in gözleriyle karşılaşmamak için çaba harcıyordum ama o gözlerini dikmiş bana dik dik bakarken ben bakışlarındaki öfkeyi, acıyı ve kıskançlığı görecektim kadar onunla göz göze gelebiliyordum. Pelin gerilmiş gibi değildi. Şakalara ve atışmalara katılıyor ve her seferinde rahat bir şekilde gülüyordu. Buna memnun olmuştum aslında.

“Kalkalım. Evet,” dedim bende fazla acele etmeden. Pelin’e döndüm gülümseyerek ve endişemi gizlemeye çalışarak. Yasemin’in ne yapacağını kestiremezdim. Bir şekilde bana yaptığım şeyin acısını ödeyecekti. Bunu bilmesem de hissediyordum ve biz buradan hemen ayrılmalıydık.

“Tamam,” dedi Pelin gülümseyerek. “Ama önce lavaboya gitmeliyim.” Ve ayaklandı. Gözlerim hemen Yasemin’e kaydı. Kıpırdamıyordu.

“Bende seninle geleyim,” dedi Sıla ayağa kalkarak. İşte buna memnun olmuştum.

Pelin ve Sıla gözden kaybolana kadar onlara baktım ve Esat’ı yanıma çağırdım. Hızlı hareket ederek biraz önce Pelin’in oturduğu sandalyeye oturdu.

“İzmir’den gitmeliyiz,” dedim ona hızla. Başını salladı. Ama onun gelmek istemediğini biliyordum. Tabii ki Sıla’yı bırakmak istemeyecekti.

“Sen gelme,” dedim ona çabucak. “Biz gideriz.”

“Emin misin?” diye sordu. Sesindeki memnun tonu yakalamıştım. Başımı salladım, gözlerindeki ışıltıyı da o an yakalamıştım. “Sana anlatacaklarım var,” dedim ona sonra ve gözlerim Yasemin’in oturduğu yere kaydı. O anda başımdan aşağıya kaynar sular döküldü. Korkuyla yutkundum. Başım hızla etrafı taradı. Ama hiç bir yerde yoktu. Orada olduğunu biliyordum. Pelin’in yanında ve lavaboda olduğunu biliyordum. Sadece kısa bir an Esat’a odaklanmam yetmişti onun biz fark etmeden gitmesi için.

“Ne?” dedi Esat, ben hızlı hızlı nefesler alıp deli gibi çevreyi kolaçan ederken.

“Yasemin...” dedim.

“Eee? Ne olmuş?” dedi anlamayarak.

Ona açıklama yapmakla uğraşmadım. Gözlerim tuvaletin girişine takılıp kaldı. Biraz olsun rahatlayabilmek için Pelin’in ve Sıla’nın biraz önceki neşeleriyle oradan çıkmalarını bekliyordum. Derin nefes alamıyordum. Göğsüm sıkışmış gibiydi. Eğer ben anlatamadan Yasemin harekete geçerse... O zaman Pelin’e söyleyecek tek bir şeyim kalmazdı.

Ve işte çıkmıştı. Pelin değil ama Yasemin kendinden emin ve memnun bir ifadeyle tuvaletten çıktı. Gözlerimiz buluştuğunda bana göz kırptı. Yine yutkundum. Ve gözlerimi kapayıp açtım. Birden boşalmış gibi hissettim. Pelin çıkmadan olacakları biliyor gibiydim. Gelecek ve bana en ağır hakaretleri sıralayacaktı. Ve sonra çekip gidecekti.

Ve Pelin çıkmıştı. Kızarmış gözleriyle... Dağılmış saçlarıyla... Çökmüş bedeniyle tuvaletten çıkmıştı. Gözleri anlatamayacağım ama benim gözlerimle aynı acıyı yansıtan bir acıyla yanıyordu. Feri gitmiş gibiydi. Ayaklarını yere vurarak masaya doğru geldi. Bana bir kez bile bakmadı. Tek bir kez bile. Hiçbir şey söylemeden masadan çantasını alıp ilerlemeye başladı. Sıla'nın peşinden gitmesini bekledim ya da Esat'ın ama Sıla Esat'ın kulağına bir şey söyledi ve Esat kalkmak için harekete geçmişken bir anda yerine oturup öfkeyle gözlerini kıstı. Kimse konuşmuyor hatta hareket bile etmiyordu.

Kıpırdanmalar olduğunda ben kendimi boşlukta bulmuştum bile. Hareket edemiyordum. Çünkü bu sondu. Pelin bana beni bir kez daha affetmeyeceğini söylemişti. Arkasından gitsem bile bir faydası olmayacaktı. Bunu biliyordum. Bedenim sandalyeye ceset gibi yığılmıştı. Ciğerlerime biraz hava gönderebilmek için uğraşıyordum. Nefes alışlarımın değiştiğini, dahası nefes almakta zorluk çektiğimi biliyordum. Birinin elini omzumda ve sonra gömleğimin yakasında hissettim. Biri düğmelerimi açıyordu ve yüzüme bir tokat yedim. O anda kafamı sallayıp, gözlerimi kırıştırdım ve karanlığa doğru giderken tekrar şimdiye döndüm. Gözlerimi kırıştırdım birkaç kere.

“Kendine gel Evren,” diye bağırdı Esat. İlk defa bana böyle hiddetle bağıırıyordu. Kızmıştı ama benim kadar kızgın ve öfkeli olamazdı bana. Benim kadar nefret edemezdi benden.

“Ne duruyorsun?” diye bağırdı Sıla. Kime söylediğini anlayamadım.

O anda kendime gelmişim. Gözlerim tekrar Yasemin'in gözleriyle buluştu. Hiç tereddüt etmeden sandalyemi ayaklarımla geri ittim ve büyük bir gürültüyle arkaya düştü. Gözlerim Yasemin'e sabitlenmişti. Yanında iki arkadaşı vardı ve bana bakarak zafer kazanmış bir kumandan edasıyla gülümsüyordu. Sonra benim ona doğru hızla gittiğimi anladı. Bakışlarındaki anlam bir anda değişti, korku kapladı onları. Buna sevindim. Hatta bedeninin titrediğini fark etmişim. O daha ayaklamadan hızlı davranarak boynuna yapıştım ve kafasını sert bir şekilde barın tezgahına yapıştırdım ve yüzüne doğru eğildim.

“Eğer,” dedim dişlerimin arasından, “beni affetmezse... Sana geleceğim. Sen ne kadar kaçarsan kaç... seni bulacağım.” Ağzımdan köpükler çıkıyordu konuşurken öfkeden. Gözleri korkuyla iri iri açılmıştı ve yüzü giderek morarıyordu. “Seni bulacağım çünkü seni öldüreceğim. Bunu yapacağıma emin ol. Nereye kaçarsan kaç! Seni öldüreceğim.” Bedeni tir tir titriyordu.

Sözlerimin doğruluğunu anladığı anda gözlerinden birkaç damla yaş düştü ve artık nefes almakta güçlük çekiyordu. Bunu yapmaya niyetliydim. Pelin beni affetmezse eğer zaten kaybedecek bir şeyim kalmayacaktı ve ben gelip Yasemin'i öldürecektim. Bir anda bu kadar değiştiğime, böyle canavarlaştığıma inanamıyordum. Arkamda bir gümbürtü koptuğunda Yasemin'in boğazını bırakıp sese doğru döndüm. Esat, barın korumalarıyla harareti bir çatışmaya girmişti.

Ona özür dileyerek baktım ve hızla koşup barı terk ettim. Arabaya hangi ara bindim ve hangi ara eve gelip indim hatırlamıyorum. Bu kayıp bir zamandı ama bağırıp çağırmalarımı hatırlıyordum. Ve gözyaşlarımı... Bunları hiçbir zaman unutmayacaktım.

Nefes nefese eve girdiğimde annem ve yengem salonda sohbet ediyorlardı.

“Evren...” dedi annem beni gördüğünde. Birden endişelenerek ayağa kalktı. Pelin etrafta yoktu. Merdivenleri koşarak çıkıp Sıla’nın odasına baktım. İçeri girip dolabı yere indirdim. Pelin’in eşyaları buradaydı ama kendisi görünürlerde yoktu. Tekrar aşağıya indim.

“Ne Evren, ne?” diye bağırdı annem telaşla.

“Pelin eve geldi mi?” diye sordum, sesim boğuk çıkıyordu. Acı içinde sesim kendi kulaklarıma ulaştığında acizliğim beni yerle bir etti.

“Hayır,” dedim annem. İyice endişelenmişti.

Bir şekilde Pelin’in gittiğini biliyordum. Bunu hissediyordum. O uzaklaştıkça bedenimin gücü çekiliyordu sanki ve ben kendi ağırlığımı ayakta tutmakta zorlanıyordum. Pelin giderken bütün enerjimi kendisiyle birlikte götürüyordu. Tüm benliğimi, ruhumu, hatta kalbimi. Her şeyimi...

Yere kapaklandığımda annemin dudaklarından bir feryat yükseldi. Neler olduğunu merak ediyordu ama benim durumum onu iyice korkutmuştu.

“Gitti...” dedim ellerini omuzlarımda hissettiğim anda. “Beni terk etti.” Sesimin gücü yoktu.

“Neden?” dedi annem sinirle.

“Çünkü onu Yasemin’le aldatmış,” dedi biri. Kafamı kaldırıp sesin geldiğini yöne baktım. Sıla adeta tıslıyordu. Giriş kapısından hızla bulunduğumuz yere doğru geliyordu. Ayakları yeri delecekmiş gibi vuruyordu zemine. Bana öfkeli gözlerle bakıyordu. Yüzünün yansımasını Esat’ta da görmüştüm. O da bana öfkeyle bakıyordu.

“Bunu neden yaptın? Buna inanamıyorum,” dedi Esat tükürür gibi.

“Ne?” dediler annemle yengem aynı anda.

“Kuş beyinli,” dedi ağabeyim. Merdivenlerde oturuyordu. Onun geldiğini bile görmemiştim. Bir anda herkesi karşıma almıştım.

“Beni biraz dinleseniz. Onu aldatmadım ben,” dedim sızlanarak. Onlarla baş edebilecek kadar gücüm yoktu.

Sıla elinde bir şey sallıyordu. “Bu kaldığınız odanın senin adına kesilmiş faturası. Altında imzan var! Yani bizi kandıramazsın,” diye bağırdı. Tam önümde duruyordu. Ayağa kalkıp kendimi biraz zorlayarak yürüdüm ve kanepeye attım yorgun bedenimi.

“Bir dinleyin,” dedim. Gözlerimi kapadım. Herkesin beni dinlediğini anladığım anda sözlerime fısıltıyla başladım. “Onu aldatmadım...”

Ve sonuna kadar her şeyi ayrıntısıyla anlattım. Tek bir anını atlamadan.

“İşin aslı bu. Ona dokunmadım bile. Bana inanmanız için uğraşmayacağım ama benim gözüm Pelin’den başkasını görmüyor. Başka herhangi bir kişi midemi bulandırıyor. Onu aldatmam ki... Onu seviyorum. Hem de çok!” Ve sustum. Gözlerim çevremde bana inanmaya çalışan insanların gözlerinde dolanıyordu.

“Pelin... ona inanmadı,” diye söze başladı Sıla. Dikkatle ona baktım. “Onu umursamadı. Ama Yasemin gözüne soktu resmen bu faturayı. Yeniden ona döndüğünü ve hala ona aşık olduğunu, tekrar bir araya geldiğinizi ama Pelin’den nasıl kurtulman gerektiğini bilemediğini söyledi. Ona aranızdan çıkmasını ve gerçek aşkınızı yaşamanız için fırsat vermesini istedi. O anda yıkıldı. Yasemin gidene kadar dik tuttu başını ve hiçbir şey söylemedi. Sonra duvara öyle bir yumruk attı ki duvar yıkılacak sandım. O fişi görene kadar seni korudu. Sana inanmaktan vazgeçmedi. Ama sonra... Yere çöktü ve hıçkırıklarla ağladı. Gücü tükenmiş gibiydi. ‘Buradan çıkacağım ve kimse ardından gelmeyecek. Bunu yapabilirsin değil mi?’ diye sordu bana. Yapmak zorundaydım. Ve peşinden istesem de gidemedim. O... Onu kaybetmeni istemiyorum,” diye sızlandı gözyaşları içinde ve koşup boynuma atladı. Benim ise Sıla’nın anlattıklarından sonra soluğum kesilmişti. Mideme yumruk yemiş gibi hissediyordum. Canım çok acıyordu. Çok fazla...

“Tamam. Ben sana inanıyorum,” dedi annem. Zaten yalan söylediğim anda hemen anlardı o. Başımı salladım minnetle.

“Ama eğer...” dedi ve işaret parmağını havada savurdu. “Ona kendini affettiremezsen bir süre görüşmeyelim. En azından sana olan kızgınlığım geçene kadar.”

Bir anda ayağa kalktım. Sıla’yı üzerimden kaldırdım. Sanki bir şey beni iteklemişti. Belki de görmediğim bir varlıktı beni ayağa diken şey. Beni itiyordu sürekli kapıya doğru. Sonra ağzımdan benim olmadığımı tahmin ettiğim şeyler çıktı.

“Affedecek. Ve benimle gelecek. Gelmezse kaçırırım onu.” Ağzımdan çıkan bu sözlere şaşırdım ama kapıya doğru hızla ilerlemeye de devam ettim. Arkama hiç bakmadan hala motoru çalışan ve kapısı açık olan arabama bindim. Tam hareket etmek üzereyken yolcu kapısı açıldı ve Esat içeri daldı.

“Sen nereye?” diye sordum ona birazda kızarak. Vaktimi alıyordu.

“Seninle geliyorum,” dedi kararlı bir sesle. Onu indirsem peşimden geleceğini biliyordum. Bu yüzden omuz silktim.

“Ya Sıla?” diye sordum arabayı hareket ettirdiğimde.

“Ona geri döneceğim,” dedi.

15. BÖLÜM

Dokuz buçuk saatlik yolu altı saatte gelmiştik ve sanırım Guinness rekorlar kitabına sıkı aday olabilirdik. Sabahın ilk ışıklarında biz İstanbul'daydık. Gözlerimi bile kırptığımı hatırlamıyordum. Buraya gelirken sürekli evle irtibat kurmuştuk. Ağabeyim tanıdıklarını araya sokup Pelin'in nereye gideceğini öğrendi. Uçakla İstanbul'a geri dönüyordu. Arabayla çıktığım için ilk anda üzüldüysem de sonra bunun daha iyi olacağına emin oldum. Hem kendime biraz süre tanımıştım hem de Pelin'in kızgınlığının biraz olsun hafiflediğini umuyordum.

“Sen burada in,” dedim Esat'ın evinin yakınlarında bir yerde durduğumda. Esat inatçı gözlerini üzerime saldı önce.

“Nedenmiş? Bende geliyorum,” dedi hızla.

“Sen şimdilik gelme. Daha nerede olduğunu bile bilmiyorum. Hem ne kadar zaman sürer bunu da bilmiyorum,” dedim acı içinde.

“Ben neden geldim o zaman?” diye bağırdı.

“Sen, Pelin beni affetmediğinde parçalarımı toplayıp İzmir'e götürmek için geldin,” dedim ona bakmadan. Olacak olan buydu çünkü. Ona tekrar baktığımda yüzünü buruşturdu ama yine de arabadan indi. Sonra açık camdan içeri soktu kafasını.

“Haklısın,” dedi üzüntüyle. Ve arkasını dönüp hızla ilerledi.

Gaza kökleyip oradan ayrıldım ama onun nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sonra bir anda gözlerimde birkaç resim belirdi. Eylem, ona anahtarı tekrar geri verdiğinde buna itiraz etmişti ama sonra Eylem'in ısrarlarına karşı gelememişti. ‘Bakarsın lazım olur’ demişti Eylem. O anda kafamda bir ampul yandı ve ben yönümü değiştirip eski evime doğru ilerledim.

“Alo?” Emrah'ın sesi neşeli geliyordu.

“Emrah benim,” dedim. Numaramı özellikle gizlemiştim. “Aradığımı Pelin'e belli etmezsen sevinirim,” dedim hızla.

“Şey... Merhaba. Ama Pelin yanımda değil şu an.” Ve ben neredeyse çökmüştüm. Omuzlarım bir anda düşmüştü. Belki dans okuluna gitmiştir diye düşündüm ama bu çok küçük bir ihtimaldi. Oradan -benim yüzümden- kovulmuştu. Sessizlik uzun sürdüğünde Emrah konuşması gerektiğini düşünmüş olmalıydı. Oysa ben neredeyse telefonu kapatıyordum.

“Şey... Ama bizim evde. Yani Eylem’i arayıp İzmir’den erken döndüğünü ve denin evinin anahtarını almayı unuttuğunu söyledi. Sen sanırım onun için geldin. Biz izindegiz. İzmir’degiz. İki haftalık bir iznimiz var. Bizde sizi arayacaktık aslında.” Ve Emrah duraksadı. Ben ise gülümsüyordum. Yani Pelin onlara aramızda geçenleri söylememişti ve Pelin orada kalıyordu.

“Evet. Geleceğimi bilmiyor. Ona sürpriz yapacağım. Görüşürseniz söylemezsen sevinirim. Telefonu kapalı da ben ulaşamadım ona. Onun için sizi aradım.”

Bir süre daha konuştuktan sonra telefonu memnun bir şekilde kapattım. İçim acıyla kavruluyordu ama en azından bir umudum vardı. Bunu yitirmeyecektim.

Hızla arabayı eski yerime park ettim ve arabadan inip soğuk, buz gibi havanın kucağına düştüm. Ağzımı açtığım anda nefesim bir bulut gibi havaya yükseliyordu. Hızlı adımlarla yürürken İzmir ve İstanbul arasındaki sıcaklık farkını düşündüm. Orada neredeyse ilkbahar havası hakimdi, burası ise kışın tam ortasıydı ve ben üzerimdeki ince pardösü ve takım elbiseyle tir tir titriyordum.

Adımlarım beni kapının önüne kadar getirdiğinde, kapıyı çalmadan önce biraz duraksadım ve içeriden gelen sesleri dinledim. Beni affetmeyecekti. Ama bende yılmayacaktım. O beni affedene kadar burada ona yalvaracaktım.

İçeriden birkaç tıkırtı geldiğinde gülümsedim. Yumruğumu havaya kaldırıp kapıyı yumrukladım.

İçeriden gelen tıkırtı durdu. Adımların sesini duyamıyordum ama tam kapının orada küçük bir tıkırtı daha oldu. Sonra uzun süren sessizlik. Gözlerim kapının dürbününe takılı kaldı. O anda Pelin’in gözlerini gördüğümü sandım. Biliyordum. Kapının arkasındaki Pelin’di. Ama hiç ses çıkarmıyordu.

“Beni dinlemelisin,” dedim ona fısıldayarak. “Pelin... Yalvarırım. Lütfen beni dinle.”

Sessizlik uzadıkça uzadı. Zaman ağır ağır işliyordu. Sanki yelkovan ve akrep olduğu yerde takılıp kalmıştı. Ama saatime baktığımda buraya geleli tam üç saat olmuştu. Geldiğimde sekizdi. Şimdi ise saat on birdi. Kapının önünde öylece kıpırdamadan duruyordum.

Kapıyı bir kez daha yumrukladım. “Yalvarırım. Beni dinle. Seni aldatmadım. Ona dokunmadım bile.” Bu sözlerimi birkaç kez tekrarladıysam da bir sonuç alamadım. Sessizlikten

başka bir şey yoktu. Kapıyı arkama aldım ve yaslandım. Gücüm tükeniyor gibiydi. Uykum yoktu, karnım aç değildi. Ama öyle olması gerekiyordu. Bunu hissetmiyorsam da bedenim uyuşmuş gibiydi. Dizlerim bükülüp duruyordu.

Aradan birkaç saat daha geçti. Öğlen iki olmuştu ve ben artık ayakta duramıyordum. Yer beni çektiğinde ona karşı gelemedim ve kapıya sürünerek aşağıya kaydım. Üşümeye başlamıştım. Bedenim tir tir titrerken içimde alev alev yanan bir soba vardı sanki. Soğuk beni üşütüyordu. Ama içimdeki acı alev topu gittikçe büyüyüp beni yakıyordu. Bitkin düşmüştüm. Ayaklarımı uzatıp kapıya iyice yaslandım ve pardösümü ellerimle birleştirip kollarımı göğsümde kavuşturdum.

“Beni duyduğunu biliyorum,” dedim ona acı içinde. “Seni aldatmadım. Sana ne söylediyse yalan söyledi. Beni affettiğini duyana dek burada kalacağım. Seni geri kazanana kadar buradan gitmeyeceğim,” diye bağırdım.

Yine sessizlik takip etti sözlerimi. Beni dinliyordu ama umursamıyordu. Gözlerimden sızan birkaç damla yaşı tutamadım.

Yine saatler hızla geçip gitti. Ve yine sadece sessizlikle baş başa kaldım. İçeriden ses namına tek bir şey gelmiyordu. Sonra daha dikkatli dinlemeye çalıştım. Sürekli düşünceler içinde olduğum için belki de sesleri duyamıyordum.

Ve o anda bir şey hissettim. Yaslandığım kapının arkasındaki bedenini hissettim. Kalp atışlarını ve hatta bana huzur veren bedeninin o sıcaklığını bile hissettim. Sanki sessiz gözyaşlarını görebiliyordum, hıçkırıklarını duyabiliyordum. Biliyordum, tam arkamda duruyordu. Bedenlerimiz arasında bir tek kapı var olduğunu tahmin ediyordum. Gece olmuş olmalıydı, saatime uzun süredir bakmıyordum. Bu beni sinirlendiriyordu.

Tekrar konuşmayı denedim.

“Belki de, seni görmeden de sana olanları anlatabilirim. Gözlerime baktığında gerçekleri söylediğimi bileceğini umuyordum,” dedim. Yine ses çıkmadı. Orada, tam arkamda olduğunu varsayarak kelimelerimi toparlamaya çalıştım.

“Bekarlığa veda partisinde gördüm onu,” dedim cılız bir sesle. Sonra beni duyamayacağından endişelenip biraz güç topladım ve ses tonumu yükselttim. Ve soğuk bir anda yoğunluğunu arttırmış gibi bedenime çarptı ve ben olduğum yerde büzüşüp titredim. “Onu görünce hiçbir şey hissetmedim. Öfkeden başka... Beni kandırmıştı. Onun yüzünden hayatımın en güzel anlarını

değmeyecek biri için harcamıştım. Kendi aptallığıma daha çok kızmıştım. Onun gerçek yüzünü göremediğim için. Yanıma geldi ve benimle konuşmaya başladı. Hiçbir anında aklımdan çıkmadın. Tek bir saniye bile. Ondan midem bulanmıştı. Ama çocuksu bir hisle ondan intikam almak istedim. Bunu hak ettiğini düşündüm. Kayıp zamanımın acısını, bana yaşattığı şeyi ona da çekirtmek istedim. Ama yemin ederim seni aldatmadım. Ona dokunmadım bile.” Ve derin bir nefes aldım. Susuzluktan dudaklarım ve boğazım kurumuştı. Dudaklarımı dilimle ıslattım.

“Sadece nasıl bir şey yaptığını göstermek istedim, kimseyle öyle dalga geçemeyeceğini. Çünkü benimle birlikte olmak için can atıyordu. Biliyorum, çocuksu ama yaptım işte. Sana yemin ederim... yemin ederim ona dokunmadım. Elimi bile sürmedim. Ona baktıkça midem bulandı. Ve sen her yerdeydin. Gözümün önünden hiç gitmedin. Ben, sana aşık olduğumu söyledim. Ve o bunu zaten biliyordu. Bizi görmüştü. Seni kıskanmıştı ve ayırmak için uğraşıyordu, bunu anladım. Ona dokunmadan hemen ayrıldım yanından. Sana geldim. Sana koştum. Nefes alabilmek için sana son sürat geldim.” Tekrar dudaklarımı ıslattım. Sesim ağlamaklı çıkıyordu ve sanırım bu normaldi. Yanaklarımda hissettiğim ıslaklığın gözlerimden akan yaşlardan olduğunu daha sonra anlamıştım.

“Sensiz nefes alamıyorum çünkü. Her şey beni boğuyor. Seni çok özledim. Seni seviyorum Pelin. Yalvarırım... Yalvarırım affet.” Ve gücüm tükenmiş gibiydi artık.

Kulaklarımı açtım iyice, içeriden gelebilecek her sese kulak kabartacaktım ama çıt çıkmıyordu. Sessizlik gittikçe uzuyordu ve ben her geçen dakikada daha çok korkuyordum. Kalbimi biri her an avuçluyordu ve sürekli ağzımda atıyormuş gibi hissediyordum. Arada göğsüm sıkışıyordu.

Sabaha doğru gözlerim birkaç kez kapandı ve sonra yine kendimi ayıltmayı başarmıştım. Onu hala arkamda hissedebiliyordum. Uykusuzdum, açtım, susuzdum. Ama bunların hiçbirini umursamıyordum. Çok da fazla hissetmiyordum. Tek hissettiğim beni buz kütesine çevirecek kadar şiddetli soğuk ve içimde yanan ateşti. İkisini bir arada hissetmek çok garip ve acı vericiydi. Bedenim soğuktan titrerken içimde volkanlar patlıyordu.

Saatler sessizlikle geçip gidiyordu. Pelin’den tek bir kelime dahi çıkmamıştı. Saate baktım. 09:06. Yine sabah olmuştu. Tüm gün ve geceyi bu kapının önünde geçirmiştim ve sanırım daha uzun günler boyu -eğer ölmezsem- burada geçirecektim. Yukarı, odama çıkabilirdim ama ben çıktığımda kaçacağımdan korkuyordum.

Ve bir anda o his kayboldu. Pelin’i artık hissetmiyordum.

“Bana inan. Lütfen affet beni. Senden ayrılamam. Sana böyle bağlanmışken, bunu bana yapma.” Aceleyle bağıırıyordum. Sanki çok uzaklara gidiyor gibi geliyordu ama olsa olsa 100 metre kadarı evin büyüklüğü.

Sonra bir tıkırtı daha oldu. Fazla uzakta değil gibiydi. Belki de salondan geliyordu. Ve bir müzik başladı. Melodi yavaş ve kulakları tırmalamayan bir şeydi. Aslında iyi de geliyordu. Bu ana kadar sessizlikten başka hiçbir şey yoktu ama şimdi en azından bir tepki olarak müzik açmıştı.

Sözleri umursamadım önce. Sadece bu hoş melodiyle biraz kendime geldim. Bir yaşam belirtisi gibi bir şey olmuştu benim için. Umudum biraz daha artmıştı. Ta ki sözlerine dikkat edene kadar.

“Mecbursan konuşmaya son sözünü söyle.” Şarkının arasında böyle bir cümle geçmişti. Ve sonra daha dikkatle dinledim.

*“Özel bir günde kavuştum sana
Ses vermedin bile kayboldum yollarında
Gözyaşlarımı sildim yine sen görmeden
Sevemem kimseyi ben gerçekten sevilmeden.*

*Ne yetmedi ne az geldi sana bilemem
Bekleme artık boşuna sana bir şey veremem.*

*Kapıyı kapat sessizce
Rahatsız ettin yeterince
Mecbursan konuşmaya
Son sözünü söyle.”*

“Son sözüm daima ‘Seni seviyorum’ olacak. Senden vazgeçmeyeceğim,” diye bağırdım ve dirseğimle vurdum kapıya.

“Ayrıca seni rahatsız ettiğimi de düşünmüyorum,” diye ekledim. Belki de ediyordum. Belki de benim gibi hastalıklı ve yaşına göre oldukça çocuk ruhlu birinden gerçekten sıkılmıştı. Kalbim ve midem aynı anda ağzıma gelmiş gibi oldum.

“Daima, ‘seni seviyorum’ olacak,” dedim bu sefer daha yavaş bir tonla.

Şarkı uzun süre çaldı. Tekrar başa alındı ve tekrar çaldı. Bu arada Esat’tan birkaç mesaj daha geldi. Ona durumun değişmediği hakkında bilgi verdim ama kulaklarım yine şarkının sözlerindeydi.

Uzun bir süre -şarkıyı ezberleyecek kadar- boyunca dinlemek zorunda kaldım ama dediğini yapıp gitmeyecektim. Burada kalbimin ve beynimin tutunduğu ufacık umut kırıntısına tutunacaktım. Soğuk yine beni deli edecek bir şekilde beni titretti ve ben sızlandım. Ve sonra müzik durdu. Ben tekrar konuşmaya başlamadan hemen önce.

“Duydun değil mi?” diye sordum ona. Beni dinlediğine emindim. “Son sözüm daima ‘seni seviyorum’ olacak. Bu arada gitmeyeceğim. Bunu da belirtmek istedim.”

Yine çıt yoktu. Bu sessizlik bana aklıma kaçtıracak gibi geliyordu artık. Sonra şarkının sözlerini aklımda tekrar tekrar çevirirken bir fikir yerleşti beynime. Madem şarkılarla anlaşıcağıktık. Gülümsedim ve hızla ayağa kalktım. Merdivenlerden üçer beşer inerken bitkin biri gibi görünmediğime emindim, ama içeride bir virane vardı. Döküntü.

Dışarı çıktığım anda karla karşılaştım ve şiddetli rüzgar beni birkaç adım geri savurdu. Kar tam olarak tutmamıştı ama böyle yağmaya devam ederse tutacağına benziyordu. Yolcu kapısından içeri girdiğimde hemen torpidoya daldım ve istediğim CD'yi bulmaya çalıştım. Burada olduğuna emindim.

Ve sonra buldum. Çelik'in en sevdiğim albümüydü bu. Gülümsedim. Arada gözlerimi kapıya dikiyordum. Eğer kaçmaya çalışırsa onu yakalayabilirdim. Fakat böyle bir şey yapmadı. Sürücü tarafına hızla geçip motoru çalıştırdım. Homurtusu tüm arabayı doldurdu ve ben hızla hareket ettim. Terasın altında durdum. CD'yi yerine yerleştirdim ve müziğı sonuna kadar açtım. Modifiye arabalara olan hayranlığımdan dolayı müzik sisteminin en iyisine sahiptim. Bu hobim için kendimle gurur duydum. Bir gün böyle bir şey yapacağımı söyleselerdi buna kahkahalarla gülerdim. Ama oluyordu işte. Tüm kapıları sonuna kadar açtım ve hatta bagaj kapısını da açıp arabanın kaputuna oturdum.

Çelik, o yumuşak ve mükemmel sesiyle ve şarkısıyla tüm mahalleyi dolduruyordu. Evim diğer evlerden uzak olsa da insanlar bu gürültüyü duymuşlardı ve birkaç kişi pencerelerinden bakıyordu. Tüm mahalle Çelik'in 'Benimle Kal' şarkısıyla inliyordu. Ve Pelin'in bunu duymamasına imkan yoktu.

Gözlerimi terasa dikmiş bakıyordum. Orada olduğunu ve sözlerini dinlediğini biliyordum. Ne kadar da durumumla örtüşüyordu sözleri.

*"Hatalıyım biliyorum
Ne olur bir kez dinle sözlerimi, bir fırsat ver
Aşkımın hatırı aşkımız için...
Beni kahkahanla sev, hüznümü de benden ayırma
Paylaş gözyaşlarımı aksın gitsin boşver aldırma
Sen yanımda olmayınca ben ben değilim benimle kal
Benimle kal..."*

*Sen gitme hep benimle kal
Ne olur bırakma ellerimi
Benimle kal ne olur kaçırma gözlerini
Benimle kal ne olursun, ne olur benimle kal..."*

*Anılarım sevgi dolu
Ne olur bir kez dinle yüreğimi, bir fırsat ver
Aşkımın hatırı aşkımız için...
Beni kahkahanla sev hüznümü de benden ayırma
Paylaş gözyaşlarımı aksın gitsin boşver aldırma
Sen yanımda olmayınca ben ben değilim benimle kal*

Benimle kal...

*Sen gitme hep benimle kal
Ne olur bırakma ellerimi
Benimle kal ne olur kaçırma gözlerini
Benimle kal ne olursun ne olur benimle kal..."*

Şarkı bitip tekrar başa dönüyordu. İçimde bu şarkının işe yarayacağını düşündüren o his kaybolmaya başlamıştı bile. Pelin beni affetmeyecekti. Ama bende yalvarmaktan vazgeçmeyecektim. Benimle kalması için her şeyi deneyecektim. Her şeyi.

Bir süre daha bekledikten sonra Pelin'den hiçbir tepki gelmedi. Gözlerim boş terasta takılı kaldı, ama orada olduğunu bir şekilde biliyordum. Orada olduğunu, hıçkırıklarını, kalbinin kırıklığını... bunları biliyordum. Onu üzmeceğime söz verdiğim halde onu aptalca düşüncelerim ve duygularım sayesinde üzmüştüm. Çok kırmıştım.

Derin bir nefes alıp bıkkın bir şekilde dışarı verdikten sonra kaputun üzerinden indim. Son bir kez daha terasa bakıp arabanın kapılarını kapamak için yolcu tarafına geçtim.

Tam elim kapıya uzanırken buz gibi su başımdan aşağıya dökülüvermişti. Bakmaya gerek yoktu. Orada olmadığını biliyordum ama yine de baktım. Bir kova soğuk suyu üzerime boca edip içeri girmişti. Buna kızmam gerekirken ben sevinçten havalara uçuyordum. En azından bana bir tepki vermişti.

Arabayı yerine yerleştirdikten sonra tekrar gelip aynı şekilde kapıya yaslandım. Ama bu defa sırlıslılandım. Soğuktan titriyordum. Dişlerim hızla birbirine çarpıyordu. Saate baktım. 15:37...

Umudum kırılacak gibi olsa da ayaklarımı uzatıp yine beklemeye başladım. Tekrar arkamda o hissi hissettiğimde Pelin'in tam arkamda olduğunu düşündüm. Belki de sadece öyle olmasını istediğim için böyle hissediyordum ama kendimi Pelin'in orada olduğu varsayımına inandırmıştım bir kere.

"Benimle kal," dedim titreyen dişlerimin arasında. "Beni bırakma. Sensiz ölürüm ben. Yaşayamam ki!" dedim. İçimden geldiği gibi konuşuyordum artık. Güzel gözleri geliyordu gözlerimin önüne. Gülüşünü düşünüp biraz olsun ısınıyordum ve tam arkamda durduğunu düşündüğüm bedeninden güç alıyordum.

"Yanlış... Yanlış yaptım. Affet beni..." dedim yine titrek bir sesle. Yine sessizlik.

Sessizlik... Sessizlik boğucu, can acıtıcı, insanın aklını oynattırarak kadar berbat bir şey. Tek bir kelime... Sadece tek bir kelime... Ama o sesini bile esirgiyordu benden.

Ne kadar yanlış yapmıştım. Çocuksu bir hisle ne kadar büyük bir yanlış yapıp elimdeki en değerli şeyi kaybetmişim. Yaşayamazdım ki! Onsuz nasıl yaşabileceğimi hiç düşünmemiştim. Bu bir kere olmuştu ama o zaman demek ki bir şekilde geri geleceğini umabiliyordum ve bu

kadar kötü olmamıştım. Ve ona bir söz vermiştim. Onu bir daha üzmeyecektim. Hangi insan aynı hatayı birkaç kez üst üste yapar ki? Hangi salak? Hangi geri zekalı? Tabii ki ben!

“Ben geri zekalının tekiyim,” diye bağırdım ve dirseğimle kapıya vurdum sertçe. Bu defa öfkem beni ısıtmış, titrememiştim. Ama bunu Pelin duysun diye değil, kendime olan kızgınlığımı yüzünden söylüyordum.

“Sen tam bir geri zekalısın,” dedi bir ses. Tam arkamdan geliyordu. Gülümsedim. Doğru tahmin etmiştim. O bütün bir gece boyunca benimle birlikte öylece oturmuştu. Belki sadece sessiz hıçkırıkları vardı.

Sesini duyduğum için gözlerimden yaşlar düşmeye başladı yine. Ne kadar çok ağlıyordum ben böyle? Tıpkı bir kız gibi.

“Ve aptal,” dedim.

“Ve aptal,” dedi o da. Sesindeki acıyı duymamam imkansızdı. Ama yine de bu sesi duyduğum için minnettardım.

“Ahmak, budala, aptal. Ve bir sürü kötü kelime işte,” dedim. Onun bana bir kez böyle söylediğini hatırlayarak ve hatırlaması için ses tonumu değiştirerek. Artık o kadar üşümüyordum ama çok bitkindim. Üşüyordum, açtım, susamıştım ve acı çekiyordum. Özetle berbat bir haldeydim. Dudaklarım çatlamıştı ve onun sesini duydukça gülümserken canım acıyordu.

“Fark etmene sevindim,” dedi. Sesi daha normal geliyordu.

“Beni affedebilecek misin?” diye sordum cılız bir sesle.

“Sanmıyorum. Bunu düşünmüyorum,” dedi. O anda yutkundum. Yine umutla kabaran kalbim sönmüştü. Ama pes etmeyecektim.

“Sana söyledim. Seni aldatmadım. Ona elimi bile sürmedim.”

“Bana anlatabilirdin.”

“İstedim. Ama çok ağlıyordun. Daha sonra anlatacağımı söylediğim şey buydu.”

“Neyse. Fark eden bir şey yok. Güvenim kırıldı. Sana inanmıyorum.”

“İnanmalısın.”

“Yapamıyorum. Aranızdan çekildim işte. Git sevgiline koş. Burada işin ne? İkimizi birden idare edemeyeceğine göre.”

“Yapma... bunu yapma. Ona karşı hiçbir şey hissetmiyorum.” Ve soğuk bedenime hızla çarpınca dişlerim birbirine vurarak titredim.

“Ne hissettiğin umurumda değil! Seni sildim!” dedi buz gibi bir sesle ve ben tekrar titredim. Bu defa Pelin’den gelen soğuk havaydı beni titreten.

“Bunu yapamazsın...” Dişlerim birbirine vururken gürültü yapmıştı.

“Git üzerine bir şeyler giy. Hasta olacaksın. Yat uyu, bir şeyler ye,” dedi. Yine gülümsedim.

“Beni umursuyorsun,” dedim gülüşümün ona ulaşması için uğraşarak.

“Hayır. Seni umursamıyorum. Sadece bu benim vicdanım. Seni ben ıslattım ve bir şekilde benim yüzümden buradasın. Eğer hasta olursan bundan sorumlu olmak istemiyorum.”

“Beni seviyorsun.”

“Sanmıyorum.”

Kalbim sanki yırtılmıştı. Hatta tüm bedenim acı çığlıklar atarak yırtılıyordu. Ve söyleyecek bir şeyim kalmamıştı. Sesim çıkmıyordu bir türlü. Beni sevmediğini söylemişti. Belki de büyük sevgisi öfkeye dönüşmüştü ve ters tepip nefret olmuştu artık.

Artık beni sevmiyordu ve nefret ediyordu. Takırdayan dişlerimi durdurmaya çalışarak bir kez daha yalvarmaya çalıştım.

“Ne olur affet beni.”

“Bana demiştin ki, ‘beni terk etmeyeceğine söz veremezsin’. Ben her şeyi göze alıp bunu yaptım. Zaten istemiyordum da, seninle olmayı istiyordum. Her anda. Ama sen her defasında seni terk etmem için uğraştın. Anlamıyorum. Beni gerçekten sevip sevmediğine emin olamıyorum. Bu yaptığın... Çok aptalca. Sen gerçekten geri zekalısın. Ya da beni hiç sevmedin.”

“Hayır. Seni sevdiğimi biliyorsun,” dedim sözünü keserek. “Lütfen. İnan bana. Biliyorum, hatalıyım, ama ne olur inan.”

“Canım çok yandı. Acısı ne zaman diner, ne zaman geçer bilemiyorum. Bu yüzden yukarı çık ve biraz ısınmaya çalış. Bir şeyler ye.”

“Seni görmeden ve sen beni affetmeden kendim için hiçbir şey yapmayacağım.” Bu sözlerimden sonra yine uzun bir sessizlik oldu. Ama beni umursadığını biliyordum.

Aslında sadece hasta olacağımdan korktuğu için benimle konuşmuştu. Eğer böyle olmasaydı benimle asla konuşmazdı. Ve bu beni hala sevdiğini gösteriyordu. Buna tutunacaktım. O beni seviyordu... Bu umut benim için yeterliydi. Ama yeterli olmayan tek şey gücümdü. Oldukça bitkindim. Çok üşüyordum. Üzerimdeki ıslak kıyafetler nerdeyse kurumuştu ama soğuk içime işlemişti bir kere. İliklerime kadar hissediyordum soğuğu. İçim üşüyordu aslında. Ne kadar büzülürsem büzüleyim bir türlü ısınamıyordum.

Uzun bir zaman sonra yaslandığım kapıdan bir anahtar sesi duyuldu. Tüm yorgunluğumu unutup hızla ayağa fırladım ve kapının önünde durdum.

Pelin kapıyı açtığında bayılmamak için zor tuttum kendimi. Tanrım, ne kadar özlemiştim. O, tam karşımda duruyordu ve ben ona dokunamıyordum. Bu canımı yaktı. Ona dokunmak bana her zaman huzur ve güç veriyordu. Yere eğilip botlarını bağladı. Başında garip bir bere vardı. Üzerinde Eylem'in olduğunu tahmin ettiğim ona bol gelen, 'ben başkasına aidim' diye bağırarak bir eşofman takımı vardı. Üzerinde mont yoktu. Başını kaldırıp bana baktığında gözaltlarındaki torbaları gördüm. Gözleri de şişmişti. Sanırım ağlamaktan. Kendime birkaç tekme atmak istedim o an. Onu ne kadar üzmüştüm böyle.

Göz göze geldiğimizde bir an için bana üzüntüyle baktı. Halim pek hoşuna gitmemişti anlaşılan.

"Nereye?" diye sordum o beni geçmeye çalıştığında önünde durup.

"Ekmek almaya," dedi tıslayarak. Önünden çekilmemi işaret etti başıyla.

"Çok soğuk. Ben gider alırım," dedim.

"Kendi işimi kendim hallederim. Hiç kimseden hiçbir şey istemiyorum," dedi dudağını büzüştürüp, kaşlarını çatarak. Bana öfkeli gözlerle bakıyordu ve bu canımı acıtıyordu.

"Konuşabilir miyiz? Lütfen," dedim yalvaran bir tonla.

"Asla. Seninle işim yok artık. Bitti. Anladın mı, bitti. Çekil önümden." Gitmesi için benim çekilmemi bekliyordu. Ama ben sözlerine takılıp kalmıştım.

Bu sözler beynimde kıvrılıp durdu. "Bitti, bitti, bitti, bitti..." Midem biraz bulanıp, yumruk yemiş gibi hissettim önce ve ben bir anda ne yapmak gerektiğini anlamıştım. Biz hiçbir zaman böyle nazık olamamıştık. Aklıma gelen şey beni gülümsetti. Hatta sırttım. Pelin bana aklını kaçırmış birine bakıyor gibi bakıyordu. Belki de kaçırmıştım. Yine gülümsedim.

"Ne sırtıyorsun? Komik bir şey mi var?" diye bağırdı beni terslemeye devam ederek.

"Bunun için..." Çok hızlı davrandım. Bileğinden onu yakalayıp, hızla yere eğildim ve kolunu arkaya atıp bir anda onu omzuma attım. Sonra sıkıca bacaklarına yapıştım. Aslında çok bitkin olmam gerekiyordu ama bu gücü kendimde bulmuştum. Bir anda yumruklarını sırtımda hissettim. Ayakları kıpır kıpırdı. Ve ben bir adım attım. Yukarı, eskiden olan odama çıkıyordum. Belki de Eylem ve Emrah orayı değiştirmişlerdi ve kendilerine göre dizayn etmişlerdi. Bunu umursamadım. Pelin'in bağırıışlarına aslında kulağımı tıkamak istedim ama bu mümkün değildi.

"Bırak beni!"

"Bırakmıyorum."

“İndir beni dedim.”

“Çok beklersin.”

“Seni geberteceğim.”

“İstersen yap ama benimle kalacaksın.”

“Seni sevmiyorum artık.”

“Seviyorsun. Bunu biliyorum.”

“Bok biliyorsun! Sevmiyorum. İndir beni.”

“Bal gibi seviyorsun.”

“Sevmiyorum dedim be adam.” Ve aynı anda bana sert bir yumruk attı. Aslında güçsüz olduğum için bu yumruk beni biraz sendeletmişti.

“Ahh... Yavaş vur canım acıyor.”

“Bende acısın diye yapıyorum zaten.”

“Olsun, sen yine de yavaş vur.”

“Ahmak. Beyinsiz.”

“Kabul ediyorum.”

“Senden nefret ediyorum.”

“Öyle olduğunu sanıyorsun aslında beni çok seviyorsun.”

“Sen kendini avut.”

Yukarı çıkmıştık bile. Pelin hala kollarımın arasında debelenip duruyordu. Gözlerim etrafı taradı bir süre. Oda aynı haliyle duruyordu. Hiçbir şeyin yerini değiştirmemişlerdi. O anda gözüm küçük bibloların durduğu duvarda asılı olan rafa çarptı ve ben sııttım.

“Bak her şey aynı,” dedim onun bağışlarını duymazdan gelerek.

“Bana ne be adam! Ben zaten yakında gideceğim.”

“Çok beklersin,” dedim ve boşta kalan elimle bibloları rafın üzerinden savurdum. Hepsi bir yana dağılmışlardı. Ve yerde paramparça olmuşlardı. Pelin’in kaçmasını engelleyecek şekilde omzundan indirip rafa oturttum. İki bileğine de hızla yapıştım.

“Bırak beni!” diye debelenip duruyordu hala.

“Bırakmayacağım. Beni anlayana kadar bırakmayacağım,” diye bağırdım yüzüne doğru.

Ve sonra savurduğu tekmelerden biri baldırıma geldi.

“Ahh...” diye inledim ama bileğini bırakmadım. “Deli gücü mü var sende?” dedim sonra kaşlarını çatarak. Omuz silkti önce. Sonra tekrar devam etti. Bileklerini daha sıkı tuttum ve bana tekme savuran ayaklarını bacaklarımın arasında sıkıştırdım. Artık kapana kısılmıştı. Hareket edemiyordu. Yüzüne doğru eğildiğimde başını yana çevirdi.

“Beni seviyorsun,” dedim ona fısıldayarak. Tam kulağının dibindeydi dudaklarım, onu öpmemiştim ama kulağına dudaklarım değişmişti. Hızlı bir soluk alıp, nefesi hızlandı. Ve titredi.

“Sevmiyorum,” dedi cılız bir sesle. Artık kalkanını kırdığımı biliyordum. Yüzümü yine yüzüne doğru eğdim. Öpücüğümünden kaçmak için başını yine diğer tarafa çevirdi. Bileğini tuttuğum eliyle yanağına bastırdım. Artık başını da çeviremeyecekti.

“Seviyorsun,” dedim onu öpmeden önce. “Tıpkı benim seni sevdiğim gibi.” Ve dudaklarım dudaklarına değdi.

Sıcak ve yumuşak dudakları bir an kıpırdamadı. Öylece duruyordu. Ama ben dudaklarında dolanmaya devam ettim. Önce bedeni gevşedi ve sonra bilekleri benimle mücadeleden vazgeçti.

Dudakları benimkilerle dansa başladığında ellerini serbest bıraktım. Boynuma uzanan kollarını hissetmek müthişti. Bunu bir daha yaşayamayacağımı düşünmüştüm. Elleri saçlarımı bulduğunda ben sırtına uzatmıştım ellerimi.

Öpüşümüz devam ederken bacakları benim bacaklarımın arasından çıktı ve hızla belime dolandı. Sıkıca kavradı sonra belimi bacaklarıyla. Elleri sırtımda, saçlarımda, her yerde dolanıyordu. Ben ise onu sıkı sıkı tutuyordum. Kaçacağından değil, kaybolacağından korkuyordum sanki. Üzerimdeki pardösüyü bir çırpıda omuzlarımdan aşağıya attı. Ellerim bir anda boşta kaldıysa da sonra kalçalarını buldu. Dudaklarım boynuna doğru kayarken, kalçasından tutup onu havaya kaldırdım. Bedenin ağırlığını bana yasladı ve sıkıca tutundu boynuma.

Onu oturduğu raftan kaldırıp yatağa doğru ilerledim. Ve onu hala öpmeye devam ediyordum. Boynundaki ellerini göğsümde birleştirdi ve hızlı ama beceriksiz bir şekilde gömleğimin düğmelerini açtı. Buna izin verdim. Zaten kendimden geçmiş gibiydim. Onu yatağa yatırıp bedenini kendiminkinin altında tuttuğumda ondan ve yaşadığımız bu andan başka hiçbir şey umurumda değildi. Birçok duyguyla aynı anda çarpılıyordum zaten.

Üzerindeki eşofmanın fermuarını açtım yavaşça, bir an için ayrıldığım dudaklarına tekrar yapıştım. Ellerim bu defa daha fazla dolaşıyordu teninde, her kıvrımında... Bunu hissetmek için yapıyordum ve müthiş bir haz aldığım için.

Eşofman üstünü bir anda üzerinden çıkarınca ince bir kazakla kalmıştı. Kazağın boynundaki kısmını çekip omuzlarından boynuna öpücüklerle yol çizdim kendime. Bunu bir kez daha yapmıştım ve onun bedeni yine aynı şekilde titremişti. Birkaç dakika sonra benim gömleğimi üzerimden çıkardı.

Sonra... Sonra bir anda göz göze geldik. Uzun dakikalar boyunca sadece birbirimizin gözlerinin içine baktık nefes nefese. Ve sonra aynı anda birbirimize sarılıp, aynı anda hıçkırıqlarla ağlamaya başladık. Hıçkırıqlarımız çok uzun sürmüştü. Durmayacağından korkmuştum bir süre.

Ağlıyorduk. Neredeyse birbirimizi kaybedeceğimize ağlıyorduk. Yaptığımız hataya ağlıyorduk. Birbirimizi nasıl sevdiğimiz ve eğer ayrılırsak neler olacağını gördüğümüz için ağlıyorduk. Kaybetme korkusuyla ağlıyorduk. Her gözyaşı birbirimizin tenini buluyordu ve biz gerçekten birbirimizin yanında olduğumuza bir kez daha emin oluyorduk. Tıpkı biraz önce sadece birbirimizi hissetmek için ellerimizin özgür kalmasına izin verdiğimiz gibi. Biz asla ayrılamazdık...

16. BÖLÜM

“Bir tane bile merhem yok,” dedi sinirle. Odanın içinde, elinde pizzasının son dilimi, bir o yana, bir bu yana koşturuyordu.

Açlıktan ölmeden önce bir şeyler sipariş etmiştik. Siparişleri beklerken sıcak bir duş keyfide yapmıştım. Ve sonra o kadar acıkmıştım ki Pelin’in pizzasının birkaç dilimini de yemiştım.

“Boşver. Sonra bakarız,” dedim ona elimi uzatarak. Artık hareket edecek gücüm kalmamıştı ve kendimi yatağa saplanmış gibi hissediyordum.

“Ama dudakların çok kötü. İlaç sürmek lazım,” dedi yanıma gelirken. Uzanmadan önce son lokmasını -kocaman bir lokma- ağzına attı ve yanakları bir anda şişti.

“Onu iyice çiğne,” diye ikaz ettim onu ama birkaç kere çiğnedikten sonra bir anda yuttu. Başımı inanamazmış gibi salladım. Uzattığım elimi tuttuğunda onu hızla kendime çekip başını göğsüme yasladım.

“Sabah erkenden alırım,” dedi, yorgun çıkıyordu sesi.

“Telaş etme. Beraber çıkarız,” dedim bende. Ama sesim giderek yok oluyor gibiydi. Öyle bitkindim ki göz kapaklarımı açık tutamıyordum. Ellerim saçlarında dolaşıyordu ama ağır çekimdeydi sanki. Ve o bir şeyler mırıldanıyordu. Ne kadar onu duymak istediysem de bilincimi açık tutmakta zorlandım. Bir tek şey hatırlıyordum ama...

“Seni bir daha terk etmeyeceğim.” Gülümsedim sanırım, tam olarak hatırlamıyorum. Sonrası karanlık...

Kapalı gözlerimi bir şey rahatsız ediyordu. Sonra eski anılarımdan kalma bir hatıra bu şeyin ne olduğunu hatırlatmıştı bana. Güneş... Dün kar fırtınası vardı ama bugün güneş gözümü kapalı halde acıtacak kadar canlı gibiydi. Belki de kar topluyordu. Gözlerimi sıkıca yumdum ve Pelin’in olduğu tarafa döndüm. Fakat elim boş yataкта gezinmişti. Gözlerimi hızla açtım. Pelin odada yoktu.

Endişelenmemek için kendimi zorladım. Belki de aşağıya inmişti. Yavaş hareketlerle yataktan kalktım, sonrasında sersem gibi hissettim kendimi ve ayaklarımı sürüyerek banyoya doğru ilerledim. Gözlerim yerde, ezbere bildiğim yolu bakmadan gidiyordum. Lavabonun önüne geldiğimde başımı kaldırıp aynaya baktım ve dudaklarım kulaklarıma hareket etti. Ve yine sızlamışlardı.

“Dudakların için ilç almya gidyrum. ‘Seni Seviyorum.’”

Önce neden eksik harfler olduğunu merak ettim ama sonra bu küçük aynada fazla yer olmadığını gördüm. Kırmızı bir rujla yazmıştı bu yazıyı. Aslında bir anda ferahlamıştım. İçten içe nerede olduğunu merak ediyordum. Yazıyı silmedim. Yüzümü yıkadıktan hemen sonra odaya geçtim.

Telefonumun melodisini duyduğumda tekrar yatağa uzanmak üzereydim. Pelin olduğunu düşünerek hızlı davrandım fakat ekranda Esat’ın numarasını gördüğümde yüzümü buruşturdum. Ona haber vermeyi unutmuştum.

“Evet,” dedim neşeli bir sesle.

“Ahaa... Beyimizin keyfi yerine gelmiş. Biz nasıl özel yeteneklerimizle bunu algılayamadık değil mi?” Sesi sertti. Ve birazda bıkkın.

“Esat. Kafayı mı yedin?” diye sordum gülüşümü ondan gizlemeye çalışarak.

“Gülersin tabii yaa. Biz maaile meraktan çatlayalım. Uykusuz gezelim sen-”

“Özür dilerim. Aramalıydım. Ama çok bitkindim. Pelin beni affettikten hemen sonra uyuyakaldım. İki gün aç, susuz ve ıslak bir köpek gibi kapıda öylece bekledim.”

“Ahh... Affetti yani tam anlamıyla.”

“Evet.”

“Neyse. Sana kızgınlığımı bir kenara bırakıyorum. Ee? Hadi geri dönelim o zaman,” dedi sabırsızca.

“Pelin yok şu an. Bana ilaç almak için gitmiş.”

“Ne ilacı? Hasta mısın?”

“Dudaklarım yara içinde. Aslında önemi yok dedim ama...”

“Dinlemedi.”

“Evet. Neyse gelince konuşurum ve sana haber veririm.”

“Tamam. Bende Sıla’yı aramalıyım.”

“Tamam.”

Telefonu tekrar komidine bıraktım ve mutfğa yöneldim. Artık uzanmak istemiyordum. Saatime baktım. 14:09. Çok fazla uyumuştum. Peki ama Pelin neden hala gelmemiştii? Kendimi sakin olmak için uyardım. ‘Endişelenmeye gerek yok. Sadece ilaç alıp gelecek.’ Bu sözler beni rahatlatmalıydı ama nedense olmamıştı.

Bir bardak suyu kafama dikiğim sırada telefonum yine çaldı. Elimdeki bardağı bırakmak için vakit harcamadan hızla telefonun yanına gittim. Ekranda beliren numarayı tanımıyordum. Muhtemelen iş ile ilgiliydi.

“Alo?” dedim, her ne kadar açmak istemesem de açmak zorundaymış gibi hissettim kendimi.

“Evren Duman ile mi görüşüyorum?” Tok bir erkek sesiydi ve sanki ben bu sesi bir yerden hatırlıyordum. Ses telaşlı geliyordu. Nefes nefeseydi sanki.

“Evet. Benim. Kiminle görüşüyorum?” diye sordum bir anda endişelenerek.

“Ben Malik. Dans okulundan.” Önce yutkundum. İçimden onlarca küfür bir anda geçti. Peki bu adamın benimle ne gibi bir işi olabilirdi ki?

“Evet,” dedim dişlerimin arasından. Bir an önce ne istediğini söyleyip kapasın istiyordum.

“Ben... sizi aramam gerektiğini düşündüm. Telefon numaranızı kayıt bilgilerinizden aldım.”

“Evet,” dedim sabırsızca. Uzattıkça sinirlerim daha çok zıplıyordu ve beni sakinleştirecek bir Pelin yoktu yanımda.

“Sabah... Onları gördüm. Pelin’i... Onu götürüyorlardı.”

Boşluk... Sözler anlamsızdı o an için. Sadece ‘Pelin’ kelimesini anlamıştım. Ne demek istiyordu? Ne demişti? Ayaklarım bir anda beni yalnız bıraktılar. Ve ben yatağa çöktüm. ‘Onu götürüyorlardı’. Kelimeler beynimde hızla dönerken ben sanki bir şeyler anlıyordum.

“Ne demek? Yani, kim? Nereye?” Sorularım art arda, saçma bir şekilde çıkıyordu dudaklarımdan. Ve fark ettim ki fısıldıyordum.

“Kim olduklarını bilmiyorum. Ama adamın elinde bir silah vardı. Gördüm.” Sesi daha da telaşlı çıkmaya başlamıştı. Ve benim soluğum kesilmişti. Silah... Götürmek... Pelin...

Çılgılığım dudaklarımı doldurdu ama dışarı çıkmadı. Midem birden bulanmaya ve kasılmaya başlamıştı.

“Benimle dalga geçiyorsan eğer-”

“Hayır. Neden yapayım bunu? Seni... seninle birlikte olduğu için seni aradım. Onu zorla götürdüler. Sizin evin oradan.”

Kelimeler... neredeydi? Nereye kaybolmuşlardı? Sanki yıllarca konuşmamış, konuşmayı bilmiyormuş gibiydim. Onlara hakim olamıyordum. Elimdeki su bardağı kırılıp derimi yırtıp geçtiğinde kendime gelebilmişim.

“Neredesin?” Ve aynı anda dolabıma gidip bir şeyler çıkardım. Elimden sızan kan her yere yayılıyordu. Umurumda değildi.

“Dans okulunun önünde.” Merdivenlerden hızla inerken bir yandan giyinmeye çalışıyordum. Kalbim inanılmaz bir hızla çarpıyordu ve canım yanıyordu. Korkudan... Kaybetme korkusundan...

“Bekle beni. Oraya geliyorum.”

Ve çoktan arabayı çalıştırmıştım bile. Telefonu kapattığımda yola çıkmıştım. Bir anda, nasıl olduğunu anlamadığım bir şekilde buz gibi oldum. Sanki tüm duygularımdan arınmış gibiydim. Korku ve acı yerinde duruyordu ama ben robot gibi olmuştum. Bu aslında iyi bir şeydi. Düşünmeme yardımcı oluyordu. Kim? Kim yapabilirdi bunu? Beynim bir anda geriye sardı. Dudaklarımdan acıklı bir gülüş çıktı. Tabii ki babası. Başka kim olabilirdi ki?

Yutkunmaktan kendimi alamadım. Onun yaralı bedenini hatırlamam acıyla büzülmeme neden oldu. Bir an önce ona ulaşmalıydım. Eğer benim bilgilerim yazıyorsa Pelin’in bilgileri de yazıyor olmalıydı. Esat’ın numarasını hızla çevirdim.

“Bu kadar çabuk beklemiyordum. Ben hazırım,” dedi neşeyle. Bir şeyler yiyordu sanırım.

“Beni dinle,” dedim buz gibi sesle. Surat ifadesinin değiştiğini görmesem de tahmin ediyordum.

“Ne oldu?” diye sordu fısıldayarak ve endişe dolu bir sesle.

“Biri...” Hadi Evren... “Biri Pelin’i kaçırmış. Silah zoruyla. Ben, lanet olası ben horlayarak uyurken onu kapımın önünden kaçırmışlar.” Deli gibi bağırmaya başlamıştım.

“Hey... Hey... Sakin ol. Neredesin?” Bulunduğu yerden bir gümbürtü koptu.

“Dans okuluna gidiyorum.”

“Geliyorum. Çıktım bile. Endişelenme. Onu buluruz. Kesin babasıdır.”

“Bende öyle düşünüyorum.”

“O zaman fazla endişelenmene gerek yok,” dedi.

“Onu görmedin,” dedim sızlanırcasına. “Her yeri, mosmordu. Yara içinde. Onu demirle dövüyordu.”

Bir an için Esat’tan ses çıkmadı. Bu bilgi neden acele ettiğimizi ve benim neden bu kadar telaşlandığımı anlatmıştı. Arabasının homurtusunu duydum.

“Geliyorum,” dedi ve telefonu kapadı.

Arabam dans okulunun önünde acı fren çığlarıyla durdu. Motoru durdurmadan arabadan indim. Kafasında bir şapka vardı, ellerini cebine sokmuş duruyordu. Soğuk olduğu için olduğu yerde kıpırdanıp duruyordu. Yumruğumu havaya kaldırmamak için yanağımın içini sinirle dişlerimin arasına aldım.

“Anlat,” dedim dişlerimin arasından. Aynı anda bir arabanın daha fren sesini duyduk. Arkama bakmama gerek yoktu ama Malik’in baktığı yöne baktım bende. Esat, tıpkı benim gibi arabayı çalışır durumda bırakıp indi ve koşarak yanımıza geldi.

“Anlat,” diye bağırdım ellerim yumruk olmuş bir şekilde. Gözleri iri iri açıldı ve gürültülü bir şekilde yutkundu.

“Sabah, 11 civarında, sizin oraya geldim. Pelin’le konuşmak istiyordum. Ben arabayla sokağa girdiğimde o sizin binanın biraz ilerisindeydi.” Telaşla anlatıyordu. Sözleri sıkıntılıydı. On bir mi? Şimdi saat öğlen ikiydi.

“Bu saate kadar niye bekledin?” dedim yumruğum havaya kalktığında. Esat koluma yapıştı.

“Önce dinle,” dedi bana sakın bir sesle. Malik yumduğu gözlerini tekrar açtı ve kendini korumak için kaldırdığı ellerini indirdi.

“Ben tam ona doğru ilerlerken, aynı anda bir araba yanına gelip durdu. İçinden siyahlara bürünmüş bir herif çıktı. Izbandut gibiydi. Silahını Pelin’e doğrultmadı ama elinde tutuyordu. Pelin sizin terasa baktı ve sonra arabaya bindi itiraz etmeden. Kendisinin gittiğini düşünebilirdim ama adam kolundan sıkıca tutup onu içeri fırlattı.”

Başım dönmeye başlamıştı. Korku beni esir alıyordu. Başımı bir kez salladım ve ayakta durmak için kendimi zorladım.

“Ahh... Geldiler,” dedi Esat ve bedenini olduğu yerde çevirdi. Bakışım baktığı yönü bulduğunda Kenan’ın kendi arabasından indiğini gördüm. Yanında iki arkadaşı daha vardı.

Tekrar Malik’e döndüm. Yine duygusuz gibi olmuştum. Kendimi toplamalıyım.

“Neden? Neden daha önce haber vermedin?” diye bağırdım.

“Ben... kıskanmıştım. Önce söylemeyecektim. Ama sonra yapamadım.”

İşte o yumruğu bu yüzden yemişti. Hatta daha sonra attıklarımı da hak ediyordu. Tekmemi yüzüne savurduğumda Esat’ın eli ayak bileğime yapıştı ve Kenan olduğunu tahmin ettiğim güçlü kollar beni geriye çekti.

“Ona ihtiyacımız var,” dedi Esat yine sakın davranarak. Malik ağzından kan boşalırken ayağa kalktı ve çatık kaşlarıyla bürünen öfkeli gözlerini bana dikti.

“Adresini ver. Benim varsa onunda vardır. Hemen,” diye bağırdım ve beni bırakmaları için silkelendim.

“Yok! Sorunda burada. Sen biliyorsundur diye düşündüm,” dedi.

“Ne? Nasıl yok?” dedim şok içinde. “Nasıl olmaz? Ben bilmiyorum.”

“Bende bilmiyorum,” dedi üzgün bir tonla. Hala çenesini ovuşturuyordu. Kenan’a döndüm.

“Senin emniyetten arkadaşların vardı. Onlar cep sinyallerinden bulabilirler mi?”

“Esat beni aradı ve bunu çoktan yaptım. Ama sanırım olduğu yer bir mezarlık ve bir ekip göndermişlerdi oraya... Telefonu bulmuşlar. Ama başka hiçbir şey yok. Yirmi dört saat geçmediği için aramada yapmıyorlar. Rica ettim ama birkaç saat daha geçmesini istiyorlar,” dedi başını sallayarak.

Esat’a baktım. Bakışlarını benden kaçırdı. O bunu çoktan düşünmüştü ve durumun ne kadar kötü olduğunu biliyordu.

Dudaklarımdan bir çığlık koptu ve ayaklarım havaya tekmeler saçmaya başladı.

“Nasıl?” diye bağırdım, “Nasıl bulacağız onu?” Olduğum yere çöktüm dizlerimin üstüne. Sonra Malik bir anda konuşmaya başladı.

“Ben...” dedi ve sustu. Hızla ayağa kalkıp ona doğru yürüdüm. Ellerini bir anda yüzüne götürdü. Esat sırtıma yapıştı.

“Ne?” diye bağırdım. “Sen ne?” Kenan’da kolumdan tutuyordu. Kendimi vahşi, çıldırmış, kapana kısılmış bir hayvan gibi hissediyordum.

“Emin değilim. Yanlış yönlendirmek istemiyorum. Ama sanırım... biliyorum,” dedi.

“Neyi biliyorsun?” diye sordum. Sesim ona yalvarıyordu. Bakışlarım yalvarıyordu.

“Nerede olduğunu. Emin değilim ama,” dedi fısıltı gibi bir sesle.

Derin bir nefes almaya çalıştım ama olmadı. Pelin’siz nefessiz kalıyordum.

“Arabaya bin,” dedim sakın olmaya çalışarak. Bu durumda ne kadar sakın olabilirsem tabii. Esat ve Kenan beni bıraktı.

“Ben karışmak istemiyorum,” diye sızlandı Malik. Onun bir şeyler sakladığından emindim ve o bana her şeyi anlatacaktı. Kedi yavrusunu tutar gibi ensesinden yakaladım onu ve arabaya kadar sürükledim.

“Karıştın bile,” dedim onu arabaya tıkıp kapıyı kapatırken. Esat kendi arabasını kapatıp arkaya geçmişti. Bende sürücü koltuğuna geçtim ve gazı kökledim. Arkamızdan Kenan, Arda ve Bekir’de hızla geliyorlardı.

“Nereye?” diye sordum Malik’e bakmadan.

“Şile yolu,” dedi öfkeyle. Onu neyin bu kadar sinirlendirdiğini anlamamıştım ama nasıl olsa anlatacaktı.

“Aslında poliste bize yardım etseydi...” diye sızlandım dikiz aynasından Esat’a bakarak. Gözlerindeki endişeyi görmezden gelmek mümkün değildi.

“Aslında bende söyledim. Ama Kenan henüz bir şey belli değil dedi. Yani boş yere...”

“Anladım,” dedim soğuk bir sesle. Yani eğer bizim düşündüğümüz gibi değilse, onları boş yere oyalamış olacaktık. Ne yani babasının dayaktan öldürmesini... Tanrım! Hayır!

Malik’in ayağı hızla ritim tutuyordu ve benim sinirlerimi fena halde bozuyordu. “Kes şunu!” diye bağırdım ona. Bir anda durdu ve bana baktı.

“Anlat,” dedim ona. Ama bu sefer bağırıyordum. “Burayı nereden biliyorsun?” Sonra aklıma bir şey geldi ve o tam ağzını açacakken bir kez daha konuştum. “Ve bizim orada ne işin vardı?”

“Geçen akşam Pelin geldi. Üzerinde kırmızı bir elbise vardı.” Bir an duraksadı ve ben bu ayrıntıyı neden söylediğini anlayamadım. Sonra o kırmızı elbiseyle ne kadar baş döndürücü olduğunu hatırladım ve inlememek için kendimi zor tuttum.

“Aslında gelmişti demek yanlış olur. Resmen okulu bastı. Camları dağıttı. Onu kovdukları için küplere binmişti. Kimsenin bir şey söylemesine fırsat vermeden de çekip gitti.” Gülümsemeden edemedim. Onu o halde düşünüyordum da...

“Eee?” dedim devam etmesi için.

“Aslında onu kovmuşlardı ama biri aradı. Okula yüklü bir bağış yapacaktı. Tek şartı vardı, Pelin’i okula geri almaları.”

Bu ayrıntı kaşlarını çatmama neden oldu. Ve sonra parçalar hızla birleşti. Annem Pelin'in telefon görüşmesi yaptıktan sonra neden ağladığını söylemem için düğünden önce beni sıkıştırmıştı. Bende durumu olduğu gibi anlatmışım. 'Senin karışmayacağın, benim karışmayacağım anlamına gelmiyor değil mi?' demişti hınzır bir gülümseme ekleyerek.

"Annem," deyiverdim bir anda. Malik başını kaldırıp bana baktı.

"Bende onu okula geri almak istediklerini söylemek için geliyordum. Sonra onları gördüm," dedi ve bakışlarını camdan dışarıya, gri havaya dikti. Hava neredeyse kararmıştı. Kış olduğu için karanlık çabuk çöküyordu ve cama vuran kar damlaları bu gecenin soğuk geçeceğine işaret etti. Tanrım bana yardım et!

"Peki bu Şile işi?" diye sordum.

"Katlanabilirsen en başından anlatayım," dedi cılız bir sesle. Bir erkekle değil de bir kızla konuşuyordum sanki.

"Sanırım," dedim. Aynı anda Esat bana arkadan bir şey uzattı. Silahın namlusu omzumun üstünde duruyordu. Ona bir şey sormadan alıp belime yerleştirdim. Bu silahları mağazaları ilk açtığımız anda almıştık. İşimize yaramayacağını düşündüğümüz için Esat'ın dolabında bir köşede öylece duruyorlardı. Umarım yine yaramadan Pelin'i kurtarma fırsatını bulabilirdik.

Malik bize diktiği koca gözlerini tekrar camdan dışarı çevirdi.

"Onun beni sevdiğini hiçbir zaman düşünmemiştim," diye başladı söze. Aslında onların ilişkisi hakkında bir şeyler duymayı kaldırabilir miydim bilmiyorum ama susmanın ve sakın kalmanın iyi olacağını düşündüm.

"Elini bile zar zor tutturuyordu. Oysa senin ellerine zamk gibi yapışıyordu. Neyse," dedi sıkılmış bir şekilde nefes alarak. Beynimde onların el ele tutuştuğu resimler yanıp sönüyordu ve ben kıskançlığın sırası olmadığını çok iyi biliyordum.

"Bir akşam onunla sadece bir şekilde yan yana olabilmek için sinemaya gitmeyi önerdim. Ama o işi olduğunu söyledi. Çok tedirgin görünüyordu. Fazla tedirgin. Ve ben beni aldattığını düşünmüştüm. Böyle bir kız değildi biliyorum ama öyle olduğunu düşündüm. Sonra onu takip etmeye karar verdim. Evini bilmiyordum. Aslında onun hakkında hiç kimse hiçbir şey bilmiyordu. Sadece gelip gidiyordu. Bir taksile Ümraniye'nin arka sokaklarında bir yere kadar takip ettim onu. Her adımda arkasına dönüp bakıyordu. Sanki bir şeylerden korkuyor gibiydi. Sonra bir evin önünde durdu ve çantasından anahtar olduğunu tahmin ettiğim bir şey çıkardı."

Derin bir nefes aldı. Gözlerim dikiz aynasından Esat'a kaydı. Dikkatle Malik'e bakıyordu.

"Sonra yine böyle bir araba durdu yanında. Yine siyah giymiş bir adam onu arabaya bindirdi zorla. Ama o zaman saçına yapışmıştı. Pelin dirense bile kurtulacak gibi değildi. Arabaya binmemek için çok uğraştı ama yine de onu zorla soktular.

“Sonra onları yine takip ettim. Korkmuştum aslında. Pelin nasıl işlerin içinde diye merak ediyordum. Çok uzun süre olmadı aslında. Yeni bir olay. Sonra Şile’ye kadar gittiler. Büyük bir bina vardı gittikleri yerde, uzaktan görmüştüm. Aslında dönmeliydim ama ne olacağını merak ediyordum. Taksi bekleyemeyeceğini söylediğinde ben yaya olarak takip ettim. Adamlar yine aynı şekilde, Pelin’in bağırışlarına aldırmadan onu zorla binaya sürüklediler. Uzak bir mesafeden peşlerinden gittim. Fabrika gibi bir yerdi. Sonra içeri girdiler. Arada Pelin’in çığlıklarını duyuyordum ama içeri giremezdim. Çünkü yapabileceğim bir şey yoktu. Yine de gidemedim. Birkaç saat sonra, gece yarısını geçmişti sanırım, o dışarı çıktı. Çıplaktı. Sadece iç çamaşırları vardı üzerinde, ellerinde çantası falan vardı ve sanırım yaralıydı. Koşuyordu öyle hızlıydı ki ona ulaşmak için doğruldum ama arkasından birkaç kişi daha çıktı ve peşinden koşmaya başladılar. Tekrar saklandım ve Pelin ormanda gözden kayboldu. Artık yapabileceğim bir şey yoktu. Zaten bardaktan boşalırcasına yağmur yağıyordu. Herkes gözden kaybolunca bende geri dönmeye karar verdim.” Derin bir soluk aldı yine. Sonra gözlerini bana çevirdi.

Ben o anda pili bitmiş bir oyuncak gibiydim. Öylece kalakalmıştım. Neler oluyordu böyle? Gerçekten Pelin nasıl bir şeyin içine düşmüştü? Tanrım... Ya geç kalırsak? Gazı daha da kökledim ve ikisi birden arkalarına yapıştılar.

“Birkaç gün ortalarda gözükmeydi. Sonra yaraları hafiflemiş bir şekilde okula geri döndü. Ben onu aldatmadım. Sadece... bir arkadaşımın rica ettim. Öyle sanması için. Korktum... Benimde başıma bir şey gelir diye.” Ve sustu.

“Ödlek olmak zor zanaat,” dedim dişlerimin arasından. Direksiyonda olmasaydım onu dövebilirdim. “Sen... Eğer sen bana biraz daha erken haber verebilseydin daha fazla şansımız olacaktı. Yalan söyledin değil mi? Kiskanmadın. Bir ödlek gibi davrandın. Pislik.” Ve arkasından ağızma her zaman almadığım bir sürü küfür sıraladım. Tek kelime etmeden bütün söylediklerimi kabul etti.

Karanlık yolda görmekte zorlanıyordum. “Şimdi sola,” dedi Malik.

“Eminsin değil mi? Doğru hatırlıyorsun?” dedim. Ona fazla güvenemiyordum ama güvenmek zorundaydım.

“Eminim. Hiç aklımdan çıkmadı bu yol.”

Ve sonra açık bir alanda durduk.

“Burası, işte şu büyük bina,” dedi. Eliyle ağaçların ardındaki binayı gösteriyordu. Arabayı durdurup hızla arabadan indim. Kenan’da arabayı durdurmuştu. Hızla ilerlerken Esat bileğime yapıştı.

“Bak... Seni anlıyorum ve senin kadar tedirginim ama Malik’in anlattıklarından sonra ne beklediğimizi hiç bilmiyoruz. Silahlar falan. Dikkatli olmalıyız,” dedi fısıltılı bir sesle. Yine de sakın davranıyordu.

Aslında haklıydı. Başımı salladım ve diğerlerinin bizim yanımıza gelmesini bekledim.

“Ne yapıyoruz?” diye sordu Kenan. Kimsenin yüzünü göremiyordum ama bana baktığını anlamıştım.

“Bilmiyorum,” dedim, aklım bulanmış gibiydi. Ellerim bu soğukta terliyordu ve hiçbir şey düşünemiyordum. Tek istediğim, Pelin eğer oradaysa onu alıp bir an önce gitmekti.

“Kenan. Sen polis arkadaşlarına söylesen. Aslında bir ekip gönderseler,” dedim.

“Tamam. Ararım.” Sonra küçük grubumuza biri daha katıldı. Malik sonunda bir erkek gibi davranmayı başarmış gibiydi.

“Sen arabada kalsaydın. Ağlamak için iyi bir yer,” dedim alayla ve sinirle.

“Onu bende seviyordum,” dedi. Sesi dişlerinin arasından çıkıyordu ve öfkeliydi. Bir iki adım atıp üzerine yürüdüm ve Esat yine beni durdurdu.

“Şimdi değil,” dedi bana. Tekrar başımı salladım. Gerçi görüp görmediğinden emin değildim.

“Bak,” dedi Esat. “Şimdilik birlikte gidelim oraya. Sessizce ilerleriz. Bir şeyler fark edersek o zaman ne yapacağımıza bakarız.”

Ona cevap vermeden hızla yürümeye başladım. Ayağım yerde duran ağaç dallarına takılıyordu sürekli ve ben tökezliyordum ama umursamıyordum. Sonra ağaçların bitiminde o fabrikayı gördüm. Büyük camları vardı. İçeriden camları kapamışlardı ve kapadıkları şey -sanırım perdeydi- çevresinden cılız bir ışık yayılıyordu etrafa. Silahı elime aldım. Sonra giriş kapısını gördüm. Ve orada bir karartı olduğunu anladım.

“Hey...” diye fısıldadım duraksayarak ve birkaç adım geri atarak. “Orada biri var gibi.”

“Nerede?” diye sordu Esat.

“Bak... Girişte.” Ve o anda karaltı hareket etti. Hepimiz aynı anda yere çöktük. Elinde bir şey tutuyordu. Göremesek de tahmin etmek zor değildi. Bir silah olduğunu hepimiz anlamıştık. Olduğum yerde geriye döndüm.

“Ben yan cepheye bakacağım. Siz de dağılıp etrafı kolaçan edin,” dedim fısıltıyla. Tam ayağa kalkarken Esat yine koluma yapıştı.

“Ne?” dedim sinirle köpürerek. Bir an önce bir şeyler yapmak istiyordum.

“Yalnız kalma,” dedi ayağa kalkarak.

“Esat. Hep birlikte oraya gidemeyiz. Yalnızken daha sessiz ve çabuk olabilirim. Lütfen.” Bir süre daha elime yapışıp kaldı ama sonra bıraktı ve ben onlardan hızla ayrıldım.

Hızlı ama sessiz adımlarla ilerliyordum. Binanın yan tarafına geldiğimde kapı ve önündeki artık her kimse gözden kayboldu. Büyük pencerelerden hala ışık sızıyordu. İçeriden bir ses geliyordu. Biri yüksek ama durgun bir sesle bir şeyler söylüyordu. Başımı hafifçe altında durduğum cama doğru uzattım. Pencereyi kaplayan büyük ve siyah örtünün arkasında neler olduğunu anlamak güçtü ama şansım yaver gidiyor gibiydi. Ufak bir delik yakalamıştım ve dikkatle oraya sabitledim bakışlarımı.

Ve sonra şaşkınlıkla derin bir nefes aldım. Konuşma hala devam ediyordu ama ben ne söylediğini anlamıyordum. Beni şaşırtan şey ise içeride onlarca insan olmasıydı. Büyük bir salonun içinde onlarca kadınlı erkekli bir sürü insan. Hepsi dizlerinin üzerinde oturuyordu ve herkes tek bir noktaya -sanırım konuşan adama- bakıyorlardı. Hepsi baştan ayağa siyahtı. Ve neredeyse göz kırpmıyor gibiydiler. Tek bir noktaya öylece sabitlenmişlerdi. Sonra pencereden uzaklaştım. Duvara yapışmış bir halde arkaya doğru ilerlemeye başladım.

Sonra bir şey fark ettim. Küçük bir pencere daha. Ama bu pencerenin camı olmadığını anlamam uzun sürmedi. Elimle yokladığımda beni boşluk karşılıyordu. Burayı daha önce görmem mümkün değildi çünkü içerisi zifiri karanlıktı. Pencereyi dikkatle yokladım ve benim geçebileceğim büyüklükte olup olmadığını kontrol ettim.

“Siktir et,” dedim kendi kendime. Ne olursa olsun buradan içeriye girecektim. Ve silahı tekrar belimdeki kemere yerleştirip ellerimden destek alarak kendimi yukarı doğru çektim. Sonra pervazda durup yan döndüm ve kendimi karanlık boşluğa attım. Oldukça karanlıktı. Silahı tekrar elime alıp önümü görmeden ilerlemeye başladım. Ve adamın sesini daha net duyabiliyordum. Orada bir kapı olduğunu anlamam uzun sürmedi. Yok denecek kadar az bir ışık sızıyordu içeriden. İçeriden gelen sese odaklanmak için bir süre durdum. Adamın sesi ağır ve vaaz verir gibiydi. Bir şeyler anlatıyor ve sanki dua ediyordu.

“Bu gece, senin için olan hediyemizi kabul etmeni diliyoruz senden. Gece ve gündüzün bile eşit olduğu bu günde sen hepimizden farklısın. Üstünsün, güçlüsün. Her şey senden ve sana bağlı. Biz senin kullarınız.”

Evet, adam bir şeye dua ediyordu ve ona hediye sunmak istiyordu. Benim için pek değerli bir şey yoktu. Ama biraz daha dinlemeye devam ettim. Herhangi bir din adamı olabilirdi.

“Ve bu kullar senin varlığına, gücüne ve yüceliğine olan inancımızı sorgulayan, sana inanmayan iblisin kanını kabul etmen için burada bulunuyor. Onun kanını sana getirdik. Bu gecede, bu büyük gecede. Senin gecende onun kanını kabul etmeni ve herkesin ibret almasını istiyoruz. Tıpkı diğer kurbanların gibi. Bizi doğru yola getirecek ve seni sorgulayanların içinde tek bir şüphe dahi uyandırmayacak.” Ve bu konuşmadan oldukça sıkılmıştım. Kan... Ne kanıydı bu böyle? Koyun ya da onun gibi bir şeyden bahsetmediklerine emindim.

Karanlığın içinde nereye adım attığımı görmeden ilerlemeye başladım. Yönümü bulabilmek için soğuk taş duvardan yardım alıyordum. Ve sonra bir anda elim boşlukta havaya doğru ilerledi. Neredeyse düşmekten son anda kurtuldum. Ayağımla elimin düştüğü boşluğu kontrol ettim. Aşağıya doğru ittiğimde ayağımı bir basamağa çarptım. Sonra o basamaktan diğerine

geçtim. Yavaş yavaş aşağıya doğru iniyordum. Yine her yer karanlıktı ve ben ses çıkarmamak için çok fazla uğraşıyordum. Sonra bir anda bir şeye çarptım. Elimle yokladığımda bunun demir bir kapı olduğunu anlamıştım. Kapıda elimi dolaştırarak kolunu bulmaya çalıştım ve sanırım olmuştu. Kolu çevirip açtığımda içeride olan ışık bir an için gözümü aldı ve ben bir kolumla gözlerimi kapadım. Sonra yavaş yavaş indirdim ve gözlerim ışığa alışana kadar gözlerimi bir süre kısmak zorunda kaldım.

Girdiğim yere dikkatle bakıp yine ilerlemeye başladım. İçeride bir sürü kapı ve odalar vardı. Her odada ışık yanıyordu ama bütün odalar boştu. Ne beklediğimi bilmiyordum ama bütün odalara bakmadan buradan çıkmayacaktım. Koridorun en sonundaki odaya geldiğimde sıkıntıyla bir iç çektim ve kafamı odadan içeri uzattım.

O anda tüm bedenim titremeye başladı. Kalbim bir an için durdu ve tekrar atmaya başladı. Hareket etmek istiyordum... Koşmak... Ama yapamıyordum. Biri beni olduğum yere çivilemişti sanki. Ağzıma kadar gelen kusmuğumu geri yutmadım ve olduğum yere kustum. Elim kapıya dayandı ayakta durabilmek için. Başımı yerden ve kusmuğumdan kaldırarak tekrar baktım.

“Pelin...” diye bir fısıltı çıktı dudaklarımdan, harfleri nasıl bir araya getirebildiğim konusunda hiç bir fikrim yoktu. Başım dönmeye başlamıştı, gözlerim kararıyordu ve kulaklarım uğuldamaya başlamıştı. Biri sanki beynimi matkapla deliyor gibi zonklamaya başladı kafam ve mideme kramplar giriyordu. Nefes almak ne kadar güçtü. Nefes almak... Nefes al Evren... Nefes al!... Hadi Evren... Hadi... Hareket et! Tanrım... Bana yardım et... Lütfen...

Pelin kanlar içinde yatıyordu öylece. Bedeninden süzülen kan yerde birikmiş ve sanki bir göl oluşturmuştu. Her yeri kesikler içindeydi. Ve çırılçıplaktı. Birkaç yerinde morluklar vardı.

Kendimi toparlamak biraz uzun sürse de sonunda bir iki adımda yanına varmıştım. Üzerimdeki kabanı çıkarıp onun bedenini sardım. Elim, narin ve kesikler içinde olan yüzünde şekillendi bir an için. O anda gözlerimden yaşlar düşmeye başladı ve yanan gözlerimin içindeki bu birikinti görüşümü bulanıklaştırıyordu. Aklım yerine geldiğinde hemen elim boynuna nabzını alabileceğim bir yere gitti.

“Şükürler olsun,” dedim bir umutla. Tanrım! Onun öl... öldüğünü düşünmüştüm. Acele etmeliydim. Ve o anda bir inleme çıktı dudaklarından. Ona dikkatle baktım. Kapalı gözlerini tekrar sıktı ve tam açılmasa da yarım bir şekilde araladı gözkapaklarını. Sonra bir şey arıyormuş gibi delicesine döndü gözleri. Sanki göremiyormuş gibiydi.

“Buradayım aşkım. Buradayım,” dedim elini sıkıca tutarak. Diğer elimi başının altına koyduğumda ezilmiş olduğunu fark ettim ve acıyla inledim. Ve sonra gözleri beni buldu. Gözlerini daha çok açmaya çalıştı. Dudakları titreyerek kıpırdandı ve ben kulağımı dudaklarına eğdim.

“Git,” dedi hırıltılı bir sesle. “Git buradan,” dedi sesini daha güçlü çıkarmaya çalışarak.

“Gideceğiz. Birlikte,” dedim. Ne yani onu bırakıp gideceğimi mi sanıyordu? Ama o çoktan kendinden geçmişti bile. Bir elim dizinin altını, diğeri boynunun altını buldu ve onu kaldırmak için hareket ettim.

Aynı anda başımda bir darbe hissettim. Çok şiddetliydi. Ve Pelin tekrar zemine düştü. Zaten tam olarak kaldırmamıştım. Ellerimi Pelin’den çekip arkama döndüğümde bir darbeye yüzüme yedim ama adamı görebilmiştim. Boş bakışlı, uzun boylu ve uzun sakallı, tamamen siyahlar giymiş esmer bir adamdı.

Silah? Silahım neredeydi? Onu nereye bırakmıştım? Gözlerim zeminde silahımı bulurken ben yüzüme bir darbe daha yedim ama silaha uzanabilecek gibi değildim. Demir darbeleri beni sersemletmişti. Kulağımdan kan boşalmaya başladı ve sanırım sağ kulağım duyma yetisini kaybetmişti. Ayağımla gelen bir darbeyi savurmayı başardım. Ama bende geriye düşmüştüm tekrar. Ve sonra bir inleme duydum. Arkamı dönüp baktığımda Esat adamın beynine dayamıştı silahını. Rahat bir nefes aldım. Pelin’i bir an önce buradan çıkarmam gerekiyordu.

“Elindekini yere at,” dedi Esat, yine sakindi sesi. Adam hiçbir şey söylemeden umursamaz bir tavırla demiri yere attı.

“Pelin?” diye sordu Esat, ben Pelin’e doğru hızla giderken. Tekrar Pelin’i kucağıma aldım ama almadan önce ceketimi ona sıkıca sardım. Bedeni soğuktu.

“Lanet olsun. Ona ne yapmışlar?” Esat’ın sesi sonuna doğru iyice gitmişti. Silahın kabzasını bir kez daha indirdi adama.

“Yürü,” dedi ben hareket ettiğimde.

“Çabuk Esat. Çabuk,” dedim buz gibi bir sesle.

Merdivenleri çıkmaya başladılar. Kapıdan geçerken ışıktan faydalanabilmek için kapının yanındaki taşı kapıya dayadım ve peşlerinden ilerledim.

“Ambulans,” dedim yine düz bir sesle. “Hemen Esat,” dedim. Silahı bırakmadan cebinden telefonu çıkarıp numarayı çevirdi ve bulunduğumuz yerin adresini verdi. Yukarı çıktığımızda biraz önce zifiri karanlık olan bu yerin duvarda bulunan mumlarla aydınlatılmış olduğunu gördüm. Esat benim girdiğim cama doğru hareket ediyordu.

“Atla. Ama sakın bir yere gideyim deme. Aşağıda bizden birkaç kişi daha seni hevesle bekliyorlar,” dedi dişlerinin arasından. Adam yine umursamaz tavırlarla bir ayağını kaldırdı ve tam camdan çıkarmak üzereyken bir kapı sesi duyuldu. Arkamı dönüp baktığımda üç kişinin biraz önce konuşma yapılan kapıdan çıktığını gördüm. Onlarda siyah giymişlerdi.

“Sakın kıpırdama,” dedi biraz önce konuşan adam. Ve ben sesi tanıdım. Sesi daha önce tanıdığımı anladım ve zihnimin kuytu köşelerinden çıkarıp bulmuştum. Bu Pelin’in babasıydı. Kurban? Kan? Lanet olsun... Bu adam kızını neye olduğunu bilmediğim bir şeye kurban etmişti.

“Seni parçalayacağım... Şimdi beni bırakacaksın ve biz gideceğiz. Ama ben seni gelip bulacağım ve seni parçalara ayıracağım,” diye bağırdım.

“Boşuna uğraşma. O öldü,” dedi. Yüzündeki gülümseme... keyifli gülümseme tüm bedenime elektrik verilmiş gibi titretti beni.

“Adamı öldürürüm. Gözümü bile kırpmam. Sonra size gelir sıra,” dedi Esat tehditkar ve nefret dolu bir tonla. Aynı anda neresinden geldiğini anlamadığım Pelin’in sıcak kanı bedenimi ıslatmıştı.

“Onu yaşatacağım,” dedim aceleyle. Bir an önce gitmemiz gerekiyordu.

Sonra arkamızdan bir gürültü daha koptu. Arkama hızlı bir dönüş yaptım ve Malik’in elinde silahla içeri girdiğini gördüm ve tekrar önüme döndüm.

“Siz gidin. Ben arkanızdayım,” dedi bağıarak. Adamlar kenara çekildiler. Esat beni geçerek adamlarla birlikte öne doğru ilerledi, ben arkasından ve Malik peşimizden geliyordu. Yanlarından geçerken tüylerim ayaklandı ve bedenim ürperdi. Bu adamı gebertecektim.

Büyük salona girdiğimizde herkes aynı yerinde aynı noktaya gözlerini sabitlemiş bakıyordu. Bu durum biraz garipti. En azından bir tepki vermeleri gerekiyordu. Tıpkı bana vuran adam gibi boş gözlerle bakıyorlardı. Sanki transa geçmiş gibiydiler. Ve sonra orada bir kız gördüm. Bu yüzü tanıyordum ama nereden olduğunu deşecek durumda değildim.

İnsanların arasından geçerken arkamızdan bağırmaya başladı.

“O artık ölü. Boşuna uğraşma. Onu bana bırak ve git.”

“Sana geri geleceğim,” diye bağırdım. “Senin için geleceğim.” Pelin’in bedeni buz kesmişti. Gittikçe daha çok soğuyordu. Ve nefes alışları daha da düzensizleşmişti. Nefes almakta zorlanıyordu.

Kapıdan çıkmadan önce siren seslerini duydum ve arkamda bir patırtı koptu. Bir el ateş edildi. Ne olduğuna bakmadım ama inleme Pelin’in babasından gelmişti. Esat önümde olduğuna göre Malik’in tabancasından çıkmıştı kurşun. Ve sonra ayak sesleri duydum.

Hiçbir şey umurumda değildi. Kapı açıldığında koşmaya başladım ve ambulans buraya daha yeni geliyordu. Onun gelmesini beklemeden ambulansa doğru koştum. Pelin’in bedeni bir buz kütlesi gibiydi.

Arkamda yaşanan gürültüyü umursamadım. Her şey hızla oluyordu. Sedyeye indi ve Pelin kucığımdan alınıp sedyeye yerleştirildi. Bir kaos vardı. Bağırıp çağıran polisler, silah sesleri... Hiçbir şey umurumda değildi. Ambulansta Pelin’in yanında oturuyor ve elini sıkıca tutuyordum.

Ambulans hızla hareket etti. Sireni delicesine ötüyordu ama kalbim kadar güçlü değildi. Kalbimde ve beynimde sirenler hiç susmuyordu. Acı yoğunluğunu daha etkili bir şekilde

göstermeye başlamıştı. Bütün bedenimi yavaş yavaş kaplıyordu. Pelin kanlar içinde beyaz teni yok olacak şekilde yatıyordu. ‘Onu bana geri ver!’ dedim Tanrı’ya. Bana geri ver. Gitmesine izin verme. Yalvarırım. Beni ondan mahrum etme. Yaşamasına izin ver.

Ve kafamda bir baskı hissettim. Başımı hızla çektim.

“Ona... Ona bak... Onu yaşat,” diye bağırdım. Kadın şokla gözlerini açıp ellerini çekti hızla ve ben tekrar Pelin’e döndüm.

“Allah’ım... Onu bana ver.”

17. BÖLÜM

Dakikalar geçmek bilmiyordu. Akrep ve yelkovan benimle savaşa girmişti sanki. Ameliyathane kapısının önünde, sırtımı kapısına yaslamış oturuyordum. Esat tam karşımda duruyordu. Ona neler olduğunu sormadım. Kenan ve diğerleri de yan yana dizilmişler sıkıntılı iç çekişlerle öylece sessizce duruyorlardı. Bir tek Malik yoktu. Onu karakola almışlardı.

Pelin ameliyata gireli üç saat yirmi iki dakika olmuştu ve içeriden hiçbir ses gelmiyordu. Saatlerce, ömrüm boyunca etmediğim duaları edip durmuştum. Çünkü başka çarem kalmamıştı. Allah’a dua etmekten başka hiçbir şey gelmiyordu elimden.

Kendimden nefret ediyordum bir de. Benim yüzümden olmuştu her şey. Çocuksu intikam hevesim yüzümden. Eğer ben öyle bir şey yapmamış olsaydım Pelin beni terk edip gelmeyecekti. Ya da benim için merhem almaya gitmeyecekti. Keşke dudaklarım kopsaydı, keşke bende yanında yatıyor olsaydım. Eğer ona bir şey olursa bu dünyada onsuz yaşamak gibi bir niyetim yoktu zaten. Ellerim sürekli yüzümü buluyor ve sanki parçalarcasına tırmalıyordu. Bunu bilerek yapmıyordum. Kendimden tiksiniyordum.

Ve sonra başımın üzerinden bir ses duydum. Gözümün önünde ayakkabılar vardı. Başımı kaldırıp baktığımda annem olduğunu gördüm. Hızla ayağa kalkıp ona sıkıca sarıldım.

“Pelin güçlü bir kız. Umudunu yitirme,” dedi sadece ve başka bir şey sormadı. Zaten hiçbir şey anlatacak durumum yoktu. Belki de Esat çoktan olanları anlatmıştı bile.

Annem kenara çekildiğinde Sıla ve Erdem ağabeyimi görmüştüm. İkisi de şiş gözlerle bana bakıyordu. Sıla kollarını açıp boynuma sıkıca sarıldı. Sadece hıçkırıyordu. Ağabeyim onun çekilmesini beklemeden ikimize birden sarıldı.

“Bak... Pelin’den bahsediyoruz. Şeytana pabucunu ters giydirir o,” dedi ağlamaklı bir tonla. Onlardan ayrılırken başımı salladım ve tekrar eski yerime geçip oturdum.

Saatler ilerledikçe kendimi birkaç kere bulup bulup kaybettim. Kimi anda korkuyla, kimi anda nefretle, kimi anda özlemle. Ama zaman beni çileden çıkartacak uzun sürerken kendi karanlığımda boğulmaktan yine kendimi kurtarmayı başardım.

Sonra bir anda arkamdaki kapı açıldı ve ben geriye doğru sendeledim. Doktoru gördüğüm anda hızla ayağa kalktım. Ona bir şey sormadan soru ve beklenti dolu bakışlarımı üzerine saldı.

“Zorlu bir ameliyat oldu. Şimdilik bir şey söylemek için çok erken. Beyinde yırtılma olmuş. Çok kan kaybetmiş. Savaşıyor ama gücü nereye kadar yeter bilemem. Her şeye hazırlıklı olun.”

Bu ne rahatlıktı böyle? Nasıl bu kadar umursamaz bir tavır sergileyebiliyordu? Sanki ölmesi çok normal bir şeymiş gibi...

Ellerim hangi ara boynuna yapıştı ben onu ne zaman duvarla bütünleştirdim bilmiyorum. Ama adam karşımda nefes alamadığında ve morarmaya başladığında arkamdan bir sürü çığlık koptu.

“Evren, bırak!”

“Adamı öldüreceksin.”

“Sakin ol!”

“Kendine gel Evren.”

Adam artık nefes alamadığında ellerimi gevşetmeyi akıl edebilmişim.

“Onu yaşatacaksın. Bunu yapacaksın. Bunu sen yapacaksın.” Gözlerim delirmiş gibiydi buna emindim. Ama elimden bir şey gelmiyordu. Onu yaşatmak zorundaydı. Adamın gözleri anlayışla doldu bir anda ve elini bileğime deydirdi.

“Elimden geleni yapacağım,” dedi sakın bir sesle.

“Elinden gelenin fazlasını yap ve onu bana geri ver,” diye bağırdım. Esat ellerimi adamın üzerinden çekmek için oldukça uzun bir mücadele vermek zorunda kalmıştı. Ama doktor ne söylediğimi anlamış ve başını sallamıştı. Yine de anlayışı için minnettardım.

Pelin sedyede ameliyathaneden çıkarılırken bir an için yanından ayrılmadım. O güzelim kızıl saçları artık yoktu. Onun yerine tüm baş çevresini saran kocaman bir bandaj vardı. Bandajlar her yerindeydi. Beyaz teni iyice solmuş, kireç gibi görünüyordu. Sanki bir kağıt gibiydi ve ben derisinin altındakileri neredeyse görecektim gibiydim. Öyle solgundu ki yaşamıyor gibiydi, nefes almıyor gibi.

Yoğun bakım ünitesinde bir odaya gelene kadar yanından ayrılmadım. Sadece ben kalmıştım yanında, her ne kadar yasak olsa da doktor benim gibi bir akıl hastasıyla uğraşamayacağı için buna izin vermişti. Aslında bunu görebiliyordum. Doktor ondan ümidini kesmişti ve bana son anlarım için izin veriyordu. Ben bıkmamıştım. Umudumu asla yitirmeyecektim. Çünkü Pelin bana söz vermişti. Beni terk etmeyeceğine dair bana söz vermişti.

Her ne kadar ağzımda bir maske üzerimde bir önlük olsa da onun enfeksiyon kapmasından korktuğum için kendimi yanından ayırmak durumunda kalmıştım. Dışarı çıkıp gözlerimi büyük camkanın önünde gözlerimi Pelin’in solgun yüzüne sabitlemişim.

Dakikalarca, saatlerce ve günlerce... oradan ayrılmadım. İki gün olmuştu Pelin yoğun bakım ünitesine gireli ve ben hala aynı yerde aynı şekilde ona bakıyordum. Ailem birkaç kere yanıma gelip dinlenmem gerektiğini bana söylemişti ama ben onları dinlemiyordum. Arada şiddetli baş ağrısı ve baş dönmesi, kulak çınlaması ve ağrısı çekiyordum ama umursamıyordum.

Çünkü gideceğinden korkuyordum. Sanki gözlerimi bir an için bile ayırsam beni terk edecekmiş gibi geliyordu. Ona tam burada, yanında olduğumu göstermek istiyordum. Yanında ve ona destek olduğumu bilsin istiyordum. Ben gidersem, ondan gözlerimi ayırırsam bir anda yok olacakmış gibi geliyordu.

Bana söz vermişti. Beni terk etmeyeceğine dair bana söz vermişti. Ve bende ona söz vermiştim. Burada o gözlerini açana dek yanında olacaktım. Gözlerimi bir an bile kaçırmadan ona bakacak ve onu gözlerimle koruyacaktım. Belki çocuksu bir inançtı ama buna tutunmuştum bir kere. Ve onu bir saniye bile gözümün önünden ayırmak istemiyordum.

Önüme uzatılan plastik kahve bardağını bakmadan aldım. Kimin olduğunu biliyordum.

“Aklını kaçırmış biri gibi davranıyorsun,” dedi Esat sinirle. “Dinlenmen lazım. Kontrol edilmen lazım. Yaralısın.”

“Hiçbir yere gitmiyorum,” dedim gözlerimi Pelin’den ayırmadan.

“Ama sana bir şey olursa... O zaman biz ona ne cevap vereceğiz? Aptal olma. Yanında olmak için gücünü toplamalısın. Ayakta daha fazla duramazsın. Buna kimse dayanamaz, sen ölümsüz bir varlık değilsin. Sadece bir insansın.”

“Esat sus!”

“Annen ve Sıla evde perişan oldular. Her dakika arıyorlar. Onları gönderdiğin için sana kızıyorlar. Eğer sana bir şey olursa bizde mi böyle yapalım?”

“Neden anlamıyorsunuz? Korkuyorum. Ben gözlerimi ayırırsam gideceğinden korkuyorum.”

“Ama bir an gelecek ve ayakta duramayacaksın.”

“Biliyorum. Ben de gittiği yere kadar direnirim.”

Ve sonra Pelin uzamaya başladı, hatta her şey uzamaya başladı. Kulaklarıma bir uğultu çöktü. İşte o an gelmişti. Dizlerim beni taşımakta güçlük çeker gibi titremeye başlamışlardı. Esat bir şeyler söylüyordu ama sesi kilometrelerce uzaktan geliyordu sanki. Bir tünelden geliyor ve boğulur gibi çıkıyordu. Işıklar hızla etrafımda dönmeye başladı, hızla ve daha fazla hızla. Elimde şiddetli bir sıcaklık hissettim ve elimi baktım. Elimde büzüştürdüğüm plastik bardaktan akan sıcak kahve elimi yakmıştı ve bardak elimde fır dönüyordu. Gözlerim kapanmadan önce kelimeleri toparlayabilmişim.

“Bana söz verdin aşkım. Gitme,” diye fısıldadım. Ve sonra karanlık beni adeta esir aldı.

Birileri fısıldayarak bir şeyler konuşuyordu. Sonra bir kapı açıldı ve hızlı, telaşlı adımlar içeri girdi.

“Bir değişiklik yok.” Annemin sesiydi bu ve oldukça üzgün çıkıyordu. Sonra hatırladım. Son anda neler olduğunu hatırladım ve hızla gözlerimi açtım.

“Evren...” dedi Esat neşeli ve aynı anda hüzünlü bir sesle.

“Nasıl o? O nasıl?” diye sordum aceleyle. Başımda bir doktor bulunuyordu. Başları bir anda önlerine düştü ve ben o anda anladım. Bir şeyler olmuştu...

Kolumdaki seruma bağlı olan iğneyi çıkarmak için elim koluma gitti. Esat bir anda elini elimin üzerine koydu.

“Lütfen,” dedim ona yalvaran bir sesle. “Bırak.” Ve itiraz etmeden elini çekti.

“Ama Evren Bey. Kalkmamanız, dinlenmeniz gerekiyor,” dedi doktor hanım. Ona cevap vermedim. Annem hiçbir tepki vermemişti, Sıla’da öyle.

Kolumdaki iğneyi çekip çıkardım ve hızla ayağa kalkmaya çalıştım. Başım döndüğünde tekrar yatağa oturdum. Derin bir nefes alıp biraz güç topladıktan sonra ayaklarımı sürüyerek yürümeye başladım. Yeterince hızlı olamıyordum. Kalbim ağzımda atıyordu. Biliyordum. O camekanın arkasında artık Pelin yoktu. Boş bir yatak bekliyordu beni, belki de başka bir hasta vardı, çünkü ben onu yalnız bırakmışım. Onun yanında kalamamışım.

Adımlarım camın önünde durduğunda, başımı kaldırmakta zorlandım önce ama bunun olacağını biliyordum. Nasılsa aynı acıyı yaşayacaktım. Geciktirmenin bir faydası yoktu. Gözlerim Pelin’i bulduğunda gergin, garip bir gülüş çıkmıştı dudaklarımın arasından.

“Burada,” dedim ellerim camı bulduğunda. “Gitmemiş.” Gözlerimden bir damla yaş düştü aynı anda. “Beni bırakmamış.”

“Burada,” dedi Esat düz bir sesle. “Sana gerçekçi olacağım. Açık konuşacağım,” dedi sonra elini omzuma atarak. Ben yine Pelin’e takılı kalmışım.

“Burada ama...” dedi ve sustu. Sanki sözcükleri toparlayamıyordu.

“Eee?” dedim, nefesimi tutmuş bekliyordum.

“O ağır bir komada. Ne zaman uyanacak hiç bir fikrimiz yok. Yani... Bitkisel hayata girdi. Uyanacağı da kesin değil.”

Göğsüme yumruk yemiş gibi hissettim kendimi. Ellerim camda yumruk oldu. Hepsi benim yüzümdendi. Her şeyi ben yapmıştım. Onu bu hale ben getirmiştım.

“Lanet olsun,” diye bağırdım elim camı yumrukladığında. “Lanet olsun. Lanet olsun. Lanet olsun.” Avazım çıktığı kadar bağıryordum. Tüm hastane benim inlemelerimle dolmuştu. Esat koluma yapıştı.

“Ama umut hala ayakta. Yanımızda. Onu kaybetmedik değil mi?” dedi. Sesi öyle yumuşak geliyordu ki sanki ninni söylüyordu. Tekrar kendimi kaybetmemek için zorladım kendimi.

“Evet,” dedim, “Umut hala var. Ve o bana söz verdi.”

“Biliyor musun herkesin elinde şimdi bu kitaplar,” dedim. Saçları artık biraz uzamıştı. Günlerce bu odada aynı şekilde yatıyordu. Yüzü her zaman sabit formunu koruyordu. Ama ne olursa olsun güzelliğinden bir şey kaybetmemişti. Başındaki sargılar çıkmıştı. Artık bu oda bizim yuvamız gibi olmuştu.

“Bir vampirin, normal bir kıza aşık olması... Keşke bende vampir olsaydım. Biliyorum, yine çocuksu ama... eğer öyle olsaydım seni hemen ısırırdım.” Keyifsiz bir gülüş çıktı dudaklarımdan. “O zaman hemen iyileşirdin,” dedim sonra. Kitabın ayracını kaldığım yere sıkıştırdım ve kitabı kapadım.

“Aslında, ne düşünüyorum biliyor musun?” Yine cevap alamayacağım bir soru sormuştum.

“Keşke sana evlenme teklifi etseydim. Belki de kabul ederdin. Sana söyleyemedim ama senden bir çocuk sahibi olmak güzel olurdu.” Gözlerime biriken yaşları tutmaya çalıştıysam da başaramadım.

“Biliyorum, hemen başlama yine. Ben kız gibi ağlayan erkeklerdenim,” dedim gülümseyerek. Dudaklarına eğilip bir öpücük kondurdum.

“Fazla ileri gitmiyorum artık,” dedim kendimi geri çektiğimde. Sonra saate baktım.

“Aşkım, çok geç olmuş. Bende artık yatayım,” dedim ve tam yanındaki yatağa uzandım. Geceleri bana eşlik eden Pelin’in hareketsiz ve sadece soluk alan bedeni ve bağlandığı makinelerden gelen ‘Bip’ sesiydi. Zaten bu ikisiyle tutunmamış mıydım hayata?

“Annem İzmir’e döndü. Biliyorum onu özleyeceğiz ama döndü,” dedim. Artık onunla böyle anlaşmaya alışmış gibiydim.

Pelin bitkisel hayata gireli iki ay olmuştu neredeyse. Ona her gün kitap okuyordum, gazete okuyordum ve o sanki benimle konuşmuş gibi konuşuyordum.

Pelin’in babası bir süre hastanede tedavi gördükten sonra parmaklıkların ardını bulmuştu. Tam bir akıl hastasıydı. Malik onu kaçmaması için ayaklarından vurmuştu. İlk anlarda Malik birkaç kez bizi ziyaret etmişti ama sonraları o da seyrekleşiyordu. Esat ve Sıla İstanbul’da Esat’ın evinde yaşıyorlardı. Annem buna nasıl müsaade etti bilemiyorum ama bir şekilde ikna olmuştu.

Pelin’in babası bir psikologdu ve hastalarını hipnoz ediyordu. Onlarca insanı aynı anda hipnoz edebiliyordu. O akşam herkesin donuk bakışları bu yüzdendi. Kendisi bir din yaratmış ve onu yaymaya çalışıyordu. Hatta sokakta başıboş bir sürü çocuğun eline para sıkıştırıp onları misyoner yapmıştı bu dini yaymaları için. Hastalarının beyinlerini yıkıyor ve onları bu şekilde ikna edebiliyordu. Pelin’in annesi ve ablasını da Pelin gibi kurban etmişti bu din uğruna. Bu dini kendi yaratmıştı ve herkesin buna inanmasını bekliyordu. Ne annesine ne de kardeşine acımadan onları harcamıştı. Çevresinde buna inanan bir sürü insan vardı.

Pelin ona hiçbir zaman inanmamıştı ve o da Pelin’i annesi ve ablası gibi kurban vererek diğer insanların gözünü boyamak istemişti. Kendinden, hayattan vazgeçmiş insanlardı ilk önce hedefi. Onları kendisine ve inandığı dine bağlıyordu. Kelime gücü ve hitabı çok kuvvetliydi ve oldukça yakışıklıydı. Kadınlar daha çabuk kanıyorlardı. Erkekler ise hayattan bıkmış ve bir şeye tutunmak istedikleri için ve onun hipnoz yetenekleri sayesinde ona inanmışlardı. Böyle ayin gecelerinde ise insanları toplu bir ayine sürüklüyor, sonra yapılanları normal gösterebiliyordu.

Birileri bu işe gerçekten inanmıştı. Hipnozlu olmasalar bile adamın arkasında durmaya, onun için avukatlar tutmaya, ya da onu kurtarmak için ellerindeki tüm imkanları ortaya koymaya özen göstermişlerdi.

Ve şimdi hapisanede belki de kodes arkadaşlarına anlatıyordu dinini. Müebbet yemişti. Çünkü tek yaptığı Pelin’in canına kıymak değildi. Bazı elemanlar konuşmuştu. Her ayın iki haftasında bir gün bir kurban veriyorlardı ve bu kişi inançsız kişi oluyordu. Adam çok zengindi, yani Pelin’in babası. Ama Pelin ondan yardım istemediği için ondan ayrı yaşıyordu. Para sıkıntısı ve öfkesi bundan kaynaklanıyordu. Belki de annesinin ve ablasının başına geleni biliyordu.

“Sen uyandığında bizi hemen bekliyor,” dedim elim yanağında kıvrılırken. “Evlensen ya benimle. Gerçekten. Muhteşem bir düğün yaparız. Ya da kimseyi çağırmayız. Sadece ikimiz. Yeter ki ikimiz bir arada olalım.”

Kıvrır kıvrır kızıl saçları omuzlarına geliyordu artık. Çabuk uzuyorlardı. Onları avuçladım.

“Belki sen uyandığında, yine aynı olurlar.”

“Bugün sana bir çiçek getirmek istedim. Canlı bir çiçek ama odadaki oksijeni almış. O yüzden...” Arkamda sakladığım yapma çiçeği ona bir anda sürpriz yapar gibi çıkardım.

“Sürpriz... Bende sana bunu aldım,” dedim sırtarak. “Sevdin mi?”

“Bende öyle tahmin etmiştim.”

“Baksana. Her gün biraz daha çalışıyorum. İyice öğrendim bu dans işini.”

“Geçen Malik geldi. Ona artık kızmıyorum.”

Ve günler böyle geçip gidiyordu... Ondan çıt çıkmıyordu. Artık aklımı kaçırmak üzereydim... ama kendimi sağlam tutmak zorundaydım.

“Dudaklarının tadı yine aynı. Sen her ne kadar bana karşılık vermesen de. Gerçekten çok seksi bir şeysin sen yaa... Çok şanslıyım.”

“Esat ve Sıla evlenmek istiyorlar biliyorum,” dedim. Sonra ayağa kalkıp pencereden dışarıya baktım.

Pelin hala aynı şekilde yatıyordu. Saçları artık göğüs hizasındaydı. Dört aydır bu odadan dışarı adım atmamıştım. İstediklerimi hastanede ayarladığım birine söylüyordum, o da sağ olsun getiriyordu.

Camdan dışarı birbirine sarılmış sevgililere baktım. Onlara ne kadar çok imreniyordum.

“Ama evlenmiyorlar,” dedim sonra. Ellerimi arkamda birleştirmiştim. Yüzümü buruşturdum. Bizim yüzümüzden evlenmiyorlardı. Onlara onlarca kez söylemiştim halbuki.

“Niye? Dertleri neymiş?”

Arkama dönmedim. Onun her zaman benimle konuştuğunu hayal ederdim ve eğer hayal etseydim söyleyeceği şey tamda bu olurdu. Kalbim ağzımda atmaya başladı bir anda. Ama arkamı dönemiyordum. Ya hayal kurduysam? Ya gerçekten konuşmamışsa?

“Hey... Sana bir soru sordum... Dertleri neymiş?” dedi.

Dudaklarından çıkan gülüş içime işlemişti. Yine gözyaşlarına hakim olamadım ve hızla arkamı döndüm. Sonra ağzım şokla açıldı. Gözlerinin yeşilini unutmuştum sanırım. Ya da şimdi bana böyle gülümseyerek baktıklarında çok daha net ve güzel görüyorlardı.

Bir kahkaha attım olduğum yerde. Sonra kendimi durdurmayı başarabilmişim.

“Mucize bu... Mucize sensin...” dedim ve ona doğru hareket ettim. Gülümseyen dudakları biraz daha yukarı kıvrıldı.

“Hayır,” dedi başını sallayarak, “o sensin.”

Önce titreyerek elini tuttum. Sıcaklığı beni adeta çarptı. Sonra yanına uzandım. Ve ona doğru çevirdim bedenimi.

“Ben böyle yatmak istemiyorum,” dedi inatçı bir şekilde. Gözlerimi kapadım ve gülümsedim. Açtıgımda tam yüzümün önündeydi yüzü.

“Yatma o zaman,” dedim fısıltıyla. Tek kaşını kaldırıp bana baktı.

“Bir fikrin mi var?” diye sordu.

Ona cevap vermedim. Eğildim ve dudaklarına yapıştım. Öpüşüme anında karşılık verdi. Nefessiz kalana kadar öptüm onu. Bu duyguyu özlemiştim. Onu özlemiştim. Gözlerini özlemiştim.

Dudaklarımı çektiğimde ona dikkatle baktım.

“Ne zamandır yatıyorum?” diye sordu, dudakları hala bana doğru hareket ediyorlardı.

“Dört,” dedim dudağımı ısırarak. Hala uyandığına kendimi inandırmaya çalışıyordum. Belki de rüya görüyordum.

“Gün?” dedi tek gözünü kısarak. Başımı sağa sola salladım.

“Ay. Dört aydır birlikte bu odada kalıyoruz,” dedim.

“Ovv... Amma keyif çatmışım. Kalkma vakti gelmiş de geçiyor bile,” dedi ve bana göz kırptı. Hızla dudaklarına yapıştım yine. Elleri saçlarımı buldu.

“Hey... Bu defa finali görsek diyorum,” dedi öpüşümüz arasında. “Uçaklar çakılmaktan bir hal oldular.”

Söylediğine kıkırdadım. “Olacak, söz,” dedim ona sımsıkı sarılırken. Onu içime hapsedmeye çalışıyordum sanki.

“Ne zaman?” diye sordu inatçı bir sesle.

“Sen...” dedim ve yüzünü görmek için kendimi geri çektim biraz. Kolları hala boynumdaydı. “Benim evlenme teklifimi kabul ettiğinde,” dedim sonra. Gözleri iri iri açılmıştı önce. Sonra muzip bir şekilde gülümsedi.

“Evet. Tamam kabul ediyorum. Hadi bitirelim şu işi.”

Ve ben yine kahkahalarla sarsıldım.

“Hormonlarında hiçbir değişiklik olmamış ama hastanedeyiz evde değil. Eve gidince belki... Ve en kısa zamanda düğün işlemleri başlıyor,” dedim göz kırparak. Ve tekrar o sıcak beni hayata bağlayan dudaklarına yapıştım.

18. BÖLÜM

“Sen adi herifin tekisin. Senin yüzünden... Ahhh...” diye bir çığlık attı Pelin.

“Ama hayatım...” dedim ve sustum. Sedyenin yanında koşturuyordum. Annem ve karnı burnunda Sıla da arkamızdan geliyorlardı. Esat benim yanımdaydı.

“Senin yüzünden... Allah’ın belasını seni... Canım çok acıyor...”

“İstersen bende... Şey suni sancı falan yaptırırım. Ne bileyim...” dedim aciz bir şekilde. Doğum sancısı bu kadar kötü bir şey miydi? Şu an bana beni öldürecekmiş gibi bakıyordu. Söylediğime kıkırdayanlar olmadı değil.

“Ahh...” diye bir çığlık daha attı. “Deli misin be adam... Sen neden acı çekeceksin. Ben ikimizin yerine çekiyorum. Bakma sen bana. Unut söylediklerimi.” Ve bana acı içinde gülümsedi. Tam ona gülümserken bir inleme daha çıktı dudaklarından.

“Nefes al aşkım. Derin nefes al. İkmnmaya çalış.”

“Ahh... suyum geldi...” diye bağırdı yine. Tanrım... Bir an önce bitsin lütfen...

“Ne suyu? Nereden geliyor bu su?” Ve doktor dahil söylediğime herkes gülmüştü.

İsmi ‘Ahsen’ koymuştuk. Adı gibi olağanüstü bir güzelliği vardı. Tıpkı annesine benziyordu. Bizim doğum maceramıza heyecanlanan Sıla’da aynı gün doğum yapmıştı. Onlarda ‘Sarp’ adını koymuşlardı bebeklerine. Güçlü bir erkekti şimdiden.

Hastane çıkışında eve ilk gittiğimiz gün birlikte olmuştuk. Bunu uzatmaya gerek duymamıştık ve sonraki gün yıldırım nikahı ile evlenmiştik. Annem her ne kadar bize alınsa da bunu belli etmemişti. Biz de tüm kurtlarımızı İzmir’de Esat ve Sıla’nın düğününde dökmüştük. Pelin’in mide bulantısını da fazla içmesine yormuştuk. İstanbul’a döndüğümüzde hamile olduğunu öğrenmiştik. Sanırım hayatta bundan daha fazla mutlu olamazdım. O gün benim ikinci doğuşum gibiydi. Pelin benim hayatıma giren en güzel şeydi... Ve bir de kızım vardı tabii. Tıpkı annesine benzeyen ve aşık olduğum ikinci Pelin’im...

S.S. Atıcı'nın yazdığı en sonra kitaplardan haberiniz olmasını, sorularınızın cevaplanmasını, isteklerinizi, eleştirilerinizi veya yorumlarınızı ;

Facebook: S.S. Atıcı Okurları

<https://www.facebook.com/pages/SS-At%C4%B1c%C4%B1-Okurlar%C4%B1/195665857195753>

İletebilirsiniz. Teşekkürler.